

КОНИ МЕЙСЪН ОБЕЩАЙ МИ ВЕЧНОСТТА

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, —

chitanka.info

1

Разтърсвайки прелестно разрошените си червени къдрици, Лили Монтегю прекоси стаята, за да се погледне в огромното огледало. Гневът ѝ нямаше граници, докато мислеше как тази вечер ще бъде изложена на показ на бала, даван в нейна чест от баща ѝ. Беше пробягала с очи по списъка с гостите и беше установила, че в него фигурират всички заможни ергени в Англия, независимо от възрастта им. Дори само това беше достатъчно, за да все бунт в младото ѝ сърце. Не беше тайна, че баща ѝ активно ѝ търси съпруг.

Не е честно, кипеше Лили в безсилен гняв. Та тя беше една на седемнадесет години, тъкмо се беше върнала от училището във Франция и смяташе да прекара няколко години с баща си, преди да се изправи пред перспективата на брака. Но Леони, бъдещата ѝ мащеха, беше поставила условия, при които би се съгласила да стане съпруга на лорд Стюарт Монтегю. Самата тя имаше дванадесетгодишна дъщеря и не искаше нищо да ѝ напомня за щастливия първи брак на Стюарт Монтегю.

Лили не се съмняваше, че баща ѝ я обича, но още откакто се беше върнала от Франция, ѝ стана съвършено ясно, че повече обича Леони. Откакто Леони беше нахлула в живота на Стюарт Монтегю, той изглеждаше съвършено друг човек. Когато майката на Лили почина преди четири години, Стюарт беше съкрушен, уверен, че животът му вече е свършил. Не можейки да се справи с тринадесетгодишната си дъщеря, той беше пратил Лили във Франция в престижен пансион, където тя остана цели четири скучни години, през които постоянно копнееше за Англия и за единствения си останал родител. Радостта от срещата им преди два месеца трая кратко. Докато нея я нямаше тук, Леони беше влязла в живота на баща ѝ и вече нищо не беше същото.

Хладнокръвно и безстрастно Лили започна да изучава отражението си в огледалото. Знаеше, че е привлекателна, но не се смяташе за красавица. Големите ѝ бадемовидни очи, излъчващи мек, кехлибарен блясък, бяха доста необичайни за конвенционална

красавица; устата ѝ беше малко по-пълна, скулите — твърде високи и изпъкнали. Колко от истински красивите жени можеха да се похвалят с такава златисточервена коса, разпиляна в такова прелестно безредие над подобни тесни рамене? Повечето днешни жени бяха пищни блондинки, сочни и с трапчинки по бузите, а устните им приличаха на розови пъпки.

Според Лили собствената ѝ стройна фигура, макар да притежаваше всички необходими извивки, не можеше да се сравни с женствената закръгленост на повечето момичета на нейните години. Гърдите ѝ, твърди и високи, бяха малко по-големи, докато хълбоците ѝ, сравнени с тях, изглеждаха донякъде момчешки. Харесваше единствено краката си, но те бяха единствената част от тялото ѝ, която изобщо не се виждаше. Дълги, стройни бедра, тънки глезени и съвършено изваяни прасци — но бяха предназначени единствено за нейните очи, докато не се омъжи. А и след това само съпругът ѝ щеше да има правото да я вижда цялата.

Не можеше да се каже, че изпитва особено нетърпение да стигне до този момент.

Тя трепна, извръщайки поразителното си лице от огледаното. Не разбираше какво влияние оказват чертите ѝ, взети като цяло, върху противоположния пол. Кожата ѝ не беше бяла като мляко, а по-скоро приличаше на сатен с цвета на праскова, наследство от майка ѝ, която беше францужойка. Китките ѝ бяха деликатни, шията — дълга и царствена. В младото ѝ тяло имаше някаква мекота, която Лили не включваше към положителните си качества. Ако го беше направила, щеше да остане приятно шокирана. Но физическата ѝ привлекателност беше съвсем ясна и за баща ѝ, и за Леони, която не можеше да се примири, че бъдещата ѝ доведена дъщеря е по-красива от нея.

— Още ли не си се облякла?

Мислите на Лили се пръснаха, когато се извърна рязко, за да се озове лице в лице с Леони, която беше влязла в стаята ѝ, без да почука. Лили се подразни от това, че тази жена се държеше така, все едно вече е господарката на дома.

— Не те чух да чукаш, Леони.

Тя не беше толкова млада и невинна, за да се плаши от бъдещата си втора майка, независимо колко страшна можеше да изглежда тази жена, кипна вътрешно Лили, фиксирайки Леони с нетрепващ поглед.

— Не ми се фръцкай, госпожичке — кльвна я Леони. — Може да не съм толкова стара, за да ти бъда майка, но ще се омъжа за баща ти и колкото по-скоро се примириш с този факт, толкова по-добре ще се разбираме. Но се съмнявам, че ще останеш тук още дълго време, за да се скараме — добави тя хитро.

— Какво трябва да означава това? — запита Лили.

— Достатъчно умна си, за да разбереш за какво говоря. Защо, според тебе, баща ти дава този бал? И е поканил най-обещаващите неженени мъже от видни семейства? Време е да помислиш за брак, млада госпожице.

Лили много добре знаете какви са намеренията на баща ѝ относно нейното бъдеще, но я заболя, като чу Леони да ги изрича.

— Едва наскоро се прибрах у дома — изстреля отбранително Лили. — Татко ще...

— Баща ти иска най-доброто за тебе, естествено — прекъсна я Леони. — И двамата искаме едно и също. Няма да те дадем на първия срещнат. Ти си единствена наследница, благодарение състоянието на майка ти и на факта, че баща ти няма мъжки наследник. Зестрата ти е изключително щедра. Достатъчно, за да привлече най-добрите кандидати.

— Татко ме обича — заяви храбро Лили с предизвикателно вдигната брадичка. — Той няма да ме насилва да се омъжвам, ако аз не желая.

Сърцето ѝ заби като лудо при мисълта, че може да се омъжи за човек, когото не познава и никога няма да обича.

— Глупаво момиче — упрекна я Леони. — Стюарт заслужава да бъде щастлив. Отдавна живее самотен и възнамерявам да променя това. Време е да си намериш собствено място в обществото. Нека някой друг поеме грижата за тебе и наследството ти.

— Леони, защо да не можем да живеем всички заедно в разбирателство? Защо трябва да се махна оттук? Аз... обещавам да не ви се меся в живота.

— Само се погледни, Лили. Хайде, погледни се добре — каза Леони, когато Лили хвърли бегъл поглед към огледалото. — Не виждаш ли това, което баща ти и аз ясно виждаме?

— Какво... какво виждаш? — запита Лили, поглеждайки несигурно към отражението си.

— Виждам една напълно пораснала жена. Жена, узряла за брак. Довечера всички мъже на бала ще видят, че си или твърде глупава, за да го осъзнаеш, или просто не искаш да признаеш очевидното. Тялото ти говори красноречиво, че си готова за мъж, независимо дали ти го осъзнаваш или не.

— Как смееш! — изсъска Лили, шокирана от грубия намек на Леони. — Как смееш да ми говориш такива неща. Не знам за какво говориш. Не всички са като тебе. Всеки глупак може да забележи, че баща ми е оглупял покрай тебе. Едва успява да си държи ръцете далече от тебе. Мисля, че си... отвратителна!

Леони се засмя и пищната ѝ уста се изви весело, когато си припомни собствените си преживелици. Омъжена на петнадесет години, майка на шестнадесет и вдовица на двадесет. Сега, на двадесет и осем години, Леони беше пищна блондинка, средна на ръст, с красиви сини очи и млечнобяла кожа, на каквато тайно се възхищаваше Лили. Фигурата ѝ, малко пълничка в сравнение с източената снага на Лили, беше смятана за съвършена според критериите на деня. Добре подпълнените ѝ гърди, тънката талия и щедрите хълбоци бяха омагьосали Стюарт Монтегю, който почти си беше загубил ума по щедро надарената вдовица. Беше я преследвал неотстъпно, докато тя не се беше съгласила да стане негова.

— Може да съм отвратителна, Лили, но чуй добре думите ми, защото баща ти и аз ще се оженим след два месеца, въпреки неодобрението ти. Преди да дойде този ден, очаквам да си излязла от тази къща и да си имаш собствен съпруг. Когато се оженим, Стюарт няма да има време за тебе, защото ще има не само мене, но и моята Ейми, за да излива върху нас своята любов и привързаност.

— Два месеца! — ахна Лили. — Нима очакваш да взема решение за бъдещето си само за два месеца? Как мога да направя избора си, когато знам толкова малко за мъжете?

— Това е причината за бала довечера, скъпа. Много умно от страна на баща ти, да поднесе каймака на лондонското общество в краката ти? Нагласи се възможно най-добре — добави тя, — защото е твърде възможно тази вечер да срещнеш бъдещия си съпруг.

Скоро след това Леони излезе от стаята, за да остави на Лили да довърши подготовката си за бала. Ядосана и разстроена, тя можеше само да се разхожда напред-назад. Как смеят да я излагат така на показ

пред тълга перспективни ухажори като стока, поставена на витрина, размахвайки щедрата ѝ зестра като примамка! Независимо какво щеше да реши баща ѝ, Лили смяташе да докаже, че не е марионетка, която послушно се подчинява на някакъв кукловод. Тя имаше собствен разум и идеи за бъдещето си. А това бъдеще със сигурност не представляваше живот на покорна съпруга и изтривалка под краката на някой мъж, докато той пилее състоянието ѝ както си иска!

Изведнъж една хитра усмивка повдигна ъгълчетата на пълните ѝ устни, когато в ума ѝ се настани една идея. Тя беше направо възмутителна. Но отчаянието често пъти кара хората да действат напълно в разрез с характера си. Баща ѝ искаше дъщеря му да стане популярна и точно това щеше да направи тя. Фактически за нея щеше да заговори цял Лондон! Възнамеряваше да флиртува съвсем очевидно. Щеше да се държи скандално и да предизвиква всички мъже, докато не накара всички да търчат с изплезени езици подир нея. Нямахше да спре, докато репутацията ѝ не бъдеше безвъзвратно компрометирана, за да не я поиска никой мъж. Преди да свърши вечерта, закле се тя, никой уважаващ себе си мъж нямаше да се осмели да поиска ръката ѝ от страх да не стане рогоносец още преди да е изсъхнало мастилото на брачния договор. Тя знаеше, че слухът за дръзкото ѝ поведение те се разнесе доста бързо, докато дори щедрата ѝ зестра не бъде в състояние да ѝ осигури съпруг.

За съжаление, Лили не вземаше предвид всички последици от този си импулсивен план. Това не само щеше да вбеси баща ѝ и да го отчужди от нея, но щеше да даде на Леони още една причина да бърза да се отърве от доведената си дъщеря. Но Лили не се задълбочи върху евентуалните резултати от прибързания си план, който вървеше против истинската ѝ природа и против всичко, на което я бяха учили. Важното беше да спечели време. Време, за да се огледа и да избере мъж по свой вкус. Мъж, когото да обича.

Твърдо решила, че никой няма да попречи на плановете ѝ, тя започна да си придава вид на извънредно фатална жена. Камериерката ѝ по някакво чудо беше успяла да укроти непокорната маса къдрици на главата ѝ в каскада от рула и букли, здраво пристегнати с украсената с диаманти и изумруди диадема, която някога беше принадлежала на майка ѝ. Само нарочно оставените тук-там тънки кичурчета създаваха прекрасна рамка за очарователните черти на лицето ѝ.

Роклята, съвършено творение от яркозелен сатен, оставяше шията и раменете ѝ изкусително разгопени. Тънък воал, изкусно надиплен, прикриваше част от деколтето на прилепналия корсаж, което слизаше под остър ъгъл в предната част на роклята. Огромни буфан ръкави украсяваха горната част на ръцете, а щедро разкроената пола беше повдигната на места, за да разкрие привлекателни късчета от златистата фуста. Златни пантофки и ръкавици допълваха прекрасния тоалет.

Когато направи пирует пред огледалото, Лили видя в него една красива жена, каквато досега не беше виждала. Почукването на вратата прекъсна омайния момент. След любезно изречената от Лили покана в стаята влезе Стюарт Монтегю. Дъхът му спря в гърлото, щом зърна красивата си дъщеря, и гледката го накара да се закове на място. Никога не беше виждал такова прекрасно видение. Как е възможно това разкошно създание да е неговата дъщеря, запита се той смаян. Като че ли едва вчера беше изпратил във Франция едно рошаво девойче с щръкнала опашчица на главата, а сега виждаше пред себе си млада дама, очарователна и култивирана. Не беше предполагал, че ще завари такава възхитителна красавица. Цял Лондон щеше да падне в краката ѝ, точно както беше предсказала Леони.

— Скъпа — изрече гордо лорд Монтегю, — не можеш да си представиш колко си красива и колко много приличаш на прекрасната си майка.

— Благодаря, татко — изчерви се Лили, поласкана въпреки решението си да осуети плановете на баща си относно нейното бъдеще.

— Всички мъже довечера на бала ще полудеят по тебе — продължи той. — Ще можеш да избираш измежду каймака на лондонските ергени. А ако предпочиташ по-зрели мъже, ще има и няколко такива, които си търсят съпруга. Малко жени имат подобен шанс да избират сред такъв широк кръг от обожатели.

Устните на Лили се извиха в презрителна гримаса и тя нарочно се извърна настрана. Нима баща ѝ не разбираше, че тя не иска да бъде изложена на показ като породиста кобила? Нима не разбираше, че тя копнее да прекара повече време с него в собствената си къща, без намесата на Леони? Необходимо ли беше да се жени набързо, когато сърцето ѝ копнееше за бащината обич?

— Не си търся съпруг, татко — изрече тя с тихо достойнство. — Няма да се омъжа без любов и никак не е вероятно да намеря любовта на бала тази вечер. Не ме разбирай погрешно, аз искам да се омъжа. Искам дом и деца, но още съм млада. Нямахте ме четири години и искам да прекарам известно време в собствения си дом, преди да отида в дома на съпруга си.

Погледът на Стюарт Монтегю омекна, но само за момент. Две жени под един покрив нямаше начин да се спогодят, а Леони вече му беше дала ултиматум. Ако дъщеря му не излезе от дома, тя няма да се омъжи за него. А той не можеше да я изгуби. Беше полудял по младата вдовица, която мъдро беше отказала да спи с него, преди да се оженият. Той вече не беше млад, нямаше години пред себе си, в които да търси щастието. Времето минаваше, а Леони му предлагаше повторна младост. Не можеше да се откаже от нея — все едно да се откаже от храна и вода. Леони му беше необходима, искаше я със страст, която му напомняше за младостта, искаше да задържи това чувство, докато животът му позволи. Ако това означаваше да намери съпруг за красивата си дъщеря, така да бъде.

— Татко, чуваш ли? Нямам желание да се омъжвам точно сега.

Стюарт се насили да отговори с авторитетен тон:

— Ти си узряла за брак, Лили. Двамата с майка ти често говорехме да ти намерим изгоден съюз, така че не съм си го измислил току-що. Ние с Леони ще се оженим скоро, а според нея ти си заплаха за нашето щастие.

— Но аз няма да ви се меся, татко, повярвай ми.

— Леони ще бъде моя съпруга и трябва да изпълнявам желанията ѝ, ако искаме да имаме спокоен брак. Искам тази жена, Лили, скъпа, не ми отказвай това. Направи мъдър избор тази вечер и животът ти ще бъде също толкова щастлив, колкото и моя с новата ми съпруга и дъщеря.

Устата на Лили застина в горчива гримаса. Вместо да я отгледа сам, баща ѝ я беше изпратил във Франция, да я възпитават чужденци. А сега с ентузиазъм се захващаше да отглежда момиче, приблизително на такава възраст, на каквата беше тя, когато я беше отделил от себе си. Сега Ейми щеше да има бащата, когото Лили не беше имала. Ейми щеше да се ползва от любовта, за която Лили копнееше, но която ѝ беше отказана.

Ейми и Леони.

Нова съпруга и нова дъщеря.

Няма да ме изгонят толкова лесно, изфуча вътрешно Лили.

— Сега ще те оставя, дъще. Гостите вече пристигат. Сигурен съм, че всички ще се ококорят, когато слезеш по стълбите.

Така и ще стане, татко, закле се Лили. След тази вечер цял Лондон ще говори за Лили Монтегю.

В мига, когато лорд Монтегю излезе от стаята, Лили се захвана за работа с мрачна решителност. Когато след известно време заслиза полека по стълбите, изглеждаше лъчезарно същество с невероятно съблазнителна красота и тайнствен вид. Блясъкът на роклята ѝ, напомнящ този на скъпоценните камъни, не можеше да затъмни жената, която я беше облякла. Ножиците и изобретателността ѝ бяха направили от роклята, подходяща за млада дама, току-що напуснала училището, едно творение, предназначено да дразни и изкушава. В мига, когато баща ѝ беше излязъл от стаята, тя беше внесла бързи и безмилостни промени в балната си рокля. Най-напред беше орязала воала от деколтето, което сега оголваше гърдите ѝ почти до розовите им връхчета. След това беше махнала няколко от обемистите си фусты, така че роклята висеше по-свободно, подчертавайки дългите ѝ, стройни крака.

Преглъщайки буцата, заседнала на гърлото ѝ, Лили лепна искряща усмивка на лицето си и грациозно заслиза по стълбите. Не беше дошла, за да прави впечатление на хората, а за да ги шокира. Трябваше да събере, целия си кураж, за да съсипе безвъзвратно репутацията си. Нямахше да бъде лесно, но баща ѝ и Леони я бяха подтикнали към нещо, за което никога нямаше да помисли, ако я бяха оставили на спокойствие. Поглеждайки още веднъж към разкошните хълмчета, така безсрамно изложени на показ в деколтето ѝ, Лили вдигна предизвикателно брадичка и смело влезе в леговището на лъвовете. Сред тълпата не забеляза нито баща си, нито Леони, което беше добре дошло за нея.

Десетки очи следяха Лили, докато тя слизаше грациозно по стълбите във величествената къща на Монтегю, разположена на чудесно място в модния квартал Сейнт Джордж Парк. Но никой не гледаше по-внимателно от един тъмноок, висок, внушителен мъж, небрежно облегал на една бяла колона в другия край на залата.

Непроницаемите му очи не пропускаха нищо, спускайки се по възхитителната фигура на Лили, така предизвикателно разголена в дръзката зелена рокля.

Матю Хоук не беше очаквал такава дързост от едно младо момиче — на седемнадесет години, ако правилно беше запомнил, — едва напуснало училище. Възмутителното ѝ деколте не оставяше почти нищо на въображението. Какво ли си мисли баща ѝ, запита се Матю, докато наблюдаваше с отегчен поглед как около нея се трупат ухажори. Може би в това френско училище е научила повече, отколкото е смятал баща ѝ, помисли той. Посвети още няколко минути на огледа на възхитителната червенокоса красавица, преди да се смеси с кръга от нейни почитатели. Ловко измъкна балното ѝ тефтерче от едно голобрадо хлапе и надраска името си на мястото, определено за последния танц. След това се оттегли на позицията, която преди малко беше заемал. Със замислен поглед в тъмните си очи, той прекара остатъка от вечерта в наблюдения и размишления.

— Е, какво мислиш, Матю? — запита спътникът му. — Тази дама подходяща ли е според тебе?

— О, тя е напълно подходяща — пусна той една хищна усмивка, която не оставяше никакво съмнение какво беше искал да каже. — Дамата е достатъчно богата, за да върши работа, независимо от вида ѝ или от очевидната липса на морал. По дяволите, Крис, тази млада дама, която поражда такъв смут у мъжете, е причината, поради която съм в Англия, вместо у дома, на мили оттук, приготвяйки се за война между нашите две страни.

Кристофър Хоук винаги беше идеализирал братовчед си Матю. Макар Матю да беше по произход англичанин, Крис и за миг не се съмняваше кого подкрепя той. Матю Хоук беше лоялен американец и твърдо вярваше в свободата на Америка. Сега си устройваше дом в Бостън, в огромната къща, построена от баща му. Хоуксхейвън беше резултат от успеха на Карлтън Хоук като бостънски адвокат и стана дом на семейството му, което се състоеше от Матю и сестра му Сара, родена една година след пристигането им в Америка. По онова време Матю беше на десет години. Карлтън Хоук таеше големи надежди за бъдещето на сина си, надяваше се той да тръгне по стъпките му, да стане адвокат, но синът му не проявяваше влечение към правото. Още от малък се интересуваше от морето.

— Наистина ли мислиш, че войната е неизбежна? — запита Крис, добре запознат с възгледите на братовчед си по тази тема. — Баща ти трябваше да задържи титлата си и да остане в Англия.

— Татко никога не е искал тази титла — каза тихо Матю, все още наблюдавайки Лили и начина, по който роклята разкриваше части от великолепно то ѝ тяло при всяко нейно движение. — Тя много повече подхожда на твоя баща, отколкото на моя. А относно войната — да тя е неизбежна, по-скоро, отколкото я очакваме. Неизбежна е, защото вашето правителство снабдява с оръжия и амуниции индианците, заселени покрай канадската граница. Мислиш ли, че е редно тези оръжия да се насочват срещу американците?

Крис се изчерви, смаян от въодушевлението на братовчед си. Като повечето англичани, той не знаеше почти нищо за ставащото по далечните граници и подозираше, че това, за което говори Матю, е самата истина, макар да не му се искаше да си признае, че няма понятие от тези неща.

— Нека не говорим тази вечер за политика — побърза той да прикрие факта, че му липсват сведения. — Не забравяй, че сме на прием. Много усилия ми струваше да ти издействам поканата.

Матю кимна, отправяйки отново вниманието си към жизнерадостната девойка в зелена рокля, която флиртуваше съвсем неприкрито с последния си партньор. Черните му очи се разшириха, а после се присвиха, когато забеляза двойката, промъкваща се през вратата, която водеше към тъмната градина.

— Лили Монтегю се държи по-скоро като опитна демимонденка, отколкото като млада дама, наскоро върнала се от пансион — коментира сухо Крие, виждайки накъде гледа Матю. — Ако не греша, това е вече третият мъж, когото примамва навън в градината. Забеляза ли я как флиртуваше с всеки партньор? Ужасно! Ако знаех каква е, нямаше да те взема тази вечер със себе си.

— Четвъртият — поправи го Матю, развеселен. — Нима това момиче не разбира, че играе опасна игра?

— Каквато и да е играта, тя като че ли е добре запозната с правилата — ухили се Крис.

— И аз така мисля — добави с лек сарказъм Матю. — Пред нея Клариса изглежда дори невинна. Дори матроните придружителки вече си шепнат по неин адрес зад ветрилата си.

— А, да, любовницата ти. Какво мисли Клариса за всичко това? Сигурно не е много щастлива, че си решил да се жениш. Какво според тебе ще каже малката госпожица Монтегю, ако по някаква случайност приеме предложението ти и сетне открие, че имаш тайна любовница?

— Ако щастието ме огрее и се върна в Бостън с извънредно богата съпруга, ще бъда образцов мъж... от разстояние. Виж, Крис, не съм чудовище, каквото ме изкара. Съпругата ми ще се радва на уважение, няма да ѝ липсва нищо. Всичко в Хоуксхейвън ще бъде на нейно разположение. Но аз нямам намерение да живея там с нея. Животът ми ще продължи така, както и досега, независимо дали имам съпруга. Нямам време за сантиментална любов или цветисти словоизлияния.

— Клариса съгласна ли е с това?

— Не е нейна работа дали ще се женя или не. Тя знае, че това е необходимо и неизбежно. Живее вече много години с мене, но не мисля, че скучае, когато съм в Лондон. Тя е красива жена, животът ѝ няма да отmine напразно.

— Късмет, старче. Лили Монтегю не изглежда кротуша, която ще се примири с отсъствието ти. И тя ще си намери забавления, бъди сигурен. Заради нея и заради тебе се надявам предложението ти да не бъде прието.

Учудващо колко умен можеше да бъде Крис понякога.

Матю се засмя, показвайки ослепително бели зъби сред загорялото си лице.

— Така ли се говори с братовчед? Нямах да съм тук сега, ако не беше ти. Тъкмо твоето писмо, в което ми съобщаваше за тази богата наследница, наскоро върнала се от Франция, ме докара в Лондон.

— Но не съм очаквал така твърдо да решиш да се жениш за пари, за да си избираш съпруга само според този критерий — възрази Крис. — Когато сестра ми Даяна ми каза за Лили, а аз ти писах, нямах представа, че така бързо ще пламнеш. Просто запълвах празнините в иначе скучното си писмо.

— Добре, че го направи Крис. Правилно си предположил, че Лили Монтегю ще излезе на пазара на булките още щом се върне в Англия. Трябват ми пари, много пари. Твоята флота ме докара до просяшка тояга, като открадна товарите от корабите ми.

— Значи смяташ да продължиш по плана си?

— Трябва, Крис. С тези три кораба потънаха всичките ми пари, до последния цент. Вече получих разрешение от президента Мадисън да ги направя капери и затова ми трябват пари... и то незабавно. Докато не бъде обявена войната, смятам да нападам англичаните, както те ме нападаха.

— В Америка няма ли наследници? — запита Крис.

— Не и толкова богати като госпожица Монтегю. А и да има, нямам време да ги търся.

— Това ми звучи толкова... толкова безскрупулно. Нямах ли да е по-добре да вземеш пари назаем за начинанието си?

— Тези пари принадлежат на Сара. Никога не бих ѝ ги взел. — Гласът на Матю звучеше толкова сериозно, че Крис не се осмели да продължи дискусията.

— Няма ли...

— Виж — прошепна Матю, прекъсвайки изречението на Крис. — Лили току-що се върна от градината с последното си завоевание, а младежът изглежда доста объркан. Питам се какво ли е ставало там навън.

Матю не беше единственият тук на бала, който забеляза връщането на Лили от градината заедно с младия мъж, с когото беше излязла преди малко. Лицето му беше зачервено и не беше трудно да се предположи, че красивата млада жена му е дала забранени аванси, фактически цялата зала бръмчеше от възбуден шепот, скандализирана от разпуснатото поведение на Лили. Всички знаеха — или не знаеха — колко пъти досега тя беше изчезвала в нощната тъмнина, но и колко време беше оставала с всеки мъж. Безсрамница, заявяваха някои. Дръзко момиче, отбелязваха други. Баща ѝ се вбеси, когато разбра какво става. Леони се мръщеше. Лили би се зарадвана ужасно много, ако можеше да разбере, че планът ѝ да се дискредитира до тук жъне огромен успех.

Партньорът ѝ в момента, Хоумър Фентън, нахакан младеж, склонен към преувеличения, което прекрасно се вписваше в плановете на Лили, я остави на следващия кандидат за танц и се запъти към групичката млади мъже, недалече от мястото, където Матю приказваше с Кристофър. Разговорите спряха, когато Хоумър се приближи наперено към тях с широка усмивка на лицето.

— Наслади ли се на танца с красавицата на бала? — ухили се един от младежите.

— Да, и на нещо повече от танца — похвали се Хоумър.

— Забелязахме — обади се друг от групата.

— Мисля, че дамата ме хареса — призна Хоумър със затворническа нотка в гласа. — Тя... тя ми позволи да я целуна и... и... — Изведнъж той елегантно сви тесните си рамене. — Джентълмените не се хвалят със завоеванията си.

Смях посрещна думите му и Той озадачен започна да оглежда лицата пред себе си едно по едно.

— Не си в по-различно положение от всички нас, приятелю — обади се един крещящо облечен младеж. — „Дамата“... казвам тази дума условно... като че ли харесва всички мъже, без разлика. Лили изля щедро благоволение си върху всички ни.

Хоумър пребледня.

— Искаш да кажеш, че не съм единственият, който я е целунал тази вечер? Че само ме е изпитвала? Подвеждала ме е? Каква е тази жена, която ще си играе с чувствата на мъжа? — Хоумър не беше от хората, които посрещат оскърбленията с лека ръка. — Съжалявам онзи, който ще ѝ предложи брак, ако някой излезе толкова глупав.

— След безсрамното ѝ поведение тази вечер се съмнявам дали и зестрата ѝ ще е достатъчна, за да ѝ осигури приличен брак — изсумтя крещящо облеченият младеж. — Всеки мъж тук можа да ѝ вдигне полите и да се позабавлява, нали? Аз, например, нямам намерение да се сдобивам с рога от палавница като тази.

Матю се усмихна тайнствено, слушайки разговора на младежите от групичката. Погледна към Крис.

— Малката Лили е доста дръзка, но толкова по-добре за моята цел. Полето бързо се стеснява. Ще ми бъде интересно да я предизвикам в собствената ѝ игра.

Крис не забеляза хитрата усмивка, която се появи на устните на братовчед му.

Двамата се бяха сприятелили няколко години, преди Матю да замине за Англия, за да продължи образованието си. Понеже беше решил, че синът му трябва да стане най-добрият адвокат в Америка, Карлтън Хоук настоя той да посещава най-добрите училища. Но макар че Матю получаваше хубави оценки, истинската му страст беше да се

разхожда покрай морето и да научава всичко възможно за корабите. Учеше право, за да бъде доволен баща му, но не смяташе да използва наученото. Просто изчакваше, учеше се да се справя самостоятелно, събираше сили и познания за деня, когато щеше да командва собствен кораб.

През тези години на обучение Кристофър Хоук беше сянка на Матю и негов доброволен съучастник. Матю възмъжа в Англия, тук тялото му се разви и заякна. И макар че учението му не страдаше, по-голямата част от времето му отиваше по жени, забавления и пиене. Дори понякога Крис да го възприемаше като твърде безскрупулен, все пак беше склонен да му прощава, защото Матю вината беше любезен и щедър с по-младия си братовчед. Когато се наложи Матю да се върне в Америка, на двадесет и една години, по молба на баща си, който не се чувстваше добре, Крис усети много силно липсата му. Сега, след седем години, двамата братовчеди се видяха отново. През това време Матю беше станал по-корав, по-циничен, защото се беше научил да вярва само на себе си и да зависи само от собствените си преценки. Тъкмо това не беше успял да схване Крис е по-нежната си природа.

И не беше сигурен дали харесва това, в което се бе превърнал братовчед му.

2

Лили знаеше, че той я наблюдава. Чувстваше тъмния му, замислен поглед върху себе си, усещаше неодобрението му. Макар и никога досега не го беше виждала, очите ѝ отново и отново се връщаха към смуцаващото му лице: високи скули, солиден нос, пълни устни и пронизителни черни очи. Беше мургав, твърде мургав, за да е английски джентълмен, свикнал да прекарва дълги часове на закрито, в развлечения и гонене на леки момичета. Силното му телосложение и здравият загар подсказваха, че е свикнал да се занимава с тежка физическа работа на открито. Но в него имаше и някаква магнетична сексуалност, която едновременно я привличаше и отблъскваше. Когато се осмелеше да погледне към него, погледът му изпод тежките клепачи винаги срещаше нейния.

Лили потръпна. Нещо в него я смуцаваше. Може би замисленото, мрачно изражение. Или начинът, по който устните му се извиваха развеселено, когато възмутителното ѝ поведение предизвикваше нова вълна одумвания. Може би я смуцаваше и критиката в погледа му, когато тя се връщаше от градината с поредното си завоевание. Във всеки случай, този човек я объркваше. Тя нарочно се обърна с гръб към красивия непознат, за да се съсредоточи върху сегашния си партньор. Когато младежът започна да ѝ шепне на ухото, тя закима енергично и тръгна заедно с него към вратата, водеща към градината, осъзнавайки как възмутените шушукания отново се надигат зад гърба ѝ.

След като стана свидетел на предизвикателното поведение на дъщеря си. Стюарт Монтегю едва не експлодира. Клюките в залага нарастваха застрашително. Въздухът трептеше от мнения и предположения, от възмущение и осъждане по адрес на непокорната му, своеволна дъщеря. Какво я е прихванало? Той кипеше в безсилен гняв. Само с няколко рязвания беше преобразила приличната рокля в някаква предизвикателна безвкусица, достойна за някоя скъпоплатена проститутка. Пълните ѝ гърди се подаваха почти изцяло от деколтето,

формата на краката ѝ личеше съвсем ясно под единствената фуста. Къде беше допуснал грешка той като баща? С напредването на вечерта ставаше все по-ясно, че Лили се е заела най-безсрамно да съблазнява мъжете — нещо, което досега не бе забелязал. Какво си мисли това момиче, запита се той, докато я гледаше как влиза отново в балната зала след поредното усамотяване в градината, придружена от поредния млад мъж.

Стюарт се беше надявал тазвечерният дебют на Лили пред лондонското общество да се превърне в същинска буря. И точно така беше станало, помисли той огорчено. Но не както го беше планиран. Без никакво съмнение в този момент всеки в залата обсъждаше дъщеря му, а темите на разговорите го караха да се срамува. Подсмивания и ехидни забележки, двусмислени подмятания — всичко това достигаше до слуха му. Когато Леони го откри, и тя се нахвърли срещу Лили.

— Трябва да я спреш, Стюарт — настоя тя, когато го отвлече в една уединена ниша, за да поговорят насаме. — Ако дъщеря ти продължава да се държи по този начин, ще те направи за посмешище на цял Лондон. След днешното фиаско нито един ерген в цяла Англия няма да помисли да ѝ предложи брак, независимо от зестрата, и тя ще остане на ръцете ни, години наред. Как можеш да стоиш безучастно и да я гледаш така дръзко да съсипва репутацията си и доброто ти име?

Подразнен от забележките на Леони, Стюарт се закле, че ще сложи край на своеволията на Лили — веднъж завинаги. Когато я забележа да стои сама, очаквайки идването на следващия си партньор, той решително се запъти към нея, възнамерявайки да я накара да излезе от залата и да я затвори в стаята ѝ, преди да съсипе и остатъка от репутацията му. Но доброто му намерение беше осуетено, когато следващият записан в тефтерчето ѝ я покани и двамата се завъртяха сред танцуващите двойки. Стюарт се опита още два пъти да изведе Лили от залата, без да прави сцени, но всеки път усилията му пропадаха.

На Лили никак не ѝ харесваше това, което правеше, но тя все пак продължи с изпълнението на дръзкия си план. Добре съзнаваше какви клюки се носят около нея, очакваше баща ѝ да избухне и да я изгони от приема. Не ѝ харесваше да се държи така, не харесваше и впечатлението, което създаваше у приятелите на баща си. Но за да постигне целта си, трябваше да се примири, че ще ѝ лепнат етикета

„разпуснато момиче“. Макар че вече беше късно да мисли за последиците, тя горещо се надяваше поведението ѝ да не съсипе завинаги живота ѝ. Лондончани бяха празноглава тълпа. Щяха да я обсъждат само докато не се появеше нов обект за разговори. Замоли се по-скоро да се случи нещо, за което да се хванат клюкарите.

Въпреки съмненията, тя беше доволна от начина, по който се справяше с плана си, и от оживлението, което беше породила. Но при последния танц, преди полунощната вечеря, самообладанието ѝ беше подложено на сериозно изпитание.

Той се появи за своя танц. Тайнственият, замислен мъж, който я наблюдаваше през цялата вечер.

Досега само Хоумър Фентън беше успял да наруши равновесието ѝ. Когато поднесе хладни устни на дръзкия младеж, тя очакваше непорочна лека целувка, но вместо това се намери смазана в прегръдката му и буквално пометена от изблик на страст. Наложил ѝ се да прояви забележителна сръчност, за да не позволи на ръцете му да стигнат до гърдите ѝ, и донякъде се справи. Неопитността я беше направила непредпазлива, но след това неприятно преживяване Лили бързо се научи да разпознава признаците и предприе мерки, които охладиха ентусиазма на следващите ѝ партньори след Хоумър, като им позволяваше само кратка целувка по устните.

Лили загледа предпазливо как дългите, мускулести крака на последния ѝ партньор бързо скъсяват разстоянието помежду им. Тази вечер беше научила много неща за мъжете и жените, но някъде вътре в нея се надигаше убеждението, че този млад мъж може да я научи на неща, каквито една непорочна млада дама не би трябвало да знае. Движенията му бяха свободни и непринудени, гледката на тесния му ханш, обгърнат в прилепнали черни панталони, накара бузите ѝ да почервенее. Той се приближи плътно до нея, когато погледът ѝ се вдигна нагоре, за да проследи широките му гърди и да се спре на устните му. Долната беше малко по-пълна от горната, придавайки му замислено и малко тайнствено изражение. Лицето му беше силно загоряло, а очите — по-черни и от най-черната нощ. Те се взряха в нея така напрегнато, че тя почувства как се сгорещява отвътре и устата ѝ пресъхва.

— Вярвам, че това е моят танц, госпожице Монтегю.

Гласът му, дълбок и чувствен, накара тръпка да пробяга внезапно по тялото на Лили и тя се направи, че се вглежда внимателно в балното си тефтерче, за да има време сърцето ѝ отново да започне да бие в нормален ритъм.

— Капитан Матю Хоук? — запита тя, възвръщайки равновесието си.

Матю кимна, докато я отвеждаше с неподозирана лекота към другите танцуващи двойки. Беше приятно изненадан от звученето на гласа ѝ. Беше прекрасно нисък, но нежен и музикален. Лекото задъхване ѝ придаваше чувственост, която му пречеше да се съсредоточи. Ръцете му, сякаш водени от собствена воля, се сключиха властно около нея, привличайки я по-близо, отколкото допускаше приличието.

На Лили ѝ се стори, че капитан Хоук я притиска твърде много към себе си, но понеже това отговаряше на настроението ѝ и на обстоятелствата, тя не го отблъсна. Вместо това започна скрито да го проучва изпод дългите си, гъсти мигли с цвета на старо злато. Сметна го за доста красив, макар и малко грубоват, и несъмнено по-мъжествен от всеки мъж, когото досега беше виждала. Лъхащото от него здраве и авторитетният му вид ѝ харесваха, макар с облекчение да мислеше, че никога няма да стане негова плячка.

Дори облеклото му го отличаваше от останалите. Вместо да се премени като натруфен паун, в лъскав сатен и кадифе, като повечето присъстващи в залата мъже, той беше облечен просто, но елегантно в черни панталони, които го обгръщаха плътно в ханша и бедрата, и лъскави черни ботуши до коляното. Прекрасно скроен жакет обхващаше масивните му рамене над снежнобялата дантела, която скриваше силните му ръце с дълги пръсти. Лили трепна, без да иска, представяйки си колко силни са тези големи, загорели китки. Мрачният му, пронизителен поглед така я смущаваше, че тя не разбра как той неусетно я отвежда към вратата за градината. Едва когато усети мириса на розите и почувства хладния ветреца да докосва пламналата ѝ кожа, Лили разбра, че е навън. Отбеляза колко ловко се беше движил той, необичайно за мъж с неговия ръст.

— Капитан Хоук, твърде много си позволявате — изрече тя високомерно, обръщайки се, за да тръгне към къщата.

Поради някаква необяснима причина капитан Матю Хоук излъчваше опасност, каквато не беше усетила с никого от предишните си партньори по танц, които беше дразнила и предизвиквана.

Тя почувства някаква трудно доловима разлика, която го отделяше от нахалните млади мъже, които цяла вечер безсрамно беше тормозила и измъчвала. Авторитетният му вид и властното му присъствие налагаха предпазливост и Лили инстинктивно разбра, че фината съблазън, която беше прилагала тази вечер, няма да подейства на Матю Хоук.

— Хайде, госпожице Монтегю, нима ще ми откажете това, което драговолно дарявахте на почти всички присъстващи мъже тази вечер?

Лили пребледня. Знаеше какво си мислят всички за нея, защото нарочно беше преследвала точно този ефект през цялата вечер, но изречено от Матю Хоук, ѝ прозвуча доста по-зле. Златистите ѝ очи се присвиха, а после се отвориха широко, когато я обхвана внезапен гняв.

— Как смеете, сър! Колко отвратително от ваша страна да петните репутацията на една дама, като повтаряте злонамерени клюки!

— Клюки ли, госпожице Монтегю? — запита Матю с хладно високомерен тон. В изражението му се долавяше лек укор, който обаче само още повече разпали гнева на Лили. — Наблюдавам ви от момента, когато започнахте малката си игричка, и в крайна сметка загубих броя на мъжете, които развличахте тук, в градината. Има ли нещо у мене, което не харесвате и което ме прави недостоен за вашето... внимание?

— Най-малкото сте груб и безсрамен — изрече разпалено Лили, отмятайки медноцветните си къдрици. — И самонадеян — прибави, намирайки най-накрая думата, с която най-точно да опише поведението му. — А сега, ако ме извините...

— Не знам каква игра играете, госпожице Монтегю, но ще видите, че съм майстор на всякакви игри, която и да изберете. И налагам собствени правила, както ще узнаете с времето.

Лили нямаше време да отговори или дори да реагира, когато Матю я дръпна в гъстите сенки, пленявайки устата ѝ въпреки енергичните ѝ протести. Целувката му не беше нежен допир на устните; не приличаше на нищо, което Лили досега беше изпитата. Беше предизвикателна, възбуждаща, търсеца. Разтърсваща самата ѝ душа. Тя трепна, когато усети върхът на езика му да разтваря устните ѝ

и да прониква в устата ѝ с неджентълменска настоятелност. Завладяна и напълно покорена от мъжкия му магнетизъм, Лили наистина се убеди, че Матю Хоук налага собствени правила и се ръководи от тях.

Изпъшквайки възмутено, тя накрая успя да се отдръпне. Никога не бяха се държали с нея така оскърбително, дори и онзи невероятно нахален Хоумър Фентън.

— Какво си мислите, че правите, капитане? — изфуча тя оскърбено, разтърсвайки палите си в пристъп на възмущение.

— Вземам си наградата — изрече гладко Матю. — Точно както другите ви партньори си взеха тяхната.

Арогантната му усмивка я вбеси.

— Вие сте... вие сте... отвратителен.

— Дамите са ме наричали с много епитети, но никога отвратителен.

— Тогава значи не познавате много дами! — нападна го Лили.

— О! Значи вие се смятате за такава?

— Разбира се!

— Тази вечер тук има доста хора, които биха оспорили това твърдение. Например баща ви. — Матю замълча, наблюдавайки играта на емоциите по изразителното лице на Лили. Проклятие, колко красива беше тази девойка! — Питам се какво ли сте намислили, млада госпожице.

— Намислила съм нещо, но то със сигурност не е ваша работа — възрази Лили.

— Грешите, малката, защото всичко, което ви засяга, е моя работа. — Той не ѝ даде време да помисли над странното му изявление, привличайки я обратно в прегръдките си, и тялото му се озова толкова близо до нейното, че тя усещаше копчетата на жакета му да отбелязват вдлъбнатинки по нежната кожа на разголените ѝ гърди.

Писъкът на протест така и не успя да излезе от устните ѝ, защото силата на целувката му отне въздуха от дробовете ѝ. Когато целувката му стана по-дълбока и езикът му проникна зад бариерата на устните ѝ, гневът ѝ се превърна в изгаряща ярост. Призовавайки всяка частица от силите си, Лили откъсна устни от неговите и се взря в него така, сякаш виждаше някакво дяволско изчадие.

Задъхана, трепереща и вбесена от неговата атака срещу сетивата ѝ, тя изведнъж осъзна, че ръцете на Матю бродят по тялото ѝ, от

кръста до стегнатото седалище, преди да се върнат върху белите полукълба на гърдите ѝ, подаващи се от деколтето.

— Спрете! Нямаме право да се държите така с мене!

— Помислих, че харесвате да се държат така с вас — беше безсрамният отговор на Матю.

Лили извика смутено, когато усети как линията на деколтето ѝ слиза все по-ниско и гърдите ѝ изскачат от него като зрели плодове, готови да бъдат откъснати. Сви юмруци и заблъска по гърдите му с нарастваща ярост. Нисък, гърлен смях се откъсна от гърлото на Матю, когато я привлече още по-плътено към твърдото си, здраво тяло. Тя си пое накъсан дъх, подновявайки усилията да се освободи. Нещо... нещо твърдо се притискаше към корема ѝ и паника започна да се заражда в гърдите ѝ. Тя започна да се бори с него, изпаднала в смут.

— Как смееете да ме обвинявате, че искам това! — извика Лили, почти обезумяла от ярост.

Нито съвестта му, нито сълзите на Лили можаха да угасят пламъка, породил се у Матю, когато той рязко дръпна нагоре корсажа ѝ, за да покрие треперещите ѝ гърди. Направи го необяснимото му усещане, че Лили Монтегю е невинна девойка, която играе опасна игра. И той възнамеряваше да разкрие основанията, които я караха нарочно да се стреми да съсипе репутацията си.

— Точно както си и мислех — изрече той с отегчение. — Вие сте просто едно дете, което си играе на съблазняване. Следващия път по-добре ще си помислите, когато дразните някой мъж, освен ако нямате сериозни намерения. Занимавайте се само с неопитни момчета.

— Но... но... аз не се... не си играя с вас — заекна Лили, дърпайки трескаво корсажа си.

— Може би — изръмжа Матю. — Но разпуснатото ви поведение тази вечер ме накара да повярвам, че ще приемете авансите ми. Със сигурност не очаквате да си намерите съпруг, показвайки щедро прелестите си пред всеки мъж, нали? Никой почтен мъж няма да иска съпруга, която да му слага рога при всяка представила се възможност.

Сълзите на Лили изсъхнаха веднага. Горещо негодувание я обля и тя изсъска в отговор:

— Точно това е въпросът! Не искам съпруг! Не искам да ме предлагат на брачния пазар като някаква стока.

Избълва думите почти несъзнателно и веднага ѝ се прииска да не ги беше изричала.

— Значи това била играта ти, малката — подсвирна тихичко Матю, когато разбра какво е замислила Лили. — Нямаме намерение да привлечате потенциален съпруг тази вечер, така ли? Намерението ви е да обезкуражите всички възможни кандидати, които баща ви изкара на показ пред вас. Защо толкова искате да останете стара мома?

Матю Хоук беше умен мъж и не му беше трудно да стихне до истината.

— Едва ли стара мома, капитан Хоук — отвърна язвително Лили. — Аз съм само на седемнадесет години и още не съм готова да се омъжа за човек, когото не обичам, независимо какво искат баща ми и Леони.

Матю я загледа, възхищавайки ѝ се мълчаливо. Крис му беше казал, че лорд Монтегю възнамерява скоро да се ожени за привлекателната млада вдовица, и от това, което Лили току-що каза, той разбра, че лордът просто иска да отстрани дъщеря си. Екстравагантният бал тази вечер беше предназначен да я въведе сред каймака на лондонското общество и да ѝ осигури богат и титулуван съпруг. От отчаяния тон на Лили, когато изрече името на Леони, той разбра, че жената не се интересува какво ще стане с дъщерята на бъдещия ѝ съпруг. Явно Леони не искаше нищо да ѝ напомня за предишния брак на лорд Монтегю.

Възмутителното поведение на Лили тази вечер накара Матю да сметне, че тя не иска да бъде изгонена по такъв начин от дома си и е решила да саботира плановете на баща си относно нейното бъдеще. Тази ценна информация увери Матю, че собственият му план, свързан с пицната млада красавица, ще успее. Ако лудориите на Лили бяха обезкуражили всички останали кандидати, а лорд Монтегю все така беше твърдо решен да омъжи дъщеря си, тогава Матю беше сигурен, че собствените му усилия да получи ръката на момичето ще му донесат богатството, към което така отчаяно се стремеше.

Макар че слабините му още пулсираха от жаждата да притежава красивата млада жена, той вече разбра, че не бива да се мъчи да я съблазнява. Щеше да има Лили Монтегю — и нейното състояние — независимо дали тя го харесва или не. Но ако се наложеше да се ожени

за нея, приличието изискваше да я върне веднага вътре в къщата. Тя вече беше предизвикала достатъчно клюки за една-единствена вечер.

— Възхищавам се на духа ви, госпожице Монтегю — каза Матю. — Но се страхувам, че начинанието ви ще излезе безполезно. Богатството ви и значителната ви зестра правят така, че каквото и да предприемете, ще е осъдено на неуспех.

— Ще видим това, капитан Хоук — възрази Лили, оправяйки бързо косата и дрехите си. — Слава на бога, че не се интересувате от мене. Ако преследвахте богатството ми, нямаше да продължавате да се държите така възмутително. Това, което ми сторихте, е неппростимо.

— Откога е обида да искаш да се любиш с такава желана жена? Освен това, глупаво ще бъде да се откажа, ако ми се предлага цяло състояние.

— О, вие сте... вие сте...

— Отвратителен? Непоносим? — изсмя се мрачно Матю.

— Точно така — съгласи се Липи, бързайки да се освободи от обезпокояващото му присъствие.

Той я караше да чувства неща, които не ѝ бяха ясни.

— Ето ръката ми, ще ви отведа вътре — предложи той галантно, пренебрегвайки ледения поглед на кехлибарените ѝ очи.

Тълпата се смълча и всички ги загледаха, когато двамата се върнаха в балната зала след няколко минути. Клюките веднага плъзнаха около тях като горски пожар. Престоят им в градината беше траял доста дълго, за да е бил невинен. Въпреки гнева ѝ към Матю тя беше благодарна за присъствието му до нея по време на вечерята. Това не само пречеше на баща ѝ да направи сцена, но и не позволяваше на другите да проявят неочаквана грубост. Скоро тя щеше да се изправи пред гнева на баща си и да изтърпи наказанието, което неизбежно щеше да последва. Единствената ѝ утеха беше, че досега баща ѝ не беше се държал жестоко с нея. Но пък и тя досега не го беше ядосвала толкова силно.

Лили премига няколко пъти, мъчейки се да избяга от светлината, която проникваше през затворените ѝ клепащи. Накрая се обърна по корем, притискайки възглавницата върху разрошените си къдрици. Знаеше, че сигурно е много късно, но си беше легнала едва призори, след като цяла вечер беше избягвала баща си и Леони.

Не чу почукването на вратата и се стресна, когато баща ѝ влезе в стаята. Леони го следваше по петите.

— Този път няма да ми избягаш, Лили — заяви лорд Монтегю, нахлувайки в стаята ѝ.

Сърдитите му крачки го отведоха право към леглото ѝ. Той беше облечен в костюм за езда, в ръката му имаше камшик, с който пляскаше кратко и ядосано по ботушите си.

— О!

Стресната, Лили се надигна на лакти. Чаршафът падна, разкривайки деликатните извивки на гърба и стегнатото седалище, атрактивно полускрити от прилепналата копринена нощница.

Но Стюарт Монтегю не забеляза нищо. Виждаше само едно своеволно момиче на прага на женствеността, което нарочно и безразсъдно беше унищожило всичките си шансове за изгоден брак, предлагайки тялото си на показ и раздавайки щедро аванси на всички присъстващи мъже без разлика. Безсрамното ѝ държание с капитан Хоук, младия братовчед на Кристофър Хоук и многообещаващ американец, беше върховното оскърбление. За съжаление, Лили и американецът бяха станали обект на наблюдение от страна на няколко гости, излезли да подишат въздух на балкона. Те се бяха върнали в залата с вестта, че са видели Лили и капитана в компрометираща поза в градината. Такава, която не оставяла място за въображението.

— Е, млада госпожице, няма ли какво да кажеш за леконравното си поведение снощи? — изригна лорд Монтегю. — На това ли са те научили в онова прехвалено училище във Франция? Ако знаех, щях да те върна у дома, преди да те бяха покварили окончателно.

— Ти не разбираш, татко — опита се да обясни Лили.

— Бих искал да разбера, Лили, но нищо от това, което кажеш, няма да промени мнението ми. Караш ме да правя неща, които никога не съм правил. Леони каза, че трябва да бъда суров с тебе, но и собствената ми съвест казва, че трябва да го направя.

— Татко, моля те!

Поглеждайки към победоносното изражение на Леони, Лили усети пристъп на страх.

Досега младата вдовица беше стояла тихо, с триумфална усмивка, която разкривяваше лицето ѝ.

— Как смееш да се развяваш като някаква безсрамна блудница, да се държиш така непочтително и разпуснато! Слава Богу, че баща ти най-накрая се осъзна. Трябва веднага да се направи нещо, защото няма да се омъжа за Стюарт и да доведа моята невинна Ейми в този дом, преди ти да излезеш оттук.

Монтегю кимна тъжно, потвърждавайки думите ѝ.

— Не исках да приема, че влиянието ти е отрицателно Лили, но снощните събития доказаха, че Леони е била права и е прозряла истинската ти природа. Обичам я и ще се оженим, както сме го предвидили. А преди това ти трябва да излезеш оттук, по един начин или по друг.

Лили беше съкрушена. Не можеше да позволи баща ѝ да я мисли за разпуснатата жена. Болеше я, като осъзнаваше, че Леони не престава да насъсква баща ѝ срещу нея. Нямахше друг изход, освен да обясни причината за възмутителното си поведение на снощния бал.

— Татко, не съм такава, за каквата ме мислиш. Държах се така, защото...

— Ще продължаваш ли с това, Стюарт? — прекъсна я Леони, фучейки нетърпеливо. — Обеща да ме изведеш на езда и вече губя търпение.

— Права си, скъпа, губим време — съгласи се Стюарт, въздъхвайки тежко.

И тогава, без Лили да разбере какво смята да прави, той вдигна камшика високо във въздуха и нанесе силен удар по нежния ѝ гръб. Лили извика и гласът, ѝ, пълен с паника и шок, съкруши решимостта на лорд Монтегю. Твърде много обичаше дъщеря си, за да ѝ причини болка, независимо какво беше направила. Въздъхна, хвърли камшика на пода и се обърна.

— Ще стоиш в стаята си, докато не те повикам — каза той.

И излезе сърдито. Лили си пое дъх едва-едва, но облекчението ѝ не трая дълго.

— Мекушав глупак! — изсъска подире му Леони. Изведнъж зла усмивка сви лицето ѝ и тя се наведе, за да вдигне падналия камшик. Остана така, може би цяла вечност, неподвижна над леглото на Лили, загледана с омраза в нежната ѝ плът. — Стюарт може да е прекалено мек и слабоволев, за да ти наложи наказание, но аз не съм.

— Леони, недей!

Леони вдигна ръка и Лили реагира инстинктивно, отблъсна камшика и скочи от леглото. Никой освен баща ѝ нямаше право да я бие.

Лицето на Леони стана пурпурно от ярост, когато тя вдигни отново камшика и пристъпи към Лили.

— Само да ме докоснеш отново и ще съжаляваш — изрече Лили със заплашителен тон.

Напрежението и безмълвното предупреждение в смелите ѝ думи накараха Леони да спре на място. Тя реши, че е най-добре да се оттегли.

— Чуй ме добре, Лили, намери си някого да се омъжиш. Няма да допусна да останеш тук и да поквариш моята Ейми. Тя е малка и впечатлителна. Ако не се спреш скоро на някого, баща ти ще бъде принуден да избере вместо тебе. И можеш да бъдеш сигурна, че изборът му няма да ти хареса, защото аз имам огромно влияние върху решенията му.

И тя излезе, оставяйки Лили разстроена от бъркотията, която беше предизвикала с безразсъдното си поведение. Дотук с плановете ми да поема в ръце собствената си съдба, помисли тя тъжно. Планът, който беше смятала за толкова прост и надежден, беше пожънал такива успехи, че беше отчуждил баща ѝ и я беше лишил от неговата любов и уважение.

През цялата останала част от деня не ѝ се излизаше от стаята ѝ, дори баща ѝ да не беше ѝ наредил изрично да си стои вътре. Усещаше лека болка и смъдене на мястото, където камшикът беше ожулил кожата ѝ, но можеше да го понесе. Слава богу, Леони не беше постигнала своето, иначе щеше да има още по-болезнени белези. Доведоха ѝ ядене на обед, но поради някаква причина пропуснаха вечерята. *Работа на Леони?*

Когато настъпи утринта, тя не се беше приближила и на йота до решението на проблема за доста несигурното си бъдеще в дома на баща ѝ, отколкото беше вчера. Запита се какво ли ще стане с нея след сватбата на Леони с баща ѝ и дали наистина щеше да бъде принудена да се омъжи за някого, когото не може да понася. Изолирана от останалото домакинство, Лили не знаеше, че бъдещето ѝ вече се

решава без нейно знание и одобрение от двама мъже, които точно тогава се намираха в кабинета на лорд Монтегю.

Капитан Матю Хоук беше дошъл на официално посещение при нея. Когато попита за госпожица Монтегю, беше веднага въведен в кабинета на лорд Монтегю, където се наложи да чака, докато по-възрастният мъж бъдеше готов да му обърне внимание. Матю се изкашля доста високо и беше възнаграден с отправена към него мрачна физиономия.

— Каква работа имате с дъщеря ми, капитан Хоук? — запита безцеремонно Монтегю.

Слисан от рязкото обръщение на лорда, Матю отговори също така прямо:

— Какво би искал един мъж от красива жена, сър? Бих искал да я ухажвам. Може би да я заведа на езда следобед. Ако нямате възражения, искам да кажа.

— Разбирате ли, че репутацията на дъщеря ми пострада заради вас? — продължи Монтегю, като изгледа Матю с присвити очи.

— Сър, не мисля, че излизането в градината може да даде основания за подобно обвинение. Дъщеря ви излезе там с още няколко мъже, ако си спомням правилно.

— Наистина — изсъска недоволно Монтегю. — Но вие, капитане, бяхте единственият, видян да я компрометира. — Матю има благоприличието да се изчерви. — Не се опитвайте да го отречете, вие с Лили сте били видени да правите неща в разрез с благоприличието.

Матю почервения, изненадан, че е бил видян да компрометира добродетелността на Лили, но не съжали особено много за това. Беше достатъчно умен, за да разбере, че това може да му даде предимство, за да ускори женитбата му с нея. Наистина, той бе предположил, че прелестната Лили е изсипвала благоволенията си и върху другите ухажори предната вечер, докато не откри, че тя просто играе опасна игра. Лорд Монтегю погрешно взе изчервяването му за признание, че е виновен, и избухна ядосано:

— Нима глупавата ми дъщеря ви е дала девствеността си, капитане? Кажете ми, отнехте ли невинността ѝ снощи в моята градина?

Загадъчната усмивка на Матю накара лорд Монтегю окончателно да кипне.

— Ще бъда глупак, ако призная подобно нещо, нали? Освен това, бих онеправдал сериозно красивата ви дъщеря, ако я целуна и после се разприказвам, така да се каже.

— Негодник! Искрено се надявам Лили да е имала благоразумието да ви откаже!

Матю пристъпи смутено от крак на крак, несвикнал да бъде в подобна смущаваща позиция.

— Това, лорд Монтегю, е между Лили и мене.

— Надявам се да сте подготвен да направите онова, което обществото очаква от вас, младежо.

3

Матю не можеше да повярва на изключителния си късмет. Всичко се развиваше прекрасно и в негова полза.

— Да не би да намеквате, че трябва да предложи брак на дъщеря ви? — запита той, не можейки да скрие въодушевлението си.

— Можете да направите и нещо по-лошо. Не е тайна, че Лили има голямо наследство. Тя е и красива млада жена и може би твърде добра за човек от колониите, но тъй като сте от почтен английски произход, не възразявам.

Матю се сдържа с учудваща сила на волята си.

— Колко мило от ваша страна.

— Не сте женен, нали? — запита остро Монтегю.

— В Америка няма съпруга, която да ме чака — отвърна кратко Матю. — Нито годеница.

Отговорът му като че ли задоволи Монтегю.

— Разбира се, съзнавате, че снощното поведение на Лили едва не унищожи шансовете ѝ да си намери изгоден съюз. И голяма част от вината е ваша.

— Тогава предполагам, че ще погледнете благосклонно на молбата ми относно ръката на вашата дъщеря — изрече любезно Матю.

Макар че развоят на събитията го радваше, той реши да не се издава. Да почака, докато Крис научи как нещата се подреждат възможно най-добре, помисли той развеселен. И всичко се случваше много по-бързо, отколкото беше предполагал.

— Предполагам, че няма нужда да ви казвам нищо, капитан Хоук, вие сте достатъчно възрастен, за да знаете какъв е дългът ви — отвърна строго Монтегю.

Матю замълча продължително, правейки се, че размисля над думите на по-възрастния мъж, докато вътрешно ликуваше.

— Не искам да изглеждам нахален, но предполагам, че мъжът, за когото ще се омъжи дъщеря ви, ще има пълен контрол над

наследството ѝ?

— Такъв е законът — изрече Монтегю със стегнато гърло.

— И разбира се, моята съпруга ще дойде с мене в Бостън.

Стюарт кимна утвърдително.

— Така и трябва. Отдалечете Лили от лондонските клюкари, точно това трябва да направите при дадените обстоятелства. Ако я няма, за да подхранва слуховете, целият този достоен за съжаление епизод ще умре от естествена смърт.

— Любовта няма да бъде решаващ фактор — каза Матю с брутална откровеност. — Ние с Лили едва се познаваме.

— Уважавам искреността ви, капитан Хоук, но малко млади двойки са влюбени, когато се женят.

Матю хитро се направи, че размишлява, преди да създаде впечатлението, че тънкият намек на Монтегю го е накарал да поиска ръката на Лили.

— Ако ние с Лили ще се женим, може би трябва по-добре да се опознаем — намекна той открито. — Екипажът ме чака отвън, малко разходка и няколко думи насаме ще ни дадат възможност да се опознаем по-добре и да изпробваме почвата, така да се каже, за съюза между нас.

Монтегю кимна бавно.

— Ще кажа веднага да я повикат.

Когато камериерката ѝ каза, че баща ѝ иска да я види, Лили се облече бързо, надявайки се, че той е променил решението си и ѝ е простил за държанието ѝ на вчерашния бал. Гърбът още я болеше и освен че беше гладна — още не ѝ бяха донесли закуската, — се чувстваше напълно подготвена да се изправи пред гнева му. Но с учудване видя Матю Хоук да води интимен разговор с баща ѝ.

Примиреният ѝ вид потресе Матю, когато я зърна да влиза в стаята. Запита се какво ли е направил лорд Монтегю, за да накара дъщеря си да се смири, спомняйки си как твърдо беше решена тя да не позволи да я омъжат насила.

— Ето те и тебе, Лили — каза Монтегю и ѝ махна да влезе. Приписа мрачния ѝ вид на угризения по повод възмутителното ѝ държание на снощния бал. — Капитан Хоук обяви намерението си да те ухажда. Предложи да се поразходите с карета и аз дадох съгласие.

Лили хвърли огнен поглед към Матю.

— Не искам да ходя никъде с капитан Хоук, татко.

— По-добре ще е да приемеш — посъветва я твърдо Монтегю.

Не искайки да си навлече гнева на баща си, Лили се съгласи с явна липса на ентузиазъм. Когато Матю ѝ предложи ръка, тя му позволи да я изведе от къщата и да я настани в една приятна открита карета, която чакаше на алеята. Не отрони и дума, когато Матю взе юздите, отговаряше на въпросите му само с кимане или поклащане на глава. Не беше в настроение за разговори, особено с капитан Матю Хоук. Той беше един арогантен, надут колонист, а и никак не ѝ помагаше, извеждайки я така публично на разходка. Дълго време мина, без някой да пророни и една дума. Лили гледаше право напред, докато Матю, след като се беше опитал да я разговори по всякакви начини, от време на време ѝ хвърляше тайни погледи.

Вече бяха излезли извън града, облените в слънце пътища бяха почти пуси, когато Матю внезапно изруга и отби от пътя сред китка дървета, покрай един лъкатушен поток.

— Защо спираме? — запита Лили, нарушавайки дългото си мълчание. — Не съм забравила възмутителния начин, по който се отнесохте с мене в градината. Правите всичко възможно, за да съсипете репутацията ми, нали?

Матю изскърца със зъби.

— Сама си го навлякохте, Лили. Какво, по дяволите, става с вас? Не виждате ли, че се опитвам да ви помогна?

Съдейки по непокорното ѝ изражение, той реши, че каквото и да каже, няма да я успокои. Но трябваше да опита. Стисна тесните ѝ рамене и я разтърси леко.

— Не чухте ли, Лили, хайде да поговорим за това!

Тя премига и лицето ѝ пребледня.

— Моля ви, причинявате ми болка.

Мрачното изражение на Матю стана още по-застрашително.

— Едва ви докоснах, как може да ви наранявам?

Лили прехапа долната си устна, понасяйки натиска на ръцете му, но без да може да прогони болката, която замъгляваше погледа ѝ.

Матю веднага пусна раменете ѝ. Може би не си знае силата, помисли той малко неспокойно. Изведнъж очите му трепнаха, когато осъзна, че нещо не е наред — нещо, което нямаше никаква връзка с него.

— Лили, какво има, кажете ми! Болна ли сте?

— Нищо, капитан Хоук, няма ми нищо. Добре съм.

— Не ми изглеждате добре. Боли ли ви нещо?

Срам и смущение пареха в гърлото на Лили. Тя не искаше Матю да разбере, че с била наказана заради съпротивата си.

— Казах ви, нищо ми няма.

Матю я изгледа скептично. Изведнъж посегна към нея, хвана раменете ѝ и този път тя не можа да сдържи вика си, когато пръстите му се забиха безжалостно в следата от единствения удар на камшика на баща ѝ.

— Нещо не е наред. Обърнете се.

Когато тя отказа да се подчини, той я обърна и се взря невярващо в гърба на роклята, където бяха избили капчици кръв.

— Господи! Баща ви ли направи това? Как може да изтезава собствената си плът и кръв по такъв непростим начин!

Докато изричаше тези думи, той разкопча кукичките на гърба на роклята ѝ и разтвори краищата.

— Не е толкова зле — заяви Лили с отбранителен тон. — Удари ме само веднъж, но не можа да продължи. Ако беше останало на Леони, целият ми гръб щеше да бъде в кървави резки.

— Отмъстителна кучка — процеди Матю през зъби.

— Казах ѝ, че ще съжалява, ако ме удари — продължи тихо Лили. — Тя, изглежда, ми повярва.

Матю полека закопча роклята и обърна Лили към себе си.

— Знаехте ли, че снощи са ни видели в компрометираща ситуация в градината?

— О, господи, нищо чудно, че татко беше толкова сърдит — измърмори Лили. — Ако не се бяхте опитали да ме нападнете, това нямаше да се случи.

— Много късно е за съжаления, Лили — изрече полека Матю. — В крайна сметка баща ви предложи да изпълня дълга си към вас.

— И татко, и Леони искат да се махна от живота им — разкри Лили, сломена от ярост и срам. — Предполагам, татко е споменал състоянието, което ще наследя след сватбата.

— Да, спомена такова нещо — каза сухо Матю.

— Няма значение какво очаква той, няма нужда да ми предлагате брак, капитане. Отказвам да бъда продадена. Когато се омъжа, ще е по

любов, а не защото татко е използвал състоянието ми като примамка, за да ми намери съпруг.

— Любов — изсумтя презрително Матю. — В живота има много по-важни неща от глупавите любовни думи и обещания, които не издържат дори до края на медения месец.

— Например парите? — произнесе саркастично Лили.

— Точно така. Ще бъда брутално откровен с вас, малката, защото го заслужавате. Имам най-сериозното намерение да се ожения за вас. За мене сте не само приятно развлечение, но имам и отчаяна нужда от парите ви. Вие пък имате нужда от съпруг и аз съм единственият, на когото му е все едно какво говорят клюкарите, и съм достатъчно заинтересуван да поискам ръката ви точно сега. Ако решите да останете у дома си, след като баща ви се ожени за Леони, животът ви ще се превърне в истински ад.

— Интересувате ли се от мене? — запита наивно Лили.

Усмивката, която Матю ѝ отпрати, беше донякъде загадъчна. Той усети някаква странна крехкост у нея, почти като фин кристал, който можеше да бъде счупен само от една невнимателна дума. Но не искаше да я лишава от илюзиите ѝ.

— Ти си красива, малката ми, няма да ми е трудно да се науча да се интересувам от тебе.

— Тогава предполагам, че се интересувате само от състоянието ми. Толкова ли сте циничен, че не вярвате в любовта?

— Ако любовта съществува, трябва да видя доказателство за това. Родителите ми се разбираха прекрасно, но не мисля, че са проявявали голяма, дълбока любов един към друг. Хората се женят за удобство и заради това, което ще им донесе съюзът. Ако се омъжиш за мене, ще се отнасям добре с тебе и ще се разпореждаш напълно в Хоуксхейвън, моя дом в Бостън. А аз съм достатъчно опитен, за да знам, че не те отвращавам.

Трепетна възбуда пролази в нея, когато Матю протегна ръка и покровителствено обгърна раменете ѝ. С една ръка отмести къдрицата червена коса, спуснала се върху лицето ѝ, и пръстите му леко докоснаха зачервената ѝ буза. Тогава той я целуна, притискайки нежно устни към нейните, преди да завладее устата ѝ. Разтваряйки устни, тя посрещна целувката му, шокирана от реакцията, която предизвикваше у нея допирът му.

Матю би се изненадал приятно, ако можеше да надникне в мислите на Лили. Тя никога не беше срещала мъж, който да излъчва такава мъжествена сила и сексуален магнетизъм. Въздухът трептеше около него. Не, помисли тя мрачно, Матю със сигурност не я отвращаваше. После мислите ѝ се разпиляха, докато потъваше в целувката му, която я разтърсваше по всякакъв възможен начин. Той разбуждаше неопитните ѝ сетива, хвърляше загадъчни предизвикателства към емоциите ѝ. Явно нямаше да ѝ бъде трудно да реагира физически на Матю Хоук, но Лили беше достатъчно умна, за да знае, че малко бракове оцеляваха благодарение единствено на физическото привличане. Тя искаше от брака нещо повече, много повече.

Пръстите на Матю танцуваха върху пулсиращата вена в основата на шията ѝ, докато устните му се спускаха надолу, за да оближат меката долна част на ухото ѝ. Тя ахна, когато Матю умело я поведе по ръба на съблазънта и главата ѝ се замая. Едва когато усети пръстите му да се притискат към горещото връхче на едната ѝ гърда, тя разбра, че той я привлича твърде бързо в своя свят на чувствено удоволствие. Тя рязко се дръпна и кехлибарените ѝ очи станаха нежни и бляскави от първото вкусане на физическата възбуда. Беше топло и главомайващо, и нещо, което лесно щеше да се научи да хареса, но не точно сега. Не и без любов. И със сигурност не с Матю Хоук, който съвсем явно се домогваше до богатството ѝ.

— Матю, спри — извика тя, осъзнавайки колко замаяна се чувства. — Моля те, отведи ме у дома.

Той я изгледа остро, забелязвайки, че очите ѝ блестят и кожата ѝ е станала въсъчно бледа. Изглеждаше съвсем замаяна и Матю се укори, че е действал прекалено прибързано. Изруга мислено Леони и Монтегю, задето правеха живота на това момиче незаслужен ад.

— Изглеждаш бледа, Лили — каза той мило. — Закуси ли тази сутрин?

Тя се засмя тъжно.

— Закуската ми закъсня. Предполагам, Леони се е погрижила слугите да не ми донесат закуска. Скоро ще им стане господарка и те се страхуват от нея.

— Господи! — възкликна сърдито Матю. — Няма ли край на гадостите на тази жена спрямо тебе? Сега ще те нагостя с най-хубавото

ядене в целия град.

Заситена, Лили се облегна назад и въздъхна. Обедът, който Матю ѝ беше поръчал, прогони доскорошната ѝ слабост. Естествената ѝ жизнерадост и младежки дух се върнаха в тялото ѝ и само слабо смъдене напомняше за удара, нанесен от баща ѝ.

Тъкмо щеше да предложи да си ходят, когато изведнъж осъзна, че Матю се взира в една красива брюнетка в другия край на залата. Лили помисли, че тази жена е едно от най-красивите създания, които някога беше виждана. Не можеше да обвинява Матю, че се е загледал в нея. Жената приближаваше тридесетте, с гарвановочерна коса и пищна фигура, която грабваше окото. Изключително бавно непознатата обърна тъмните си кадифени очи към Лили и Матю, а пълните ѝ червени устни се извиха нагоре в загадъчна усмивка.

— Господи! — въздъхна Матю, откъсвайки очи от брюнетката. Лицето му беше станало мрачно и замислено. Тъмните му очи се присвиха опасно. — Да се махаме оттук.

Хвърли салфетката, метна кос поглед към непознатата жена и буквално извлече Лили от ресторанта.

— Познаваш ли тази жена, Матю? — полюбопитства Лили. — Много е красива.

— По дяволите — измърмори Матю под нос. Какво правеше Клариса Хартли в Лондон? Преди няколко седмици я беше оставил в Бостън. Трупата ѝ трябваше да изнесе няколко представления там. Какво се опитваше да направи тази жена — да развали плановете му?

— Не, никога не съм я виждал — излъга той без никакво усилие. Нямахте търпение да се разправи с тъмнокосата дяволица.

— Чудя се защо ли ни гледаше така странно? — изрече замислено Лили.

— Остави я, малката ми — подкани я Матю. — Тя не е важна. Сега ще те отведе у дома ти, спомних си, че имам да свърша нещо.

* * *

— Влез, Матю — извика Клариса иззад затворената врата. — Чаках те.

Матю изскърца ядосано със зъби, отвори вратата, влезе в стаята и шумно затръшна вратата след себе си. Изглеждаше вбесен и всеки освен Клариса би се почувствал заплашен. Клариса обядваше в хотела, когато той беше завел там Лили, затова Матю знаеше точно къде да я намери. Услужливият чиновник на рецепцията му беше дал номера на стаята ѝ и той се изкачи дотам, вземайки стъпалата две по две.

— Малка кучка такава! Как смееш да идваш подире ми в Англия?

— Липсваше ми — нацупи се прелестно Клариса.

Беше се излегнала в леглото, когато Матю влезе в стаята ѝ, но сега се надигна и чаршафът падна, разкривайки твърдите ѝ, високи гърди е изпъкнали тъмни зърна, обкръжени от големи розови кръгове. Но Матю беше твърде ядосан, за да забележи това.

— След това, което направи днес следобед, трябва да те набия.

Думите му породиха предизвикателна усмивка на устните на Клариса.

— Какво толкова ужасно съм направила? — запита тя невинно. — Просто обядвах. Откъде да знам, че ти ще дойдеш там точно по това време? За това момиче ли ще се жениш? Срамувам се от тебе, скъпи, тя е просто дете. Колко непривично за тебе, да тичаш след такива млади създания!

— По дяволите, Клари, не сменяй темата! Какво правиш в Лондон?

— Предложиха ми място в престижна лондонска трупа — обясни Клариса. — Но още не съм решила дали да приема.

— Дошла си по петите ми, не отричай!

— Мисли каквото си искаш. Защо не свалиш тези дрехи, скъпи? Можем да поговорим, след като се поздравим както трябва.

— Чакам обяснение — възрази Матю, не искайки да бъде оплетен в мрежата на нейната съблазън.

— Много добре — въздъхна Клариса. — Исках да видя съперницата си. Пет години ти доставям удоволствие, без да се оплаквам, с надеждата, че това ще продължи още много години. Ти ми принадлежиш, Матю Хоук, и никое малко момиченце няма да те отнеме от мене. Може да е аристократка, но никога няма да те задоволи така, както аз мога. Хайде, ожени се за това дете, ако трябва.

Дефлорирай я, направи ѝ дете, но в края на краищата пак ще дойдеш при мене. Неизбежно е.

— Единственото неизбежно нещо е тази проклетата война, която се мъти между Англия и Америка. Трябва да се върна у дома навреме, за да преоборудвам корабите си, Клари, и имам нужда от парите на Лили Монтегю, за да го направя. Моля те, не съсипвай шансовете ми за този брак. Стой настрана от мене и Лили.

— Няма да ти се меся, Матю, сега, когато видях плахата ти малка годеница. Тя не може да ми съперничи. Хайде, ела в леглото, нека ти покажа колко много ми липсваше.

Тя протегна ръце, а в тъмните ѝ очи се четеше обещание за дълги часове прекрасни игри, в които тя беше толкова изкусна.

Кръвта забуча в главата на Матю, докато се взираше във великолепните гърди на Клариса, спомняйки си безбройните пъти, когато тя му беше давала невероятна наслада. Клариса беше една от най-опитните любовници, които някога беше имал, затова я беше задържал цели пет години. Толкова добре се разбираха, а и тя никога не беше настоявала да се омъжи за него, макар той много добре да знаеше, че веднага би се вкопчила във възможността да стане госпожа Матю Хоук. Тя винаги го беше възбуждала, превръщайки го в парче мрамор веднага, щом го докоснеше. Понякога страстта го караше да я взема два или три пъти на нощ. Но тази вечер не изпитваше настоятелна потребност да спи с Клариса.

Поради някаква неясна причина умът му беше обсебен от Лили и предизвикателната ѝ невинност. От години не беше имал жена, достатъчно млада, за да е девствена. Макар че мисълта да се люби с нея дразнеше сетивата му, той сериозно се съмняваше, че едно неопитно момиче ще го задоволи за дълго време. Клариса владееше страстите му; той копнееше за опитните ѝ ръце и уста. Познанията ѝ в областта на секса бяха изумителни. Но странно, многостранните дарби на Клариса сякаш не му влияеха точно тази вечер.

Тъмните ѝ очи се присвиха, докато тя наблюдаваше Матю, внезапно осъзнала, че той най-вероятно ще я отблъсне. Нищо подобно не се беше случвало досега в дългата им, интензивна връзка. Двамата с него бяха свързани с коприненото въже на страстта и тя само трябваше да го дръпне, за да го привлече отново в ръцете си. Едно неопитно дете не можеше да ѝ съперничи, помисли тя, хвърляйки изкусителни

погледи към Матю. Щеше много да се учуди, ако разбереше, че точно в този момент сравнението с младежката красота и невинност на Лили не беше в нейна полза.

— Хайде, Матю — настоя Клариса, облизвайки пълните си устни като гладна котка.

— Съжалявам, Клари — отвърна той, озадачен от липсата на желание към дългогодишната си любовница — Не съм в настроение. Нито пък ще се срещам с тебе, докато съм в Лондон. Ако Монтегю разбере за връзката ни, ще настъпи истински ад. Съвсем сериозно възнамерявам да се ожения за Лили Монтегю и няма да позволя никаква намеса от твоя страна. Предлагам да се върнеш в Америка, преди да са започнали военните действия.

И той се намери да излезе.

— Матю, недей. Не ме оставяй така, имам нужда от тебе.

— Ако ти трябва мъж, Клари, стани облечи се и си потърси.

— Почакай! Ще те видя ли в Бостън?

— Не знам, Клари, наистина не знам.

Матю започна да ухажва Лили с ентузиазма и решителността на мъж, подтикван от отчаяние. Времето му изтичаше, всеки говореше за предстоящата война и грохот на оръдия навестяваше сънищата му. Точно както се справяше с всеки проблем, появил се пред него, и сега Матю стана олицетворение на настойчивост и твърдост. Но когато се озовеше насаме с Лили, усещаше напрежение между двамата, като тънка, обтегната струна.

В следващите седмици той я посещаваше почти всеки ден. Когато времето позволяваше, излизаха с наетата от него карета, а след като гърбът престана да я боли, започнаха да яздят чистокръвни коне от конюшната на Монтегю. Когато отначало Лили беше отказала да излезе с Матю, баща ѝ настоя тя да приеме поканата. И понеже до момента Матю се беше държал като съвършен джентълмен. Лили повече не протестира, макар че дълбоко в сърцето си се закле, че никога няма да забрави мотивите му да поиска ръката ѝ. Но това, което не разбираше, бяха мрачните му, жадни погледи, които ѝ хвърляше Матю, когато мислеше, че тя не гледа към него.

В един особено топъл есенен ден Матю пристигна с предложение да отидат на пикник. Беше взел със себе си кошница,

пълна с храна, и макар че Лили беше против, двамата отидоха на едно живописно място край малък поток, за да обядват на открито. Малко по малко доброто поведение на Матю накара Лили да забрави притесненията си и след като се нахраниха и прибраха нещата в кошницата, тя се облегна на едно дърво, лениво съзерцавайки играта на слънчевите лъчи, които танцуваха сред обсипаните с широки листа клони над главата ѝ. Храната и топлината я унасяха и ѝ беше извънредно трудно да не задреме.

— Лили, мисля, че е време да кажем на баща ти, че ще се оженим.

Думите на Матю събудиха Лили като плисната в лицето ѝ студена вода.

— Какво? Да не си полудял? Нямам намерение да се женя за тебе. — Гласът ѝ беше възбуден и сериозен. — Ти не ме обичаш и аз със сигурност не съм влюбена в тебе. От брака очаквам нещо повече, не само другарство. А дори това няма да важи за нас, защото през повечето време няма да си бъдеш у дома.

— Животът с мене няма да е чак толкова лош — възрази Матю, засегнат от думите на Лили. — Ние не сме си противни. — Ако трябваше да бъде напълно откровен, щеше да признае, че тя го привлича ужасно силно. — Ще се държа добре с тебе, ще имаш прекрасен дом, който да управляваш така, както намериш за добре. Ще се радвам, ако съюзът ни бъде благословен с деца. И понеже дълго време ще прекарвам в морето, няма да ти се меся в живота.

— Бракът, който току-що ми описа, не ме привлича — отвърна намръщено Лили.

— Откъде знаеш, та ти си още дете — възрази Матю с досада.

Не му харесваше някой да го отхвърля. Клариса чакаше години наред за подобна чест.

— Достатъчно голяма съм, за да знам какво искам — продължи Лили. — И със сигурност не искам някакъв арогантен, студен мъж, който би се оженил и за някоя сврака, стига да има пари. Защо парите са толкова важни за тебе?

Сдържайки темперамента си, Матю отговори:

— Парите ми трябва за справедливо дело. Морето е моята професия и когато корабите ми бъдат въоръжени както трябва, ще прекарвам дните и нощите си в преследване на врага.

— Врага? И това ли наричаш справедливо дело? — изрече смаяна Лили.

— Войната между Америка и Англия е неизбежна. Загубих цяло състояние по вина на англичаните, които препречиха пътя на корабите ми в открито море, откраднаха товара и принудиха екипажите да преминат на служба в тяхната флота. Възнамерявам да преследвам врага и да го накарам да си плати, задето ме лиши от препитание.

— Господи! — ахна Лили. — Искаш да използваш състоянието ми против родната ми страна? Никога! Нито едно пени от парите ми няма да бъде похарчен за такава грозна цел. Никога няма да се съглася да се омъжа за тебе. По-скоро ще вляза в манастир.

— Не мисля, малката ми — изрече Матю тихо и решително. — Аз вземам решенията вместо тебе. След днешния ден няма да имаш друг избор, освен да се омъжиш за мене.

Страхът затисна гърлото на Лили.

— Ка... какво ще направиш?

В отговор той протегна ръка и я притисна силно към твърдото си тяло. Извивайки се в ръцете му, Лили се помъчи да се освободи, но силните му ръце бяха здраво заключени около кръста ѝ. Тя усети как меките ѝ извивки се притискат към стройното му тяло и горещият му дъх прошепва на ухото ѝ:

— Отпусни се, малката ми. Ще го направя възможно най-приятно.

Изведнъж тя разбра какви са намеренията на Матю. Искаше да я изнасили, за да я накара да се покори. Не знаеше какво точно ще стане, но момичетата в училището говореха доста за тези неща, а имаше и някои по-опитни от другите, затова тя имаше известна представа.

— Не, не го прави, Матю, моля те!

— Надявах се, че няма да е необходимо, Лили.

Изведнъж тя усети допира на устата му до шията ѝ. Топлият му език прокарваше влажна следа по меката пълнота на устните ѝ. Устните му разтвориха нейните, докато езикът му изследваше скривалището на устата ѝ. Без да я пуска, той я положи на меката трева, а пръстите му започнаха да развързват връвчиците на роклята ѝ.

Лили заблъска като в несвяст по твърдата стена на гърдите му и изкрещя:

— Спри! Не е честно!

Горещите длани на Матю обгърнаха копринената мекота на гърдите ѝ и внезапно дъхът му започна да излиза на големи, неравни тласъци от гърлото, а сърцето му заби като подивяло в гърдите.

— Толкова си нежна... Прекрасно е да усещам допира ти — прошепна той, пренебрегвайки протестите ѝ.

Допирът му беше тъй лек, изобщо не подходдаше на мъж, готов да изнасили една безпомощна жена.

Лили трепна, когато загорелите ръце на Матю смъкнаха роклята от раменете до кръста ѝ, а после извика смутено, когато езикът му намери зърната ѝ. С опитни движения той дразнеше стегнатите малки пъпки, докато те набъбнаха и станаха твърди като камъчета. Спря за миг, за да вдигне роклята над седалището ѝ, а после едната му ръка си проправи път надолу по корема и стигна до бедрото. След това той отново плени устните ѝ, обгаряйки ги с целувките си, шепнейки думи, които тя не разбираше. Когато разтвори краката ѝ и премести тежестта си между тях, Лили, отчаяна, разбра, че няма да напусне това място в състоянието, в което беше дошла тук.

Матю целият пламтеше. Когато разбра, че ще направи нещо драстично, за да убеди Лили да се омъжи за него, отначало му се стори, че дефлорирането ще бъде просто решение. Като имаше предвид какъв е моралният кодекс на съвременето, той знаеше, че се очаква тя да донесе девствеността си на брачното ложе. Положение, което възнамеряваше да промени незабавно. След като Лили бъдеше освободена от своята девственост, тя нямаше да има избор и щеше да е принудена да се омъжи за него.

Тогава се случи нещо. Нещо толкова неочаквано, че го свари съвсем неподготвен. В мига, когато започна да се люби с Лили, страстта му доби крила и се развихри с такава сила, с каквато не беше желал никоя жена досега. Гладкото ѝ, копринено тяло, недокоснато и неопитно, го подлудяваше от желание да я притежава. Но не искаше да я нарани и със сигурност не искаше тя да го намрази.

Точно когато Лили изгуби всякаква надежда, че ще запази добродетелността си, тя усети тежестта на Матю да се откъсва от нея. С отчаян стон той седна до нея, заравяйки лице в ръцете си, докато се опитваше да овладее изгарящата го страст. Как би могло едно неопитно момиче като Лили да има толкова съкрушително влияние върху него, запита се той. За втори път в живота си съзнателно се

отказваше от жена. Но това, което го учудваше още повече, беше, че и двата пъти му се случваше точно с Лили. Можеш да я вземе много лесно там, в тяхната градина, в нощта на бала ѝ, ако беше по-настоятелен. Беше сигурен, че Крис би го похвалил за въздържанието, но това с нищо не облекчаваше положението му и не му даваше онова, от което най-вече се нуждаеше. Нима беше взел да омеква на стари години? Какво у Лили Монтегю го беше накарало да иска да я защитава? Винаги бе презирал колебливите мъже. Мразеше слабите хора, които не знаеха какво искат или отказваха да преследва онова, което искат, напук на всичко.

О, по дяволите! Нима се е превърнал мекосърдечен глупак? Нима е загубил всичко, защото е твърде слаб, за да вземе една жена без нейно съгласие?

Без да знае предизвикателните мисли на Матю, Лили го загледа в ням ужас и страх. Скочи, обърна се с гръб и започна да оправя дрехите си. Тъкмо напъхваше ръце в ръкавите, когато разбра, че двамата с Матю не са сами. Самотна ездачка беше нахлула в уединеното им местенце до брега на ленивия поток, за да напои коня си, и се взираше в тях през присвитите си клепачи с шокирано изражение на лицето.

— Леони!

С натезало сърце Лили осъзна, че сега нищо няма да я спаси от женитбата.

4

Омъжена. Светът не изглеждаше по-различен, но Лили знаеше, че вече нищо няма да бъде същото. Независимо дали ѝ харесва или не, тя вече беше госпожа Матю Хоук до края на живота си. Нещата бяха тръгнали много бързо, след като Леони неочаквано — или може би нарочно — се беше натрапила на пикника им. Един поглед към Лили, разрошена и оправяща дрехите си, беше пратил Леони направо в кабинета на Стюарт Монтегю, твърдо решена да унищожи остатъците от репутацията на Лили с вестта какво е видяла със собствените си очи. Стюарт ги чакаше, когато се върнаха двамата с Матю. Лили си пожела да беше могла да изтрие завинаги от паметта си последвалата сцена.

Стюарт Монтегю беше бесен, докато Леони се държеше странно спокойно и дори снизходително. Желанието ѝ беше на път да се сбъдне. Стюарт най-накрая се убеди, че дъщеря му е разпуснато създание, което има нужда от строг съпруг, който да обуздае дръзкото ѝ поведение. И тъй като беше избрала да развратничи с един американски парвеню, той трябваше да заплати със свободата си. Стюарт не желаше да приеме друго извинение освен брак и Лили не виждаше начин да заобиколи желанията му. Той даде ултиматум, който Матю прие, и след две седмици се състоя сватбата им. Въпреки че зимата приближаваше, те трябваше да се качат на кораб и да заминат за Америка още същия ден.

Лили кипеше в безсилен гняв, когато си спомни как Матю беше се опитал да ѝ се натрапи онзи следобед край потока. Ако имаше поне мъничко любов между тях, тя би могла да намери в сърцето си прошка за него, особено след като нищо не се случи. Но Леони и баща ѝ бяха на друго мнение, затова в крайна сметка нямаше никакво значение, че Матю беше спрял точно преди да се възползва от нея. Но той явно беше получил желаното. Точно сега се намираше в кабинета на баща ѝ заедно с него и с адвоката му, за да подпишат документите, необходими за прехвърлянето на нейното състояние в ръцете на Матю.

Лили се запита какво ли би казал баща ѝ, ако разбереше, че парите му ще бъдат използвани, за да се въоръжат кораби, за атаки срещу британската флота. Това сигурно нямаше да има никакво значение, каза си тя унило. Баща ѝ беше доволен, щом Леони е щастлива.

Ако не беше Леони, размишляваше мрачно Лили, тя и баща ѝ щяха да имат нормални, изпълнени с любов отношения. А вместо това тя беше принудена да се омъжи за един арогантен, безскрупулен човек, който не я обичаше, за мъж, който с пресметливо хладнокръвие се целеше в зестрата ѝ. Беше нагласил цялото това представление от самото му начало, но още не беше спечелил. Можеше да вземе парите ѝ, но само това щеше да получи от нея. Тя беше излязла от училище като наивно момиченце, но в следващите седмици беше научила много неща за живота. Стана жертва веднъж, но нямаше да го допусне втори път В ръкава си криеше доста изненади за капитан Матю Хоук.

* * *

Колко странно, помисли Лили, да гледа как родният ѝ град изчезва в далечината, знаейки, че може би никога повече няма да го види. Облегна се на перилата на „Горделивата“, потръпвайки в студения ноемврийски въздух, и устреми поглед към избледняващата брегова линия, докато Матю стоеше до нея, небрежно обгърнал раменете ѝ с ръка. Тя се закле, че този мъж никога няма да означава нещо за нея. Хитрините му бяха спечелили нейното вечно презрение — и нещо по-лошо.

На борда на американския шлеп „Горделивата“ имаше десетина пътници, но на тях с Матю им беше дадена най-добрата каюта, благодарение на факта, че бяха младоженци. Не беше особено голяма, но удобна и достатъчно просторна за двама души и багажа им. Леглото, достатъчно широко, за да побере едрата фигура на Матю, накара Лили да се изчерви. Беше се надявала да им дадат отделни каюти, но разбра, че Матю не е от хората, които допускат някой да им отказва нещо. Както и да е, това не ѝ попречи да прави планове. Тялото ѝ си беше нейно и ако искаше, можеше да му го откаже. Според нея парите, които беше донесла като зестра на Матю, ѝ даваха правото да определя условия и точно това смяташе да направи.

— Искаш ли да поръчаме да ни донесат вечеря вътре? — запита Матю, когато тя се извърна и тръгна по пътеката, водеща към каютата им.

Гласът му беше нисък, тъмните му очи блеснаха в предчувствие.

— Не — изрече бързо Лили. — Бих искана тази вечер да се запозная с другите пътници.

Сърцето на Матю заби сякаш в гърлото му, но той се опита да преодолее разочарованието. От деня, когато неуспешно се беше опитал да съблазни Лили, мислеше само за едно — как да притежава тялото ѝ. Пръстите му искаха да изследват всеки инч от девствената ѝ плът, искаше да я доведе полека до кулминация с ръце и уста, преди да се вмъкне в стегнатата ѝ ножница. Искаше да я докосва навсякъде, да наблюдава лицето ѝ, когато я води към страстта, да я научи как да му доставя удоволствие. Искаше... Проклятие! Беше станал толкова твърд само като мислеше за нея, за това, което искаше да прави с нея, и се наложи да оправи панталоните си, за да облекчи възбуденото си тяло.

Удържайки се с последни сили, той каза:

— Бих искал да вечеряме сами. Това е меденият ни месец.

Лили му отправи суров поглед, нарочно му обърна гръб и тръгна към другите пътници, които се събираха в салона за вечеря. Матю се намръщи, но нямаше избор и я последва. Лили нарочно не обръщаше внимание на намусената му физиономия по време на вечерята, доволна в себе си, че той я намира не толкова лесна за манипулиране, колкото вероятно му се е струвало.

Изведнъж тя чу как Матю издава странен звук и се обърна, прекъсвайки разговора си с една възрастна пътничка, за да го погледне. Очите му излъчваха такъв силен, сдържан гняв, че тя се смая, мислейки, че е насочен срещу нея. Но когато видя, че той гледа към другия край на салона, проследи погледа му. Видя една мургава, екзотична тъмнокоса жена, седнала на малка маса заедно с друга двойка. Беше облечена в червено и изглеждаше прекрасно. Лили беше сигурна, че я е виждала някъде и че Матю и в онзи момент беше реагирал по същия начин.

— Матю — изрече тя с нисък глас, — коя е тази жена? Сигурна съм, че съм я виждала някъде.

Лицето му потъмня още повече.

— Не е сигурно, че си я виждала. — И сви рамене в неопределен жест, от който Лили настръхна.

Матю едва отдели поглед от смеещата се жена. Беше толкова ядосан на Клариса, че можеше да скочи и да я удуши с голи ръце. Какво, по дяволите, я беше накарало да се качи точно на този кораб, пътуващ за Америка?

Клариса се подсмихна, хвърляйки скрити погледи към Матю и Лили. Преди три дни беше отишла да си кули билет за връщане, когато забеляза Матю на пристанището. Последва го и когато научи, че е ангажирал каюта за двама на „Горделивата“ за след три дни, веднага си беше наела каюта за същия кораб. Знаеше, че Матю ще се вбеси, но се дразнеше от мисълта, че той ще споделя леглото с младата си съпруга през целия път до Америка. Извратената ѝ природа не можеше да пропусне възможността да провали медения месец на любовника си. Тревожеше се, че без нейната намеса на Матю би могло да му хареса да се люби с това младо момиче, за което се беше оженил. Клариса съзнаваше, че не може да допусне това да се случи.

След вечерята капитан Брад Арчър, приятел и съгражданин на Матю, го увлече в дълъг разговор във връзка с предстоящата война. Лили се възползва от възможността да се измъкне незабелязано. Бързо се изми, съблече се, облече чисто бяла нощница и се пъхна в леглото, заспивайки почти мигновено.

Матю едва успя да се отскубне от капитана. Когато се говореше за война и политика, времето преставаше да тече. Но за Матю всяка минута беше агония, специално предназначена да измъчва точно него. Тази нощ умът му не беше в предстоящата война, той мислеше само за Лили и за първата им нощ. Стори му се, че са минали часове, преди да успее да се извини и да си тръгне, а когато влезе в каютата, разочарован установи, че Лили е заспала. Тиха ругатня се изтръгна от устата му. Искеше да я завари будна, да осъзнава какво прави той с нея. Искеше тя да почувства как се люби с нея, как бавно възбужда тялото ѝ, подготвяйки го за страстта.

Слабо пламъче трептеше в лампата, висяща на гредата, и Матю веднага забеляза разпилените златисточервени къдрици и нежната извивка на прасковено нежната буза, очертана на фона на белия чаршаф. Моментално се съблече и се пъхна гол в леглото.

С треперещи ръце отмести чаршафа от спящото тяло на Лили, набърчвайки нос, когато видя огромната, затворена до врата нощница, която тя беше избрала за брачната им нощ. Би предпочел да я има гола в ръцете си. Тогава Лили се размърда и високите ѝ, твърди гърди се очертаха под финия лен, а връхчетата им напиреха под тънката материя. Той се втвърди и набъбна, докато ръцете му сякаш по собствена воля започнаха да развързват връзките, придържащи яката на нощницата, оголвайки пред жадния му поглед двете съвършени възвишения от нежна алабастрова плът. Езикът му, топъл и влажен, се уви около едното изкушаващо зърно, докато той вдигаше полите на нощницата до кръста ѝ.

Тогава пръстите му я намериха, онова сладко, нежно място между краката ѝ. Потънала в дълбок сън, Лили изстена и се размърда отново, позволявайки на пръстите му да получат достъп до тайното ѝ съкровище. Матю пъкна пръст във влажната ѝ мекота, навлезе колкото можа, а после го извади, само за да повтори всичко отново, като всеки път се движеше все по-бързо. Лили изведнъж се събуди, цялото ѝ тяло пламтеше, интимните гънки на плътта ѝ бяха набъбнали от дразнещите пръсти на Матю. Тя се изви и изстена леко, гърчейки се под властната му ръка. Отне ѝ няколко минути, докато разбере какво става, и когато го осъзна, започна отчаяно да се бори, за да потуши надигащата се възбуда. Колкото и да беше неопитна, знаеше, че Матю има предимство пред нея и със сигурност ще получи онова, което иска, освен ако тя незабавно не сложи край.

— Спри! Спри веднага!

Смаян, Матю замря, поглеждайки към нея. Лицето ѝ беше зачервено от сексуална възбуда и той би се заклел, че тя се наслаждава на онова, което правеше с нея.

— Не искаш да кажеш това — измърмори той дрезгаво.

— Напротив. Надявах се да имаме отделни каюти, за да избегнем всичко това — заяви Лили.

Сведе поглед, не можейки да понесе яростта в тъмните очи на Матю.

— Какво имаш предвид с „всичко това“? — Ледената нотка в гласа му накара Лили да потръпне. — Женени сме, забрави ли? Женените обикновено спят в едно легло.

— Получи всичко, което можеш да вземеш от мене — изрече твърдо Лили. По решително вдигнатата ѝ брадичка Матю позна, че говори напълно сериозно. — Бракът ми с тебе не беше по мой избор. Взе състоянието ми, остави тялото ми на спокойствие.

— Не искам да те наранявам, малката ми, но толкова желая да се любя с тебе — каза Матю с нисък, нежен глас. — Нямам търпение за това, още от вечерта, когато се запознахме и ти се държа като лекомислена малка вещица.

— Нямам си търпение да се добереш до парите ми — възрази разгорещено Лили.

— Сериозно говориш, така ли? — нападна я Матю.

Беше толкова възбуден, че искаше да разкъса предвзетата, лишена от сексапил нощница и да я похити, независимо дали тя го желае или не.

— Колко умно от твоя страна да го отгатнеш — подигра му се Лили, плясвайки ръцете му, за да го накара да ги дръпне от нея. — Ако бъда принудена да споделям това легло с тебе, тук няма да има нищо друго освен сън.

— По дяволите, Лили — изруга Матю, разкъсван от пристъпа на страст. — Ти не си единствената жена на този кораб. Всички жени са благословени с едно и също и повечето са склонни да го използват. За какво ми е едно незряло дете като тебе, когато има истински жени, готови да спят с мене? На тебе ти трябваше съпруг, а на мене ми трябваха парите ти. Спомни си, никога не съм обещавал да бъда верен.

— Каза го съвършено ясно, още от самото начало, че се интересуваш от мене само заради парите ми — поде Лили, наранена от думите му. Нима верността не беше част от брака? — Докато аз, Матю Хоук, нямах никаква причина да те искам. Остана ми само моята гордост и тялото ми, и няма да ти позволя да ми ги отнемеш.

Гняв бушуваше в тялото на Матю, когато скочи от койката и се вгледа в Лили.

— Дръж си проклетата девственост, не ми е дотрябвала — изсъска той вбесен. — Но искам да ме погледнеш, Лили, добре ме погледни.

Лили нарочно държеше погледа си отвърнат от голотата му. Но Матю беше безпощаден. Стисна здраво лицето ѝ в шепите си и обърна главата ѝ, за да погледне към него. Тя отчаяно се опита да се

съсредоточи върху лицето му, но той натисна главата ѝ надолу, докато тя се изравни с мъжествеността му, дръзко сочеща напред. Лили искаше да затвори очи, но нещо извратено и тъмно в нея я караше да се вира в невероятната гледка, каквато представляваше един възбуден мъж. Беше плашещо, беше прекрасно; великолепно, възхитително създание от неогъваема стомана в нежна, кадифена плът. Тя ахна и преглътна конвулсивно, опитвайки се да отмести буцата, която беше заседнала на гърлото ѝ.

Матю беше доволен от реакцията ѝ, но още не беше свършил с нея. Стисна ръката ѝ и я накара да го докосне, сви пръстите ѝ около пулсиращата ерекция.

— Това чувства мъжът, когато иска жена — каза той, нарочно предизвиквайки я с грубостта си.

— Матю, недей!

Тя облиза пресъхналите си устни, не можейки да откъсне очи от онова място, което ръката ѝ едва обгръщаше.

— Не се тревожи, Лили, няма да те насилвам, но един ден ще ме молиш за това. Ти не си студена жена и някой ден ще закопнееш за мъжко докосване, ще искаш някой да те люби. Но те предупреждавам, не ми слагай рога. Ти си моя и независимо дали споделяш леглото ми, никой няма да има тялото ти вместо мене.

— Защо е редно мъжете да бъдат неверни, но не и за жените? — нападна го Лили в пристъп на гняв. Независимо какво правеше Матю, тя никога нямаше да престъпи брачните си клетви, но нямаше намерение да му го признава. — Ако си намериш любовница, и аз ще направя същото.

Матю замръзна, очите му станаха толкова тъмни и застрашителни, че Лили трепна.

— Само опитай, Лили, и ти обещавам, че последиците няма да ти харесат.

Отблъсквайки ръката ѝ от тялото си, той навлече дрехите си и излезе от каютата, оставяйки я озадачена и изплашена. Какво беше направила? Нима беше събудила чудовището у Матю Хоук, отказвайки да изпълни съпругеските си задължения към него? Нима всички мъже бяха властни, егоистични създания, които тормозят съпругите си и ги карат да обслужват нуждите им, независимо дали те искат или не?

Може би тя беше твърде млада и наивна, за да знае, но Матю нямаше да получи от нея нищо, което тя да не иска доброволно да му даде.

След два дни щеше да стане на осемнадесет години и вече нямаше да бъде дете, което си фантазира да се омъжи за своя принц и да язди щастливо с него към залеза. Тя бе жена, надраснала тези мечти, които животът беше разтърсил посредством реалността на един нежелан брак със съпруг, който мислеше, че притежава тялото и душата ѝ.

Лили се надяваше тази вечер Матю да не се върне, затова се опита да се отпусне и да заспи отново. Но точно когато очите ѝ се затвориха, споменът за твърдото тяло на Матю изплува в съзнанието ѝ и я разсъни. Той беше великолепен, помисли тя, шокирана от посоката, в която бяха я отвели мислите ѝ. Солидни кости и мускули, нямаше нито една унция излишна плът по стройното му тяло. Тя знаеше какво имат мъжете, но и в най-дивите си сънища не си го беше представяла с такива огромни размери. Всички мъже ли бяха толкова щедро надарени, запита се тя. Някак си се съмняваше. Матю не беше като повечето мъже. Беше едър и внушителен. Когато ръката ѝ го държеше, тя едва можеше да го обгърне. Какво щастие, че му беше отказала, помисли тя светкавично, защото сигурно щеше да я разкъса. Мислите ѝ я държаха будна много повече, отколкото би искала, защото повечето от тях бяха за Матю и как беше изглеждало голото му тяло, и как го беше почувствала.

Матю се разхождаше по палубата, прекалено разярен, за да се прибере в каютата при Лили. Нямаше начин да легне до нея и да не я похити. Тя беше негова съпруга, за бога, неин дълг беше да му се подчини! Когато го беше хванала в ръката си, само безпомощният ѝ поглед му беше попречил да запретне нощницата над главата ѝ и да се вмъкне в нея, и да я люби, докато тя не го замоли за милост. Лили беше толкова млада и невинна, и напълно неопитна с мъжете. Не знаеше нищо за удоволствието от една страстна връзка. Той може и да беше безсърдечен негодник, но в никакъв случай нямаше да изнасили съпругата си и винаги да я отврати от физическата страна на брака. Но по един или друг начин щеше да я има, и то както той пожелае, обеща си твърдо Матю.

Облягайки се на перилата, той изстена от съвсем истинска болка. Още беше възбуден, още беше обзет от настойчивото желание да се люби с Лили.

— Какво има, скъпи, боли ли те?

Матю се извърна и хвърли свиреп поглед към Клариса, която се беше приближила съвсем тихо и сега стоеше до него.

— Ти! Защо ми правиш напук?

Макар да не му хареса, че я вижда, поне беше облекчен, че може да излее гнева си върху някого.

— Връщам се в Бостън, точно както ме посъветва — каза Клариса, широко отворила очи в привидно невинно учудване. — Не е ли странно, че двамата сме избрали един и същи кораб, за да отпътуваме от Англия?

— Повече от странно е, Клари, направо е подозрително. Никога няма да ме убедиш, че е било съвпадение. Какво се надяваше да спечелиш?

— Ами нищо, скъпи, освен може би да си докажа, че това малко момиченце, за което си се оженил, не е достатъчно за тебе. Права съм, нали, скъпи? Трябва ти жена тази нощ, нали? Истинска жена, не дете, което не знае какво харесват мъжете. Знам, че днес си се оженил и тази вечер е брачната та нощ. Умори ли се вече от нейната неопитност?

Клариса стоеше толкова близо до него, че пълните ѝ гърди се опираха плътно в неговите. Когато Матю изстена тихо, тя посегна между краката му, доволна, че го намира твърд и възбуден. Винаги му беше действала много силно и тази нощ не беше по-различно, помисли тя самодоволно.

— Ти ме искаш, Матю. Дори вече да си спал с твоята малка девственица, още ме искаш.

Матю наистина имаше нужда от жена... отчаяно. Но не Клариса. Искаше съпругата си и сладкото ѝ, недокоснато тяло, а не презрелите прелести на Клариса.

Ако Лили отказва да има нещо общо с мене, защо да не се възползвам от това, което Клариса така щедро ми предлага, обади се един глас вътре в него.

Защото нищо друго освен Лили няма да те задоволи, отвърна същият глас.

— Не и този път, Клари — отвърна със съжаление Матю. Никога не беше помислял, че ще доживее деня, когато ще отхвърли сексуалните услуги на Клариса. Или пък на която и да било привлекателна жена.

Тъмните очи на Клариса блеснаха предизвикателно.

— Какво ти е направила Лили, Матю? — изсъска тя през зъби. — Никога не си ми отказвал. Знаеш какво мога да направя за тебе, как мога да те накарам да се почувстваш. Ами обещанието ти, че нищо между нас няма да се промени след женитбата ти? Преди да заминеш от Бостън, ми се закле, че ще продължим както и преди!

— Не ме притискай, Клари — изфуча сърдито Матю. — Още съм ти бесен, че си купила билет за „Горделивата“, като знаеш, че ние с Лили също сме тук. Дръж се далече от нас по време на пътуването. Ще поговорим пак, когато слезем в Бостън.

Обърна гръб и се отдалечи. Ако погледът на Клариса беше кама, неминуемо щеше да го убие.

Лили вече беше станала и се беше облякла, когато Матю се появи в каютата. Нямаше представа къде с прекарал нощта и беше твърде горда, за го пита. И той не й даде никакво обяснение. Поздрави я намусено и веднага започна да съблича изпомачканите си дрехи. Когато Лили разбра, че той смята да се мие в нейно присъствие, се извини и излезе от каютата. Подигравателният му смях и мрачният му поглед я последваха до вратата. Тя се заразхожда по палубата, треперейки в студения ветровит ден, докато Матю излезе при нея и двамата заедно отидоха в салона за закуска.

Лили с удоволствие забеляза, че тайнствената мургава жена я няма. Все по-ясно й ставаше, че тя и Матю се познават, но тъй като нямаше никакви доказателства, не можеше да го обвини в нищо. Може би само си въобразява, разсъди тя, насочвайки вниманието си към храната в чинията, изключително добре приготвена като за корабно меню. Внезапно си спомни за гневния му отговор от снощи: „*Не очаквай да ти бъда верен*“. Беше влязла в този брак почти без нищо да очаква, а сега трябваше да прибави още едно нещо към нарастващия списък с неща, които не биваше да очаква от съпруга си. *Вярност*. Нима с отказа си да сподели леглото ѝ се беше лишила от правото да го съди или да изисква верността му, запита се тя унило.

Докато дните идваха и си отиваха, все така еднакви и скучни, Матю нито веднъж не показа склонност или желание да сподели леглото на Лили. След първата конфронтация той използваше каютата само за да сменя дрехите си и да се къпе. Заради приличието двамата се отнасяха един към друг любезно и с уважение, когато общуваха с другите пътници, но насаме се разминаваха като двама непознати. Лили често мислеше за замайващите усещания, които Матю беше събудил у нея, когато я докосваше, но разсъди, че ако той наистина я искаше, нямаше да се откаже толкова лесно, когато тя се възпротиви.

За Матю пътуването започна да се превръща в кошмар. Понеже съпругата му отказваше да легне с него, той намираще за странно и смущаващо нежеланието си да се възползва от чаровете на Клариса особено когато подканващите ѝ погледи му даваха съвсем ясно да разбере, че тя е готова и копнее да го задоволи. Това беше толкова необяснимо и така подкопаваше либидото му, че той започна да се съмнява в собствената си мъжественост. Странно, но той желаше тъкмо своята съпруга: свежата, млада Лили, чието крехко, стройно тяло го примамваше като забранен плод от райската градина. Дали не я искаше толкова много, защото тя не го допусна до себе си, питаше се той. Матю никога не беше си и помислял, че ще дойде ден, когато ще отхвърли презрялата прелест на Клариса. След пет години може би връзката им вече се беше изчерпила, отсъди той с любопитна липса на съжаление.

Не че беше готов да се установи и да живее като женен мъж, призна си веднага Матю. Имаше да воюва, да печели битки, а ако отдадеше цялото си време като съпруг на тази жена-дете, за която се беше оженил, нямаше да спечели нищо точно в този период от живота си. Колкото до любовта, той се съмняваше, че тя съществува в пътният смисъл на тази дума. Обичаше да прави любов, обичаше морето, чувството, което му даваше властта, но никога не беше казвал на някоя жена, че я обича, и сериозно се съмняваше, че някога ще го стори. Сещаше се само за думи като желание, жажда, сексуална възбуда и страст. За него тези прости изрази описваха възможно най-добре онова, което се разиграваше в сърцето му. Докато не получеше доказателство, че любовта съществува, той отказваше да подведе която и да било жена с такава фалшива дума.

Бурята бързо набираше сила. На Лили ѝ се струваше, че пухкавите бели облачета, плуващи но сивкавото небе, с всяка изминала минута се превръщат в тъмни кълба, застрашително раздуващи се над притъмнелия хоризонт, прорязван от стрелите на светкавиците. Пронизвана от смразяващия костите вятър, тя наблюдаваше като омагьосана как морето се издига и спада, заливайки с пяната си хлъзгавата палуба. Матю помагаше при платната и тя знаеше, че трябва да се прибере в каютата си, но не можеше да откъсне очи от смайващата гледка на развълнуваното море, разпенено в безкрайна ярост. Суровата, необузdana стихия я омагьосваше, напомняйки и за тъмните, експлозивни сили, криещи се зад мрачната физиономия на Матю.

— Слез долу! Опасно е да стоиш тук.

Матю беше на една крачка зад нея и Лили се обърна да го погледне, хващайки се за перилата, за да намери опора.

— Ще сляза, когато ми се прииска — отвърна предизвикателно тя.

Не бяха си говорили няколко дни и тя нямаше да му позволи да ѝ заповядва, въпреки факта, че студената суграшица се беше превърнала в леден сняг. Изненада се, че той с загрижен за безопасността ѝ. Ако някоя вълна я сметеше през борда, парите ѝ щяха пак да си бъдат негови.

— Ти стоиш на палубата, защо и аз да не стоя?

Лицето му беше като буреносен облак, когато я вдигна на ръце и я понесе към стълбата.

— Морето е моята професия, моят живот. Мога да се грижа за себе си, но не и ако се тревожа за тебе. — Изведнъж сред дивия вой на надигащата се буря долетя един глас, който викаше името на Матю. — Имат нужда от мене — каза той и остави Лили на горния край на стълбата, която водеше надолу към каютите на пътниците. — Слез долу, Лили, говоря напълно сериозно.

И той изчезна в полегатите ледени струи на дъжда, който обливаше палубата в непрестанни поройни пристъпи.

Лили предпазливо пристъпи напред, търсейки първото стъпало, но все по-сгъстяващата се тъмнина не ѝ позволяваше да види добре тясната стълбичка. Когато корабът се залюля, тя се блъсна в перилата и

си пожела да не беше проявявала такова упорство и да се беше върнала в каютата си, преди бурята да се бе засилила. Изправи се и започна полека да слиза, но корабът пак подскочи, а после се наклони рязко. Лили стисна отчаяно перилата, но нещо или някой я блъсна и тя се претърколи в тъмното, размахвайки ръце, а викът ѝ потъна сред воя на вятъра. Тупна долу и изпадна в несвяст.

5

След два дни Лили полека отвори очи и намери Матю да седи до нея, с тревожно и притеснено изражение на лицето. Дъхът спираше в гърлото му, когато изрече:

— Слава на бога! Разболях се от притеснение. Как се чувстваш, Лили?

Тя само изстена с едва чут глас. Матю се наведе към нея загрижен.

— Къде се удари? Корабният лекар ме увери, че нямаш счупени кости. Имала си дяволски късмет, малката ми.

Ръцете на Лили докоснаха предпазливо главата ѝ, сякаш за да се увери, че още е на раменете ѝ.

— Главата ми — оплака се тя. — Боли ме. Какво се случи?

— Надявах се та да ми кажеш.

— Не... не си спомням. Последният ми спомен е как тръгнах към каютата, както ти ме помоли.

— Може би си пропуснала спънало в горния край на стълбата, когато корабът се е наклонил, и си паднала долу — предположи Матю. — Явно си лежала там часове наред, преди да те намери един моряк, който проверявал как са пътниците след затихването на бурята.

— Колко време съм била в безсъзнание? — запита Лили. Струваше ѝ се, че са минали само няколко минути, но можеше и да са часове.

— Два дни.

— Два дни! Не е възможно — възрази Лили. — Кой се е грижил за мене?

— Аз.

Тя ахна и се извърна настрани. Бузите ѝ бяха станали толкова червени, че сякаш горяха. Представи си всичките лични неща, с които е трябвало да се справя Матю. Дали я е докосвал интимно? Дали я е галил, докато тя не е можела да се защитава? Дали си е позволявал волности с тялото ѝ, каквито беше възнамерявала да не допуска?

Надникна под завивките и видя, че е облечена в бялата си нощница. Матю ли я беше съблякъл?

— Нямах нищо против — каза той с доволна усмивка. Гласът му прозвуча дрезгаво и Лили трепна, съзирайки жаждата в очите му.

Матю едва не беше полудял, когато откриха Лили в безсъзнание в долния край на стълбата. Когато лекарят я прегледа и каза, че има леко сътресение, Матю не пожела да я повери на грижите на чужди хора. Няколко добронамерени пътнички бяха предложили услугите си, но той им благодари и заяви, че лично ще се грижи за съпругата си. През двата дни, когато беше лежала в безсъзнание, Матю почти не беше спал, вършейки всички работи, свързани с грижите около болен човек, без нито веднъж да се оплаче.

Беше я къпал така нежно, както се къпе бебе.

Беше я докосвал.

Кожата ѝ беше нежна като кадифе и той едва се въздържаше да не направи нещо повече, отколкото само да успокоява нежната повърхност на плътта ѝ.

Искаше да я гали отвътре. Искаше да се зарови дълбоко в нея и да я накара да извика от сладка болка.

Искаше да я люби.

— Ще се оправя ли? — запита Лили, изтръгвайки Матю от чувствените му мечти.

Необходимо беше да призове всичките си мисли и да ги върне в руслото на порядъчността. Чувстваше как набъбва и пулсира и тъжно помисли, че вече е свикнал с това състояние през изминалите няколко седмици.

Това състояние му беше извънредно чуждо и не можеше да го понася.

— Лекарят, каза, че си получила сътресение — изрече той накрая. — Един-два дни на легло и ще оздравееш.

Прогнозата на лекаря се оказа вярна. След два дни Лили се почувства много по-добре и отново беше готова да се изправи пред света. Учудваше се колко снизходителен беше станал Матю след инцидента и в следващите дни се държеше доста неуверено с него. Беше му благодарна за грижите, но бе и съвсем сигурна, че има нещо наум. Често го хващаше да я поглежда с очи на изгладнял вълк.

Каквото и да означаваха тези погледи, на Лили това никак не ѝ харесваше. Той дори настоя да спи в леглото до нея, макар, за негова чест, да не предприеме никакви опити да я съблазни. Но това, че той спеше до нея, не само я притесняваше, а я и тревожеше. Тя не му вярваше.

В деня, когато Лили излезе да се разходи на палубата, Матю тръгна с нея. След половин час той реши, че разходката като за първи ден е достатъчна, и я насочи към каютата.

— Още не ми се прибира вътре, Матю — протестира Лили. — Толкова е хубаво навън и слънцето ще ми подейства добре.

— Слънцето няма значение за онова, което съм намислил.

Гласът му беше нисък и дрезгав, лицето му — напрегнато в някакъв вътрешен конфликт, който повече не можеше да контролира.

— Матю, недей!

Лили знаеше какво точно смята да направи той и нямаше да му позволи да действа на своя глава. Но неговата решимост и увереност като че ли подсказваха нещо съвсем различно, когато той леко я поведе надолу по стълбата и влязоха в каютата. Затвори вратата и се обърна към нея. Гласът му беше пресипнат от жажда, очите му искряха, тъмни от предчувствие.

— Това продължи вече много време, Лили.

— Не знам за какво говориш — възрази тя, обръщайки му гръб.

— Грижих се дни наред за тебе. Всеки път, когато те докоснех, изпитвах повече болка, отколкото ако бях попаднал и в най-мрачния пъкъл. Страдах повече, отколкото изобщо някога съм страдал, и трябваше да се извъръщам, за да не стана на пепел. Ти си моя съпруга, за бога! Време е да постъпиш като такава.

— Това не е нормален брак — отбеляза Лили, отказвайки да се изправи срещу него и срещу неукротимия му гняв.

— Ако не си забелязала, аз съм нормален мъж! — изкрещя Матю, вече изпаднал в бяс. — И се надявам ти да си нормална жена. — Той сграбчи ръката ѝ и я обърна към себе си, стряскайки я с хищната си усмивка. — Ако бракът не бъде консумиран, има основания да се анулира. Такъв е законът.

— Анулирането ме задоволява напълно — заяви предизвикателно Лили.

Поради някаква необяснима причина усмивката на Матю я плашеше повече от гнева му.

— А мене не ме задоволява, Лили — каза той, привличайки я към твърдата стена на гърдите си. — Този брак е истински. Не съм монах и със сигурност нямам намерение да става такъв, само защото съм се оженил за едно дете, което е твърде незряло, за да спази брачните си клетви.

— Не... незряло ли? — заекна Лили. — Ако клетвите ни означават нещо за тебе, нямаше да ме дразниш, казвайки, че никога не си смятал да ми бъдеш верен. Няма ли на кораба някоя жена, която да утоли жаждата ти?

Матю изскърца със зъби вбесен. Какво беше това у Лили, което го караше да иска да я удуши и в същото време да се люби с нея? Защо тя проявяваше такова непоносимо упорство? Сега разбираше защо Стюарт Монтегю толкова е искат да се отърве от буйната си дъщеря. Но ако я оставеше сега да вземе връх, повече никога нямаше да може да я контролира.

— На борда има много жени, които на драго сърце биха ме задоволили — изръмжа той през стиснатите си зъби.

— Добре! Имаш позволенията ми да спиш с тях колкото ти се иска!

— Не ми трябва твоето позволение. Ако исках друга жена, щях да я имам! Но поради някаква причина, която не мога да проумея, искам тебе. Наречи ме глупак, но не се опитвай да променяш решението ми. Искам тебе, Лили Хоук.

Той сведе глава и намери устата ѝ.

Лили се помъчи да го отблъсне, но той задържа главата ѝ, без да ѝ позволява да помръдне, докато устата му търсеше нейната, отначало нежно, а после свирепо и настоятелно. Той дразнеше ъгълчетата на устата ѝ с върха на езика си, облизвайки сладката им пълнота с бавно наслаждение. Задавен протест се надигна в гърлото ѝ, но той не му обърна внимание, а целувката му стана по-дълбока, езикът му навлизаше властно в устата ѝ, докато не усети как самообладанието му започва да се разклаца. Едва не изпусна нервите си, когато Лили са притисна към него и изстена.

Гърдите му се надигаха, дъхът му излизаше на големи, задавени тласъци, когато прекъсна целувката, страхувайки се, че ако продължи,

ще я повали на леглото и ще я похити. Не това искаше той за своята съпруга, но беше толкова възбуден, че би я взел по какъвто и да е начин. Отдръпна глава и я погледна. Очите ѝ, подобни на топло шери, бяха широко отворени и изплашени, устата — пълна и червена от целувките му. Очите му се спряха на гърдите ѝ, които се надигаха и спадаха под зелената коприна на корсажа. Той продължи да я гледа омагьосан, а после, изключително бавно, свали ризата си.

Видът на голите му гърди извика червенина по бузите на Лили. Тя осъзна с мъчителна яснота, че нищо няма да попречи на Матю да я направи наистина своя съпруга още тази нощ. Можеше да се бори; можеше да протестира, можеше да пици. Матю я искаше и само чудо би могло да я спаси.

Освен ако...

— Матю, недей, не... не мога. Не тази вечер. Сега не е подходящото време от месеца.

Бузите ѝ, вече червени, пламнаха още повече. Никога не си беше представяла, че ще каже нещо толкова интимно на някой мъж. Дори ако това е съпругът ѝ. Но само това можа да измисли.

Матю замря и черните му очи се присвиха невярващо.

— Кога стана това?

— Д... днес — заекна тя, молейки се той да се прояви като джентълмен и да не я кара да му дава доказателства.

— Колко време, Лили? Колко време ще си неразположена?

Тя се поколеба, опитвайки се да пресметне колко време би могла да спечели с тази лъжа. Ако успееше да изкопчи една седмица, може би междувременно щеше да измисли нещо друго.

— Не ме лъжи, малката ми, добре познавам женската анатомия и физиологични функции.

— Една седмица — избъбри тя, молейки се той да повярва и да не се усъмни.

— Грешка! Давам ти три дни, Лили. Но не повече. Да не ме мислиш за глупак? Междувременно, — намекна той многозначително — може би ще си намеря някоя, която да не я е страх да се държи като жена.

Обърна се рязко и излезе от каютата.

Краката на Лили трепереха. Все пак той беше спечелил. Колко време можеше да го държи настрана, запита се тя отпаднало. Матю

можеше да бъде всякакъв, но както беше казал, не бе глупак. Защо искаше точно нея, след като можеше да спи с която и да било от жените на кораба? Би се обзаложила, че онази екзотична брюнетка с готовност би се отзовала на нуждите му. И може би вече го беше направила. Нервираше я това, че жената не преставаше да ги следи с бляскавите си тъмни очи; наблюдаваше, изчакваше, любопитстваше. Макар че брюнетката не беше разменила и една дума с нея или с Матю, Лили усещаше, че тази жена би могла да ѝ каже нещо, които най-вероятно биха я шокирани.

Матю обърна лице към студените пориви на вятъра. Беше голям глупак да позволи на Лили да го измами по този начин. Желанието никога не го беше измъчвано повече, отколкото сега. Откакто беше станал зрял мъж, не беше оставал без жена повече от няколко дни, освен когато излизаше в открито море. Усещаше как ерекцията му изпъва панталоните и се учуди как Лили толкова скоро се беше превърнала в мания за него. Собствената му съпруга, за бога! Щяха ли приятелите да му се присмеят, ако разберат, че желае собствената си съпруга толкова силно, че това го обезсилва? Никога нямаше да го преживее.

— Как е жена ти, скъпи? Чух, че се е ударила много зле.

Матю веднага позна гласа ѝ. Защо, по дяволите, Клариса трябваше да се появи точно сега, когато Лили беше превърната нуждата му в истински ад?

— Лили е добре — отвърна той с учудващо самообладание като за мъж в неговото състояние.

— Защо не си при нея? Толкова скучен ли е меденият ви месец, че така скоро изостави съпругата си? Бих се заклела, че те видях свит на дивана в салона една нощ, когато не можах да заспя и се разхождах по палубата. Сега готов ли си да признаеш, че имаш нужда от истинска жена?

— Дяволите да те вземат, Клариса — изсъска Матю през зъби. — Никога ли не се предаваш?

— Не и щом става дума за тебе, скъпи.

Тя се наведе близо до него, толкова близо, че той усети омайващия аромат на възбудена жена. Това го подлуди.

Стисна я за лактите и я завлече зад някакви бъчви, струпани на безлюдната палуба. Беше време за вечеря и пътниците вече се бяха събрани в салона, за да се насладят на храната. Навън бяха останали само вахтените и бъчвите представляваха идеално прикритие.

Клариса ликуваше. Точно този момент беше чакала. Моментата, когато Матю ще признае, че има нужда от нея, че младата му съпруга не означава нищо. Тя вдигна лице към него, виждайки възбудата му, и му отговори по същия начин. Облегна се на мускулестите му гърди, жадна за целувката му и за допира на големите му ръце до плътта ѝ. Усещаше огромната му ерекция през плата на роклята си, взе ръката му и я положи на гърдите си.

Лили излезе от каютата и се запъти към салона за вечеря. Когато видя, че Матю още не е дошъл, си намери място и започна да се храни, без да се притеснява от мрачното му изражение и напрегнатото мълчание, толкова присъщи на характера му. Надяваше се той да стои далече от нея тази нощ и всяка нощ до края на пътуването. Но знаеше, че няма да стане така. Беше заявил, че след три дни ще спи с нея, и ако дотогава не измислеше нещо, нямаше да се измъкне. Не остана да говори с другите пътници след края на вечерята, а се качи на палубата, за да подиша малко свеж въздух. Палубата беше празна и тя се запъти към перилата, изненадана колко студено и ветровито е станало времето следобеда.

Не искаше да се връща веднага в каютата си, но не искаше и да се излага на студения вятър, затова реши друго. Забеляза няколко бъчви, струпани в задната част на палубата, и сметна, че ще ѝ осигурят закрила от вятъра, без да ѝ попречат да се наслади на чистия въздух. Запъти се натам, забелязвайки, че едната бъчва може да ѝ послужи като удобна седалка. С изненада чу гласове, идващи иззад бъчвите. Надникна предпазливо и едва не падна, когато видя Матю с онази брюнетка, чийто интерес към тях двамата толкова я изнервяше. Тя се облягаше на гърдите му и го гледаше в очите така предизвикателно, а ръката на Матю — о, господи! — беше на гърдите ѝ.

За щастие никой от двамата не чу задавеното ахване на Лили, когато тя се обърна и избяга. Когато се озова в каютата си, тя се хвърли на леглото и заблъска възглавницата с юмруци, все едно беше Матю — тази невярна свиня. Очевидно я беше излъган, че не познава жената.

Какво друго да очаква от един мъж, който дръзко беше заявил, че не смята да ѝ бъде верен? И защо изобщо и беше грижа за това? Защо толкова я заболя, като го видя с друга жена.

Ръката на Матю, положена на гърдите на Клариса, трепна и тя изстена от удоволствие, когато си спомни какво имаше между тях. Той се опита да си представи нежните ѝ бели гърди, изпълващи дланите му, пищната извивка на ханша ѝ, податливата плът на седалището. Но не можеше да мисли за нищо друго освен за едни големи, твърди гърли с розови връхчета. Стройни, но несъмнено женствени хълбоци. Идна толкова тънка талия, че би могъл да обхване с две ръце. И двете прекрасни кълба на седалището, свършени и твърди под натиска на ръцете му.

Лили.

Лили със златистия цвят на младостта по кадифените си бузи.

Тялото му направи своя избор по най-първичния начин, когато мъжествеността му изведнъж се сви и се отпусна. Това беше състояние, което Матю никога досега не беше преживявал. Ако Лили беше направила това с него, ако му беше попречила да се наслаждава на други жени, сигурно беше вещица и той прокле деня, в който я беше срещнал.

— Матю, скъпи — каза Клариса, дишайки тежко. — Ела в каютата ми, тук не е достатъчно уединено за това, което ще правим.

Тя беше толкова възбудена, че не усети как желанието го е напуснало, че той вече не се интересува от нея. Матю я отблъсна и изрече:

— Съжалявам, Клари, страхувам се, че тази вечер е невъзможно.

В гласа му се долавяше рязка нотка, която я стресна.

— Разбира се, че е възможно, скъпи, с тебе всичко е възможно.

Кой знае това по-добре от мене?

Матю се изсмя дрезгаво. Хвана ръката ѝ и я притисна към слабините си.

— Сега вярваш ли ми?

— О...

Смущението я остави без думи.

— Лека нощ, Клари.

— Матю, почакай. Знам какво да направя, за да ме пожелаеш. Винаги си обичал устата ми. Моля те, Матю, не се предавай толкова лесно.

— Лека нощ, Клари — повтори той, преследван от съмнения, за да има настроение да разисква смуцаващата липса на желание.

По дяволите Лили!

Когато Матю не се върна в каютата тази нощ, Лили не беше сигурна дали е вбесена или изпитва облекчение. Явно той беше отишъл да прекара нощта при онази брюнетка и това би трябвало да и хареса, но само я шокира и нарани — по-дълбоко, отколкото би искала да си признае. Болката стисна сърцето ѝ и от него не остана нищо освен празна черупка. Нейна ли беше вината за това, че Матю е разгонен жребец, който всяка нощ има нужда от жена, запита се тя. Не, но тя беше виновна, че той отиде да търси друга, отговори съвестта ѝ. Добре, отвърна тя. Кой има нужда от него? Тя поне не трябваше да се тревожи; след три дни той щеше да се появи и да настоява да консумира брака им.

През следващите два дни Лили виждаше Матю почти само в салона за хранене. Прекарваше времето си приятно, разговаряше с другите пътници и се разхождаше по палубата. Наистина се учудваше, че всеки път, щом видеше Матю, той или беше сам, или с капитан Арчър. Като знаеше, че е мъж, който не може да мине без жена, тя очакваше да види онази брюнетка увиснала на ръката му. Нима го беше страх да не се изложи, като ухажва публично любовницата си? Лили почти беше забравила ултиматума на Матю, когато на третата вечер след вечеря той се приближи към нея и ѝ предложи ръката си.

— Позволи ми да те съпроводя до каютата, Лили.

Изражението му не издаваше и най-лекия намек за намеренията му, ако се изключи лекото потрепване на нерва покрай челюстта му. Но Лили беше достатъчно умна, за да разбере какво иска той. Плъзгащите се движения, чувствената извивка на пълните му устни говореха достатъчно красноречиво за желанието, което бушуваше у него.

— Матю — започна тя с треперещ глас, — това е грешка.

— Грешката беше, че ти позволих да правиш каквото си искаш — отвърна сухо Матю. — Ако не искаш да правим сцени, предлагам да вървиш спокойно.

Лили погледна към другите пътници, събрани наблизко, и видя, че някои наистина ги гледат любопитно. Особено брюнетката, която точно беше свършила с вечерята си и се запътваше право към тях. Лили не разбра дали тя има намерение да спре и да ги заговори, защото Матю вече я извеждаше от салона и двамата тръгнаха по коридора, водещ към каютата. Когато влязоха, той затвори вратата и пусна резето. Запали лампата и се обърна към нея. Един мускул на челюстта му трепна и Лили усети да я пронизва тръпка на страх. Той се приближи към нея и когато тя се опита да се дръпне, усети как койката опира отзад в коленете ѝ.

Матю протегна ръка и погали гладката извивка на бузата ѝ. Макар че допирът му беше нежен, Лили усети плашещата сила, скрита зад невинния жест.

— Не ме докосвай — предупреди го тя.

Дъхът излезе между зъбите ѝ като диво съскаме.

— Ти си моя съпруга. Искам те, малката ми. Отдай ми се и няма да те нараня. Искам да ти доставя удоволствие.

— Не ми трябва твоето удоволствие.

— Откъде знаеш, щом никога не си го изпитвала?

Очите му бяха тъмни и загадъчни, искрящи с пламъка на самия дявол.

Лили изпищя, изпаднала в ужас, когато той посегна и я притисна към набъбналата твърдост на тялото си. Сякаш беше в състояние на непрекъсната възбуда, още откакто се беше оженил за малката вещица. В този момент беше по-възбуден, отколкото когато и да било досега. После сведе глава и устните му намериха нейните, и той я зацелува жадно. Лили отвори уста, за да протестира, но езикът му се вмъкна вътре. Той изстена блажено, вкусвайки сладостта и. Лили пъшкаше, вече задушавайки се от липса на въздух, когато той прекъсна целувката и устата му се плъзна към яростно пулсиращата вена в основата на шията ѝ.

— Матю, моля те, не искам това — изстена Лили, опитвайки се да овладее крехкото си самообладание. — Имаш парите ми, трябва ли да ме насилваш, за да докажеш мъжествеността си?

Сянка на гняв пробяга по лицето му, но бързо изчезна, заместена от друго чувство.

— Няма нужда да доказвам мъжествеността си, Лили. Имам нужда от съпругата си. Нито пък смятам да използвам сила.

Отново започна да я целува и въпреки съпротивата ѝ свали роклята от раменете ѝ и я изрита с обувия си в ботуш крак. Фустите споделиха участта ѝ.

Матю отстъпи назад със странна светлина в очите, наслаждавайки се на гледката. След няколко непоносими минути, през които Лили като че ли изглеждаше закована на място, той я положи нежно върху меката койка. После с отмерена бавност съблече и останалите ѝ дрехи. Когато тя остана гола, той започна да сваля собствените си дрехи.

Лили се опита да не гледа, но беше невъзможно. Толкова силен, толкова прекрасно мъжествен, с мускули, движещи се под бронзовата кожа. Мъжествеността му беше огромна, пулсираща със собствен живот, готова за нея. Плашеца. Той се отпусна върху нея и тя трепна.

Кръвта на Матю туптеше в слепоочията му, тялото му пламтеше от вкуса и аромата на жената под него. Искаше я. Господи, колко я искаше.

— Искам да бъдеш щастлива, малката ми — прошепна той срещу устата ѝ. — Ще се опитам да не те нараня. Отвори крака, скъпа.

Свирепата жажда, която изпитваше Матю към младата си съпруга, беше нещо неочаквано. Винаги я беше искал, но не с такава настойчивост, все едно бе полудял. Лицето му беше застинало, очите — изпълнени със страст. Трудно му беше да мисли, още повече пък да се успокои, докато не я подготви да го приеме без ненужна болка.

— Защо ме искаш, след като си спал с онази брюнетка? — Матю я изгледа въпросително, тя добави: — Онази, която не сваля очи от тебе.

В мига, когато изрече тези думи, Лили си пожела да не бяха излизали от устата ѝ.

Матю замря в пристъп на гняв.

— По дяволите, Лили, не можеш ли да разбереш, че не съм имал друга жена от повече време, отколкото бих искал да си призная? Не усещаш ли колко много те искам?

И той притисна ерекцията си към нея.

Лили прехапа устни. Честно казано, нямаше представа за какво говори Матю. Освен ако не ставаше дума за онази част от него, която

беше станала толкова голяма и плашеща, че тя знаеше, че ще я убие, ако влезе в нея. Тогава почувства ръката му да се плъзва между краката ѝ, търсейки и намирайки малката скрита пъпка, сгушена под корема ѝ. Лили трепна, реагирайки, когато той започна нежно да масажира с меките възглавнички на пръстите си. Извиваше се и се бореше, но не можеше да избяга от пръстите му, които я възбуждаха.

Той покори устата ѝ с целувка, а после се спусна към шията, деколтето и вдлъбнатината между гърдите. С език и зъби започна да дразни връхчетата на гърдите ѝ, захапваше и смучеше, докато Лили извика. Вълни от изгарящ пламък забушуваха в нея и тя беше шокирана от силната си реакция спрямо нещо, което се беше надявала да избегне. Отчаяно се опита да мрази всяка минута, през която беше принудена да понася възбуждащите неща, които Матю правеше с нея, но напразно.

Свързваше ги едно парче хартия, но тя никога не беше смятала да се подчинява на страстта му. Как би могла да забрави, че той се беше оженил за нея заради богатството ѝ? Как би могла да се примири, че ще я използва като някакво удобство и приемник на страстта му, когато не си бяха разменили нито една любовна дума? Как би могла да мисли, когато тялото ѝ гореше от оскърбителните му ласки и устните ѝ туптяха от опияняващите му целувки?

— Моля те, спри! Не искам това. Не те искам — извика Лили, страхувайки се, че той може да ѝ отнеме разума, ако му позволи да продължи.

— Не мога да спра сега, малката ми — изпъшка Матю. — Отвори крака, още.

За един кратък, див миг Лили се възпротиви с цялата си сила, но после осъзна колко напразни са усилията ѝ. Матю беше по-едър, по-силен и очевидно съвсем готов да консумира брака им. Краката ѝ се разтвори.

— Добре. Още не си готова, но скоро...

Пръстите му станаха по-дръзки, пъгнаха се във влажната ѝ цепнатина дълбоко вътре в нея. Той усети стегнатата бариера на девствеността ѝ и леко се дръпна, навлажнявайки пресъхналите си устни с върха на езика, когато почувства как го завладява невероятно вълнение. Нарочно бавно пъгна вътре още един пръст, разтягайки я, и доволен откри, че тя се овлажнява под нежния му натиск. Когато

пръстите му се раздвижиха вътре в нея по най-предизвикателен начин, Лили изстена и започна да мята глава насам-натам.

— Точно така, скъпа, правиш всичко както трябва. Почти си готова. Някой ден ще ме молиш да правя това за тебе.

— Никога! — отрече разгорещено Лили.

Тогава мислите ѝ се разпиляха, когато Матю дръпна ръката си и се настани между разтворените ѝ бедра.

— Първия път ще боли, но ще се опитам да го направя възможно най-безболезнено.

— Само свършвай по-скоро — изстена Лили през зъби.

Той намести гладкия връх на мъжествеността си срещу нея. Тя затаи дъх и зачака. Но вместо да се вмъкне в нея, както очакваше, причинявайки болезнено разкъсване, той остана пред отвора, дразнейки я с нежни, напирани движения. Все още успяваше да се въздържа, докато я възбуждаше, облизвайки зърната ѝ, милвайки хълбоците, корема и седалището с дългите си загорели пръсти. Чувствената му атака остави Лили без дъх и Матю напълно осъзнаваше недоловимата промяна у нея. Когато ръката му отново се пъкна между бедрата ѝ и той намери нежната набъбнала и розова пъпка, Лили замръзна и тялото ѝ се опъна като тетива на лък.

Забравяйки гнева си, чувството, че е предадена, тя се раздвижи под пръстите му. Дишаше задъхано, търсейки да облекчи непоносимата жажда, която се надигаше у нея. Страстта ѝ едновременно изненада и поласка Матю. Трепвайки, той разбра, че тя е на ръба на кулминацията, и реагира с непогрешим инстинкт.

Тя го усети да се притиска към нея и зачака болката. Той беше толкова голям, толкова твърд, така вбесяващо мъжествен! Усети, че се разширява, за да го приеме. Несъзнателно се размърда, за да му позволи по-лесен достъп и Матю избра точно този момент, за да навлезе рязко в нея. Тънката мембрана, пазеща девствеността ѝ, издържа за миг, но после се разкъса под силата на натиска му. От гърлото ѝ се изтръгна писък.

— Не мърдай!

Това беше заповед, на която Матю се опита сам да се подчини, поемайки си дъх на големи глътки.

— Спри! Боли ме! — изхлипа Лили.

— Опитай се да се отпуснеш, болката няма да трае дълго.

Матю се дръпна назад, почти излезе, после отново влезе докрай в нея.

— Вътре съм! — извика той. — Никога не съм усещал нещо толкова прекрасно.

Големите му ръце стиснаха ханша ѝ и той навлезе още по-дълбоко.

Лили усети, че се разтяга, почувства болката и се запита дали някога ще спре да я боли. Матю влизаше и излизаше полека, учейки я на ритъма, стиснал хълбоците ѝ, за да я движи напред-назад и тя да поема тласъците му. Нежният натиск на ръцете му и тихите окуражаващи думи докараха тялото ѝ до върха на реакция, каквато тя не беше мислила, че е способна да изпита.

— Увий крака около кръста ми — каза той. Тя несъзнателно се подчини и той навлезе още по-дълбоко. — О, господи!

Това беше стон. Молитва. Вик на екстаз.

Изведнъж Лили усети как пръстите му се пъхват между телата им, за да я намерят и да я галят. Той я изпълваше, пръстите му се движеха в кръг и действителността изчезна. Освобождението нахлу в нея като дълги, разтърсващи вълни от разтопен огън.

Лили извика.

После ръцете му стиснаха хълбоците ѝ и той отново и отново занавлиза в нея, разпръсквайки гореща течност в утробата ѝ, като оставаше неподвижен, и скован за дълги, спиращи дъха моменти.

Постепенно земята спря да се върти и Лили вдигна очи към Матю. Той ѝ се усмихваше с едно такова непоносимо изражение, че тя избухна.

— На какво се смееш?

— На тебе, малката ми. Никога не съм очаквал подобна страст в това красиво тяло. Може да ми хареса за съм женен за тебе.

— А аз може да не го понасям.

6

Дори на ръба на съня Лили усещаше, че Матю я гледа. Беше отметнал чаршафа от спящото ѝ тяло и се беше надигнал на лакти, загледан в нея, обгръщайки пищните ѝ форми с тъмни, блестящи очи. Тя се изчерви, разбирайки, че вече е сутрин и цялата нощ е спала в прегръдките на Матю. Сграбчи чаршафа и го дръпна чак до брадичката си.

— Трябва ли да ме зяпаш така? Не... не е прилично.

Матю се засмя. Но смехът му не я успокои.

— Харесва ми да те гледам. Чаках да се събудиш.

Една голяма, загоряла ръка се плъзна властно по гърдата ѝ, един пръст погали зърното, ясно очертаващо се под чаршафа.

Лили изстена.

— О, не, не отново! Снощи не ти ли беше достатъчно?

Матю отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Твоята невинност не престава да ме учудва, малката ми. Можеше снощи да те взема три пъти и пак щях да съм готов да те любя отново тази сутрин. — Той нарочно дръпна чаршафа от ръцете ѝ и го отметна настрана. После полека плъзна ръка по корема ѝ и между краката, галейки я нежно. — Боли ли те?

Лили се изчерви. Всички съпрузи ли говореха така открито за интимни неща, запита се тя. Но някак си се съмняваше.

— Разбира се, боли ме — призна тя. — Ти си много голям за мене. Не искам втори път да преживявам това.

— Обещавам, че следващия път ще бъде по-добре — каза Матю с успокояващ тон.

— Няма да има следващ път — заяви разгорещено Лили. — Бракът е консумиран, няма нужда от нищо повече. Моля те, махни си ръцете от мене.

Лицето на Матю беше като буреносен облак, тъмно и мрачно. Надяваше се, че след като веднъж се любил с Личи, ще уталожил непоносимия си копнеж по нея, но това само усили апетита му.

Страстта ѝ го беше изненадала и възхитила. Парите ѝ наистина бяха важни за него, но някак си през последните седмици Лили му беше влязла под кожата и не искаше да го пусне. Беше го превърнала в нещо, което не можеше да познае: мъж, чиято мъжественост му беше изневерила за първи път, откакто беше взел жена на дванадесетгодишна възраст. И ако оставеше Лили да го командва, нямаше начин да разбере докъде ще стигне тя.

— Разбира се, че ще има следващ път, Лили. В момента, в който се събудиш. Още не съм свършил с тебе. Надявам се, не мислиш, че съм някакъв младок, омагьосан от съпругата си, и ще те оставя да ме правиш на глупак. Искам те. Сега.

Изречението на Лили стана буреносно и тя стисна устни.

— Не те искам. Мразя те. Мразя това, което правиш с мене.

— Не можеш да ме заблудиш — ухили се Матю с вълча усмивка.

Лили помисли, че мрачните му черти ѝ напомнят дявола, който примамва души към ада. Ако го оставеше отново да я люби, точно там щеше да свърши. В ада.

— Мога да те науча на много неща за правенето на любов — продължи Матю безцеремонно, пъхвайки многозначително ръка между бедрата ѝ.

Кехлибарените очи на Лили блеснаха с дяволска искра.

— Може би — каза тя замислено. — Сигурна съм, че бъдещите ми любовници ще оценят твоите уроци.

Някакво извратено дяволче в нея я накара да каже тези думи, като знаеше, че е много опасно да предизвиква Матю. Той я изгледа с присвити очи.

— Ако се опитваш да ме ядосаш така, че да не те закачам, няма да стане. А ако ми сложиш рога, ще съжаляваш. Сега, хубава малка вещице, смятам отново да те любя.

Ръцете му тръгнаха нагоре между краката ѝ и той започна нежно да я гали отвън и отвътре. Лили ахна, когато усети как кръвта ѝ бавно започва да кипва и тялото ѝ се зачерви от удоволствие, което тя отчаяно се опита да отрече.

— Остави ме, Матю, не искам това.

— Тялото ти казва друго.

Пръстите му навлизаха по-дълбоко и тя раздвижи ханша си. Движението беше едва доловимо, но Матю, който усещаше всеки

нюанс в тези неща, го почувства и сподави една усмивка. Палецът му намери малката пъпка, скрита между бедрата ѝ, и той я потърка леко, докато пръстите му влизаха и се отдръпваха. Лили изстена, вече не можейки да сдържи изблиците на наслада и огън, които бушуваха във вените ѝ. Матю пое едното ѝ зърно дълбоко в устата си и го засмука жадно.

— Ти... копеле такова! — изпъшка Лили, изричайки тази дума за първи път в живота си.

Никога преди не беше чувствала нужда да го прави.

— Не ми го казват за първи път — призна безочливо Матю.

— О...

— Ах, скъпа, наистина умееш да се изразяваш.

Гласът му беше задавен, ерекцията му пулсираше, той виждаше по лицето на Лили, че кулминацията ѝ приближава. Изглеждаше толкова красива, че дъхът му спря. Той внезапно дръпна ръка и потърка върха на набъбналия си член в нежната ѝ плът. Влезе в нея и тя избухна. Гласъците му бяха бързи и силни, лицето му се изкриви от напрежение и жажда. Изви гръб и изстреля семето си в нея, отново и отново. После се отпусна изтощен отгоре ѝ.

Когато отвори очи, Лили го гледаше с изражение на върховна ненавист. Лицето ѝ беше бледо, очите враждебни, но и пълни с любопитство. Сякаш не можеше да разбере какво се бе случило току-що между тях. Той се отмести и се отпусна до нея. Беше изтощен, но по-доволен от когато и да било преди. Клариса беше добра, но никога не го беше карала да се чувства така.

Лили веднага се дръпна по-далече от него и му обърна гръб. Мразеше начина, по който допирът му възбуждаше тялото ѝ за всички нюанси на физическата любов. Ненавиждаше начина, по които той караше кръвта ѝ да пее и плътта ѝ да тупти. Не можеше да понася тоталното му пренебрежение към нейните чувства. И го беше направил без нито една любовна дума! Гласът ѝ беше напълно лишен от топлота, когато изрече:

— Това няма да се случи никога повече. Следващия път, когато търсиш брачните си права, ще трябва да ме изнасилиш.

Говореше съвсем сериозно.

— Да не би да предлагаш да си търся удоволствие другаде?

Лили прехапа устни, за да не изкрещи, че той вече си беше взел удоволствието.

— За мъже като тебе не е трудно да си намерят някоя.

— Права си — каза Матю със сковано гърло. — Не ми трябва разглезени деца. Имам нужда от жена, и то всеки ден. Ще трябва да ме молиш следващия път, когато ме пожелаеш в леглото си.

Беше студен януарски ден, когато „Горделивата“ влезе в Бостънското пристанище. Верен на думата си, Матю се погрижи да не стои в каютата, когато Лили е вътре. Тя нямаше представа къде спи той, но най-важното беше, че не е при нея. Или така се опитваше да си внуши. Тя се мъчеше да не мисли за всички онези прекрасно еротични неща, които правеше той с нея с ръце и уста. Или за начина, по който тялото му набъбваше толкова дръзко и тя го усещаше така великолепно в себе си. Ако не го беше изпитала лично, нямаше да помисли, че е възможно неговият огромен член да приляга така добре в нея. Нищо от беглите шушукания на съученичките ѝ не я беше подготвило за истинското състояние на нещата.

Стига само Матю да я обичаше.

Макар да беше млада, Лили осъзнаваше, че любовенето би било много по-хубаво нещо, ако е с любов. Нямаше да ѝ бъде трудно да обича Матю, помисли тя в момент на рядко откровение. Той беше непоносима, егоистична, арогантна личност, но Лили усещаше и добри качества у него, които биха го направили достоен, ако се научеше да дава и да приема любов. Не че искаше да му дава любов, помисли тя с отвращение. Не на нея се падаше да промени непоправимия дявол. Не си струваше труда.

Лили излезе на палубата да гледа. Присъедини се към другите пътници, които бяха достатъчно смели, за да предизвикат лошото време, и застана на перилата, докато корабът се плъзгаше в залива. Макар че студът пронизваше до кости, слънцето блестеше ярко над първия ѝ ден в Америка.

— Подозирам, че Сара ще бъде тук, за да ни посрещне.

Лили трепна, неосъзнала, че Матю е дошъл при нея. Той изглеждаше ужасно, сякаш не беше спал няколко нощи подред.

Лили щеше да се ужаси, ако знаеше, че почти е отгатната истината. Тъй като го беше прогонила от леглото им, той беше

нощувал на дивана в салона, търсейки там някакво удобство, след като пътниците се оттегляха в каютите си, и ставаше, преди персонала да дойде да подрежда масите. Диванът не само беше неудобен, но и мрачните мисли за Лили, спяща на удобната койка в каютата им, го караха цяла нощ да се върти. А когато потънеше в сън, идваха сънищата.

Плътта ѝ беше свежа и мека под големите му ръце. Стоновете на удоволствие го подлудяваха, искаше му се целият да потъне в нея. Тя го обгръщаше така плътно, че само като си помислеше за стегнатата ѝ женствена плът, която го притискаше от всички страни, той губеше контрол. Ако не беше проклетата му гордост, щеше да настоява за съпружеските си права и по дяволите упорството на Лили. Но не му беше присъщо да моли. Нито пък да насилва. Един ден, помисли той с мрачно задоволство, Лили щеше да го моли да се люби с нея.

— Сара е сестра ти — отвърна Лили, почти забравила, че Матю има сестра, горе-долу на нейна възраст. Изведнъж тя изпадна в паника при мисълта, че ще се срещне с член на семейството му. — Мислиш ли, че тя ще ме хареса?

Нещо се стопи в Матю, когато погледна лицето на Лили. Усещаше страха и напрежението ѝ и се опита да разсее тревогите ѝ, спомняйки си, че тя е изтръгната от корените си и пренесена в чужда страна, където не познава никого, само него.

— Сара ще те хареса.

Лили кимна тържествено и пак се обърна към оживения град и доковете, които се простираха пред нея. Застанала така високо над равнището на улицата, тя виждаше Бостън да се издига на полуострова, свързан със сушата чрез тесен провлак. Къщите бяха построени предимно от дърво, но тук-там се виждаха сгради от камък и тухли. Забеляза, че градът е заобиколен от хълмове.

— Не е Лондон, но расте много бързо — каза Матю с нотка на гордост. — При последното преброяване вече има над двадесет хиляди жители. Забележителен брой в тази нова държава. — Лили кимна като омагьосана. — Ето там — посочи Матю — е Бийкън Хил. Там е седалището на щатското правителство. Там пък е Котън Хил. — Направи широк жест с ръка. — А ето там пък е Коб Хил. Ако се вгледаш, ще различиш Хоуксхейвън отгоре на хребета му.

Хоуксхейвън! Новият ѝ дом. Напрягайки очи, Лили не можа да види нищо друго освен неясните очертания на внушителна тухлена сграда. После моряците спуснаха дъската за слизане и разговорите спряха, когато Матю я поведе към кея.

— Ето я Сара! — извика той, като хвана Лили за ръка и я дръпна към една елегантна черна карета, спряла в края на кея.

Лили се дръпна назад, когато една висока, слаба девойка с махагонова коса, развяваща се под поривите на вятъра, скочи от каретата и се хвърли в прегръдките на Матю.

— О, Матю, колко ми липсваше! — извика Сара, прегръщайки брат си с невинната радост на малко кученце.

Черните очи на Матю се изпълниха с обич и Лили разсеяно се запита какво ли ще е ако той я погледне по този начин. Мисълта беше толкова гротескна, че не ѝ се мислеше за това.

— Не ми казвай, че годеникът ти не е те е държал постоянно заета, докато ме нямаше — пошегува се нежно Матю. — Честно казано, малко дяволче, и ти ми липсваше.

Лили се почувства като натрапница, докато братът и сестрата продължаваха с нежните си приветствия. Тя отмести очи за момент, не искайки да се натрапва в интимния момент. Тогава видя красивата брюнетка, която беше зърнала в ръцете на Матю в онази нощ на кораба. Тя стоеше на няколко крачки и с присвити очи наблюдаваше сцената с явен интерес. За един миг Лили помисли, че жената ще се приближи към тях, но тя пое в противоположната посока. Не и преди да метне към Лили поглед, изпълнен с такова злорадство, че тя отстъпи, сякаш беше получила шамар.

Изведнъж Сара забеляза Лили, която стоеше сама, изглеждайки като изгубена. Отдели се от прегръдката на Матю, погледна го и каза:

— Матю, не бъди неучтив, запознай ме с твоята... приятелка.

Едва Сара се беше обърнала и изрекла тези няколко думи, когато Лили успя да я огледа добре. И тя притежаваше дръзката красота на брат си, смекчена от женските черти и особености. Макар че косата ѝ беше с цвета на тъмен махагон, очите ѝ бяха също така синьочерни, обрамчени с невероятно дълги мигли. Макар че беше няколко инча по-висока от Лили, Сара стигаше едва до рамото на брат си. Фигурата ѝ беше забележителна, с нежни извивки, щедър бюст и дълги, стройни крака.

Сара отпрати любопитен поглед от Матю към Лили, озадачена от видяното. Нима Матю си е намерил нова любовница, запита се тя. Трудно ѝ беше да повярва, че толкова млада и видимо невинна жена ще привлече взискателния ѝ брат. Матю обикновено харесваше по-възрастни, по-опитни жени, като например онази ужасна Клариса Хартли. Сара знаеше за Клариса и за почти собственическото ѝ държание с Матю в последните пет години и мълчаливо приветстваше всяка жена, която би могла да го отвлече от обсебващата му любовница.

Матю се ухили, развеселен от предположението на сестра си. Толкова беше настроен към начина ѝ на мислене, че можеше да прочете какво си мисли.

— Съжалявам, че нямах време да ти пиша, Сара, и знам, че ще ти дойде като шок, но се ожених. Това е съпругата ми Лили. Лили, запознай се със сестра ми Сара. Тя е единствената ми роднина в Америка.

Сара ахна. Нямаше представа, че прибързаното пътуване на Матю до Англия ще му донесе съпруга. Не знаеше нищо за това, че той си търси богата жена, защото нарочно не ѝ беше казвал нищо, не искайки да покаже на любимата си сестра една своя страна, за която тя не знаеше нищо. Сара бе наясно, че е женкар, но той не би понесъл тя да го мисли за търгаш. А точно това щеше да реши, като узнае, че се е оженил за Лили заради състоянието ѝ.

— Съпругата ти! Боже мой! Мислех, че заминаваш за Англия, за да търсиш средства за корабите.

Лили се сви вътрешно, стори ѝ се, че Сара не я харесва. Толкова искаше да се сприятели със сестрата на Матю. Нямаше си никого в Америка и отчаяно се нуждаеше от човек, на когото да се довери. Сара веднага усети отдръпването на Лили и побърза да се извини.

— О, Лили, моля те, прости ми. Не съм искала да те обидя. Просто моят непоносим брат толкова обича да ме изненадва. Най-много от всичко искам да видя безпринципния Матю щастливо оженен и устроен. Но ти си толкова млада... Мислех... но нищо, няма значение. — Тя се усмихна топло. — Сега виждам, че си идеална за Матю. Добре дошла в Бостън.

Лили прие щедрата преგრъдка на Сара с плаха усмивка.

— Благодаря ти, Сара. Много ще се радвам да ми бъдеш сестра. Сигурна съм, че с тебе няма да съм самотна в Хоуксхейвън.

— Самотна ли? — учуди се Сара с дяволита усмивка. — Как може една толкова красива младоженка като тебе да бъде самотна... освен ако... — И тя изгледа строго Матю. — Освен ако брат ми не се грижи за тебе. Може би трябва да си поговоря надълго и нашироко с него. Ако не изпълнява задълженията си, то е защото не е свикнал с брака. Сигурна съм, че с времето ще се научи.

Пурпур обля лицето на Лили, но не стана нужда да отговаря, защото Матю избра точно този миг, за да се намеси.

— Хайде, дами, ще си продължите разговора в каретата, там е по-топло. И двете треперите от студ, а аз нямам търпение да покажа на Лили новия ѝ дом.

Тя го погледна с благодарност.

Омаяна, Лили наблюдаваше през прозореца как каретата си пробива път през оживените градски улици и се отправя към Коб Хол и Хоуксхейвън. През цялото време Сара бърбеше оживено, показвайки различни интересни неща. Когато Хоуксхейвън се изправи пред тях в пълната си красота, Лили възкликна възхитено.

— Прекрасно е — изрече тя, усещайки как се влюбва в дома на Матю. — Не си ми казал, че къщата е толкова голяма.

— Не толкова, колкото твоята в Лондон — отвърна той сухо, — но е достатъчна.

— Повече от достатъчно — настоя Лили.

Очите ѝ блестяха от възхищение, когато каретата спря пред внушителната сграда.

Хоуксхейвън се издигаше на върха на Коб Хил като величествена кралица, седнала на трона си. Построена изцяло от тухли, къщата се извисяваше гордо на фона на небето. Двойната парадна врата беше широка почти шест фута, покрита с дърворезба и извънредно висока. Дълги и тесни прозорци изпълваха фасадата.

Вратата се отвори и един прислужник излезе да ги посрещне. Беше висок и слаб, облечен в строги черни дрехи, както се полага на иконом, а на оголялата му глава се виждаше венец от тъмна коса, обилно прошарена с бели косми. На Лили ѝ се стори, че примигващите му сини очи смекчават внушителната външност и му придават човешка топлина.

— Добре дошли у дома, сър — произнесе той, когато тримата минаха през портата.

— Джоузеф — поздрави го сърдечно Матю. — Господи, колко хубаво е да си дойда у дома!

В огромното фоайе ги посрещнаха прислужници, чинно строени в редица, за да поздравят работодателя си. Лили трепна, когато чу как Матю поздравява всекиго по име. Явно не е чак толкова лош, помисли тя, защото прислужниците като че ли го боготворяха. Изведнъж усети как той я избутва напред.

— Радвам се, че сте се събрали тук днес — каза Матю, усмихвайки се на Лили така, че тя почувства нервност. — Имам да ви съобщя нещо. Доведох си съпруга от Англия. Искан всички да поздравите новата си господарка и да я накарате да се почувства добре. Оттук нататък тя ще взема решенията за домакинството. Слушайте я за всичко.

Думите на Матю накараха бузите на Лили да пламнат. Тъй като не бяха нормално оженени, тя очакваше, че той ще я остави да се рее из къщата, без да има с какво да запълва времето си.

Всички прислужници я поздравиха, като се почне от госпожа Гиъри, икономката, и се свърши с кухненските помощнички. Когато представянето приключи, Матю каза:

— Мери е личната камериерка на Сара, но ти можеш да вземеш Джени, ако искаш.

Джени беше стройна млада ирландка с яркочервена коса, прилично прибрана под бяло боне, и с ярки сини очи. Лили веднага я хареса.

— С Джени ще съм напълно доволна — отговори тя.

— Ела, Лили, ще ти покажа стаите ни.

Матю я хвана властно за ръката и я поведе към широкото бяло стълбище, което се изкачваше спираловидно от средата на фоайето.

Лили почти нямаше време да се възхити на блестящите лакирани дървени стъпала и перила, на кристалните полилеи или пищния килим, докато се изкачваше редом с Матю, който я повече по един невъобразимо дълъг коридор.

— Това са стаите на Сара — каза той, посочвайки редицата врати вдясно. — Тя има спалня и дневна. Апартаментът в дъното е нашият.

Имаме две спални с врата помежду им, с будоари и отделни дневни. Мисля, че ще ти се сторят съвсем подходящи.

Подходящи беше дума, с която Лили едва ли би описала стаите си. Елегантни, огромни, красиви — това биха били по-уместни думи. Декорирани в оттенъците на синьото и златистото, те бяха обзаведени с мебели с изящен френски дизайн. На стените имаше тапети с бледосини цветя, които се повтаряха в тапицерията на столовете и кушетката. Златни брукатени завеси закриваха високите прозорци. В обширната стая за преобличане имаше голяма медна вана. Матю отвори вратата, водеща към другата стая, и Лили видя още една спалня, подобна на нейната, но по-мъжка, декорирана в земни тонове.

— Моята спалня — каза той, изпращайки ѝ многозначителен поглед. — Не се заключва, затова не си прави труда да искаш ключ.

Смутена, Лили се обърна настрана. Матю наистина ли имаше намерение да използва вратата, запита се тя.

— Стаите ми са много красиви, Матю — изрече тя, решавайки да пренебрегне думите му, докато обръщаше гръб на подигравателната му усмивка. — Не очаквах такова великолепие.

— Да не мислиш, че тук в Америка живеем като диваци? — запита той, доста развеселен. — Баща ми построи Хоуксхейвън с парите от наследството си, по плановете на семейното имение в Англия. Не съм толкова беден, колкото ме мислиш. Проблемът е, че повечето от наличните ми нари са вложени в корабите. А англичаните неотдавна доста навредиха на американското корабоплаване. Имаме зестрата на Сара, но не бих искал тя да се омъжи като последна беднячка.

След малко Матю остави Лили да се занимава с разопаковането. Джени дойде да ѝ помогне и двете започнаха да подреждат дрехите в гардероба до стената. Когато прислужницата плахо ѝ предложи да се изкъпе, тя прие с готовност. Баня и кратка дрямка преди вечеря — това звучеше чудесно.

Лили се потопи с благодарност в горещата вана. Прекара няколко блажени минути във водата, после взе сапуна и гъбата и започна да се търка, докато кожата ѝ блесна в здрава розовина. Хвърляйки боязлив поглед към вратата между спалните, тя се запита дали ще има време да измие косата си, страхувайки се, че Матю може да влезе, ако се задържи повече във ваната. Накрая се реши, потопи глава под водата и

насапуниса добре косата си. Когато в очите ѝ влезе пяна, тя ги затвори плътно и продължи да се мие.

Матю стоеше като вцепенен на вратата между двете спални, стиснал дръжката. Беше забравил да каже на Лили кога да слезе долу за вечеря и сега влезе в стаята ѝ, за да поправи пропуската си. Не беше готов за гледката — Лили, изтегнала се във ваната си. Тялото му реагира силно. Тя беше дори по-красива, отколкото си я спомняше.

Дълги медноцветни къдрици се спускаха в диво безредие над крехките розови рамене и залепваха по най-съвършените гърди, които Матю някога беше имал привилегията да види. Очите ѝ бяха затворени, защото отмиваше последните остатъци пяна от косата си. Беше вдигната ръце, предлагайки гърдите си на жадния му поглед. Бързо изстиващата вода караше зърната ѝ да стърчат като твърди розови пъпки. Очите му се спуснаха по-надолу, под линията на водата, където едно гнездо от къдрави червеникави косъмчета прикриваше розовите гънки на нейната женственост. Погледът му се изкачи по стройните крака, после отново се устреми към онова място, което му беше дало толкова наслада. Мъжествеността му се надигна, събудена от спомена.

Едва не обезумя, когато си спомни колко прекрасно се чувстваше, когато навлизаше дълбоко в нея, колко чудесно го обгръщаше тя, толкова стегната, толкова гореща... толкова прекрасна. Колко изненадан и доволен беше от нейната реакция на допира му. Чувствените му мисли накараха страстта му да се възбуди докрай и нисък стон се изтръгна от гърлото му.

Лили замръзна, страхувайки се да отвори очи, с надеждата, че е сгрещила. Но този звук не можеше да бъде сбъркан с нищо. Най-лошите ѝ страхове се бяха осъществили. Всяка чувствителна пора в тялото ѝ усети магнетичното му присъствие. Толкова му приличаше на Матю да влезе дръзко в стаята ѝ в момент, когато тя е най-уязвима. Знаеше, че ако отвори очи, ще го види да я гледа с потъмнели от желание очи.

Лили кипна, готова да излее гнева си върху Матю заради ужасно невъзпитаната постъпка. С учудващо присъствие на духа тя отвори очи и се втренчи в него. Той се опираше на рамката на вратата, със скръстени ръце, леко разтворил крака. Очите му бяха забулени и лениви, лицето — неразгадаемо, докато я оглеждаше най-безсрамно от

глава до пети. Ръцете на Лили се притиснаха към гърдите ѝ в чисто рефлексивен жест. Когато очите му се спуснаха надолу, ръцете ѝ последваха посоката на погледа му, предпазвайки женственото ѝ хълмче от пронизителния му поглед.

— Излизай оттук, Матю Хоук!

— Това е моята къща, Лили Хоук, и ти си ми съпруга. Ще ходя където си искам и ще правя каквото си искам.

— Не и с мене — възрази тя яростно.

Очите му трепнаха развеселено.

— Виждал съм те гола, скъпа. Не ми обръщай внимание, продължавай с банята.

— Аз... свърших — каза тя. — Моля те, излез, за да се облека.

— Скромността не ти отива. Виждал съм те зачервена от страст и гърчеща се от удоволствие.

Бузите на Лили пламнаха. Разпуснатото ѝ поведение беше много смуцаващо, за да мисли за него, но беше напълно вярно. Матю беше опитен любовник, който можеше да накара тялото ѝ да реагира по начини, съвсем чужди за нея. Мразеше това, което той правеше, мразеше и начина, по който я караше да се чувства, опита си да си каже тя. Тъмният му, пронизителен поглед я караше да потъва в забрава и тя отказваше да позволи отново да се стигне до онази унизителна ситуация на борда на кораба в нощта, когато той я направи своя съпруга.

— Излез от ваната, Лили.

Той влезе в стаята и ѝ подаде кърпата. Очите ѝ блеснаха.

— Не и докато ти не излезеш оттук.

Господи, когато я погледнеше така, тя усещаше как цялата пламва и се разтапя отвътре. Мразеше това чувство.

Когато той посегна към нея, Лили бързо изскочи от ваната, уплашена да не би да я докосне, като знаеше докъде може да доведе това. Застана на пръсти, задъхана, питайки се какво ли ще направи той сега. Блестящи капчици вода се спускаха по тялото ѝ, падайки от гърдите и по ханша. Грубото обръщение на Матю я разубеди от каквито и да било опити да му се изплъзне.

— Ела в леглото.

— Как ли пък не!

Тя се обърна, за да избяга в спалнята, смятайки да затръшне вратата под носа му. Но Матю беше твърде бърз. Настигна я и я вдигна на ръце още преди да беше направила и две стъпки. Отнесе я в спалнята и я тръшна на леглото с такава сила, че въздухът излезе с експлозия от дробовете ѝ.

— Защо ме измъчваш? — изпъшка Лили, когато успя да си поеме дъх.

— Не знаеш какво е мъчение, скъпа — каза сухо Матю, — но ако мога да върша каквото искам, скоро ще разбереш.

И се отпусна върху нея.

— Матю, ти обеща вече да не го правиш — извика Лили, хващайки се за всяка възможна сламка. Ако му се отдадеше отново, гордостта ѝ щеше да претърпи непоправими щети. Секс без любов беше все едно да продава тялото си. А Матю не познаваше разликата между страст и любов. — Ти каза, че ще... ще трябва да те моля, ако искам да спиш с мене. А аз изобщо не те моля.

— Излъгах — изстена Матю, отчаяно искайки отново да се люби с Лили.

Бяха женени от няколко седмици и единствената нощ с нея беше разпалила апетита му за младата му съпруга.

Преди Лили да успее да му отправи някакъв упрек, устата му се впи в нейната в свирепа целувка, жадна и настоятелна. Тя започна да удря гърба и раменете му в безсилен протест, но Матю не чувстваше нищо с изключение на огъня, бушуващ в кръвта му, и туптенето на сърцето, което се бликаше бясно в гърдите му. Искаше Лили толкова свирепо, че чувстваше, че трябва или да я има, или да умре.

— Господи, бях забравил колко си мека — въздъхна той срещу устата ѝ.

Пръстите му погалиха едната гърда, обхванаха зърното и леко го затъркаляха между палеца и показалеца. Вече нямаше значение, че Лили не го беше молила да се люби с нея и че беше отменил решението си и правеше точно това, което казваше, че никога няма да направи. Сега имаше значение само това, че Лили лежеше гола под него и той имаше нужда от нея, подтикван от отчаяно, настойчиво желание, което надхвърляше и най-дълбоките му копнежи.

Помръдна леко и смъкна панталоните по бедрата си, а после ги изрита без никакво усилие. Ризата му полетя след тях. Вече беше бос,

защото беше минал през стаята си и се беше преоблякъл, преди да влезе при Лили. Тя ахна, когато мъжествеността му се опря в корема ѝ. Блестеше и пулсираше, толкова огромна, че тя изтръпна. Как беше изтърпяла да бъде малтретирана от такова чудовище?

После той отново зацелува устата, гърлото, гърдите, вземаше подред зърната в устата си и ги облизваше, докато щръкнат. Тя усети как вътрешностите ѝ се свиват, когато той се спусна надолу и влажният му език остави мокра следа от жив огън. Приблужи глава към мекия триъгълник от къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Лили замръзна, лицето ѝ се обля в пот, когато езикът му проникна нежно в набъбналата плът на тайното ѝ място.

— Матю! Не! За бога, какво правиш?

Тя се опита да го отблъсне, но той беше неумолим.

— Ще те любя Лили — изпъхтя той, едва поемайки си дъх. — Има много начини да любиш една жена и това е само един от тях.

Заинтригувана, тя запита:

— Как е възможно?

— Разтвори крака, скъпа, и ще ти покажа.

Лили беше сериозно изкушена да разтвори крака и да го остави да прави каквото иска, но ако постъпеше така, щеше да изложи на опасност душата си.

— Не, Матю, не искам уроците ти.

И притисна бедра едно о друго.

— Отпусни се, скъпа, ще ти хареса.

Лицето му беше напрегнато; той раздели краката ѝ и сведе глава към тях.

— О, господи, Матю, недей, не бива! Не може!

Но той можеше и го правеше.

Лили почувства влажната топлина на устата му да я обгръща, езикът му навлизаше безмилостно и тя замръзна, усещането беше толкова прекрасно възбуждащо, че почувства гняв, като помисли, че той можеше да кара тялото ѝ да реагира на допира му въпреки нейното решение да му се съпротивлява.

Тя мразеше това.

Харесваше го.

Искаше да умре.

Лили започна да се гърчи, съсредоточила усещанията си върху нежното място, където устата му я дразнеше и езикът му навлизаше в нея. Изпитваше върховна агония. Тя искаше Матю да спре. Веднага.

— Моля те, Матю, не ми причинявай това!

Той вдигна глава и многозначителна усмивка изви устните му.

— Искаш ли да спра, скъпа? — Докато говореше, пръстите заместиха устата, плъзвайки се вътре, за да продължат мъчението. — Кажи ми какво искаш.

— Искам...

Палецът му намери скритата пъпка на нейната женственост и леко я потърка.

— Какво? Какво искаш?

— Искам... о, господи! Не мога да мисля!

— Трябва да ми кажеш какво искаш.

После устата му се върна към разкошното си пиршество, изпращайки я дълбоко в бездните на сексуалното вълнение, толкова всеобемащо, че я изпълваше с отчаяние.

Матю удържаше самоконтрола си с възхитителна сила. Лили не усещаше какво мъчение беше за него да не влезе в нея и да излее семето си, докато имаше какво още да и даде.

— Матю, моля те, искам... искам... да ме любиш!

Думите се изтръгнаха от гърлото ѝ като молба и едновременно отричане. Да ги изрече беше най-трудното, което някога беше правила. Мразеше Матю, задето я беше свел до една молеща, разгонена уличница, мразеше още повече себе си, защото беше станала жертва на неговата съблазън.

Думите на Лили бяха музика за ушите на Матю.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш за това, скъпа.

Тогавя тя усети как се разпъва и той я изпълва с невероятната си дължина и после всяка мисъл спря, когато той започна да влиза и да излиза от нея. Лили избухна и изкрещя, довеждайки кулминацията на Матю до върха ѝ. Когато двамата се отпуснаха задоволени и успокоени, Матю се надигна на лакти и я целуна. Устата ѝ беше суха, откакто я беше изпълнил с влажния си език, а после се обля в неговия вкус. Лили поиска да го ухапе, но мъдро реши да се въздържа. Не го познаваше достатъчно добре, за да знае как ще реагира на такова дръзко действие. Затова лежеше под него като буца олово, като нито отвърщаше на целувката му, нито реагираше на натиска на тялото му. Достатъчно беше, че го помоли да се люби с нея, след като се беше заклела, че никога няма да го направи. Сълзи на разочарование и срам изпълниха очите ѝ, когато помисли как той беше манипулирал така нещо тялото ѝ и я беше накарал да го пожелае.

Матю усети влагата по лицето ѝ и се надигна от нея, отпусайки се отстрани. Челото му се набърчи озадачено, когато изтри една капчица от бузата ѝ.

— Нараних ли те?

— Да — каза тя, поемайки си дъх едва-едва.

— Как?

— Като нарочно пренебрегна желанията ми.

Устните на Матю се изпънаха.

— Мислех, че харесваш това, което правя с тебе. Ти ме помоли да те любя.

— Реакцията ми доказва само това, че ти умееш да съблазняваш, а аз съм твърде неопитна, за да ти устоя. Защо не можеш да разбереш, че е по-добре този брак да продължи без усложнения? Сексът без любов е нещо студено и не искам да върша това.

— Това ли било? — Горната му уста се изви малко тъжно. — Любовта, ако съществува, е само още една дума, обозначаваща страстта. Тя е доста пресилено чувство, каквото малко хора изпитват, но мнозина използват без разлика. Нима искаш да те лъжа?

— Искам да бъда обичана — каза замечтано Лили.

— Обичам тялото ти — призна Матю. — Обичам начина, по който изглеждаш, и начина, по който тялото ти реагира на докосването ми. Обичам да те усещам в ръцете си и с устата си. Обичам да навлизам в тебе и да те чувстват плътно около себе си... толкова стегната, толкова гореща. Обичам...

— Спри! — извика Лили, притискайки уши с ръцете си. — Не искам да чуя нищо повече! Това не е достатъчно. — Следващите й думи бяха толкова тихи, че Матю трябваше да се наведе, за да ги чуе. — Можеш поне да опиташ.

— Защо не можеш да бъдеш щастлива с това, което имаме?

— Защото нямаме нищо.

— Имаш собствен дом и можеш да правиш в него каквото поискаш.

— А ти имаш парите ми. Излез оттук, Матю. Мисля, че прекрасно се разбираме. Може да съм млада, но съм достатъчно пораснала, за да знам, че си един продажен негодник, който няма да познае любовта, дори ако я види в лицето. Това, че бях принудена на този брак без любов, не означава, че съм склонна да ти позволя да използваш тялото ми.

Матю се изправи полека, тялото му беше така разкошно в голотата си. Лили почувства, че трябва да извърне очи. Защо трябваше да е толкова... толкова мъжествен? Изглежда я безстрастно, със студен поглед, сякаш вкаменен. По дяволите тези жени, помисли той. Как могат да лъжат за нещо, което явно искат и харесват.

— Щом така мислиш, не искам да се натрапвам там, където не съм желан — каза той със студена решителност. — Освен това, в

идващите седмици ще бъде прекалено зает, за да угаждам на детинските ти настроения.

Без да си дава труда да се облече, той събра разхвърляните си дрехи и бързо се отправи към своята гардеробна и към спалнята си. Лили омагьосана наблюдаваше как стегнатите кълба на седалището му се свиват и разпускат, докато дългите му, мускулести крака го извеждаха от стаята. Слава богу, помисли тя, откъсвайки нерешително очи от великолепния гръб на Матю. Колко по-прост щеше да бъде животът ѝ, без Матю да го усложнява с невъобразимото си любене.

Лили представляваше разкошна гледка, когато слезе долу за вечерята при Матю и Сара. Баща ѝ не се беше скъпил за дрехи и кобалтовосинята рокля, която беше облякла, подчертаваше деликатния прасковен тен и яркочервената ѝ коса. Джени се беше оказала сръчна, макар и не особено изобретателна камериерка, и беше направила чудеса с непокорната маса къдрици на главата на Лили. Тя влезе с неподражаема грация в трапезарията, сякаш изобщо не съзнаваше цялата си привлекателност и женствен блясък.

Макар самата тя да не беше лишена от красота, Сара смяташе Лили за най-красивото създание, което някога беше виждала, и мислеше, че Матю е щастливец, задето е успял да си намери такава необикновена съпруга. Знаеше много малко за Лили, освен че е от благородно потекло и изключително богата. Макар Матю да се отнасяше към жена си учтиво и внимателно, Сара беше достатъчно умна, за да разбере, че не всичко е така, както би трябвало да бъде между младоженци. С напредването на вечерта ставаше все по-ясно, че Матю и Лили са във вражда. Сара беше сигурна, че любимият ѝ Джеф, мъжът, за когото щеше да се омъжи, нямаше да се отнася с нея така студено след толкова кратък меден месец. Тъй като беше донякъде романтична, Сара търсеше по лицата на Матю и Лили следи от блажено изражение, нежни продължителни погледи, леки докосвания, които издаваха любов.

Но не намираше нищо такова.

Наистина, тя долови някакъв блясък в очите на Матю, когато поглеждаха към красивата му съпруга. Намек ли съзираше в тъмните им дълбини, запита се тя с надежда. Поведението на Лили обаче я озадачаваше. Тя напълно пренебрегваше Матю, не преставайки да

бъбри за най-различни банални неща. Сара се запита дали сдържаността, която долавяше между двамата младоженци, има нещо общо с Клариса. Всички в Бостън знаеха за трайната връзка на Матю с актрисата. Дали Лили не е научила нещо?

Сара се беше надявала, че бракът на Матю окончателно ще сложи край на аферата му с Клариса. Лично тя би удушила брат си, ако започнеше да наранява или унижава младата си жена, като нарочно афишира връзката си с Клариса.

Вечерята свърши внезапно, когато Матю хвърли салфетката на масата и се извини, напомняйки, че има важна среща в града.

— Не ме чакай — обърна се той към Лили. — Може би ще се върна много късно.

— Матю, та това е първата ти вечер у дома! — възкликна възмутено Сара. Поведението на брат ѝ беше непростимо. — Сигурна съм, че Лили ще се зарадва, ако довечера ѝ правиш компания.

Матю се обърна към съпругата си.

— Вярно ли е, Лили? Очакваш ли довечера да ти правя компания?

Гласът му беше нисък и подигравателен.

Лили почувства как кръвта нахлува в бледите ѝ бузи. Нямахше нужда някой да ѝ казва какво означават думите на Матю. Ако отвърнеше, че би предпочела той да и прави компания довечера, щеше да се подразбира, че очаква да сподели леглото ѝ. Своеволният ѝ съпруг беше обърнал положението в своя полза. Ако кажеше „да“, без съмнение пак щеше да бъде използвана, за да задоволи страстта му, а ако кажеше „не“, Сара сигурно щеше да си извади заключението, че тя е студена жена, която предпочита съпругът ѝ да не ѝ оказва дължимото внимание. Блудното ѝ тяло трепна в предчувствие, припомняйки си начина, по който я беше накарал да се почувства днес следобед. Но умът ѝ тотално го отхвърляше. След един дълъг миг на колебание между гордост и желание гордостта спечели трудна победа.

— Ако работата на Матю е важна, не бих искала да му преча — изрече бавно Лили. Внимаваше да не поглежда Сара в очите. — Доста съм уморена от пътуването и... и бих предпочела довечера да остана сама.

Стреснатият поглед на Сара издаде мислите ѝ. Това не звучеше като отговор на влюбена жена. Ако Лили не обича Матю, защо се е

омъжила за него, запита се тя. Нима не ѝ харесва съпругът ѝ да ѝ обръща внимание? Сара познаваше много жени, които биха завидели на жената на Матю Хоук. Много трудно ѝ беше да приеме, че Лили не се радва на компанията на Матю. И още по-трудно ѝ беше да повярва, че Матю ще изостави съпругата си още в първата им вечер у дома. Ситуацията беше странна и смущаваща за Сара, чиято любов към Джефри Хънтър беше непоклатима и вярна.

Лили избяга в стаята си възможно най-бързо, не искаше да остава повече и да отговаря на въпросите на Сара. Очевидно Сара бе озадачена от поведението на брат си и снаха си, но точно сега не можеше да обяснява надълго и нашироко. Беше сигурна, че Матю отива на среща с красивата брюнетка от кораба, и се запита какво знае Сара за тази жена. Но гордостта ѝ пречеше да попита.

Лили прекара безсънна нощ, опитвайки се да си представи Матю и любовницата му, щастливо прекарващи дълги часове в еротични занимания. Беше будна, когато Матю се върна в стаята си в ранните часове на следващия ден, и се вслуша внимателно, когато стъпките му се приближиха към вратата, свързваща двете спални, спряха, а после се оттеглиха след няколко напрегнати мига. Не беше осъзнала, че е затаила дъх, докато не започна да се чувства замаяна.

През студените зимни месеци Лили добре опозна новия си дом. Харесваше всичко в Хоуксхейвън, включително красивата градина с много видове вечнозелени дървета и храсти, както и конюшната с чистокръвни коне. Голямата кухня беше извънредно добре устроена и изобщо цялото домакинство се поддържаше невероятно прецизно. Лили скоро научи, че госпожа Гиъри е превъзходна икономка, и за нея не оставаше почти нищо, освен да се грижи за менюто и да разрешава споровете между прислужниците. Лили прекарваше деня си почти изцяло със Сара, двете ходеха на гости, яздеха и пазаруваха. Животът беше приятен, най-вече благодарение на Сара, която веднага пропъждаше скуката. Колкото до Матю, той почти не се вестяваше у дома.

Лили го виждаше понякога. Той ставаше рано сутрин и излизаше, преди тя да е слязла за закуска. Нямахме го на обед, рядко вечеряше с тях. Верен на думата си, не бе влязъл в стаята ѝ, откакто пристигнаха в Хоуксхейвън. Сара оправдаваше, доколкото можеше,

поведението на брат си, повтаряйки се, че е зает денем и нощем с преоборудването и въоръжаването на корабите си. Искаше трите съда да станат готови до пролетта.

Малко след като пристигна в Бостън, Лили се запозна с годеника на Сара — Джеф Хънтър, обещаващ млад адвокат. Той беше дружелюбен млад мъж, чиято дълбока любов към Сара беше достатъчна, за да стане приятен и на Лили. Джеф беше среден на ръст, с гъста пясъчноруса коса, чертите му бяха по-скоро приятни, отколкото красиви. Но слънчевият му характер и очевидната привързаност към Сара компенсираха не особено блестящата му външност. Сара го обожаваше.

На Лили ѝ беше трудно да скрие от наблюдателната Сара трудните отношения между нея и Матю. Освен потресаващата отчужденост между двамата младоженци съвсем ясно се виждаше и неприкритата им взаимна враждебност. Въздухът трепереше около тях, когато се случеха в една и съща стая. Напрежението, безмълвните послания бяха толкова изнервящи, че Сара обикновено намираще претекст да се извини и да излезе. Ситуацията стана толкова отчайваща, че Сара реши да повдигне темата пред Лили един приятен зимен ден, когато двете бяха излезли на езда.

Рискувайки гнева на снаха си, Сара запитва:

— Щастлива ли си тук, Лили? — Двете бяха слезли от конете и си почиваха под един гигантски дъб до полузамръзвания поток. — Бостън оправда ли очакванията ти?

— Матю ми беше казал много малко неща за Бостън и за Хоуксхейвън. Наистина не знаех какво да очаквам. Ние почти не се познавахме, когато се оженихме.

— Надявам се поведението на брат ми да не те е отблъснало от Америка.

— В Хоуксхейвън е красиво, също както и в Бостън. Много е провинциално, сравнено с Лондон, но открих, че вече не ми липсват блъсканицата и шумът на големия град. Много съм ти благодарна, Сара, че ме караш да се чувствам добре дошла тук.

— Знаеш, че скоро ще напусна къщата, Лили. С Джеф ще се оженим идната година. Адвокатската му практика не е много голяма, но и двамата не искаме да отлагаме сватбата. Твърде много се обичаме.

— Ти няма да отидеш далече оттук, Сара. Пак ще се виждаме често.

— Колкото искаш, скъпа. Моят дом винаги ще бъде отворен за тебе. Двете много се сближихме.

Останаха няколко минути в приятно мълчание, после Сара се прокашля и каза:

— Нямам намерение да любопитствам, Лили, но знам, че между тебе и брат ми нещата не са каквито трябва да бъдат. Има ли нещо, с което да мога да помогна? Знам, че Матю е ужасно зает напоследък, но може би не разбира, че никак не е хубаво да те пренебрегва.

Лили въздъхна дълбоко. Искаше да се довери на някого, но не знаеше дали може да се изповяда тъкмо на Сара. Несъзнателно въздъхна още веднъж.

Вземайки въздишката ѝ за сигнал, че не иска да дискутира проблемите си, Сара бързо добави:

— Ако е твърде болезнено да говориш за това, разбирам. Мислех, че може би Клариса...

Сара изведнъж осъзна какво е казала и здраво стисна устни. Но Лили веднага се хвана за думите ѝ.

— Клариса! — извика тя, разбирайки на кого принадлежи това име — на мургавата пищна брюнетка, която беше доплавала до Бостън на борда на „Горделивата“ заедно с тях и беше привлякла вниманието на Матю. Лили подозираше още от самото начало, че Матю не е чужд на тази жена и че са нещо повече от обикновени познати, но сега за първи път чу това име да се споменава съвсем открито. — Значи така се казва тя. Името ѝ отива.

Сара остана смаяна.

— Ти знаеш за Клариса? Искане ми се да удуша Матю. Съжалявам, Лили, брат ми понякога е безсърдечен негодник.

— Не само знам за нея, но я видях. Веднъж в Англия и после на кораба... Сигурна съм, че е спала с него там, на кораба, защото той не идваше при мене през нощта.

— О, господи, Лили, не знаех. Мислех, че познавам Матю, но сега не съм толкова сигурна. Защо се е оженил за тебе, щом смята да се среща пак с Клариса? Можеше просто да не се жени. Толкова се надавах, че е намерил голямата си любов в твоето лице.

Лили се засмя горчиво — странен звук от толкова младото ѝ гърло.

— Аз съм богата, Сара. Матю имаше нужда от състоянието ми.

— Не трябваше да се жениш за него, Лили. Освен ако... не го обичаш! — просия Сара. — Не всичко е загубено, ако го обичаш. Как е възможно той да не отвръща на любовта ти?

— Мразя го — заяви Лили така разпалено, че Сара се смая. — Никога нямаше да се оженя за него, ако двамата с татко не бяха уговорили този брак. Татко искаше да се отърве от мене, за да успокои новата си съпруга, а Матю искаше да се ожени за богата наследница. За него любовта е глупаво чувство, което няма място в живота му.

Сара я изгледа неразбиращо.

— Не си ли малко строга. Лили? Много си млада, за да бъдеш толкова цинична.

— Цинично ли е да искаш любов, Сара? Ти имаш своята любов — Джеф, защо и аз да нямам? Ако не с Матю, с друг мъж, който ще ме обича заради самата мене.

Сара преглътна мълчаливо.

— Сигурна ли си, че Матю се е оженил за тебе заради парите ти? Може би грешиш. Начинът, по който те гледа понякога...

Лили прехапа устни, за да не извика на висок глас, че Матю с разгонен семец, който се люби заради удоволствието и не са му нужни никакви чувства. И да не каже, че е толкова добър в това, че я кара да се разтапя от наслада въпреки факта, че нито един от двамата не обича другия.

Сара безмълвно благодари на бога за Джеф, който би я обичал дори ако тя нямаше пукната пара. Трудно беше да мисли за Матю като за безсърдечното, безскрупулно създание, което Лили току-що ѝ беше описала, и честно казано, Сара изобщо не беше убедена, че Матю се е оженил само по сметка. Тя усещаше дълбоко чувство, което като че ли нито брат ѝ, нито Лили осъзнаваха.

— Мисля, че протестите ти са пресилени — забеляза тя. — Омразата и любовта са толкова тясно свързани, че често пъти е трудно да се направи разлика. Особено за хора с пламенна натура.

Лили замълча, асимилирайки думите на Сара, които породиха размисли у нея. Следващите ѝ думи бяха толкова мечтателни, че разбиха сърцето на Сара.

— Би било лесно да обичам Матю. — Гласът ѝ беше нежен и тих. — Ако покаже с думи и действия, че се интересува от мене, може би ще има шанс за нашия брак. Той има състоянието ми и може да го използва както намери за добре, но няма да използва тялото ми, за да доказва мъжествеността си. Сигурна съм, че знаеш, че не спим заедно.

— Наистина съжалявам, Лили, бих искала да помогна.

Двете замълчаха И малко след това тръгнаха да се връщат. Сара възприемаше болезнено новата черта в характера на Матю, която не беше видяла досега, както и безпомощността на Лили, но не можеше с нищо да помогне.

През пролетта слуховете за война между Америка и Англия отново се засилиха. Единственият нерешен въпрос беше кога ще започнат военните действия. Британската флота спря още американски кораби в открито море, арестува екипажите и конфискува товарите. Действията около границата между Канада и северозападните щати се засилиха, индианците получиха оръжия и амуниции от англичаните. Президентът Медисън току-що беше подновил договора за ненападение с Англия и „ястребите“, както наричаха новоизбраните конгресмени от Запада и Юга, настояваха за война, твърдейки, че униженията и икономическите щети, причинени от Великобритания, дават достатъчно основания за това.

Матю, изцяло погълнат от корабите си, почти не се прибираще у дома и в Хоуксхейвън го виждаха рядко. Една вечер Джеф Хънтър доведе свой бизнес партньор на вечеря. Отсъствието на Матю не беше забелязано.

Клей Уинслоу беше джентълмен от Юга, роден във Вирджиния, но повече се интересуваше от закона, отколкото от фермерството. Беше галантен, възпитан, очарователен и извънредно красив, а освен това Лили научи, че младият адвокат се занимава с всички сделки на Матю.

Още от първата среща стана ясно, че Клей е очарован от Лили. Обикновено подвижният му език се върза и той не можеше дори дума да отрони пред нея. Смяташе, че тя е най-красивото, най-деликатното и най-прекрасното създание, което някога е имат удоволствието да срещне. Пред Джеф рецитираше импровизирани поеми, посветени на дългата, къдрава коса на Лили, неповторимите ѝ кехлибарени очи, кожата с цвят на кайсия. Пренебрежението на Матю към съпругата му

го вбесяваше. Особено понеже предполагаше, че той още се вижда с Клариса Харли, която му беше любовница дълго преди да се ожени. Мислеше, че връзката им е прекъснала сред женитбата на Матю. Но макар че Клей не беше видял Матю и Клариса заедно на публично място, той предполагаше, че това е единствената причина Матю така очевидно да пренебрегва младата си съпруга.

Клей беше бесен. Как е възможно мъж с ума си да предпочита повехналия чар на Клариса пред младостта и красотата на Лили? Не можеше и дума да става леко вулгарната актриса да бъде сравнявана със свежото очарование на Лили. И понеже Лили като че ли харесваше компанията на Клей, Сара прецени, че няма нищо нередно да го кани често на вечеря през дългите зимни месеци, когато Матю изглеждаше твърде зает, за да забавлява съпругата си.

Пролетта дойде с блясък, слагайки край на дългите, скучни дни, пълни със сняг, мъгла и киша. Мирисът на цветя изпълни въздуха и Хоуксхейвън се събуди от дългия си зимен сън. В край на май Клей почти беше станал част от семейството и присъствието му на вечеря три пъти седмично беше се превърнало в неписано правило. Лили разбра, че Клей много се е привързал към нея, но тъй като той във всички обстоятелства се държеше като съвършен джентълмен, продължи да насърчава посещенията му, без изобщо да подозира, че той се е влюбил в нея. Тя смятате, че Клей е добър приятел, и се радваше на посещенията му, без да мисли, че те може да представляват заплаха за брака ѝ. Не че бракът ѝ беше такъв, че да пострада от постоянното присъствие на Клей. Напротив, той сякаш не съществуваше. Матю дотолкова я пренебрегваше, че тя можеше да направи нещо възмутително и той нямаше изобщо да се възмути. Но Лили нито веднъж не помисли да му изневери. Той можеше да се забавлява с любовницата си всяка нощ, но тя за нищо на света нямаше да изневери на принципите си, като си намери любовник.

Когато войната беше обявена на 18 юни 1812 година, никой не се изненада.

Вечерта, когато Клей дойде на вечеря, разговаряха само за войната и какво ще означава тя за живеещите в Бостън. Лили разбра, че Матю ще замине скоро, и поради някаква причина, която не ѝ беше известна, това я натъжи. Когато Клей предложи да се поразходят в градината, тя се съгласи веднага. Трябваше ѝ една приятна разходка,

защото напоследък не спеше добре. Сънищата ѝ бяха станали такива, че я плашеха и омаломощаваха.

Сънуваше Матю.

Сънищата ѝ винаги бяха еротични. И винаги — свързани с Матю. Целувките му караха кръвта ѝ да се превръща в течен огън, големите му загорели ръце я галеха умело и жадно. След като я възбуждаше така, че тя не знаеше на кой свят се намира, той влизаше в нея с настойчивостта на светкавица. После тя се събуждаше, обляна в пот, тялото ѝ се извиваше, трепереше, болеше от празнота.

И от самота.

Докато се разхождаха, Лили не сметна, че има нещо нередно, когато Клей обви ръка около тесните ѝ рамене. Спряха при едно малко възвишение, за да погледат града и залива, разстлан пред тях.

— Прекрасно — прошепна Лили, очарована от гледката на пълната луна, която се отразяваше във водата.

— Не толкова прекрасно като тебе — отвърна Клей, набрал смелост от романтичната обстановка. — Обичам те, Лили.

Изведнъж тя се намери в прегръдките на Клей, който започна да я целува. В един кратък миг на лудост Лили реагира на признанието на младия мъж. Толкова отдавна не беше прегръщана от мъж и тя си представи, че това е Матю. Но Матю никога не би казал, че я обича. Лили веднага си възвърна здравия разум и отблъсна Клей.

— Не, Клей, моля те, недей. Аз съм омъжена. Намери си някоя, която е свободна да те обича, както заслужаваш.

— Не искам друга жена. Искам тебе. Влюбих се в мига, когато те видях.

— Не трябва да говориш така, Клей. Харесва ми да съм в твоята компания, хубаво е да бъдеш мой приятел, но това не променя нищо. Аз си оставам омъжена за Матю.

— Защо стоиш при този негодник, Лили? Всички знаят, че има любовница — Тя се намръщи. — Освободи се от него.

Лили прехапа устни, за да сдържи сълзите. Клей неволно беше потвърдил това, което тя отдавна подозираше — че Матю се вижда с Клариса. Стон заседна в гърлото ѝ и тя изхълца. Клей се притесни.

— Прости ми, Лили. Не исках да бъда жесток. Не бих те наранил за нищо на света, но ти си прекалено умна, за да обичаш мъж, който така безсрамно те пренебрегва.

Предизвикателните му думи като че ли изискваха отговор. Какви бяха наистина чувствата ѝ към Матю? Мразеше го, разбира се. Би заложила живота си, че е така. Но... ако бъдеше напълно откровена със себе си, трябваше да признае, че омраза е силна дума. Може би дори не беше подходяща. Той беше арогантен, непоносим, упорит и възбуждащ. Но тя решително не беше безразлична към него. Той предизвикваше толкова много конфликтни чувства у нея, за да остане недокосната от него. Тя потръпна, припомняйки си как я беше накарат да го моли да се люби с нея, как беше довеждал тялото ѝ до разтърсващ екстаз.

— Проклет да е!

— Бракът е завинаги — каза тя бавно, не можейки да обясни чувствата си към Матю.

— Не е задължително — настоя Клей. — Аз съм адвокат, нали не си забранила? Разводът не е невъзможен.

— Не, не това е изходът — каза Лили, поклащайки глава. — Още не, във всеки случай.

— Ще чакам. Лили, независимо колко време ще ми отнеме това. Ще ти призная, че не знам нищо за обстоятелствата около женитбата ти, но ще уважава твоето решение, макар че толкова те искам, че изгарям отвътре.

Дръзкото изявление на Клей накара Лили да се изчерви.

— Моля те, Клей не бива да ми говориш такива неща.

— Не е грях един мъж да каже на жена, че я обича. Обичам те, Лили, повече от собствения си живот.

Ръцете му сякаш по собствена воля се обвиха около нея и я привлякоха към него. После той я шокира, като наведе глава и я целуна за втори път. Целувката беше толкова нежна, толкова лека — все едно повей на пеперудени крила. Сладкият вкус на устата ѝ беше по-силен от всичко, което Клей можеше да понесе. Той изстена и я притисна към твърдата си гърд. Това го възбуди силно. В мига, когато мекотата на Лили се притисна към твърдостта му, той беше изгубен.

Нито той, нито тя съзнаваха, че една тъмна фигура ги наблюдава, скрита в сянката на къщата, фигурата изведнъж се извърна и изчезна вътре, с мрачно лице и потъмнели от гняв очи.

Клей изведнъж осъзна, че е извършил непростим грях. Открито заявяваше, че желае жената на друг мъж. Не само това, но беше я

оскърбил, изказвайки желанието си. Не би я наранил за нищо на света, затова нерешително се дръпна от нея.

— Прости ми, Лили. Не знам какво ми стана. Познавам те достатъчно добре, за да разбера, че не си жена, която би предала съпруга си, независимо колко зле се отнася с нея. Просто помни, че ще бъда до тебе, ако някога имаш нужда от мене.

Сълзи замъглиха погледа на Лили. Защо не беше могла да намери мъж като Клей, когато стана нужда да се омъжи? Интуитивно разбра, че с него би живяла добре. Може би не беше вълнуващ като Матю, нямаше такъв изявен вкус към живота, но беше добър човек. Твърде късно, изплака вътрешно тя. Матю беше направил така, че никой друг мъж да не бъде привлекателен за нея. Всеки друг бледнееше в сравнение с ярката му личност, изявената му сексуалност и жаждата му за живот.

Господи, колко го мразеше!

8

Първото, което Лили забеляза, влизайки в тъмната си спалня, беше танцуващият огън, наскоро запален в камината. Нощите още бяха хладни и тя приветства топлината след разходката в студения въздух на градината. Трябваше да не забрави да благодари на Джени за досетливостта ѝ. Камериерката обикновено я чакаше, когато тя се оттегляше за през нощта, и сега Лили беше озадачена от отсъствието ѝ.

— Освободих Джени за тази вечер — осведоми я един студен глас, който долетя от тъмния ъгъл.

Лили трепна силно, когато една висока фигура с широки рамене се отдели от сенките.

— Матю! — ахна тя. — Уплаши ме. Какво правиш тук?

Матю стисна устни, намеквайки с този жест за демоните, които се бяха развихрили у него.

— Това е моята къща и ти си моя съпруга. Влизам където ми хареса.

Докато изричаше тези думи, той пристъпи напред и високата му фигура спря на сантиметри от нея. Непоклатимата, арогантна сила, излъчваща се от лицето му, сдържаното насилие, което излъчваше, накараха Лили да отстъпи назад. Изпълни я панически страх.

— Плашиш ли се от мене, скъпа?

Тонът му беше студен и подигравателен.

— Трябва ли?

Тя преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ, отказвайки да се огъне пред неумолимия гняв на Матю, макар че нямаше представа какво е направила, за да го разсърди.

— Зависи. Имаш ли причина да се страхуваш от мене? Докъде стигна връзката ти с Клей Уинслоу? Вече спа ли с тебе? Не знаех, че се прави на незаменим пред тебе, докато аз съм бил зает с други работи.

Ужасните му обвинения разпалиха гнева на Лили. Преодолявайки първоначалния си страх, тя възрази разгорещено:

— Ние с Клей сме приятели. Как смееш да допускаш, че между нас има нещо нередно? Ако беше решил да вечеряш с нас поне от време на време, щеше да разбереш, че Клей и Джеф са постоянни гости в Хоуксхейвън. Клей е твой адвокат, за бога! Не вярваш ли на собствените си приятели?

— Не вярвам на никого, когато става дума за тебе, Лили.

В гласа му се долавяше нотка на жестокост, която я учуди. Тя нямаше представа, че той се интересува какво прави тя или с кого. Но трябваше да се досети, че ще пази ревниво онова, което предполагаше, че с негово, независимо че може да не дава и пукната пара за него. А той явно я смяташе за своя изключителна собственост. Мислеше, че брачният договор му дава право да ѝ заповядва, но тя вече не бе наивното дете, което тогава се бе омъжило за него.

— Ако Сара е покровителствала тази връзка, значи не съм си изпълнил дълга към нея.

— За бога, Матю, няма никаква връзка. Не можеш ли да разбереш едно невинно приятелство между жена и мъж? — изпищя Лили, задавайки се от ярост.

— Видях те с Клей в градината тази вечер — каза Матю със свито гърло. В думите му се долавяше скрита заплаха. — Не ме лъжи. Върнах се рано у дома, за да говоря с тебе насаме, и бях шокиран, когато те видях в ръцете на друг мъж. По дяволите, Лили! Очите ми не ме излъгаха. Видях те в ръцете на Клей. Видях го да те докосва. Проклет да съм, ако остана настрана и те оставя свободно да даваш на друг това, което отказваш на съпруга си! Шепна ли ти той любовни думи? Ако подозирам, че лягаш с него, бих те убил?

Красивото чело на Лили се набръчка, докато в нея пробягваха противоречиви чувства. Обида, гняв, огорчение, съжаление и други, които не можеше да определи. Подтикната от властната ревност на Матю, тя усети непреодолимото желание да го нарани, точно както той я беше наранил.

— Ще възразиш ли, ако си намеря любовник? Защо за жената да е едно, а за мъжа съвсем друго? Само следвам примера ти.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Клариса! — Ето, каза го. Почувства облекчение, че постави въпроса. — Това име говори ли ти нещо?

— Какво ти е казала Сара за Клариса?

— Сара нищо не ми с казвала — настоя Лили, — освен името на онази чернокоса вещица, която те следеше на борда на „Горделивата“. Разбрах, че ти е любовница, още преди да стигнем в Бостън. Научих го по трудния начин.

— Не мога да повярвам... ако Клари е казала нещо...

— Видях го със собствените си очи, Матю. Видях Клариса в ръцете ти. Как можа? През нашия меден месец!

— За твое сведение, не съм спал с Клариса, макар че ти ми позволи. Ако си спомняш, прогони ме от каютата ни и отказваше да ме допуснеш в леглото си. Имах пълното право да търся успокоение навсякъде, където можех да го намеря.

— Сексуалната ти енергия е забележителна — изрече Лили с хаплив сарказъм. — Отиде ли в леглото на Клариса, след като излезе от моето?

Тя не му вярваше. Беше прекарвал някъде нощите си на борда на „Горделивата“ и със сигурност не при нея.

— Мисли каквото си искаш, Лили, но ти казвам истината. Клариса ми беше любовница, но не съм я виждал от седмици. Тя ли е причината да се обърнеш към Уинслоу?

— Клей е приятел — настоя упорито Лапи. — Върви си при своята курва, не ми трябва мъж. Ако не си забелязал, Матю, вече пораснах. На осемнадесет години съм и вече не гледам на света през очите на дете.

— Имала си рожден ден? — запита Матю, натъжен, че рожденият ден на съпругата му е дошъл и отминал, без той да разбере. — Защо не ми каза?

— Рядко те виждам.

— Изборът беше твой, малката ми — укори я той нежно. — Разбирам, че напоследък бях много зает, но ти само трябваше да привлечеш вниманието ми.

— Ти не ми остави друго освен гордостта ми и не желая да се откажа от единственото нещо, което остана от мене.

— Гордостта е ужасно нещо, Лили. Тя не те топли през нощта и не запълва празното ти тяло със задоволство.

— Тя ми позволява да спя през нощта и ми дава утеха — изрече Лили с тихо достойнство. Лъжи. Сънят въобще не идваше лесно, а единствената утеха получаваше, щом си спомнеш колко прекрасно я

караше да се чувства Матю, когато се любеше с нея. — Как мога да ти бъда съпруга, когато Клариса още топли леглото ти?

Матю изскърца със зъби от отчаяние. Какво трябва да направи, за да убеди тази малка вещица, че вече няма връзка с Клариса?

— Мисля, че има друга причина за нежеланието ти да уважиш брачните си обети. Ще те запitam още веднъж, Уинслоу твой любовник ли е?

Сега беше ред на Лили да изрази ярост и възмущение. Нима Матю не знаеше, че тя никога не беше предала брачните си обети? Искаше да се нахвърли върху него, да го нарани по същия грозен начин, както той я беше наранявал в изминалите няколко седмици.

— Не ти дължа обяснение. Едва ли би могъл да ме обвиняваш, ако си взема любовник. Твоето пренебрежение към мене е ужасно — изфуча тя презрително.

Лицето на Матю се наля с черна кръв. Дяволската малка вещица умееше да го кара да губи контрол по-бързо от когото и да било.

— По дяволите, Лили, твърде далече отиваш! — изрева той, сграбчи раменете ѝ и я разтърси така силно, че тя млъкна смаяна. — Никой друг освен мене няма право да те докосва! Ти си моя въпреки факта, че не споделяш леглото ми. Не делия с друг това, което е мое, нито пък позволявам на друг да се възползва от собствеността ми.

— Нямах никакво право, Матю! — възпротиви се Лили, знаейки, че стъпва на опасна почва, но без да може да спре. Кога ли щеше да се научи да си държи устата затворена? — Ти отдавна загуби тези права. Ако беше почтен, щеше да признаеш, че нямаш намерение да скъсаш с любовницата си, след като се оженихме.

Матю загуби самообладание. Никой никога не го беше докарвал до такъв неконтролируем гняв или до такова състояние на необуздало насилие. Крехката жена, за която се беше оженил, притежаваше необикновената способност да отключва у него дълбоки емоции, за които нямаше обяснения. Ръцете му стиснаха здраво раменете ѝ и той я разтърси грубо.

— Матю! Престани!

Викът на Лили, изпълнен с болка и смущение, бързо го отрезви и той загледа ужасено дивото безредие на косата и дрехите ѝ, които насилието му беше предизвикало.

— Господи, Лили, ти събуждаш у мене всякакви демони. Какво, по дяволите, ще правя с тебе? Не искам да те нападна, но когато те видях с Уинслоу, загубих самообладание.

Лили просто го гледаше, твърде разстроена и уплашена, за да отговори. Беше го виждала разярен и преди, но никога като в този момент. Никога на път да извърши насилие. Тя ли му беше причинила това? Защо трябваше да ревнува жена, от която не се интересува?

— Дойдох си у дома тази вечер с намерението да се сбогуваме.

— Да се сбогуваме ли? — повтори Лили като автомат.

Тя знаеше, че той ще заминава, но сега думите му ѝ причиниха повече болка, отколкото би искала да си признае.

— Корабите ми са въоръжени и документите за статута им са готови. Трябва да тръгна, преди заливът да се напълни с англичани. Всяка щета, която причиня на Англия, ще подпомогне каузата ни. Възнамерявам да разстроя английското корабоплаване и да прекратя веднъж завинаги крещящата неправда спрямо американските кораби. Не... не можех да тръгна, без да ти кажа... без... — Господи, защо трябваше да е толкова трудно? — Без да се сбогуваме — довърши той тронаво.

Лили преглътна безшумно, думите ѝ потънаха във водовъртежа на емоциите. Нима той очакваше да чуе от нея, че ще ѝ липсва? Би могла да му го каже, но той никога нямаше да дочака тези думи от устата ѝ. Искаше ли да чуе от нея, че не ѝ е безразличен? Да, така беше, но това я озадачаваше. Само че тя никога нямаше да му даде възможност да ѝ се надсмее.

— Аз... желая ти всичко най-хубаво — каза тя след дълга пауза, изплашена от всичко, което искаше да му каже, но не смееше. — Любовницата ти ще тръгне ли с тебе?

В мига, когато изрече тези думи, тя си пожела да си беше прехапала езика. Защо не преставаше да го предизвиква? Освен ако не искаше да предпази сърцето си с помощта на бариерата, която ѝ даваше гневът на Матю.

Тя отново успя да взриви самообладанието му.

— Разбира се, че Клари няма да дойде с мене. „Морският ястреб“ не е място за жени. А дори да беше, тя е последният човек, когото бих взел със себе си. По дяволите, Лили, забрави Клариса поне

за минута. Искам да говоря за тебе. И за Уинслоу. Забранявам ти да се виждаш с него в мое отсъствие.

— Какво? Забраняваш ми? Забраняваш! Какво ти дава правото да бъдеш такъв арогантен негодник?

— Няма да позволя да си вземеш любовник, докато ме няма.

— Изобщо не ме познаваш, ако смяташ, че нарочно ще пренебрегна брачните си клетви и ще си завъдя любовник. Това, че ти си решил да не спазваш своите обети, не означава, че аз ще направя същото.

— Може да съм арогантен негодник, но съм и ревнив.

Очите на Лили се отвориха широко, смущаващите думи на Матю я стреснаха. Каква игра играе, запита се тя, като наблюдаваше как целият гняв се оттегля от лицето му, заместен от други, също толкова неясни за нея чувства. Нарочно ли се опитваше да я обърка, да предизвика чувства, които тя отчаяно се опитваше да унищожи? Животът ѝ се беше превърнал в сурова битка, за да победи същите тези противоречиви чувства, които изпитваше точно в този момент. Погледът в загадъчните очи на Матю подсказваше накъде води всичко. Тръпка на предчувствие полази по гърба ѝ. Ако бъдеше честна със себе си, щеше да признае, че иска това да се случи.

А ако се случеше, после щеше да се мрази.

— Защо ме измъчваш?

— Не знаеш ли? Пържа се като в ада, но не мога иначе. Искам да те любя. Може да ме няма дълго време, Лили. Може би няма и да се върна, ако късметът ми изневери.

— Върви при любовницата си — протестира разпалено Лили.

Люби ме, Матю, люби ме, крещеше сърцето ѝ в безмълвна агония.

— Ако исках Клариса, нямаше да съм тук сега с тебе.

Той пристъпи към нея. Лили почувства горещия му дъх да гали бузата ѝ и видя жаждата в очите му. Сърцето подскочи в гърдите ѝ. Той отново я съблазняваше с думи, превиваше волята ѝ с поглед. Съпротивлявай се, каза си тя. Съпротивлявай се, докато още има време!

— Не искам да се любя с тебе — излъга Лили.

Трябваше да накара думите да преминат бариерата, заприщила гърлото ѝ.

— Лъжкия.

Ръката му се обви около талията ѝ, привлече я по-близо и тя усети дръзкото доказателство за желанието му през плътната материя на полите си. Обхвана я паника. Матю беше неин съпруг, но не и господар. Тя започна да удря по гърдите му, по масивната стена от жили и мускули.

— Не! Пусни ме! Не искам това. Не те искам.

Гневът накара възбудата на Матю да премине в пълна ерекция. Само като си помислеше за Лили в обятията на Клен Уинслоу, това го докарваше до такава лудост, за която не намираше обяснение. Поради някаква странна причина не можеше да стои близо до Лили повече от пет минути, преди да му се прииска да я удуши или да се люби с нея. Напрежението, което експлодира помежду им, беше болезнено напомняне за това, че тя извънредно лесно предизвикваше гнева му. Или нещо друго, а не гнева? Той беше достатъчно умен, за да разбере, че между него и Лили съществуваше нещо дълбоко и претеглящо, по упорството му пречеше да изследва тези чувства.

— Мога да те накарам да ме искаш, скъпа.

Гласът му беше дълбок и дрезгав, каращ Лили да осъзнае непоносимата жажда, която го подтикваше.

Внезапният му изблик на страст я зашемети, погълна я, изгори я. Усецаше се като че ли пометена във вихъра на тъмна буря, подмятана от сила, по-голяма от живота. Независимо колко силно се бореше, неумолимата решимост на Матю я преодоляваше и подчиняваше на себе си, докато тялото ѝ не стана негово, за да прави каквото си поиска с него. С трепереща въздишка на примирение тя му отдаде тялото си. Но някакво дълбоко чувство вътре в нея ѝ забраняваше да му отдаде всичко и тя се хвана здраво за една малка частица от душата си. Но в края на краищата Матю откъсна и това от нея.

Свали всичко от нея.

Дрехите ѝ бяха смъкнати безцеремонно, докато тя не остана гола и уязвима пред него. Ръцете ѝ се вдигнаха отбранително и се кръстосаха на гърдите, но Матю не ѝ позволи дори тази слаба утеха, като хвана китките ѝ, събра ръцете ѝ отзад и я притисна здраво към себе си. Тя видя главата му да се навежда към нея и нарочно отвърна устни. Но той все пак ги намери, проследявайки с уста меките очертания, докато устните ѝ не се обърнаха сами към целувката му.

Устата му беше твърда, жадна, властна, не искаше, а вземаше, но и даваше много от себе си.

Той пушна китките ѝ и Лили веднага вдигна ръце, за да ги обвие около врата му. Тя беше шокирана, когато не го намери там, където трябваше да бъде. Той се беше отпуснал на колене пред нея, обхванал с ръце седалището ѝ, и притискаше лице към горещината на женската ѝ плът.

— Разтвори крака, скъпа.

Настояването му предизвика протест на устните ѝ.

— Матю, недей.

— Направи го.

Той разтвори краката ѝ. Когато тя продължила се съпротивлява, ръцете му сами го направиха, разкривайки пред него нежната ѝ плът. Тя беше розова и влажна и Матю трябваше да спре за момент, за да задържи дъх, за да не експлодира като младеж, който взема първата си жена.

Когато устните му намериха сладката ѝ, сочна плът, Лили потрепери, извивайки се към топлата влажност на похищаващата му уста.

— О...

Тя се опита да го отблъсне, преди да си е загубила разума.

— Отпусни се, скъпа, нека те любя така.

Тогавя Лили загуби волята за съпротива, когато устата и езикът му започнаха да вършат магически неща с чувствителната ѝ вътрешна плът, потапяха се в нея, изследваха я грубо, нежно, с подлудяваща целенасоченост. Когато показалецът и палецът му намериха малката пъпка, скрита в меките гънки на плътта ѝ, и я потъркаха по най-предизвикателен начин, Лили едва не припадна. Тя се изви към устата му, изкрещявайки в сладка агония, мъчението едва не я подлуди.

— Матю! Престани! Моля те! Не мога да го понеса!

Той вдигна глава за един кратък миг, но продължи предизвикателната манипулация с пръстите си.

— Още не, скъпа.

Изведнъж пъхна пръсти в нея и Лили изпищя.

Матю я усети да се свива, пръстите му почувстваха вътрешния спазъм в нея и така му се прииска да се вмъкне вътре, че го почувства като физическа болка. С върховни усилия на волята успя да се овладее

и пръстите му продължиха да се движат вътре в Лили, докато тя не застина, отпусайки се върху него. Той я вдигна и я отнесе в леглото. За секунди съблече дрехите си и легна до хълбока ѝ.

Лили отказваше да отвори очи. Отказваше да позволи на Матю да види чистата радост, която ѝ беше дал. Срамуваше се. Това беше отвратително. Беше прекрасно.

Тя го харесваше.

Мразеше го.

Мразеше Матю.

Тогава почувства езика му да облизва зърното на едната ѝ гърда и ръцете му да се изкачват нагоре по тялото ѝ.

— Не ти ли е достатъчно? — нападна го тя разгорещено. — Уморена съм, моля те, върви си.

Матю се засмя. Звукът беше странно обезпокоителен и ужасно възбуждащ.

— Не съм свършил още, скъпа. Няма да ме има дълго време. Кой знае колко ще се проточи тази война? Може да ме мразиш след това, но със сигурност няма да ме забравиш.

И той отново я зацелува, устата му искаше неща, които тя не беше склонна да му даде, търсейки опазена част от нея, която тя се беше заклела да пази. Битката беше загубена. Тя изстена, още веднъж предавайки се на дявола, за когото се беше омъжила.

— Виж какво направи с мене — каза Матю дрезгаво, хващайки ръката ѝ, за да я поведе надолу... надолу...

Пръстите ѝ се свиха около кадифената твърдост на неговата мъжественост, усещайки мощната сила на желанието му да нараства все повече в ръката ѝ. Това я шокира и същевременно я заинтригува.

— Виж какво направих с тебе.

Той изведнъж отведе ръката ѝ до топлата влага, насъбрала се по вътрешната повърхност на собствените ѝ бедра, и Лили потръпна от подновената страст. Мускусният аромат на секс накара сетивата ѝ да пропаднат в някаква вихрушка.

Матю сигурно беше почувствал същата внезапна нужда, защото изведнъж разтвори краката ѝ и навлезе в нея. Лили усети как се разтяга и той я изпълва. Краката ѝ се стегнаха около него и тя раздвижи хълбоци, очаквайки той да започне ритъма на любовта.

— Спри! Исусе Христе, не мърдай!

Думите излязоха от гърлото му като накъсани въздишки, капки пот избиха по челото му. Бавно, ужасно бавно той си възвърна самообладанието и полека раздвижи ханша си. Когато почувства, че може да понесе фантастичното усещане как стегнатата плът на Лили го обгръща, без да го кара да експлодира, той започна леки движения от кръста.

Лили въздъхна от удоволствие, когато ръцете ѝ започнаха да бродят по плътните мускули, опасващи гърба му. Нежните ѝ ласки инспектираха очертанията на хълбоците му, после ръцете ѝ тръгнаха нагоре, преброявайки ребрата, които се криеха под бронзовата му кожа. Никъде по тялото му нямаше нито унция тлъстина. Когато ръцете ѝ стигнаха до седалището му, Матю изстена и започна да влиза и да излиза толкова бързо, че тя не можа да спре стона, който излетя от устата ѝ.

— Боли ли те, скъпа?

— Не. О, господи, не!

Тя се взря в очите му, виждайки там почти животинското изражение в тъмните им бездни, смаяна, че той изпитва същите свирепи емоции, каквото и тя.

— Свърши заедно с мене, скъпа. Няма да те оставя.

Гласъците му станаха по-силни, по-отчаяни, той приближаваше кулминацията си. С учудващо умение я задържа, докато не усети мига на кулминацията на Лили, и едва тогава се отдаде на непоносимата нужда, която го подтикваше. Усети я да замира, почувства малките трептения вътре в нея, почувства я как го притиска. Викът се изтръгна от гърлото ѝ в остро кресчендо, разбивайки железния самоконтрол на Матю. Той продължи да влиза и да излиза, отново и отново, после силата на кулминацията му накара тялото му да се изопне като струна, когато горещото му семе обля утробата ѝ.

— Почти бяха забравил колко си сладка — изпъшка Матю, когато сърцето му започна да бие по-бавно. — Независимо дали ни харесва или не, ние сме свързани чрез нашата страст.

Лили беше твърде замаяна, за да говори. Тя беше протегнала ръце към звездите и беше установила, че може да ги досегне. И не разбираше как подобно нещо може да се случи. Матю я използваше и тя му беше позволила това, предлагайки му тялото си за негово удоволствие. Независимо че я беше извел до разтърсващи висини,

независимо че беше дал и получил, тъжната истина беше, че той не я обичаше.

— Не разбирам какво стана — каза Лили бавно и с почуда. — Как можа такава нещo да се случи, когато ние не се обичаме?

Матю се изсмя с горчива веселост.

— Любовта няма нищо общо с насладата от секса. Хората правят секс само за удоволствие. Не ти ли казах, че любовта е нещo надценено? Имаме нещo по-добро от любовта.

Лили се обърна с гръб към него, размишлявайки върху думите му. Беше ли прав? Можеше ли тя да бъде щастлива в брак, където нямаше да има любов, но страстта щеше да прелива? Колко време щеше да изтрае страстта без любов? Отговорът беше прост, но и толкова сложен, че ѝ отне дъха. Може би не толкова дълго, но достатъчно дълго. Което водеше до друг въпрос.

— Ще обещаеш ли да ми бъдеш верен, Матю?

Той замря. Точно сега нямаше никакво желание за друга жена. По дали ще се чувства по същия начин след дни, седмици или месеци — не би могъл да отговори. Беше останал с Клариса пет години, но накрая се беше уморил от нея. Лили говореше за цял живот. Не беше във възможностите му да схване това. Не можеше да си спомни някоя жена да му е въздействала така дълбоко като Лили или да му е давала толкова много наслада, но честно казано, не можеше да обещае да бъде верен. Нито можеше да предложи любов, като не знаеше какво означава това.

— Мога със сигурност да кажа, че точно сега ти си единствената жена, която искам — изрече Матю.

— Ами утре? — настоя неотстъпно Лили.

— Така, както се чувствам сега, ще те искам много дълго време. Това би трябвало да я задоволи, помисли той доволно. Грешка.

— Защо не можеш да признаеш, че ме обичаш?

Тя беше стигнала твърде далече.

— Господи, Лили, защo трябва да превръщаш нещo толкова хубаво между нас в словесна битка? Надявах се да оцениш, че ти казвам истината, вместо да те лъжа. Лъжата винаги се връща и те преследва. Ако и когато ти кажа тези думи, ще знаеш, че говоря напълно сериозно. И ако си държиш устата затворена достатъчно дълго време, ще те любя отново.

Той се притисна към гърба ѝ, придърпвайки я към твърдата стена на гърдите си. Лили усети как отново набъбва и ахна.

— Не си ли вече задоволен?

— Не. Не и когато си в ръцете ми. Защо според тебе нарочно стоях далече от къщи толкова време? Не можех да понеса мисълта, че спиш толкова близо и не мога да те докосна.

Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, заиграха си със зърната, докато езикът му облизваше топлата извивка на врата ѝ. После той хвана крака ѝ, вдигна го и се настани между бедрата ѝ.

— Какво правиш?

— Показвам ти друг начин за любене. — Тя понечи да се обърне по гръб. — Не, остани така настрани. Ще вляза в тебе изотзад.

И той навлезе в нея с дълбок тласък, което оставяше ръцете му свободни, за да изследват тялото ѝ. За нейно върховно учудване по цялото ѝ тяло пробягаха тръпки на силни усещания и тя се изви назад срещу тласъците му.

— Точно така, скъпа. О, господи...

Вече толкова добре усещаше всеки нюанс на страстта ѝ, че веднага се настрои към нея. Когато я усети да отива към кулминацията, пръстите му намериха мястото на нейното удоволствие и започнаха да го масажират леко, за да увеличат интензивността на експлозията ѝ. Тя достигна платото на сублимния екстаз и извика в прилив на невъобразима наслада. Кулминацията ѝ разпали Матю, той отхвърли назад глава и изкрещя, убеден, че ако има рай, току-що го е достигнал.

— Ти си невероятна, скъпа — прошепна Матю, отдръпвайки се от нея. — Създадена си за любов. Обожавам всеки сантиметър от отзивчивото ти тяло.

Лили замря. Макар че вече беше полузаспала, думите на Матю се отпечатаха в упоения ѝ от страстта мозък.

— Радвам се, че ти харесва да ме използваш — каза тя тихо.

— Мм — отвърна Матю, толкова задоволен и изтощен, че почти не чуваше думите ѝ. — Заспивай, скъпа. След няколко часа пак ще те искам. Този път ти ще ме яздиш.

Матю обожаваше тялото ѝ. Харесваше му да се люби с нея. Искаше я. Нищо във взаимоотношенията им не се беше променило. Докато тя позволяваше, той щеше да я използва, без да се ангажира.

Дори не можеше да ѝ каже, че ще ѝ бъде верен, за бога! Какъв мъж беше той?

Мъж, в чийто живот нямаше място за съпруга. Мъж, който вземаше удоволствието си там, където го намери. Арогантен, непоносим, упорит, прекрасен, невероятен!

Тя го мразеше!

Лъжа!

Би могла да го обича толкова лесно, помисли тя, докато се унасяше в сън.

Когато Матю посегна към нея след няколко часа, тя съвсем естествено се обърна към него, позволявайки му да ѝ покаже още една страна на любовното. Беше също толкова диво и несдържано, както беше предсказал. Тя го яздеше яростно, свирепо, извличайки също толкова удоволствие от великолепното му тяло, колкото и той от нейното. Когато всичко свърши, той потъна в сън. За неудоволствие на Лили любовните думи подозрително липсваха, поради което възхвалите към любовната ѝ страст ѝ звучаха като кухи фрази. Тогава тя взе решение. Матю беше твърде опитен за нея, твърде добре запознат с различните начини за любене и възбуждане. Твърде лесно беше за него да я омае и обърка. Много лесно му беше да я накара да го желае и да, по дяволите, дори да я накара да го люби!

В зори Матю нерешително се отдръпна от топлото тяло на Лили, още потънала в изтощен сън сред обърканите завивки. Навлече набързо дрехите си, спирайки за миг, за да погледне надолу към спящата си жена. Челото му се набърчи озадачено, сякаш беше объркан от противоречивите си емоции относно нея. Поради някаква неизвестна причина искаше да я събуди и да и прошепне думите, които тя така отчаяно искаше да чуе. Но един извратен демон вътре в него не му позволи.

Войната беше нещо сигурно. Смъртта му в нея — нещо възможно. Ако един ден се събудеше влюбен в красивата си съпруга, надяваше се да е по време, когато ще бъде свободен да изрази на глас чувствата си. Той пристъпи към леглото, наведе се и положи нежна целувка на меките ѝ устни.

— Бих искал да те обичам, малката ми — прошепна той с толкова нисък глас, че едва се чу. — Може би съдбата ще бъде благосклонна и ще ми даде време да науча какво означава любовта.

Ако не, по-добре ще ти бъде без тромавите ми опити да изразявам чувствата си.

После се обърна и тихо излезе от стаята. Но остана още малко в къщата. Събуди Сара, за да се сбогува с нея и да ѝ остави едно строго послание относно Лили. Тя се учуди на думите на брат си.

— Разочарован съм от тебе, Сара.

Премигвайки сънено, тя запита:

— Какво пък съм направила сега?

— Ти позволи Лили и Клей Уинслоу да се сближат.

— Аз... не мислех, че ще възразиш — заяви Сара, прехапвайки устни. — Ти така безобразно я беше зарязал, че помислих, че Клей ще поразсее самотата ѝ.

Укорът на Сара накара красивите черти на Матю да се стърчат в гримаса.

— Няма да ти позволя да подкопаваш авторитета ми пред съпругата ми. И за да няма никакво съмнение, не искам Уинслоу повече да влиза в тази къща. Това все още е моят дом. Ясен ли съм?

— Съвършено ясен — изфуча Сара в негодувание.

Чертите на Матю омекнаха. Той обичаше сестра си твърде много, за да ѝ се сърди повече време.

— Съжалявам, Сара, скъпа, но се тревожа за Лили. Послушай ме за това и ще видиш, че когато се върна, ще се реванширам за това, че така я пренебрегнах.

— Заминаваш ли?

— Корабите ми са напълно въоръжени и готови за отплаване. Трябва да изляза от Бостън, преди британците да са пристигнали.

— Лили знае ли, че заминаваш?

Устните на Матю се извиха в тайнствена усмивка.

— Знае.

— Вече си я видял тази сутрин?

— Тази сутрин, снощи и през цялото време оттогава досега.

Дяволската му усмивка каза на Сара всичко, което искаше да знае. Тя се запита дали брат ѝ най-накрая се е събудил за факта, че двамата с Лили са създадени един за друг. Господи, надяваше се да е така.

9

Лили се протегна под лъчите на утринното слънце, тялото ѝ трептеше от някакъв далечен спомен. Нерешително отвори едно око, когато спомените нахлуха в мозъка ѝ. Инстинктивно посегна към другата страна на леглото, но го намери празно и студено. Също толкова празно и студено, колкото и сърцето ѝ.

Матю го нямаше. Може би никога нямаше да се върне. И думите, които тя копнееше да чуе от него, бяха все още в капан някъде в душата му. Ако изобщо имаше душа.

Тя се изчерви от срам, когато си помисли за всичките лоши, прекрасни неща, които бяха правили снощи, и как тя беше реагирала с диво отдаване на неговото любене. Той само трябваше да прошепне желанието си и тя веднага изпълняваше, смаяна, че има охота да научи толкова различни варианти, за които досега не беше имала представа. Матю беше изкусен в любовта, помисли тя с лек укор. Вещ учител, който я беше отвел до опияняващи висоти на страстта и я беше научил, че могат да правят с ръцете и устата си повече, отколкото тя беше смятала за възможно.

Намръщвайки се, за да се съсредоточи, Лили се опита да си спомни всяка дума, която ѝ беше казал по време на дългата нощ, и стигна до тъжното заключение, че нищо, което той казваше, не приличаше дори малко на признание в любов. За нея беше съвсем ясно, че Матю търси леглото ѝ само за да удовлетвори физическата си страст и поради никаква друга причина. Но дълбоко в сърцето си Лили усещаше как у нея се пробужда любов към Матю. Въпросът беше колко време щеше да успее да живее с мъж, който описваше чувствата си към нея като страст. Колко пъти щеше той да разбие сърцето ѝ или да ѝ изневери? Колко често щеше да използва любовта за собствена изгода?

Не мога да съществувам от трохите на чувствата на Матю, отговори съвестта ѝ.

Ако останеше в Хоуксхейвън, щеше да бъде оставена на неговата милост, разкъсвана от постоянното колебание между безразличие и страст. Лили не искаше да споделя Матю с Клариса или с която и да било друга жена, чакайки нощите, когато той щеше да идва при нея, а не да отива при любовницата си. Завинаги в негова власт, тя не би могла да устои на мъчението на неговото пренебрежение или на екстаза на любенето му. Животът ѝ щеше да стане истински ад.

Колкото повече мислеше Лили за арогантния, непоносим и великолепен мъж, за когото се беше омъжила, толкова повече се вбесяваше. Не можеше да отрече мощния магнетизъм, който съществуваше помежду им. Той вече беше демонстрирал тази сила, като я беше накарал да му отдаде сърцето си. Тогава една внезапна мисъл я смути. Ами ако е бременна? Ами ако семето на Матю се е захванало в нея? Това я накара да вземе внезапно решение.

Когато бъдеше сигурна, че не носи дете от Матю, щеше да го напусне. Нямаше никакво значение, че щеше да изостави и цялото си състояние. По-важното беше да запази самоуважението си. Тя сериозно се съмняваше, че Матю ще тръгне да я търси, и се надяваше баща ѝ да не я предаде. Ако не, щеше да намери друг начин да се издържа. Ако останеше с Матю, това щеше да означава цял живот главоболие, любов, оставена без отговор, или нощи на страст и дни на питане дали това ще е нощта, когато той ще реши да дойде при нея, а не да отиде при любовницата си. Само една глупачка би могла да се съгласи да бъде използвана по такъв начин, а тя със сигурност не беше глупачка.

Когато Сара я видя по-късно тази сутрин, помисли, че снаха ѝ изглежда изтощена и по-тъжна, отколкото би могло да се допусне след една любовна нощ със съпруга ѝ. Или може би Лили беше съкрушена заради заминаването на Матю, помисли тя.

— Лили, Матю ме събуди рано сутринта, за да се сбогуваме — каза Сара, търсейки начин да разбере какви са скритите мисли на Лили.

— Той... той каза ли нещо за мене? — запита Лили с надежда. — Предаде ли нещо?

— Спомена, че е прекарал нощта с тебе — призна Сара. — О, Лили, сигурна съм, че Матю разбира колко е щастлив, че те има. Когато се върне...

— Нищо няма да се промени — изрече Лили с такава замечтана усмивка, че сърцето на Сара се сви от жалост.

— Но... като го чух тази сутрин, предположих, че вие с него... че...

Лили се изчерви. Сара беше наивна относно много неща.

— Това, което се случи снощи, Сара, скъпа, беше, че брат ти имаше нужда от жена, и прекара цялата нощ при мене, доказвайки това. Матю е здраво, мъжествено животно, което се гордее със съответните си способности. Подхранва мъжката си суета, като идва при мене, когато го връхлети нуждата от разнообразие. Егото му расте, когато ме накара да го пожелаая. И успява. — Лили пребледня, когато мъчителните спомени нахлуха в паметта ѝ. Следващите ѝ думи бяха изречени така тихо, че Сара едва ги чу. — Той ме накара да го искам, докато не помислих, че ще умра от страст.

Сара ахна, шокирана от откровените думи на снаха си.

— О, Лили, ти си само на осемнадесет години и вече си толкова цинична. Нима Матю е сторил това с тебе?

Лили сведе дългите си мигли, докато не легнаха като златни пеперуди на бузите ѝ. Не трябваше да говори така открито със Сара. Особено за брат ѝ, когото тя обожаваше. Но Лили не можеше да заблуждава Сара да мисли, че Матю се е влюбил в съпругата си. Нито пък можеше да заблуждава себе си. Матю не знаеше какво означава любов.

— Не съди брат ми твърде сурово — посъветва я Сара, искайки да може да помогне на двете загубени души да се намерят.

— Явно той предпочита Клариса пред мене.

— Със сигурност се шегуваш — изсмя се възмутено Сара. — Матю имаше достатъчно възможности да се ожени за нея през тези пет години. Но той избра тебе, Лили. Как си го обясняваш?

— Парите, Сара, скъпа, парите — отвърна Лили с лек сарказъм. — И разбира се, прекрасните ми кръвни връзки. Неща, които Клариса не притежава.

— О, Лили, никак не ми се иска да те слушам да говориш така. Помислих, че след онова, което Матю каза за Клей...

— Какво е казал? — запита остро Лили.

— Говореше като ревнивец, Лили. Забрани Клей да идва на гости тук, в Хоуксхейвън, докато него го няма. Това не е ли сигнал за любов?

— Матю е властен човек и се гордее с нещата, които притежава — каза Лили без никакво колебание. — Аз му принадлежа и никой не бива да пипа неговото. Той може да ме пренебрегва, да се държи лошо, да ме люби, но изборът е негов. Гордостта му бива наранена, когато помисли, че може да сметна някой друг мъж за привлекателен.

— Аз... струва ми се, че грешиш, Лили. Не ме питай защо, но дълбоко в сърцето си чувствам, че Матю наистина те обича. Трябваше да видиш лицето му тази сутрин. Изглеждаше като котарак, който току-що е излочил цяла купа сметана.

— Защо не? — допусна Лили. — Ти няма ли да си щастлива след цяла нощ непрекъснато любене? След като се омъжиш, ще разбереш какво искам да кажа.

— Ами ти, Лили? — запита изведнъж Сара, хващайки я неподготвена. — Ти обичаш ли Матю?

Лили се загледа пред себе си и мълча цяла минута, преди да отпрати към Сара блесналите си очи.

— В този момент искам да го мразя с всичка сила. — Викът на Сара я накара да добави бързо: — Но не мога. Снощи разбрах, че изпитвам силни чувства към него. Не бих могла да изпитам всичко онова, ако в сърцето ми нямаше искрица чувство към него.

— О, Лили — възкликна ентусиазирано Сара, — знаех си, че...

— Не съм казала, че обичам Матю — намръщи се Лили, объркана от неспособността си да опише какво чувства.

— Разбира се, не си, но то се вижда — възкликна възторжено Сара.

— Може би — допусна предпазливо Лили, — но това не ми е от полза. Матю не вярва в любовта. Знаех какво изпитва той, когато се омъжих за него, но няхах никакъв избор.

— Трябва да съм най-щастливото момиче на света, за да обичам такъв обикновен човек като Джеф — въздъхна Сара, съкрушена от проблема пред Матю и Лили.

— Ти си щастливка, Сара, и това не би могло да се случи на подобър човек.

На Клей му беше забранено да стъпва в Хоуксхейвън, но затова пък Джеф идваше съвсем свободно. По време на честите му посещения Лили се чувстваше като натрапница и обикновено се

оттегляше веднага след вечеря, за да остави двамата насаме. Сега самотата вече беше така дълбоко вкоренена в нея, че оставаше като постоянна болка в гърдите ѝ. В следващите седмици тя разбра, че не е бременна, и се почувства освободена от ужасен товар. Едно дете би я привързало към Матю по такъв начин, че нямаше да може да го напусне.

Лили почти не виждаше Клей през това лято на 1813 година. Понякога разменяше две-три думи с него, когато двете със Сара посещаваха адвокатската му кантора. Джеф го беше осведомил за желанието на Матю той да не ходи в Хоуксхейвън и Клей уважи волята му. Независимо колко отчаяно обичаше Лили, оставаше си факт тъжното обстоятелство, че тя бе съпруга на друг мъж.

Бостън кипеше, след като английските войници и британската флота бяха блокирали пристанището и американските кораби не можеха нито да влизат, нито да излизат. Лили разбра, че Матю няма да може да влезе в пристанището на Бостън, независимо дали иска или не, и се молеше за безопасността му.

Лятото премина в есен и скоро зимата връхлетя Бостън. Жителите на града непрекъснато говореха за каперските кораби и ролята им в ескалиращия конфликт. Каперите получиха благословията на президента Мадисън и щетите, които нанасяха на британската флота, бяха съкрушителни. Когато Лили чуеше да се говори за морски битки, се чудеше какво ли е участието на Матю в многобройните и често пъти кървави конфликти. Коледа в Хоуксхейвън премина вяло и тихо. Макар че Лили се въздържаше да споменава за това, Матю липсваше на всички.

В самото начало на новата година Джеф пристигна в Хоуксхейвън преливащ от ентузиазъм. Когато се поуспокои, за да може да говори, ги осведоми, че чичо му е пратил писмо с покана да се присъедини към адвокатската му фирма в Ню Орлиънс. Като че ли притокът на американци в Ню Орлиънс създаваше повече работа, отколкото старият джентълмен би могъл да поеме. Имаше да се печелят много пари и той искаше Джеф, любимият му племенник, да сподели късмета му. Джеф беше в екстаз. Отдавна се беше надявал на такава възможност. Макар собствената му практика, която споделяше с Клей, да беше задоволителна, далеч не можеше да спечели някакво

завидно състояние благодарение на нея. Фактически един човек лесно би могъл да води делата, които сега бяха разпределени между двама.

— Казват, че Ню Орлиънс е весел град, също като Париж — разказваше Джеф с блеснали очи. — Изобщо не приличал на скучния стар Бостън. Има партита и балове, опера, театри, толкова много неща. Това е шанс, който се пада веднъж в живота.

— Звучи прекрасно — въодушеви се Сара, изплясквайки с ръце.

— Надявах се да ти прозвучи така, скъпа, точно затова веднага писах, че приемам. Но има една уловка.

Сърцето на Сара подскочи.

— Какво? Нали още искаш да се ожениш за мене?

— Разбира се, глупачето ми, точно затова трябва бързо да правим планове за заминаването. Чичо ми иска веднага да замина за Ню Орлиънс. Трябва да изтеглим датата за сватбата, за да бъдем готови за тръгване веднага щом зимата започне да си отива. Искам да си моя съпруга, когато напуснем Бостън.

Усмивката на Сара се смени със загрижена физиономия.

— Какво има, скъпа, да не би да не ти се иска да напуснеш Бостън?

— О, не, не е това, Джеф — побърза да обясни Сара. — Но ми се искаше Матю да е тук за сватбата ни. Той би желал да го изчакаме, докато се върне от морето. Ами Лили? Тя ще бъде тук съвсем сама в Хоуксхейвън. Може би ти ще можеш да отидеш в Ню Орлиънс сам, а аз ще дойда при тебе, когато Матю се върне.

— Не! — тръсна той упорито глава. — Няма да тръгна от Бостън без тебе. Просто ще пиша на чичо и ще се откажа от предложението.

— О, Джеф, не можеш да направиш това. Знам колко много искаш да заминеш. Ами практиката ти тук?

— Тя не е толкова голяма, така че Клей може да се справи и сам — отвърна Джеф. — Вече говорих с него и той се съгласи да поеме клиентите ми. Но ако искаш да изчакаш Матю, скъпа, ще те разбере.

Той изглеждаше така съкрушен, че сърцето на Сара се късаше. В края на краищата Лили взе решението.

— Разбира се, че трябва да идеш, Сара — укори я тя. — Ти обичаш Джеф и нищо друго няма значение. Матю ще преодолее разочарованието, че е пропуснал сватбата ти и... макар че много ще ми липсваш, и аз ще се оправя.

— О, Лили, толкова те обичам — възкликна Сара, обвивайки ръце около шията на Лили. — Толкова много ще ми липсваш.

Сватбата се състоя през втората седмица на април. Беше скромна, неофициална церемония, на която присъстваха само няколко близки приятели. Сара беше прекрасна в сватбената си рокля, довършена едва в последния момент. Госпожа Гиъри организира чудесен прием, достоен дори за крал. Единственият неловък момент дойде, когато гостите си тръгнаха и Сара и Джеф се качиха в каретата, която щеше да ги отведе на дългото им пътешествие. Пътят до Ню Орлиънс щеше да им стигне за меден месец. Думите на Сара, когато двете се препънаха за последен път, разкъсаха сърцето на Лили.

— Матю те обича, Лили. Знам, че е така.

После младоженците потеглиха, оставяйки ужасна празнота в самотния живот на Лили.

Когато възнението от сватбата на Сара се уталожи, времето започна да минава много бавно за Лили. В един слънчев юнски ден тя реши да отиде при шивачката. Нуждаеше се от нова фуста, а и прекрасното време я зовеше да излезе навън. Джени се качи заедно с нея в каретата и двете потънаха в приятен разговор, докато пътуваха по оживените улици.

Тази сутрин една от улиците, по които обикновено минаваше Лили, беше задръстена и кочияшът трябваше да насочи каретата по една странична пряка, която не ѝ беше позната. В мрачната витрина по средата на пресечката тя зърна тъкмо фустата, каквато искаше да има. Каза на кочияша да спре и нареди на Джени да я чака в каретата. Надписът на витрината сочеше, че магазинчето е собственост на госпожа Дюран.

Когато влезе вътре, Лили каза на собственичката какво желае и тя, дребна женица с пронизителни черни очи, веднага пусна очарователната си усмивка.

— Госпожата има прекрасен вкус — зачурулика доволно госпожа Дюран с лек акцент, който според Лили беше френски. — Би ли желала госпожата да я пробва?

— Няма нужда — каза Лили, премервайки с очи талията и дължината на дрехата от бледа тафта. — Виждам, че ще ми стане. Бихте ли ми я увидели, моля?

— Но разбира се, госпожо — възкликна госпожа Дюран, — ако нямате нищо против да изчакате една минутка. Ще я опаковам и ще я сложа в кутия. На кого да изпратя сметката?

С опитно око тя оцени изящната фигура на Лили и разкошните медноцветни къдрици. Лили би се ужасила, ако разбереше, че госпожа Дюран я е сметнала за любовница на някой богаташ, и любопитната жена нямаше търпение да научи името на щастливца.

— Пратете сметката на адвоката на капитан Матю Хоук. Ще ви дам адреса — каза невинно Лили.

Очите на госпожа Дюран щяха да излязат от орбитите, когато повтори:

— Капитан Матю Хоук?

— Точно така. Проблем ли има?

— О, не, госпожо, моля, простете ми, ако съм била груба.

— Стига да няма проблем, ще ви напиша името и адреса, ако бъдете така добра да ми дадете перо и мастило.

— Няма да е необходимо, госпожо, знам адреса. Ако имате малко търпение, ще се погрижа за покупката ви.

Жената изчезна бързо зад една завеса, оставяйки Лили да се чуди на странното ѝ поведение.

— Госпожо Хоук, не очаквах да ви видя в магазина на госпожа Дюран.

Лили се извърна и тръпка пропълзя по гърба ѝ. За първи път се озоваваше лице в лице с любовницата на Матю. Лили нарочно вдигна малката си брадичка и демонстративно се обърна.

Клариса пренебрегна това и внимателно зае такава позиция, че Лили да бъде принудена да ѝ обърне внимание.

— Знаете ли коя съм? — запита тя нахално.

— Знам — прошепна Лили, стремейки се да запази самообладание с упорството на давец се плувец.

— Предполагам, Сара ви е казала. Или Матю?

Тъмният ѝ поглед се плъзна презрително върху Лили. Да дразни младата съпруга на Матю беше доста по-забавно, отколкото си го беше представяла.

— Има ли значение?

— Предполагам, че няма — изсумтя Клариса, вдигайки елегантните си рамене. — Ние с Матю се познаваме отдавна. Пет

години, за да бъда точна. Не сте очаквали нещата да се променят само защото той е сметнал за необходимо да се ожени, нали? Ако е спал с вас, то е било само по задължение.

Лили прехапа устни, докато не усети вкус на кръв. Сълзи бликнаха в очите ѝ, но тя упорито ги отпъди, решена да не позволи на Клариса да види колко дълбоко я е засегнала. Ако Клариса искаше словесен двубой, Лили реши да се представи достойно.

— Ако Матю ви обича толкова много, защо се ожени за мене? Аз съм единствената жена, която е в състояние да му даде законен наследник.

— Матю се ожени за вас заради парите ви — изрече с жесток тон Клариса. — Вие имате пари, нали? — Лили нямаше какво да отговори, сега Клариса казваше самата истина. — Глупачка сте, ако мислите, че Матю ще ви остане верен, когато се върне. Може да му родите деца, но той ще дойде при мене за утеха и любов. Не сте достатъчно жена, за да задоволите мъж като него, скъпа.

— Времето ще покаже — отвърна загадъчно Лили.

— Имате ли новини от Матю?

— Не е ваша работа дали имам новини от съпруга си — заяви сухо Лили.

— Тогава сигурно ще ви е интересно да научите, че няколко пъти се срещнах с него, преди англичаните да блокират пристанището — излъга уверено Клариса.

— Писал ви е? — Очите на Лили се разшириха в неверие.

— Разбира се.

— Той... добре ли е?

— Достатъчно добре — заяви Клариса, извънредно доволна от себе си.

Беше почти сигурна, че Лили не е имала вести от съпруга си, и много се зарадва, като разбра, че Матю не се интересува толкова много от жена си, че да държи връзка с нея.

Госпожа Дюран избра тъкмо този момент, за да мине през разделената на две завеса в дъното на магазина, носейки покупката на Лили, грижливо увита и овързана. Усмивката на устните ѝ угасна, когато видя Клариса да говори с красивата меднокоса жена, която тя предполагаше, че е новата любовница на капитан Матю Хоук. Като

знаеше за връзката на Клариса с Матю, госпожа Дюран се замоли да не се получи неприятно положение.

— Г-госпожице Хартли, не знаех, че сте тук — заекна тя. Живият ѝ поглед се стрелна между Клариса и Лили. — Съжалявам, че ви забавих.

— Няма нищо — изрече грациозно Клариса. — Ние с госпожа Хоук си поговорихме.

— Госпожа... госпожа Хоук?

Това, че съпругата и любовницата на капитана се срещнаха в магазина ѝ, беше истинско бедствие, каквото госпожа Дюран никога не беше смятала, че може да ѝ се случи. Беше неписан закон, че съпругите и любовниците никога не пазаруват от едни и същи магазини. Нейният пък беше известен с това, че доставяше елегантни стоки за глезените любовници на богати бостънски джентълмени. Госпожа Дюран не очакваше да види съпругата на виден гражданин да влезе в магазина ѝ и сега, когато пред очите ѝ беше красивата госпожа Хоук, тя не можеше да си представи защо той би предпочел жена като Клариса пред подобно изящество.

— Готова ли е роклята ми, госпожо Дюран? — запита Клариса, пренебрегвайки явното смущение на жената.

— Да, да, разбира се. Нека се погрижа за покупката на госпожа Хоук и веднага ще ви я донеса. — Очите на продавачката се стрелнаха извинително към Лили, докато ѝ подаваше пакета. — Съжалявам, скъпа.

Дарявайки обърканата жена с плаха усмивка, Лили се обърна безмълвно към вратата. Но Клариса не беше свършила с нея. Немаше да се задоволи с нещо по-малко от пълното ѝ унижение.

— Моля, пратете сметката ми на адвоката на капитан Хоук — нареди тя — Вярвам, имате адреса.

Макар че Матю отдавна беше приключил отношенията си с нея, включително различните ѝ сметки в целия град, Клариса си умираше от удоволствие да внуши, че той още плаща дрехите ѝ. Когато Лили се отдалечи достатъчно, тя промени намерението си и осведоми смаяната собственичка на магазина, че ще плати покупката веднага.

След като излезе от магазина, Лили си позволи лукса да даде воля на сълзите. Те се затъркаляха по бузите ѝ в безмълвен поток на болка и унижение. Облегната на стената на сградата, притискайки

кутията до гърдите си, тя залита дълбоко, принуждавайки омекналите си колене да я придвижат напред. Ако досега беше склонна да вярва на Матю, че вече не се вижда с Клариса, вече край. Ако той не беше още обвързан с нея, нямаше да плаща за дрехите ѝ, разсъди тя.

— Лили, да не си болна?

Стресната, тя вдигна поглед и видя Клей надвесен над нея, със съчувствие, което замъгляваше нежните му кафяви очи.

— Аз... не, добре съм, Клей — отрече тя, не искайки да сподели срама си с друго човешко същество.

— Но ти плачеше! — възкликна Клей, забелязвайки сълзите, които искряха на бузите ѝ. — Заради Матю ли? Нещо случило ли се е с него?

— Не, доколкото знам — изрече унило Лили.

— Виждам, че нещо не е наред. Не искаш ли да ми кажеш?

— Не тук, не сега — каза бързо Лили, оглеждайки се към вратата на магазина. Със сигурност не искаше Клариса да излезе оттам и да види колко са я наранили думите ѝ. — Ела по-късно у дома, Клей, има нещо, което искам да споделя с тебе.

Клей я изгледа озадачено.

— Нещо свързано с бизнеса ли?

— Не, лично е. Моля те, не мога да ти обясня сега, но за мене е много важно.

— Ами желанието на Матю да не идвам в Хоуксхейвън, докато го няма?

Лили се усмихна едва-едва.

— Сега Матю го няма и изведнъж почувствах нужда от приятел.

— Ще дойда, Лили — каза Клей, усещайки смущението ѝ. — Сега ще те изпратя до каретата ти и после ще дойда.

— Благодаря ти. Клей Знаех, че мога да разчитам на тебе.

Лили седя тихо и замислено през целия път обратно до Хоуксхейвън. Имаше да мисли за много неща, да взема много решения, и то до едно болезнени. Бостънският залив беше блокиран вече от няколко седмици и тя знаеше, че Матю няма да може да пробие блокадата, дори да искаше. Но тя още беше английска поданичка и дъщеря на благородник, поради което бе по-лесно да напусне Бостън, отколкото ако беше американска гражданка. От известно време насам тя имаше намерение да изостави Матю, но досега не беше успяла да се

принуди да вземе това окончателно решение. С няколкото си остри забележки Клариса беше взела решението вместо нея.

Клей пристигна в Хоуксхейвън точно в шест часа вечерта, след като работното му време беше свършило.

— Какво става, Лили? — запита той, когато тя го отведе в кабинета — стая, която беше избрала заради усамотеността ѝ.

Поемайки си дълбоко дъх, Лили изстреля:

— Напускам Матю. Искам да ми помогнеш да намеря кораб за Англия.

— Какво? Защо сега? Война е, за бога! Малко американски кораби имат позволение да влизат в залива.

— Има много английски кораби, които стоят на котва — отговори упорито Лили. — Аз съм англичанка и дъщеря на благородник, получаването на разрешение няма да е трудно. Лорд Стюарт Монтегю е влиятелна фигура в парламента, всички знаят името му.

— Какво те накара да вземеш това решение? — запита Клей.

Лили се изчерви.

— Нека кажем, че срещнах една „приятелка“ на Матю, която ме убеди че бракът ми няма шансове за успех.

— Клариса Хартли — изрече със стегнати челюсти Клей. — Това обяснява защо си плакала днес. Съжалявам, Лили, не ми се иска да те виждам ранена. Може би изходът е развод. Няма нужда да се връщаш в Англия, ще се погрижа за всичко.

Лили се изсмя невесело.

— Познаваш Матю толкова добре, колкото и аз. Той ме смята за своя собственост и никога няма да ме пусне. Искам... искам да се махна, преди да се е върнал.

Преди целувките и обещанията му за върховна наслада да ме убедят да остана, помисли тя, но не посмя да го изрече на глас.

— Матю има методи на убеждение, които... които...

Изчервена, Лили заекна и спря, мълчанието ѝ говореше по-красноречиво от всякакви думи.

Красивите черти на Клей станаха сурови. Като познаваше Матю, лесно можеше да си представи какви методи на убеждение използва той спрямо невинната си, неопитна съпруга.

— Не казвай нищо повече, Лили. По няма нужда да напускаш Бостън, нали знаеш. Аз те обичам. Ще те пазя от Матю.

Лили поклати глава.

— Не, Клей, по-добре е така. Матю може да не ме иска, но аз няма да му изневеря Той е властен, безскрупулен и съвършено безпринципен. Ти си най-добрият приятел, който някога съм имала, но нищо повече.

— Не ми казвай, че обичаш Матю, след като така те пренебрегва!

— Чувствата ми към него са объркани. Но е достатъчно да кажа, че той направи избора си. Дори ако татко и Леони не ме приемат, решила съм да се върна в Англия. С влиянието на татко бих могла да получа развод сравнително лесно.

Тя не каза, че баща ѝ най-вероятно би я посъветвал да се върне при съпруга си. Нямахше значение, винаги можеше да намери и друг изход.

— Ако си твърдо решила да се връщаш в Англия, ще направя каквото мога, за да ти помогна — каза нерешително Клей. — Ще ида на пристанището и ще намеря кораб, чийто капитан да е съгласен да те закара до Англия, ако си сигурна, че точно това искаш.

— Точно това искам — каза Лили с тихо достойнство.

Лили стоеше до перилата на „Безстрашни“ — фрегатата от британската кралска флота, и наблюдаваше губещия се в далечината американски бряг. След като си осигури помощта на Клей, нещата тръгнаха доста бързо. Британците още контролираха Бостън и залива му; „Безстрашни“ се готвеше за обичайното си пътуване до Англия, когато Клей дойде да говори с капитана и небрежно спомена, че Лили е дъщеря на лорд Стюарт Монтегю и иска да се върне в Англия. Добрият капитан се зарадва извънредно много, че има възможност да ѝ помогне. Изрази съчувствие към нея, че се е озовала далече от родния си дом в страна, която е във война с родината ѝ, и с радост ѝ предложи помощта си.

Лили остави Хоуксхейвън и грижата за прислужниците в ръцете на Клей, обяснявайки на персонала, че заминава на пътешествие. Джени и госпожа Гиъри не одобриха това, че тя заминава сама, особено сега, по време на война, но не можаха да я убедят да вземе със себе си поне една от тях. Лили сметна за добре да не разкрива, че

заминава за Англия, и упорито поддържаше версията, че не ѝ трябва придружител. Не беше лесно да се раздели с Клей, защото той твърдо настояваше, че някой ден ще дойде да я потърси в Англия. Дори ѝ беше дал пари на заем, за да стигне до дома на баща си, когато слезе на суша в Англия, защото тя имаше много малко налични пари.

— Сигурно ще се радвате да стигнете в Англия жива и здрава, лейди Монтегю.

Лили се обърна и се усмихна на капитан Уейвърли. Той приближаваше петдесетте, тъмната му коса вече беше прошарена и униформата стоеше добре на високата му, здрава фигура. Лични познаваше лорд Монтегю и се почувства поласкан, че ще закара дъщеря му у дома след ненавременното посещение в Америка. Струваше му се, че лордът би трябвало да не пуска дъщеря си да пътува във време, когато войната между двете нации беше неминуема. Но не му прилягаше да казва на благородниците как да управляват делата си.

— Да, много ще се радвам — съгласи се Лили, задавяйки се с думите.

Никак не ѝ се искаше да лъже добрия капитан, но ако той знаеше, че е омъжена за американски капер, сигурно нямаше с такава готовност да се съгласи да я откара в Англия.

— Ще ви предам в пълна безопасност на баща ви, не се безпокойте, лейди Монтегю — увери я Уейвърли. — „Безстрашни“ с един от най-добрите кораби във флотата на негово величество и е напълно в състояние да се справи с военните кораби и каперите, които плават в тези води. Вече сме потопили десетки от тези копелета... извинете езика ми, милейди... от тези пирати. Надявам се, че пътуването ще ви хареса, лейди Монтегю. Сигурен съм, че ще мине без никакви произшествия.

Лили нямаше ни най-малка представа, че освен изобилстващо със събития, пътуването щеше завинаги да промени живота ѝ.

Първите две седмици нищо не нарушаваше еднообразието на пътуването — сини небеса и безкраен океан. Моряците бяха учтиви, но не й предлагаха много развлечения, предупредени от капитана си, че пътничката трябва да бъде третирана с уважението, дължимо на дъщеря на лорд на кралството. Макар че капитан Уейвърли отделяше за нея ценни минути от задълженията си и правеше всичко възможно, за да я спасява от скуката, Лили чувстваше, че разполага с прекалено много време, за да мисли за Матю и за това, което би могло да бъде между тях, ако той беше склонен да й предложи и друго от себе си освен тялото си.

Когато бурята ги връхлетя, Лили беше почти благодарна за разнообразието, докато не осъзна, че няма да бъде просто поредната типична лятна буря. Свистящите въздушни маси връхлетяха от север, подмятайки „Безстрашни“ над разпенените вълни, а после се опитаха да го потопят между стени от сърдита, пенеста вода. Свила се в каютата си, Лили чу как една от мачтите изскърца ужасно, пречупи се и се стовари на палубата, отнемайки живота на двама моряци.

Тя остана в каютата си цели три дни, страдайки от морска болест и основателен страх. Храната беше студена и неапетитна, когато изобщо дойдеше. Не че имаше някакво значение. Лили не би могла да преглътне и хапка, дори да й бяха поднесли празнична трапеза. На четвъртия ден я събуди леко люлеене и тя с изненада установи, че корабът вече не подскача диво по вълните. Ставайки предпазливо, Лили се приближи до илюминатора и погледна навън. Също така внезапно, както се беше появила, бурята беше отстъпила мястото си на спокойно море и ясни небеса. След като се облече набързо, тя веднага излезе на палубата, озовавайки се пред същински хаос.

Цялата палуба, от носа до кърмата, беше затрупана с отломки. Трески и въжета висяха застрашително от разклатените мачти, моряците се суетяха насам-натам, мъчейки се да отстранят опасните парчета. Поне два трупа лежаха под платницето, разстлано на

палубата, докато наблизко капитанът и корабният лекар се занимаваха с моряците, ранени по време на бурята. Капитан Уейвърли вдигна очи, видя Лили застанала наблизко, и се намръщи.

— Върнете се в каютата си, милейди, тук не е място за жени. Докато не разчистим тази бъркотия, за вас е твърде опасно да стоите на палубата.

— Мога да ви помогна за ранените — настоя Лили.

На лицето ѝ беше изписан израз на твърда решимост, когато запретна ръкави, отказвайки да помръдне.

— Не мисля... — започна капитанът.

Но вече беше твърде късно, защото Лили бе коленичила пред един от ранените моряци, затискайки бликащата кръв с тампона, който лекарят ѝ беше подал.

Когато стана ясно какви щети е претърпял „Безстрашни“, картината не беше особено светла. Освен че бяха загубили гротмачтата, рулят беше пукнат и трюмът беше пълен с вода. Няколко моряци се гмурнаха под кила, но съобщиха, че рулят не може да бъде поправен, поради което „Безстрашни“ и екипажът му трябваше да се оставят на милостта на капризните ветрове и течения, за да стигнат някак си там, накъдето се бяха запътили.

— Не сме се отдалечили твърде много от основните морски пътища — каза капитан Уейвърли донякъде самоуверено, когато разбра колко сериозни са повредите на кораба му. — Сигурен съм, че някой кораб на негово величество скоро ще пресече пътя ни.

Всъщност той мислеше, че по-вероятно е да се натъкнат на американски капер, отколкото да бъдат спасени от сънародници, но разумно премълча тази информация.

В следващите няколко дни безцелното им дрейфуване в безкрайното море изглеждаше на Лили като идилично пътешествие. Освен скуката и очакването да ги намери някой английски кораб, всичко си беше все същото. Докато капитанът не реши, че водата и храната трябва да се разпределят на порции, в случай че спасението не дойде скоро. Но Лили не се безпокоеше, защото капитан Уейвърли я увери, че теченията ще ги отведат близо до сушата. Въпреки това, поради някаква необяснима причина тя не можеше да се освободи от предчувствието за неизбежно нещастие, което ставаше все по-отчаяно с всеки изминал ден.

Един ден унилият ѝ дух като по чудо се възстанови, когато чу вик от мачтата:

— Платно на хоризонта!

— Къде? — запита капитанът.

— Ляво на борд, сър! — дойде развълнуваният отговор.

Безцелното люлеене по вълните, на произвола на стихииите не се нравеше на моряците и те с радост посрещнаха възможността за скорошно избавление.

— Можеш ли да видиш знамето? — продължи да пита капитанът.

— Много далече е, сър.

— Английски ли е? — запита тревожно Лили, присвивайки очи, за да види далечното петънце, което растеше с всяка изминала минута.

— Още не може да се каже, милейди — измърмори капитанът. Имаше подозрения, но реши да не ги изказва, докато не бъде напълно сигурен.

Лили зачака настръхнала приближаването на кораба, който идваше към тях, тласкан от силния вятър. Замоли се да е английски и нервно започна да се пита какво ще стане с нея, ако бъдат пленени от американски капер.

— Вдигна знамето, сър! — извика морякът, кацнал на върха на мачтата високо над тях. — Звезди и черти! Божичко, американски е, капитане! Господ да ни е на помощ!

За момент Лили изпадна в паника.

— О, не!

— Всичко е наред, милейди — започна да я успокоява капитанът, потупвайки треперещите ѝ рамене. — Нищо лошо няма да ви се случи. Тъй като сте благородничка, ще ви откупят и ще ви пратят у дома при баща ви.

— Смятате да се предадете без бой ли? — запита невярващо Лили.

— Нямаме избор — беше умореният отговор. — Ако можехме да се движим, щяхме да дадем на тези дяволи такова сражение, че да го запомнят. „Безстрашни“ е толкова добър, колкото и всеки друг кораб, независимо дали американски или английски. Корабът ми е добре въоръжен и можехме да влезем в бой с американците, но тъй като

рулят ни е повреден и нямаме гротмачта, това е невъзможно. Само чудо би могло да ни помогне да победим.

— Ами оръдието? — настоя Лили, когато осъзна, че капитанът смята да се предаде без нито един изстрел.

— Когато няма възможност за маневриране, оръдията са безполезни — обясни търпеливо Уейвърли. — Но, милейди, безсмислено е да влизаме в бой, когато не можем да спечелим. Освен това, вашият живот и животът на хората ми са твърде ценни, за да ги излагаме на опасност в безсмислена битка.

Капитан Уейвърли беше разумен и предпазлив човек.

Той се качи на мостика, за да бъде близо до екипажа си, докато моряците чакаха каперът да даде изстрел по тях. Лили гледеше в безмълвен ужас как американският кораб бързо скъсява разстоянието. Когато стигна достатъчно близо, за да се различат фигурите, бързаци по палубата, Уейвърли й извика:

— Приберете се в каютата си, милейди. Най-добре е да не ви виждат, докато сам не кажа на американския капитан за присъствието ви тук и не говоря с него за откупа ви.

Лили кимна, не искайки да усложнява проблемите на капитан Уейвърли, като не се подчини на заповедите му. Хвърли последен поглед към застрашаващия ги кораб и бързо слезе долу.

Капитан Матю Хоук стоеше на мостика на „Морския ястреб“, балансирайки на широко разкрачените си крака, с далекоглед пред очите, разглеждайки кораба, който като че ли безпомощно дрейфуваше по вълните.

— Какво виждаш от кораба, Дик? — запита той първия си помощник, който стоеше плътно до него, наблюдавайки фрегатата.

— Трудно е да се каже, капитане — отвърна Дик Марлоу, млад мъж от добро потекло, който се беше присъединил към екипажа на Матю, за да защитава страната си срещу английските нашественици. — Като че ли се рее насам-натам, без видим курс. Вече от доста време го виждаме и ми се струва, че се носи по вятъра. Мисля, че е повреден, сър. Гротмачтата му я няма.

— От тебе ще стане добър моряк, Дик — усмихна се Матю, доволен от избора си на първи помощник, въпреки че на младия мъж

му липсваше опит. — Когато стигнем достатъчно близо, дай заповед да стрелят по него.

— Тъй вярно, сър. — Дик сръчно отдаде чест и лицето му се оживи от предчувствие. — Надявам се, че ще влезем в бой. Хората нямат търпение да се сбият с тези отвратителни англичани.

Матю погледа как младият мъж се отдалечава с олюляваща се походка, после отново вдигна далекогледа, за да види палубата на фрегатата. Бяха вече толкова близо, че можеше да прочете името, изписано с едри букви — „Безстрашни“. Стори му се добър кораб: беше чувал доста за него и за храбрия му капитан. Със сигурност щеше да се окичи със слава, ако успееше да го плени. Изведнъж, докато оглеждаше палубата, ръката му с далекогледа се отпусна. Той премига няколко пъти, фокусирайки върху едно цветно петно, което се движеше по палубата. Ярките слънчеви лъчи отразиха нещо червено, внезапно вълнообразно движение, което бързо изчезна по стълбата, водеща към долната палуба.

— По дяволите — изруга Матю на висок глас.

Да не би английският капитан да имаше жена на борда? Съпруга? Или любовница?

Мисълта на Матю се върна към последния път, когато беше видял точно такава червена коса, и трънка необуздано желание го потопи в бездна от копнеж, толкова осезаем, че го усети като физическа болка. Лили. В месеците, когато беше далече от нея, тя навестяваше сънищата му — по-често, отколкото би искал да си признае. Беше му реагирала толкова сладко в последната им нощ, че с огромни мъки успя да се отдели от нея рано на другата сутрин.

Почти можеше да усети замайващия аромат на кожата ѝ, за почувства кораловите ѝ зърна да се надигат срещу устата му, са вкуси сладостта на плътта ѝ. Желанието прогаряше слабините му, когато си спомни за щедрите ѝ устни и издължените топли очи с цвета на гъст мед. Господи, помисли той с леко самопрезрение. Никоя жена не му беше действала така, както Лили. Винаги се беше гордял със способността си да взема удоволствието си без никакви ангажименти и без да признава неща, които не чувства. Но сега изпадаше в лирично настроение заради една жена на ученическа възраст, която не познаваше мъжете дори на една десета колкото Клариса. Когато се върнеше в Бостън, помисли той, имаше сериозно намерение да

изследва чувствата, които изпитваше към съпругата си. Дори това да означаваше, че ще научи неща, които не би искал да узнава.

Ревът на оръдието изтръгна Матю от мислите му. Той отправи поглед напред, докато хората му изстрелваха снаряд по „Безстрашни“, и с изненада видя бяло знаме, издигнато почти незабавно.

— Няма да се бият, Дик — измърмори Матю, когато първият помощник се появи до него.

— Нищо чудно — ухили се Дик. — Ясно се вижда, че са претърпели сериозни щети. Обзалагам се, че и рулят им е счупен.

— Явно, скорошната буря не им се е отразила добре. Какъв късмет, че трябваше да останем в Насау, иначе и ние щяхме така да закъсаме. Но все пак — изрече той замислено, — не вярвам на англичаните. Когато се приближим още малко, ще поговоря с капитана им.

След изненадващо кратко време „Морският ястреб“ се приближи с лекота към катастрофиралия „Безстрашни“. Свивайки ръце пред устата си, Матю извика:

— Хей, вие там, на „Безстрашни“! Искам да говоря с капитана ви!

След секунди един глас отвърна:

— Говори капитан Уейвърли от флотата на негово величество.

— Аз съм капитан Хоук от „Морският ястреб“, капер с разрешение от президента на Съединените щати. Обявявам „Безстрашни“ за мой пленник. Хората ми ще се качат на борда ви, за да вземат товара и ценностите, и ще бъде по-лесно, ако не се противите — осведоми Матю със студен глас.

— Корабът е сериозно пострадал, капитан Хоук, и се оставя във ваши ръце — отвърна Уейвърли. — Иначе щяхме да приемем предизвикателството ви и да се бием. Аз не съм страхливец, сър!

— Никога не съм предполагал такова нещо — отговори Матю, докато се приготвяше да се прехвърли по дъската, придържана здраво от хората му.

Абордажните куки бяха вече закрепени и двата кораба се движеха един до друг над леките вълни.

След минути Матю се озова пред капитан Уейвърли на палубата на пленения „Безстрашни“, докато хората му обкръжаваха английския екипаж. С намръщени и войнствени физиономии англичаните се

качиха на борда на „Морския ястреб“, където бяха заключени в трюма, без да окажат физическа съпротива. Никак не им хареса, че трябваше да се предадат без бой.

— Имате ли пътници, капитан Уейвърли? — запита Матю, все още любопитен да разбере нещо повече за жената, която беше зърнал за миг.

Или вече толкова време беше без жена, че бе започнало да му се привижда?

— Да, на „Безстрашни“ има една пътничка — призна Уейвърли. — Много важна пътничка. Дъщеря на член на парламента. Връщаме я при баща ѝ и настоявам дамата да не бъде подлагана на унижения.

Матю изсумтя отвратено.

— Да не мислите, че американците са диваци? Имате думата ми, че нейна светлост няма да бъде наранена по никакъв начин. Аз съм последният човек, който би навредил на такава ценна собственост. Тя ще бъде задържана за откуп заедно с вас и екипажа ви. Къде е нейна светлост? Бих искал да се запозная с нея.

— Помолих я да слезе долу — отговори Уейвърли, не искайки да излага Лили на милостта на безскрупулни американски капери като този капитан Хоук.

— Господин Марлоу! — извика Матю на първия си помощник. След секунди младият човек се появи пред капитана си. — Тук долу, в една от каютите, има една дама, бъди така добър да я придружиш до горе.

— Тъй вярно, сър — изрече първият помощник и бързо се отдалечи, за да изпълни заповедта на капитана си.

— Капитан Хоук — разнесе се глас до лакътя на Матю. Беше Роб Фриймънт, вторият помощник.

— Какво има, господин Фриймънт?

— Няколко души от екипажа на „Безстрашни“ казват, че са били взети насила от американски кораби и принудени да служат чук от тези британски копелета, ако ме извините за езика. Какво да правим с тях?

— Отделете ги от другите, докато ми остане време да говоря с тях.

— Тъй вярно, сър.

Матю се обърна към капитана, но думите замряха на гърлото му, когато видя Дик Марлоу да идва отдолу, ескортирайки нерешителната

си красива пленничка.

— Намерих дамата, капитан Хоук — каза Марлоу, явно омагьосан от красивата млада жена, която беше открил в една от каютите.

Държеше я здраво за китката, дърпайки я напред, докато тя упорито се теглеше назад, отказвайки да помръдне от мястото си. Но съпротивата ѝ беше безсмислена, защото скоро се озова пред застрашителната фигура на Матю.

Отправи му презрителен поглед, но това, което видя, я накара да ахне шокирана.

— Матю! Не! Не може да бъде!

Трепна, осъзнавайки върховното учудване в погледа му. Двамата замръзнаха зашеметени на местата си. Замаяна от оглушителното туптене на сърцето си тя го чу да произнася името ѝ:

— Лили!

Тогавя го връхлетя гневът. Съкрушителен, свиреп гняв, че намира съпругата си на английски кораб, когато мислеше, че е на сигурно място в Бостън.

— Какво, в името на всичко свято, търсиш тук?

Думите му полетяха към нея като камъни, сразявайки крехката ѝ защита.

Лили преглътна и раздвижи беззвучно уста, докато кехлибарените ѝ очи се впиваха безмилостно в него. Матю, изглежда, беше толкова вбесен, че едва ли би я оставил жива, помисли тя в пристъп на ужас. Устата му се опъна в тънка, ядна черта, ноздрите му се разшириха, а очите му... Те бяха изпълнени с измъчената вцепененост на неверието.

— Познавате ли лейди Монтегю? — запита капитан Уейвърли, наблюдавайки как напрежението между капера и дамата всеки момент ще избухне.

— Много добре я познавам — изрече сковано Матю, вдъхвайки неизразим страх у Лили с диамантената твърдост на погледа си. — Дамата е моя съпруга. Кажи на добрия капитан, скъпа. Кажи му, че наистина сме женени. Не бъди плаха.

Гласът на Матю беше равен и умерен, но привидното му спокойствие не успя да заблуди Лили. Тя ясно долови стоманеното острие, криещо се в него. Капитан Уейвърли я изгледа въпросително,

но изведнъж тя усети, че устата ѝ сякаш е пълна с памук. Можа само да го погледне няма, докато по гърба ѝ пълзяха студени тръпки.

— Е, Лили, капитан Уейвърли чака отговора ти — настоя Матю с тиха заплаха в гласа.

— Вярно е — прошепна тя с треперещ глас. — Капитан Хоук е мой съпруг. Не съм искала да ви заблуждавам, но не мисия, че бихте ме отвели в Англия, ако знаете, че съм омъжена за американец.

— Точно така — каза Уейвърли с лек укор. — А че сте дъщеря на лорд Монтегю, и за това ли ме излъгахте?

— О, това е съвсем вярно — каза Матю, изпреварвайки отговора на Лили, — но се съмнявам, че негова светлост би бил очарован да я види пред прага си.

— Съжالياвам — изрече Лили с разкаяние, недоволна, че беше трябвало да прибегва до заблуда, защото добрият капитан се беше постарал всички на борда да се отнасят възможно най-добре към нея.

— Нямах представа, че се намесвам в семейни спорове — каза мрачно Уейвърли, поглеждайки неодобрително към Лили.

Изведнъж Матю се обърна към първия си помощник.

— Заведете госпожа Хоук на „Морския ястреб“ и я заключете в каютата ми, господин Марлоу. — Внезапен хлад повя от думите му. — Погрижете се багажът и също да бъде пренесен.

— Матю!

Гласът на Лили трепереше.

— Веднага, господин Марлоу! — изрева Матю, страхувайки се, че не може да остане още една минута в присъствието на съпругата си.

Тя имаше дяволски късмет, че не я натупа още тук, на място. Беше го унизила пред хората му, беше го направила на глупак и той не бе сигурен, че може да ѝ го прости. Бягството ѝ беше безразсъдна постъпка, а още по-смуцаващ беше фактът, че той не знаеше какво я е накарало да замине. Не бе я виждал със седмици, за бога!

Кипейки в безсилен гняв, Лили държеше главата си високо вдигната, когато Дик Марлоу я поведе по дъската между корабите и после и в уютната каюта на Матю.

— С-съжالياвам, госпожо Хоук — заекна шокираният млад мъж, затваряйки вратата на каютата. — Само изпълнявам заповедите на капитана. Т-трябва да ви заключа.

— Не сте виновен, господин Марлоу — отвърна Лили, насилвайки се да се усмихне. — Длъжен сте да се подчинявате на капитана си.

Ключът изщрака в ключалката и Лили се отпусна на твърдата повърхност на койката, осъзнавайки, че този път е стигнала твърде далече, предизвиквайки Матю по такъв начин, че той да покаже най-лошото от себе си. Знаеше, че ще трябва да понесе пълния размах на гнева му.

Всъщност, тя не знаеше какво да очаква. Беше виждала Матю разярен, но се съмняваше, че това, на което беше ставала свидетелка досега, не се и доближава до гнева, който той изпитваше в този момент. От всички капери, плаващи из океана, защо трябваше точно „Морският ястреб“ да се натъкне на катастрофиралия „Безстрашни“, запита се тя отчаяно. Щеше ли Матю да я набие? Никога не бе била малтретирана физически от съпруга си и усещаше, че и сега той няма да прояви грубост към нея, физическата разправа не беше в стила му. Но тя знаеше с непоклонима сигурност, че той щеше да измисли някакво изтънчено мъчение. Противоречиви емоции бушуваха у нея, докато размишляваше над методите, които Матю имаше на разположение.

Глухо простъргване на метал я накара да стане на крака. Не искаше да бъде в неизгодно положение, когато се изправи пред съпруга си. Висок и заплашителен, Матю пристъпи през прага, едва удостоявайки с поглед непокорната си съпруга. През присвитите си клепачи тя видя как Матю съблича жакета си и го хвърля небрежно на копката. Ризата го последва и Лили се размърда неловко при вида на мощните му гърди, леко окосмени и оголени до кръста. С нарочна бавност той измъкна колана от гайките на панталона си.

— Ка... какво правиш?

Той като че ли едва сега я забеляза.

— Нищо... засега. — Големите му загорели ръце се раздалечиха, докато той опитваше еластичността на кожения колан; после го плесна нехайно в бедрото си. Лили трепна, без да изпусна от поглед ивицата необработена кожа. — Първо най-важното, скъпа. Честно казано, сега повече ме интересува да чуя как се озова на борда на „Безстрашни“, отколкото да нашаря деликатния ти гръб.

Лили си пое дъх дълбоко, накъсано, изправяйки се безстрашно пред гнева на Матю. Малката ѝ остра брадичка се вдигна предизвикателно, когато тя изсъска остро към него:

— Напускам те, Матю. Какво друго бих могла да правя на борда на английски кораб?

— Какъв живот щеше да имаш в Англия, когато собственият ти баща не те иска? — възрази отмъстително Матю. — Нямах собствени пари, щеше да зависиш изцяло от него и от новата му съпруга.

— А какъв живот имам с тебе? — отвърна гневно Лили. — Взе състоянието ми и го използва, за да нападаш родината ми. Развяваш се с любовницата си пред цял свят и сякаш това не ти е достатъчно, идваш при мене, когато нямаш друга жена под ръка.

Стомахът ѝ се сви под унищожителния му поглед, но тя не помръдна от място. Матю можеше само да ѝ се възхищава.

— Няма да ме напуснеш, Лили. — Дълбокият тембър на гласа му изпрати тръпки по целия ѝ гръбнак. — Ти си моя и аз ревниво пазя своето.

Лили го изгледа учудено. Защо толкова настояваше да я задържи, запита се тя.

— Защо си даваш този труд, Матю, когато явно изобщо не си подхождаме? Когато се махна от живота ти, ще бъдеш свободен да задоволяваш страстта си с Клариса.

— Проклетата да е Клариса! — избухна Матю. — Не съм я виждал от месеци и честно казано, изобщо не ме интересува. Казах ти, преди да замина от Бостън, че Клариса е част от миналото ми и няма място в бъдещето.

Нима долавяше леко смекчаване в ястребовите му черти, запита се безмълвно Лили. Отчаяно се опита да приведе обърканите си емоции в някакво подобие на ред. Сякаш плуваше в мъгла от противоречия, без никакви приемливи отговори. Защо Матю настояваше, че Клариса не означава нищо за него? Нима най-накрая бе разбрал, че собствената му съпруга не му е безразлична? Сигурно не! Никога не си бе признавал да изпитва някакви чувства към нея, може би само страст. Тя знаеше със сигурност, че Матю се е срещал с Клариса, защото самата Клариса го беше признала.

Следващият въпрос на Матю окончателно я изнерви.

— Кой ти помогна да намериш кораб до Англия? Сара? Или Джеф? Ще трябва да си помисля дали да им позволя да се оженят, ако са ме предали.

Лили нямаше намерение да казва на Матю, че Клей ѝ беше помогнал да уреди пътуването до Англия. Вместо това насочи разговора в друга посока.

— Не можеш да направиш нищо. Сара и Джеф се ожениха преди няколко месеца.

Тази неочаквана информация накара Матю да се намръщи.

— Трябваше да чакат, докато се върна.

— Кой знае колко ще трае тази война? Можеш да минат месеци или дори години, преди да могат да се оженят, ако те бяха изчакали. Чичото на Джеф му предложи място в Ню Орлиънс и двамата със Сара се ожениха, преди да заминат.

— Сара е в Ню Орлиънс? — Матю се намръщи още повече. — Изглежда, нямам особено голяма власт над роднините си от женски пол.

— Сара и Джеф толкова се обичат, че ги посъветвах да не чакат, докато се върнеш.

Внезапна, ужасна мисъл нахлу в мозъка на Матю, отказвайки да бъде пропъдена.

— Ти си била сама в Хоуксхейвън през цялото това време? Клей Уинслоу беше ли наблизо, за да разсейва самотата ти?

Лили се изчерви, осъзнавайки, че само беше отложила неизбежното, като насочи разговора към женитбата на Сара и Джеф. Но се изправи безстрашно пред него.

— Не намесвай Клей. Не съм нарушила брачните си обети, ако това намекваш.

— Кажи ми, Лили — настоя Матю с такъв студен и спокоен глас, че кожата на Лили настръхна.

Спокойствието в гласа му трудно прикриваше бурята в душата му и Лили разбра, че това е само прелюдия към насилието, скрито в съпруга ѝ.

— Клей ми помогна да се настаня на „Безстрашни“, но това беше по моя молба. Бях решила да те напусна, Матю, и нищо нямаше да ме спре, дори ако Клей беше отказал да ми помогне.

— Ти нарочно не се подчини на желанията ми. Откога се виждаш с Уинслоу?

— Не съм твоя собственост, Матю Хоук! — избухна гневно Лили. — Какво трябваше да правя без приятели в Бостън? След като Сара замина, хората престанаха да идват. Аз съм англичанка, точно сега англичаните са блокирали Бостън, така че как искаш приятелите ти да ме приемат?

— И ти се обърна към Уинслоу.

— Не! Дори и тогава не. Видях Клей веднъж, след като лю... след като Клариса ми изясни, че старите навици умират трудно. Тя винаги е била на първо място за тебе, Матю, защо продължаваш да го отричаш?

Матю отвори уста и изригна поток ругатни, които шокираха слуха на Лили. Очите му бяха толкова студени и непрощаващи, че тя неволно потрепна. Щеше да се смае, ако беше разбрала, че яростта му този път не беше насочена към нея.

— Тази малка кучка! Грещиш, че ѝ вярваш, Лили. Поне веднъж можеше да повярваш и на мене.

— Дал ли си ми причина да ти вярвам? — възрази предизвикателно Лили.

Устата на Матю се опъна на тънка черга, докато прокараваше заплашително колана между пръстите си. Лили загледа уплашено плътната кожата ивица. Още ли имаше намерение да я набие? Ако беше така, щеше да му се наложи да срещне съпротивата ѝ.

— Хайде, набий ме! — предизвика го тя, опитвайки се да не обръща внимание на буреносните облаци, сгъстяващи се по лицето му.

Почти разсеяно Матю погледна надолу към колана в ръцете си, сякаш не осъзнавайки какво прави. После погледна към Лили, застанала гордо и дръзко пред него. Да я набие? Със сигурност си струваше да помисли върху това, но не му беше в стила. Макар че Господ знаеше, че тази малка вещица трябваше да научи един урок. Имаше много други неща, които би искал да прави с нея. И то далеч по-задоволяващи, отколкото да нарани нежната ѝ плът.

— Може би трябва да те набия, тъй като го очакваш — заяви Матю със студен глас, все едно я плисна с ледена вода. — Свали си дрехите.

Лили пребледня. Не можеше да повярва, че Матю наистина има намерение да я набие. Решението и да го напусне сигурно го беше разярило много повече, отколкото си беше представяла.

— Не можеш да ме набиеш като непослушно дете, Матю.

— Защо не? Държиш се точно така. Порядъчните съпруги не се развяват сами по света.

Пристъпи по-близо. Лили се дръпна назад. Той се приближи още, сякаш тя беше хваната в клопка сърна. Лили се съпротивляваше, отстъпвайки все по-назад, докато той не я притисна към стената.

— Дрехите, Лили. Свали ги веднага.

Той несъзнателно погали колана, който държеше в ръка. Върхът на езика на Лили се показва, за да навлажни пресъхналите ѝ устни. Това просто движение като че ли омагьоса Матю и той загледа с интерес как миниатюрните капчици влага блестят по устните ѝ. Почти усещаше сладостта, оставена от езика ѝ, и слабините му реагираха незабавно. Очите му се спуснаха към гърдите ѝ, забелязвайки със задоволство бързото им повдигане и спадане. Господи, помисли той, как я беше стреснал. Нерешително вдигна тъмните си очи, изплашвайки я още повече с неотклонния си поглед.

Лили преглътна в безмълвен страх, виждайки, че е победена, но не искайки да го признае. Когато Матю посегна и докосна нежната дантела около шията ѝ, тя очакваше роклята ѝ да бъде разкъсана чак до подгъва. Но той започна да откопчава котетата, спускайки се надолу по корсажа с неизмеримо търпение.

— Нека го направя вместо тебе.

Гласът му накара тръпки да пропълзят по гърба ѝ.

Пръстите на Лили се вдигнаха, за да заместят неговите, предпочиташе да го направи сама, вместо да понася докосването на Матю. Ако той узнаеше колко дълбоко ѝ въздейства допирът му, тя никога нямаше да го преживее. Изглеждаше като пират, застанал пред нея с оголени гърди и мрачно лице, на чието изражение и дяволът би могъл да завиди. Лили искаше да прокара ръце по твърдите черни косми, покриващи гърдите му. Искаше да гали и милва всеки инч от великолепната му плът. И господ да ѝ е на помощ, но искаше да го почувства как навлиза в нея и я докарва до забрава.

Мразеше го.

11

Матю знаеше, че нарочно плаши Лили, но ѝ беше толкова сърдит, че не можеше другояче. Никога през живота си не беше малтретирал жена, но тя нямаше защо да го знае. Освен това, в мига, когато ръцете му докоснаха сатенената мекота на кожата ѝ, той разбра, че последното, което би искал, е да я набие.

Тъмните му очи я наблюдаваха с неразгадаемо изражение, докато тя разкопчаваше предната част на роклята си. Пръстите ѝ трепереха и той си наложи да потисне импулса да ги отстрани и сам да довърши започнатото. Когато краищата на корсажа ѝ се отвориха, разкривайки вълшебните ѝ гърди, тя вдигна глава и впи очи в него. Макар и силно разтърсена, не беше загубила нито капчица от присъствието на духа си и Матю не можа да не и се възхити. Но от това гневът му не намаляваше.

— Сега какво? — запита Лили без никакви преструвки.

— Свали си дрехите — повтори сковано Матю. — Не се срамувай, И преди съм те виждал съблечена.

— Ти си една арогантна свиня, Матю Хоук — каза Лили.

Той се усмихна едва-едва.

— А ти си едно непослушно дете, което заслужава да бъде натупано.

— Ако ме набиеш, няма да докажеш нищо, освен че си по-силен от мене.

Матю изведнъж хвърли колана настрана и посегна към нея. Тя изпищя объркано, когато той смъкна роклята от раменете ѝ, спусна я покрай хълбоците и вдигна Лили, за да ѝ позволи да я изрита. После я остави да стъпи на пода и спокойно отвърза връзките на фустите ѝ. Когато тя застана пред него, облечена само в тънка риза, стигаща точно над чорапите, придържани от жартиери, Матю отстъпи назад и започна жадно да я оглежда от глава до пети. Лили потръпна, когато призракът на една усмивка се очерта на пълните му устни.

— Кой е казал, че ще те бия? — изрече той саркастично.

Изведнъж тя се озова в ръцете му и той започна да я целува, устата му я наказваше със странна нежност, когато тя се опитваше да извърне лице пред силата на целувките му. Нямаше къде да избяга. Матю уви ръка в обърканите ѝ медноцветни къдрици и я наведе назад, докато по едно време не ѝ се стори, че вратът ѝ ще се прекърши, докато той смазваше устата ѝ с целувките си. Със свободната си ръка той изследваше тялото ѝ, вдигайки ризата ѝ над кръста. Тя трепна силно, когато той изстена дълбоко и смъкна фината дреха, оставяйки я уязвима за ръцете и устата му.

Прекъсвайки внезапно целувката, Матю прошепна на ухото ѝ:

— Ако нараня нежната ти плът, няма да постигна нищо, освен може би да спася наранената си гордост. Знам много по-добри начини да те накажа, скъпа. Отвори крака и приеми мъжа си, както би трябвало да го направи една добра съпруга.

— Върви по дяволите! — изпъшка Лили.

Целувките на Матю я бяха оставили в безпомощно състояние, задъхана, пропадаща в гореща, неизмерима бездна; никак не ѝ се искаше да бъде така незащитна. Трябваше не само да се защитава срещу любовната агресия на Матю, но и срещу собственото си безпътно тяло. Допирът му събуждаше у нея спомени, които би искала да забрави.

Възмутената реакция на Лили не можа да възпре Матю. Той я грабна на ръце и я хвърли на койката, затискайки я отгоре така, че тя се озова прикована между изпъкналите мускули на бедрата му.

— Забрави ли колко прекрасно те карах да се чувстваш? — запита дрезгаво Матю.

Наведе глава и близна зърното на едната гърда, после го пое в устата си и го засмука, докато ръката му леко стискаше зърното на другата ѝ гърда.

Лили ахна. Нищо не беше забравила.

— Можеш ли да се закълнеш, че не искаш да те любя?

Не!

— Да — излъга тя, затваряйки очи срещу внезапния прилив на наслада, който разпъваше нервите ѝ. — Любенето не бива да се превръща в наказание.

Устата на Матю проправяше нежна пътека по деликатната извивка на хълбока ѝ към топлото, вълшебено място, което му даваше

толкова много удоволствие, когато мозъкът най-накрая осъзна думите ѝ. Устата му вече беше намерила малката, набъбнала пъпка и леко я масажираше с език, когато спря насред движението.

Любенето не бива да се превръща в наказание.

Господи! Нима тя смяташе, че той я люби за наказание? Това ли искаше той да си мисли Лили за него?

Лили преглътна едно изхлипване, поразена от изнервящата способност на Матю да кара тялото ѝ да се държи по начини, съвършено чужди за нея. С уста и ръце той превръщаше кръвта ѝ в топъл, гъст мед, подкопавайки волята ѝ да движи крайниците си и я свеждаше до трепереща маса от мускули и плът, която съществуваше само заради неговото внимание. Волята за съпротива беше отлетяла, само за да бъде заместена от потребността да почувства плътта на Матю до своята, да го усеща как се движи в нея, как я гали на места, които не беше знаела, че съществуват.

Потребността да бъде обичана.

Лили изстена, предавайки се, и приветства бурната страст на Матю, когато ръцете ѝ го обгърнаха и го притиснаха, а пръстите ѝ започнаха неспокойно да галят гърба му чак до седалището, да го подканват и настояват, показвайки му колко много го иска. Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае, че Матю е замрял неподвижно. Устата му вече не обгаряше плътта ѝ, ръцете му бяха прекъснали неспокойното си търсене. Той още беше надвесен над нея, свел глава и затворил очи. Дишаше тежко и накъсано, Лили почувства как мускулите му се свиват, докато той се мъчеше да си възвърне самообладанието.

Матю вдигна глава едва когато спечели победа над бушуващата си страст. Капки пот блестяха по челото му и мускулите му още потръпваха; Лили инстинктивно разбра, че е победил. Само си пожела и тя да можеше така лесно да надвие емоциите си. Тялото ѝ, тъй дълго лишавано от ласки, копнееше за задоволяване, каквото само Матю можеше да ѝ даде. Течен огън се разливаше из нея, правейки зърната ѝ чувствителни и кулминирайки в нежното място между бедрата. Господ да ѝ е на помощ, тя го желаше!

Мразеше начина, по който той ѝ отнемаше гордостта.

Матю се надигна полека от нея и тежко се отпусна настрана, закрил очи с едната си ръка. Остана да лежи така неподвижно за

няколко дълги, мъчителни минути, докато отново започна да диша нормално, а после се надигна и се обърна, за да погледне към Лили с нещо като учудване. Сексът беше като негова втора природа, просто задоволяване на първична нужда. Никога не си беше представял, че когато се ожени, това ще промени толкова много мисленето му. Лили беше сложно, влудяващо го същество, което постоянно го объркваше и смайваше с мъдростта си.

Любенето не бива да се превръща в наказание.

Тези прости думи бяха прогнали страстта му много по-ефикасно от студен душ. Той напразно зачака тези дълбоки чувства да се изпарят, след като има време да ги обмисли, но усети, че няма измъкване. Защо през всичките тези години, откакто познаваше Клариса, тя никога не беше изрекла такава провокираща мисъл? Въздъхвайки тежко, той се измъкна от леглото.

Лили се размърда смутено. Какво беше намислил сега? Беше ли променил решението си, щеше ли в крайна сметка да я набие? Не виждаше ли, че тя го иска? Не знаеше ли, че я оставя копнееща и незадоволена?

— Ка... какво ще правиш?

— Махам се — изсъска той през зъби. — Реших, че не си струва да си губя времето с тебе. — *Лъжа!* Толкова отчаяно я искаше, че усещаше това като остра болка. — За твое щастие, прекалено съм ядосан, за да те набия. — Отново лъжа. Не би могъл да нарани нежната ѝ плът, дори животът му да зависеше от това. Искаше да се люби с нея, но след като тя го беше ударила с провокативното си изказване, не беше сигурен защо точно иска да се люби с нея. — Ще те заключа в каютата.

Лили се изправи в леглото, сграбчвайки чаршафа, за да прикрие голотата си.

— Какво ще докаже това?

Погледна към него и веднага съжали.

Той стоеше с лице към нея, посягайки към ризата си, и лицето на Лили пламна, когато очите ѝ се плъзнаха надолу по тялото му към мястото, където мъжествеността му се издуваше под тънкия плат на панталоните. Езикът ѝ се подаде навън, за да овлажни устните ѝ, докато тя си припомняше усещането как той проникваше вътре в нея, твърд като стомана, но нежен и гладък като кадифе. Споменът беше

така жив и осезаем, че тя не можа да потисне лекия стон, които се изтръгна от гърлото ѝ. Звукът привлече вниманието на Матю и той погледна към нея, забелязвайки накъде е насочен погледът ѝ. Дяволска усмивка озари красивите му черти.

— Ако ме помолиш както трябва, може да ме убедиш да остана и да се любя с тебе.

Внезапно осъзнавайки накъде се е загледала, Лили вдигна очи.

— Върви по дяволите! Не искам да ме докосваш!

Матю сви рамене.

— Както искаш, скъпа.

Тя го изгледа яростно.

— Искам да ме оставиш на мира.

— Както желаш. Ще се погрижа някой да ти донесе храна, малко по-късно. Междувременно, предлагам да се възползваш от ареста и да помислиш върху грешките си.

— Грешката ми беше, че се омъжих за тебе. Ако бях имала избор, щях да избира някой друг, по-подходящ.

— По дяволите, Лили, защо трябва постоянно да се караме? Преди да замина от Бостън, като че ли се спогаждахме. Какво стана, че те накара да заминеш? Можехме да се разбираме добре занапред, ако не беше искала повече, отколкото можех да ти дам.

— Обидно ми беше да те делия с Клариса — каза Лили толкова тихо, че Матю трябваше да напрегне слух, за да я чуе. — Толкова лесно би било да те обичам, Матю, но да ти простя, че си задържал Клариса като любовница — това ми дойде твърде много.

Изражението на Матю омекна.

— Защо трябва да разваляш всичко, като споменавах чувства, в които не вярвам? Не ти ли е достатъчно, че се любим толкова страстно? Малко женени двойки имат дори и това.

— Не, не е достатъчно.

— Не съм чувал Клариса от месеци и не съм я виждал. Откакто се оженихме, не съм имал нито време, нито енергия за любовница.

— И очакваш да ти повярвам?

— Можеш да ми вярваш.

— Ти вярваш ли ми?

— Аз... — Господи, какво се опитваше да направи тя? Да го обърка? Как можеше да ѝ вярва, когато тя беше толкова красива, че го

болеше, когато я погледнеше? Когато я желаше много повече от всяка друга жена, която беше познавал, дори от Клариса. Когато в нейно присъствие не можеше да измиеш никакво обяснение? Той се намръщи. — Нямам време за този разговор, Лили. Ще поговорим по-късно, след като реша какво да правя с тебе.

Вече напълно облечен, той се обърна и излезе. Ясният звук от стържещ метат подсказа на Лили, че е заключил вратата отвън. Проклет да е, кипеше тя в безсилен гняв. Връхлетя я отчаяние, каквото не беше изпитвала никога дотогава, и ъ се стори, че сякаш стените се заключват около нея. Защо му трябваше да я заключва в каютата, запита се тя смутено. Къде можеше да отиде на този кораб, насред океана? Ако се опитваше да докаже, че е неин господар, беше се провалил. Своеволието му само я караше още по-решително да потърси начин да избяга от този брак, който и двамата не желаеха.

Лили прекара часове наред да се разхожда из каютата. Матю не се върна, но малко след залез слънце Дик Марлоу ъ донесе поднос с храна. Постави го на масичката и излезе, заключвайки вратата зад себе си. Очевидно Матю беше предупредил младия мъж да не се сближава с непокорната му съпруга.

Лили започна да се храни без никакъв апетит. Храната беше хубава, но тя не усещаше глад. Не можеше да мисли за нищо друго освен за обидните думи, с които смяташе да атакува Матю, когато го види отново. За нейно съжаление той не се върна в каютата. Нито тази вечер, нито следващата. Грижеха се за нуждите ъ, но Матю се държеше на разстояние. Тя не преставаше да се чуди какво е намислил той и се закле да осуети всичките му планове за нея. На третия ден затворничеството така започна да я разстройва, мисълта за бъдещето ъ толкова започна да я тревожи, че тя реши да направи нещо. Започна да удря по вратата с едно тенекиено канче, вдигайки такъв шум, че Матю влетя в каютата с мрачно и заплашително лице.

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева той.

Погледът му я прикова към стената, но за нейна чест тя не трепна.

— Искам да знам какво ще правиш с мене. Колко време трябва да стоя заключена в тази каюта?

— Докато не наредя друго.

— Какъв е този отговор? Дори на затворниците им е позволено да раздвижват и да излизат на чист въздух. Тук се задушavam и ако не ме пуснеш, ще вдигам такъв шум, че ще ти се доще да ме беше оставил при капитан Уейвърли.

Тъмните вежди на Матю се вдишаха леко.

— Капитан Уейвърли и хората му са оковани в трюма. Искаш ли да идеш при тях?

Лили пребледня.

— Аз... не, но и не искам да стоя тук дни наред. Не можеш ли да ми позволиш малко свобода? Къде мога да отида насред океана?

Матю се загледа в нея и тя усети, че сякаш я поглъща с очи, с неумолимия авторитет, който се излъчваше от фигурата му. Три дни я беше избягвал, чакайки гневът му да стихне, а сега мислеше само за едно — как да вдигне полата ѝ и да я обладае като разгонен козел. Със странно чувство на дистанциране той си я представяше гола, просната под него, разкошната ѝ червена коса разпиляна наоколо като огнена мантия. Усещайки как еротичните му фантазии го завладяват, Матю разтърси глава, за да я прочисти от подобни опасни мисли. Усилието беше напразно.

— Матю, чуваш ли ме? Не ме ли наказва достатъчно? Ако не ме оставиш да се кача горе, поне ми кажи какво смяташ да правиш с мене.

Прокарвайки дългите си, загорели пръсти през черната си коса, Матю я изгледа въпросително.

— Честно казано, не съм решил какво да правя с тебе, Лили. Не мога да те върна в Бостън, защото англичаните са блокирали пристанището.

— Къде ще отведеш капитан Уейвърли и екипажа му?

— В Насау, на Бахамските острови. Там може да се преговаря за откупа им.

Лицето на Лили доби замислено изражение.

— Защо не ме оставиш в Насау?

— Как ли пък не! — изрева Матю.

— И ще ме държиш на борда на „Морския ястреб“?

— Твърде опасно е — измърмори разсеяно той.

Дълго беше мислил над проблема и беше разбрал, че не може да държи Лили на кораба. „Морският ястреб“ беше капер, което означаваше, че трябва да влиза в битки на живот и смърт с враговете.

Всяка от тези битки застрашаваше живота му и живота на хората му. Не искаше това да се случи с Лили.

— Можеш да ме отведеш в Ню Орлиънс — предложи Лили. — Ще остана при Сара, докато войната свърши.

— Ще помисля — отвърна Матю, питайки се защо не се е сетил сам.

Може би мисълта, че Сара е в Ню Орлиънс, беше още твърде нова за него, за да му хрумне това просто разрешение на проблема му. Доколкото знаеше, Ню Орлиънс още беше достъпен за американските кораби, а ако не, винаги можеше да слезе на острова на Жан Лафит, Баратария, и да остави временно кораба, докато преведе Лили през тресавищата до Ню Орлиънс.

Матю се беше запознал с Лафит преди две години, когато беше се притекъл на помощ на пирата, които гордо беше развял американското знаме. Корабът на Лафит беше влязъл в битка с испански галеон и Матю му беше помогнал да го победи. След боя получи покана да посети убежището на пирата, когато пожелае.

— Къде сме сега? — запита Лили.

Единствената гледка от илюминатора беше развълнуваното море и синьото небе. Можеха да се намират където и да било.

— След два или три дни ще можеш да видиш някои от двестата острова, които съставляват Бахамите. Много малко от тях са населени. Насау е главният град и свърталище на пирати.

— Ще мога ли да слеза на брега?

— В никакъв случай! Нямаш представа какво ще предизвика сред местните появата на такава красива жена като тебе. Това са груби мъже без никакви принципи, които биха продали и родните си майки, ако им предложат добра цена.

— Няма ли жени в Насау?

— О, има достатъчно, ако наричаш жени проститутките и момичетата на пиратите. Не, Лили, ще си останеш на борда, където знам, че си в безопасност за краткото време, което ще прекараме в Насау. Няма да ми отнеме много време да намеря място, където да останат пленниците ни, докато англичаните ги откупят. Подобни неща се случват често в Насау и трябва само след известно време да се върна там, за да си получа парите. Сега, ако си получила отговор на въпросите си, аз имам други задължения.

И той се обърна, за да си тръгне.

— Ако не ми позволяваш да излизам на палубата, ще вдигам такъв шум долу, че ще трябва да ме вържеш, за да престана.

Очите на Матю блеснаха.

— Това би могло да бъде чудесно решение.

— Матю, моля те, какво лошо има в това? Трябва ми въздух, искам да се движа. Полудявам тук сама. За какво ме държиш затворена в тази каюта?

Матю стисна устни. За какво, наистина? Да я държи далеч от погледа си може би му беше по-лесно, отколкото да я търпи, защото тя беше очевидно недостъпна за него. Далече от очите, далече от сърцето, казваше старата поговорка. Единствената причина, поради която не предявяваше съпружеските си права, беше защото все още не можеше да реши дали желанието му да я притежава е резултат на гнева му и на нуждата да я накаже, или искаше да я люби, защото... Боже господи! Мислено се отърси, осъзнавайки опасната почва, на която стъпваше.

— Много добре, Лили — каза той. — Можеш да излизаш на палубата, когато пожелаеш, стига да не разсейваш хората ми.

Матю усети, че се удавя в усмивката, която Лили отправи към него, и от скъпоценния му самоконтрол се отчупи още една частичка. Ако не внимаваше, тя щеше да го накара да изрече думи, в които не вярва, само и само да може да прави с нея онези вълшебни неща, за които мечтаеше по цели нощи. Господ да го пази от жени, които виждат в секса нещо повече от просто удовлетворение, очакват, че браковете се сключват в небесата, и вярват, че любовта означава вечно щастие. Само такава млада, наивна жена като Лили би могла да иска всичко това. Той внезапно се обърна и излезе от каютата.

В следващите дни Лили се питаше дали явното пренебрежение на Матю е един вид наказание. Ако беше така, наистина успяваше. Когато тя излезеше на палубата за малко чист въздух, той почти никога не говореше с нея, но кожата ѝ тръпнеше, когато тъмните му, мрачни очи проследяваха всяко нейно движение. Погледът му беше тежък, изражението — неумолимо. Но Лили усещаше дълбоката вътрешна борба, кипяща в мощното му тяло. Дълбоко прозрение я караше да се пита дали и той я желае така силно, както тя него. Да желае Матю, да копнее за него така, както копнееше — това още не можеше да я убеди да го приеме според неговите условия.

Колко време щеше да мине, преди той да се умори от нея и да намери нова, която да заеме мястото ѝ? Ако не Клариса, тогава някоя друга жена щеше да задоволява ненаситния му апетит. Той беше взел богатството ѝ, трябваше ли освен това да притежава тялото и душата ѝ? Любовта беше толкова крехко чувство, но Лили знаеше, че това, което изпитва към Матю, с малко подхранване би могло да се превърне в любов. Страстта между тях беше нещо великолепно, но тя искаше повече. Той беше научил тялото ѝ да копнее за любовта, защо трябваше да бъде толкова лош, когато станеше дума за сърцето ѝ? Имаше моменти, когато Лили усещаше как у Матю трепва нещо дълбоко, но то изчезваше толкова бързо, че би могло и да бъде плод на въображението ѝ.

Сега тя стоеше до перилата на кораба, оглеждайки хоризонта, за да види някои от островите, съставляващи Бахамите, като знаеше, че са близо, но още не можеше да ги зърне. Когато Дик Марлоу се присъедини към нея, тя му се усмихна. Той беше дружелюбен млад мъж, когото Лили почти веднага беше харесала. Всъщност беше почти единственият на борда на „Морския ястреб“, който се осмеляваше да предизвика неодобрението на Матю, разговаряйки с нея.

— Скоро ще ги видите — каза Дик, правейки неопределен жест с ръка. — Ще се покажат най-напред като малки украшения върху синьо кадифе, сред венец от бяла пяна.

Лили напрегна очи, но не видя нищо.

— Матю каза, че ще спрем за малко в Насау.

— Да, за да свалим пленниците на брега и да уговорим откупа за тях.

— Бих искала...

— Погрижете се за задълженията си, господин Марлоу. Аз ще отговоря на въпросите на госпожа Хоук.

Лицето на Матю беше замръзнало в сурова маска и Лили усети да я побиват тръпки, когато той отпрати първия си помощник. Дик се поколеба, осъзнавайки напрежението между Матю и съпругата му, опасяваше се за безопасността на Лили. Макар да не мислеше, че Матю може да постъпи грозно, Дик знаеше, също както и целият екипаж, че те спят в различни каюти и че Лили е била хваната в сериозно провинение — да напуска съпруга си. Дик беше изпитвал гнева на Матю и почувства съжаление към Лили.

— Това е всичко, господин Марлоу — изрече сухо Матю.

Дик не можеше да направи нищо друго освен да отдаде чест и да се оттегли.

— Не искам да занимаваш офицерите или екипажа ми — изрече укорително Матю.

Намекът му накара Лили да избухне.

— Вади си каквито щещ заключения, но ние с Дик просто си приказвахме.

Това, че тя нарече подчинения му с малкото му име, отключи гнева на Матю. Не можеше да си спомни кога Лили се беше усмихвала на него с такова невинно изражение. Но напоследък той, естествено, не ѝ беше дал особено много поводи да му се усмихва.

— Господин Марлоу ще остане в Насау, за да прибере откупа — разкри Матю, наблюдавайки реакцията на Лили. Когато тя просто кимна, той, доволен, смени темата. — Когато стигнем в Насау, искам да си стоиш долу. Най-добре е никой да не знае, че на борда има жена.

Лили изслуша поръките и макар да не разбираше логиката му, не се възпротиви. Когато той слезеше на сушата, тя щеше да постъпи както си знае. Може би дори щеше да слезе тихомълком на брега и да намери начин да отплава за Англия. Но Матю като че ли беше отгатнал мислите ѝ и когато стигнаха Насау, я заключи в каютата ѝ, където тя само кипеше в безсилен гняв и се разхождаше напред-назад чак до ранните часове на следващия ден.

Матю и Дик седнаха в претъпканата кръчма и си поръчаха бира. Пленените англичани бяха затворени в една колиба на брега и двамата уредиха да се изпрати до Англия искане за откупа им. Матю даде нареждания на Дик относно пребиваването му в Насау и Дик се сбогува, тръгвайки да търси квартира. Тъмните очи на Матю се рееха неспокойно из оживената зала, където шумът от разговорите правеше невъзможно човек да мисли свързано. Двама груби моряци, седнали непосредствено до него, спореха за една безвкусно облечена жена. В залата се заформиха две малки сбивания, няколко пирати подеха войнствена песен.

Матю познаваше неколцина от пиратите, други изобщо не беше виждал, но всички бяха опасни, въоръжени до зъби и жадни да се сбият. Матю също жадуваше, но за нещо съвсем друго. Жена — ето

това му трябваше. Най-обикновена, страстна жена, която да отвлече мислите му от съпругата му, изискваща от него неща, които той не можеше да ѝ даде. Трябваше му жена, която да не иска нищо освен удоволствието, което той можеше да ѝ достави, жена, искаща секс, а не любов.

— Трябва ли ти жена, миличък?

Беше с боядисана е червено коса, едрогърда, с очи, обещаващи тайни удоволствия. Матю инстинктивно разбра, че ще бъде освободена и ентусиазирана в леглото. Точно каквото му трябваше, за да прочисти организма си от студената, неотстъпчива вещица, за която се беше оженил.

— Зависи — каза той уклончиво. — Ако жената си ти, мисля, че дори много ми трябва.

— Стаята ми е горе. Няма да съжالياваш. Чиста съм и знам как да угаждам на мъжете. — Тя млъкна за миг, извивайки гръб, за да даде възможност на Матю да се възхити от огромните ѝ гърди. — Името ми е Лили. Наричай ме Лил.

Матю трепна силно. Лили! Боже господи! Някаква игра ли играеше с него съдбата? Нямаше ли спасение от нежната магьосница, която смущаваше сънищата му и преобръщаше живота му с главата надолу? Внезапно Матю съзря възможността да се надсмее над съдбата, да надхитри извратените демони, които го преследваха. Хвана Лил за ръката и я поведе към горния стаж.

— Нямаш търпение, дяволе, а? — изкиска се тя, без да протестира, докато следваше Матю по стълбите. Беше най-популярната проститутка в „Златната гъска“, но рядко беше виждала толкова привлекателен мъж като Матю. — Как ти е името, миличък?

— Матю — измърмори той почти троснато. — Коя е твоята стая?

Лили посочи една от вратите и Матю я отвори, влизайки вътре заедно с нея. Тя беше облечена в къса червена рокля, чийто цвят ужасно не си подходеше с косата, но Матю не забелязваше нищо, само огромните ѝ гърди, издуващи се в деколтето на корсажа. Обърна я към себе си и започна да развързва връзките.

— Внимавай — предупреди го тя. — Това ми е най-хубавата рокля.

— Ще ти купя друга.

Матю беше подлудял. Подлудял от желание да се пречисти от образа на деликатната красота на Лили. От нуждата да отхвърли всяка предпазливост, да се върне тичешком на кораба и да каже на Лили точно това, което тя искаше да чуе. От дяволите, които му нашепваха, че няма защо да променя живота си само защото се е оженил. От навиците, твърде силно вкоренени, за да ги отхвърли. Но една сила, много по-голяма от всички други, показа присъствието си по най-първичен начин.

Дрехите на Лил лежаха на куп, струпани на пода. Матю отстъпи назад, за да се възхити на красотата ѝ, и в ужас се загледа в отпуснатите меса на прецъфтяващата проститутка, с която се канеше да легне. Желанието му угасна моментално и той изстина. Лили ли беше направила това с него? Преди да я срещне, би спал с Лил, без дори да се замисли, и то с огромно удоволствие. Ни най-малко нямаше да го притеснява фактът, че огромните ѝ гърди висяха почти до кръста или че имаше голям корем. Щеше да вземе удоволствието си и щеше да я забрави след десет минути.

Боже господи! Нима заради Лили вече не можеше да погледне друга жена?

Разтревожена от мълчанието на Матю, Лил се приближи към него.

— Какво има, миличък? Допреди малко беше много разгорещен. Искаш ли Лил да ти помогне? — Тя посегна, хвана го между краката и веждите ѝ се извиха нагоре учудено. — Разбирам, че Лил ще трябва да свърши една работа. Свали си дрехите, миличък.

Матю се дръпна с отвращение. Това никога не му се беше случвало преди и той знаеше кого да обвини.

— Съжалявам, Лил, не съм в настроение. — Пъхна ръка в джоба си, извади една монета и я хвърли на леглото. — Може би друг път.

Обърна се и излезе. Възмутеното ахване на Лил секна, когато видя каква е монетата, оставена от Матю.

Той спря долу в общата зала, за да обърне още една чаша бира, преди да напусне кръчмата, набърчил чело в угрижен размисъл. Знаеше точно какво иска и то не беше червенокосата проститутка, която може би беше спала с повече мъже, отколкото бяха жените, които той беше познавал в живота си.

Лили.

Случилото се преди малко в кръчмата остави дълбоко впечатление у него и той сериозно се замисли. Ако трябваше да бъде съвършено честен, налагаше се да признае, че Лили някак си беше станала абсолютна необходимост за него. Господ знае, че се бе опитвал да я изличи от мислите си, че се беше борил да не се обвързва с една жена за цял живот. Дори беше признал, че няма намерение да ѝ бъде верен. Но тъмните сили в него работеха, за да опровергават всички декларации. Независимо дали му харесваше или не, той беше по-верен на Лили, отколкото господ беше определил за който и да било мъж. И по-невероятното беше фактът, че дори не можеше да си го обясни.

Матю се качи дълбоко замислен на борда на „Морския ястреб“ и влезе в каютата, която използваше, след като беше предоставил собствената си каюта на Лили. Беше доста след полунощ и на кораба цареше тишина. Вахтеният събщи, че всичко е наред, и Матю се запита дали Лили е още бясна, че я е заключил за през нощта. Спря пред вратата ѝ, пръстите му се озоваха на инчове от ключа, тялото му се напрегна от желанието да отвори вратата и да я погледне. Не, по дяволите, той искаше да направи нещо повече, а не само да я погледне. Искаше да смъкне дрехите от сладкото ѝ телце и да влезе отново в нея, докато не пречисти кръвта си.

Дори да му отнеме цял живот.

12

Когато на следващата сутрин Лили натисна дръжката на вратата, тя поддаде лесно под пръстите ѝ. Предположи, че някой е отключил рано сутринта, и се облече бързо, защото вече беше късно. Когато излезе на палубата, видя Матю със замъглени очи. Изглеждаше ужасно, сякаш не беше мигнат през нощта. И на него ли му беше толкова зле, колкото и на нея, запита се разсеяно Лили, когато Матю изръмжа нещо като поздрав.

— Добра работа ли свърши на брега? — осмели се да изрече тя с хладен глас.

— Много.

Плахата му усмивка подведе Лили да допусне, че снощи с правил и нещо друго, освен да се занимава с откупа за пленниците. Тя изсумтя възмутено и се обърна, за да погледне към пристанището. Но не го видя. През нощта явно корабът беше отплават и сега тя не виждаше нищо друго освен спокойни сини води и очертанията на далечни острови.

— Излезли сме от Насау?

— Отплавахме със среднощния отлив, нямаше защо да се бавим повече там.

— Къде отиваме?

— Към Ню Орлиънс. Това с едно от последните пристанища, които още не са блокирани от англичаните.

— Колко време ще останем там?

— Само ти оставаш — поправи я Матю. — Когато те заведе на брега, в безопасност при Сара и Джеф, ще се върна в морето. Тази война още не е свършила. Сега, ако ме извиниш, имам задължения. Ако още не си закусила, иди в кухнята. Готвачът ти е оставил храна.

Лили се обърна и го загледа как се отдалечава, питайки се с коя ли жена е спал снощи. Дали я е познавал отпреди, или просто я е избрал ей така, само колкото да утоли страстта си? Не че имаше някакво значение, опитваше се тя да се самоубеждава. Щом той не я

безпокоеше, можеше да спи с която си иска. Тя дори започваше да вярва на лъжите си, докато не си спомни колко прекрасно се любеше Матю с нея, колко великолепно я караше да се чувства и колко покъртително реагираше тя.

Очите на Лили се присвиха замислено, докато галеха мъжествената линия на тесните му хълбоци, стегнатите кълба на седалището, които се свиваха с всяка стъпка, докато той се изкачваше по стъпалата към мостика. Гърбът му беше изправен и строен, раменете — широки. Изведнъж той се обърна и срещна погледа ѝ, втренчен в него; в очите ѝ той прочете всичко друго, само не и безразличие. За един бездиханен момент очите им останаха впити един в друг, после Матю пусна една дяволита усмивка и продължи изкачването си. Лили се изчерви и наведе глава, мъчейки се да се съсредоточи върху всичко друго, само не и върху самодоволната усмивка на Матю. Магьосник ли беше този мъж, запита се тя, тръсвайки сърдито глава. Как беше разбрал, че го гледа?

Тази нощ Матю дръзко влезе в каютата на Лили, без да почука. Тя се приготвяше да си легне и тъкмо беше навлякла строгата си бяла нощница, когато Матю нахлу в каютата. Една лампа висеше от тавана и тя замръзна, когато той спря на прага, взрян в нея така напрегнато, че сякаш наистина виждаше всичко през единствената ѝ тънка дреха.

— Какво искаш? — запита тя, възвръщайки си най-сетне гласа.

— Това е моята каюта, мога да влизам когато си искам.

— Тогава ми намери друга, където да не бъда обезпокоявана — изрече предизвикателно тя.

— Ти още си моя съпруга, Лили.

— Това не ти попречи да спиш с друга жена в Насау!

Матю пребледня. Внезапното оттегляне на кръвта от лицето му само потвърди подозренията на Лили, че Матю е прекарал свободното си време в Насау в прегръдките на чужда жена.

— Не можеш да знаеш!

— Сега знам.

Гласът ѝ беше толкова спокоен, че не издаваше вътрешната борба, която кипеше в душата ѝ.

— Защо да не потърся утеха другаде, щом съпругата ми отказва да изпълни съпругеските си задължения?

— Защо, наистина? — повтори Лили с безразличие. — Казах ти, че не ми харесва да бъда използвана за тази цел.

— Но ти харесва да се любиш с мене.

— Е — отвърна тя с неохота, — много те бива.

Матю се усмихна едва-едва.

— Има още много неща, на които мога да те науча.

— Не ми трябват уроците ти.

Ъглите на устата му се отпуснаха мрачно.

— Какво означава това? Нима Клей Уинслоу те е учил на разни неща, докато ме нямаше?

— Отвратителен си — заяви Лили, нарочно обръщайки гръб. — Моля те, излез, уморена съм.

Матю се вгледа за миг в гърба ѝ, стиснал отпуснатите си юмруци. Нямаше никаква представа защо иронията ѝ го караше да губи самообладание. Господ знае, че имаше достатъчно разум, за да я набие и да я накара да му се подчинява, но странно, искаше само да смъкне този отвратителен бял саван от тялото ѝ и да я люби, докато тя не започне да моли за милост. Представи си плътта ѝ под ръцете си, вкуса ѝ по устните си и тези измъчващи го картини бяха достатъчни, за да се озове с две дълги крачки при нея.

Лили ахна, когато почувства пръстите на Матю да се стягат около крехката плът на раменете ѝ и да я обръщат към него.

— Отвратителен, а? Мислиш, че съм отвратителен? Нямах представа какво означава тази дума. Може да съм отвратителен, но на тебе това ти харесва.

Тя усети как започва да го удря по гърдите. Но преди да си поеме дъх, устата на Матю се впи в нейната. Тя изскимтя протестиращо, когато езикът му раздели устните ѝ и навлезе безмилостно в горещата топлина на устата ѝ. Ушите ѝ започнаха да бучат, главата ѝ се замая от липса на кислород, но Матю продължи да я наказва с целувките си. Докато тя не омекна в ръцете му и той я почувства да се отпуска безпомощно до него, едва тогава освободи устата ѝ. Вече беше разкопчал горните копчета на нощницата ѝ и сведе глава към розовите връхчета на гърдите ѝ.

Лили си пое дъх на пресекулки, когато влажната топлина на устата му докосна чувствителното ѝ зърно. Тя го усети да се издува и да се втвърдява под езика му и безмълвно прокле разпътното си тяло,

задето реагираше на мъж, когото тя не можеше да понася. Когато Матю я вдигна на ръце и я отнесе на леглото, тя изведнъж разбра, че го беше измъчвала отвъд границите на всяко търпение, и само чудо би могло да го спре сега. Тъжното беше, че в този момент тя не знаеше дали иска той да спре или не. Тялото ѝ пламтеше, кръвта кипеше във вените ѝ и когато Матю коленичи на леглото до нея и вдигна нощницата ѝ, съпротивата ѝ почти изчезна. Когато ръцете му намериха влажното място между бедрата ѝ и той започна да го възбужда с невероятно умение, волята ѝ се пръсна на малки парченца.

Сега той пъшкаше, очите му бяха станали сурови, като бляскави диаманти, докато освобождаваше напрегнатата си мъжественост от стягащите го панталони. Тя го усети да се стяга и да набъбва срещу бедрото ѝ и зачака, останала без дъх, той да проникне през последната ѝ защита. Но Матю имаше други идеи. Бавно сниши уста към мястото, където пръстите му се бяха намирали допреди броени мигове.

— Това отвратително ли е? — запита той, докато езикът му се плъзгаше над набъбналата ѝ женственост.

— Да! Не! О, господи, не знам! Не мога да мисля, когато го правиш.

Матю не отговори, заравяйки уста дълбоко в слабините ѝ, търсейки, намирайки, измъчвайки я с устни и език. Сега езикът му навлизаше навътре и Лили хвана главата му, опитвайки се да го отмести, но само го придърпа още повече, когато той намери скритата пъпка на нейната женственост и започна предизвикателно да я ближе с върха на езика си. Изви се към него и той стисна седалището ѝ, за да я задържи на място. Единственият звук в каютата беше тежкото дишане на Лили, накъсвано от заглушените стонове на Матю.

Матю прие изблика на нейната страст, наслаждавайки му се, докато умело я отвеждаше към ръба на здравомислието. Изведнъж от гърлото ѝ се откъсна вик на жажда, на желание, молба за освобождение от мъчението на неговото любене. Матю я съжали и я поведе неотклонно към кулминацията. Лили спря на ръба за един тревожен момент, а после се сгромоляса в бездънната пропаст на екстаза.

— Сега е мой ред — изпъшка той, вдигна се и се отпусна върху нея.

Съвземайки се бавно, Лили усети мощната ерекция на Матю да навлиза между краката ѝ и ги разтвори още повече, за да го приеме. Той едва беше влязъл, когато някой заблъска по вратата. Матю замръзна, мощните му мускули се напрегнаха, за да възстановят контрола, когато се надигна над тялото на Липи. Ужасното изражение на лицето му предвещаваше неприятности за онзи, който се беше осмени да се намесва в такъв критичен момент.

— Капитане — чу се глас от другата страна наред с подновеното чукане по вратата. — Вахтеният забеляза кораб. Луната грее ярко и се вижда добре през далекогледа, ако искате да погледнете.

— По дяволите! — изсъска Матю през зъби, борейки се да овладее бушуващата си страст. — Идвам, можеш да спреш с тоя адски шум.

— Да, да, сър — чу се заглуженият отговор.

Звукът от отдалечаващи се стъпки заглъхна по коридора.

С изкривено от гняв лице Матю изпусна тежка въздишка и бавно се надигна от Лили. Все още замаяна, тя лежеше неподвижно, с въпросителен поглед, когато Матю се взря в нея със смесица от съжаление и учудване.

— Отново печелиш, любов моя. — Говореше толкова тихо, че тя едва чуваше думите му. — Но ти винаги печелиш.

Трябваша му само няколко мига, за да оправи дрехите си, а после излезе с нерешителни стъпки от каютата. Мина много време, преди Лили да осъзнае, че Матю няма да се върне тази нощ, и накрая тя изпадна в неспокоен сън.

Зората тъкмо беше отстъпила пред лъчите на искрящото слънце, когато Лили се събуди на следващата сутрин. Протегна се, усещайки странна наслада, докато не си спомни причината за задоволството си. Матю отново го беше направил. Беше я докосвал, беше я целувал и напълно я беше омаял, докато тя не се беше превърнала в нещо невестествено в ръцете му, готова и желаеща да го остави да прави каквото му се прииска с нея. Защо трябваше да бъде толкова безгръбначно, щом станеше дума за Матю, запита се тя, докато гневът се надигаше полека у нея. После си спомни, че беше решила да го напусне поради същата тази причина. Макар да я възбуждаше с любенето си, той не ѝ обещавахе нищо.

Внезапно мислите на Лили се насочиха към онзи момент от изминатата нощ, когато Матю почти я беше обладал и в последния момент се беше отдръпнал. Кораб! Вахтеният беше видял кораб. Английски? Или друг американски капер, търсещ плячка? Или — тъй като бяха много близо до Бахамите — пиратски кораб? Понеже догадките не можеха да ѝ донесат нищо друго освен главоболие, тя стана бързо, облече се и излезе на палубата. Видя Матю на мостика с далекоглед пред очите да проследява приближаването на непознатия кораб. Помисли, че изглежда уморен, и се запита дали изобщо е спал тази нощ.

Премествайки поглед в посоката, накъдето гледаше Матю и по-голямата част от екипажа, Лили видя неясните очертания на кораб, който очевидно ги преследваше. За съжаление, беше твърде далече, за да различи цветовете на знамето му.

— Ако е английски, ще спрем и ще се бием. — Докато Лили напрягаше очи, за да разгледа приближаващия се кораб, Матю беше слязъл от мостика, за да застане до нея. — Няма да е първият неприятелски кораб, който сме видели и предизвикали, откакто излязохме от Бостън, и няма да е последният.

Увереността му ободри Лили.

— Кога ще ни настигне?

Матю присви очи, вглеждайки се в далечината.

— В късния следобед, ако вятърът продължава все така да духа в кърмата му. Във всеки случай, няма да бягаме. Хората са готови да се бият и нямат търпение да спечелят поредната си победа.

— Толкова много ли са? — запита Лили с приглушен глас.

— Победите ли?

Лили кимна.

— Да, пленил съм доста плячка, откакто влязох във войната. Досега имах късмет, щетите бяха малки, както и човешките загуби.

Той се взираше в нея така напрегнато, че тя се почувства заплашена от погледа му.

— Какво има, Матю? Защо ме гледаш така?

— Не искам да те наранят, Лили. Но не искам и да разочаровам екипажа си, като подвия опашка и избягам — изненадаха я думите му. — Още не сме губили битка, но винаги има първи път. Когато дойде време, стой долу, там няма да пострадаш. Доколкото мога да преценя

от такова разстояние, като че ли е английски боен кораб. Бърз и добре въоръжен, но такъв е и „Морският ястреб“.

— Вярвам в способностите ти — изрече Лили толкова сериозно, че Матю не можа да не се усмихне.

— Поне имаш доверие в нещо, което правя — произнесе той сухо.

После се зае със задълженията си и Лили остана да се взира тревожно в приближаващия се кораб. Поради някаква неясна причина тя не можеше да се отърси от усещането за надвиснала опасност. От мига, когато за първи път зърна смътните очертания на кораба, някакво смущаващо предчувствие не ѝ даваше мира. Беше усещане, от което не можеше да се отърве през целия ден.

Малко след пладне предсказанието на Матю се сбъдна, когато разбраха, че това наистина е английски боен кораб. На Лили ѝ изглеждаше огромен и страшен, подгонван от вятъра. Със скоростта, с която се движеше, тя предположи, че ще настигне „Морският ястреб“ около времето, което Матю беше определил. Подготовката за битка вече вървете с пълна пара; палубата гъмжеше от мъже, които подготвяха оръдието и оръжията, с които щяха да се отбраняват. Почти никой не ѝ обръщаше внимание, докато тя стоеше плътно до перилата, а кехлибарените ѝ очи бяха изпълнени със страх, който не можеше да назове.

Когато английският кораб скъси разстоянието до един оръдеен изстрел, Матю като че ли изведнъж си спомни за нея.

— Върви долу, Лили, и не излизай на палубата, каквото и да чуеш. Ако не си преживявала морска битка, нямаш представа колко ужасен е шумът и колко пушек се вдига, а като те знам каква си любопитна, ще се изкушиш да видиш какво става. Предупреждавам те, не го прави. Заклучи се в каютата и не отваряй на друг освен на мене. Ясно ли е?

— Но, Матю...

— Не спори, Лили, просто го направи.

Изражението му беше така непреклонно, че Лили не се осмели да му се противопостави, затова се съгласи.

Той веднага я отведе в каютата ѝ. Но вместо да се върне незабавно на палубата, я притегли в прегръдките си и я зацелува яростно. Устата му започна да броди от устните до челото ѝ, по бузите

и надолу, до неспокойно пулсиращата вена в основата на шията ѝ, а после отново към устните ѝ. Притисна я плътно до себе си, докато тя не започна да усеща неспокойното туптене на сърцето му през дрехите.

— Длъжница си ми — прошепна той срещу устните ѝ.

После внезапно я пусна. Тя загледа в смаяно мълчание как той се обръща и тръгва обратно. Едва когато изчезна нагоре по стълбата, Лили успя да намери сили да влезе в каютата и да заключи вратата зад себе си.

Лили притисна ръце към ушите си, за да заглуши ужасиите звуци на топовни гърмежи и викове на агония, които долитаха до нея. Матю беше прав, нищо не я беше подготвило за грохота на битката и писъците на ранените след оръдейните експлозии. Като си помисли, че някой от тези гласове може да е на Матю, тя едва не припадна. Защо настоя тя да седи долу, когато можеше да бъде от полза? И защо тя се съгласи с това безумно нареждане, когато можеше да помогне, да се погрижи за ранените? Изведнъж към гърмежа на оръдията се прибави и дрънчене на метал и вниманието на Лили се изостри. Нов елемент ли имаше в битката?

Едва беше помислила това и отговорът дойде в пристъп на паника. Звънът на метала означаваше, че „Морският ястреб“ е взет на абордаж и на палубата се вихри ръкопашен бой. Предупреждението на Матю се изпари, когато Лили отключи вратата на каютата и надникна предпазливо в празния коридор. Гъсти кълба дим се стелеха по коридора, поради което тя сметна, че корабът се е подпалил. Пушекът я задави, тя се разкашля, но успя да стигне до стълбата, където усети повеи на свеж въздух. Колкото би могъл да бъде, като се вземе предвид острият мирис на битката. Тя се изкачи полека по стъпалата и предпазливо надникна към палубата, стигайки най-горе. Корабът се люлееше силно и Лили помисли, че потъва. Но после разбра, че по време на боя се е надигнал вятър и е завалял дъжд, който сега обливаше двата кораба и екипажите им.

Матю разбра, че боят ще бъде на живот и смърт, когато видя големината и оръдейната мощ на английския кораб. Беше „Горди“ — кораб, чиято репутация предшестваха появата му. Матю напълно правилно предположи, че на борда се намират войници, тръгнали да се

бият в Съединените щати, така че разполага с двойно повече хора, отколкото имаше той на своя „Морският ястреб“.

След като беше печелил битките с няколко английски търговски кораба и фрегати, сега имаше злощастния късмет да налети точно на военен кораб, който като нищо можеше да го победи. И докато „Горди“ бързо скъсяваше разстоянието помежду им, той осъзнаваше все по-ясно, че не може да избяга, дори да беше поискал. А искаше — заради Лили. Но корабът бе твърде бърз и нямаше къде да се скрие тук, насред океана, въпреки че Бахамските острови се виждаха на хоризонта.

За чест на Матю „Морският ястреб“ даде първия изстрел, на който „Горди“ отговори мигновено. И битката започна. Но колкото и бързо да маневрираше, Матю не успя да избегне непреклонния си преследвач. „Горди“ даде няколко точни изстрела по значително по-малкия „Морският ястреб“, причинявайки забележими щети, включително няколко малки пожара. Но на Матю и през ум не му минаваше да се предаде. Дори когато абордажните куки свързаха здраво двата кораба и мъже в яркочервени униформи започнаха да се изсипват на палубата на „Морския ястреб“ размахвайки саби и огнестрелни оръжия.

Двама войници го накараха да отстъпи назад и да се прислони до счупената мачта, докато отбиваше умело ударите им, но боят беше неравен. Той се уморяваше бързо от раната в рамото, която кървеше обилно, карайки дясната му ръка да изтръпва. Освен дълбоката рана в рамото той цял беше покрит с кръв от многобройните по-малки наранявания и разбра, че ако приливът не се обърне в негова полза, скоро ще загуби битката. Единствената успокояваща мисъл беше, че от това, което знаеше за капитана на „Горди“, вероятно Лили щеше да бъде предадена на баща си жива и здрава. Вероятно това би било най-доброто, което можеше да ѝ се случи.

Изведнъж Матю осъзна, че вятърът вие край тях, карайки двата кораба да се блъскат един о друг. Чу удара и разбра каква опасност ги застрашава, ако бурята се засили. Тази област от Северния Атлантик се славеше със свирепите си урагани, които идваха изневиделица и нанасяха съкрушителни удари.

Корабът изведнъж се наклони силно и Матю падна на колене, излагайки се на възможна атака. Двамата му противници разбраха това едновременно и веднага го нападаха. Той посегна за сабята си, но

беше твърде късно. Затвори очи за миг в безмълвна молитва, но усети, че умът му е пълен с мисли за Лили. Съжали, че не беше могъл да довърши започнатото предната нощ, но се радваше, че ѝ е дал миг на блаженство, макар да я беше оставил незадоволена. В следния миг отвори очи, за да посрещне смъртта така, както подобава на мъж, и шокиран видя как някой напада изотзад двамата английски войници и ги поваля. Те се хлъзнаха по мократа палуба в объркана купчина от ръце и крака.

Лили беше забелязала Матю веднага щом надникна към палубата и лицето и пребледня. Той беше клекнал на две крачки от двама британски войници, които тъкмо бяха вдигнали сабите си, за да нанесат смъртоносния удар. Без да помисли за собствената си сигурност, тя се промъкна и блъсна двамата, които застрашаваха живота на Матю. Те се проснаха на палубата, но тя не успя да се задържи и също падна долу. В същия миг Матю я позна и сграбчи роклята ѝ. Но отслабената му дясна ръка не му позволи да я задържи. Тя продължи да се плъзга напред по мократа от дъжда палуба, докато не стигна до перилата.

Матю затаи дъх, когато Лили се вкопчи в перилата и като че ли успя да спре стремглавото си падане. Той се изправи несигурно, за да ѝ помогне, но внезапен порив на вятъра и неочаквано накланяне на кораба запратиха Лили право във водата. Матю изрева гневно и допълзя до перилата. Не я виждаше никъде. Без нито секунда колебание той се хвърли след нея.

Гмурна се дълбоко и отвори очи. Не виждаше нищо в мътната вода, само водорасли и пяна. Изскочи на повърхността, поемайки си въздух, и трескаво затърси с очи за някаква следа от Лили. Нищо. Пое си дълбоко дъх и отново се гмурна, този път по-дълбоко, докато не му се стори, че дробовете му ще експлодират. И точно когато взе да губи надежда, нещо меко докосна лицето му. Той инстинктивно го сграбчи, разбирайки, че е хванат кичур от дългата коса на Лили. С подновена енергия, каквато не беше подозирал, че притежава, Матю я задърпа към повърхността.

Някой на борда беше ли ги видял, запита се той отчаяно, поглеждайки към кораба. Вятърът духаше силно и валеше проливен дъжд. Той едва различаваше силуетите на двата кораба. Помисли, че

очите го лъжат, когато видя „Горди“ да се отдръпва от „Морския ястреб“ и да се отдалечава.

Полюшвайки се върху вълните, Матю придържаше Лили, чудейки се колко ще издържи, преди бурята да се превърне в ураган. Дясната му ръка вече беше изтръпнала и още по-зле — той не знаеше дали Лили е жива. Тя висеше в ръцете му като мъртва и за да я крепи, от него се изискваше повече напрежение, отколкото би могъл да понесе в това състояние. Загубата на кръв си беше казана думата и той пламенно се замоли дано двамата с Лили да са се помирили в последните си мигове заедно.

Изведнъж нещо се блъсна в Матю, изкарвайки дъха му. Той потъна под повърхността и веднага се показа, плюейки вода. Откачало помисли, че е акула, и се отчая при мисълта за такъв безславен край. Но в странния полумрак на бурята видя, че не е акула, а голяма част от мачтата на „Морския ястреб“, отчупена от оръдейния изстрел на „Горди“. Премествайки Лили на отслабналата си дясна ръка, Матю сграбчи дървото с по-силната лява ръка. Успя да хване парче от платното и да придърпа мачтата, за да се хване по-здраво за нея.

Предпазливо побутна Лили и я намести върху отломъка. Обърна я по корем и от устата ѝ бликна вода. После бавно и болезнено се надигна, настанявайки се на мачтата, и се намести, обгърнат дървото с крака, точно зад Лили. След като си почина, извади ножа от колана си и нарязва ивици от платното, за да завърже Лили за него, та да не се изплъзне, ако нещо му се случи. После направи същото със себе си, като се привърза към дървото през кръста. Тези задачи изчерпиха и без това намалялата му сила. Сега можеше само да се надява и да се моли някой на борда на „Морския ястреб“ да ги види и бурята да не се превърне в свиреп ураган.

Молитвите на Матю бяха удовлетворени само наполовина. Бурята се разрази едва на сутринта, но единственият моряк, който ги беше видял да падат през борда, беше ранен малко след това и лежеше безчувствен на палубата.

Хаос цареше по палубите на „Морския ястреб“. Капитанът на „Горди“ видя, че приближава буря, и взе решение, което спаси екипажа на американския капер. Той осъзна, че стихията може да повреди или дори да унищожи двата кораба, както бяха свързани, и реши да

потърси подслон, вместо да посреща бурята в открито море. Не бяха далече от Бахамите, където можеше да намери стотици малки, защитени островчета и заливчета. Преценката му беше трезва — каквато би направил всеки капитан, прекарал достатъчно време на море. За негово съжаление, но за щастие на „Морския ястреб“ бурята не се превърна в истински ураган. Когато това стана ясно, повреденият „Морски ястреб“ вече се носеше към сигурното пристанище на Насау.

Когато раненият моряк на борда на „Морския ястреб“ се свести и разказа на втория помощник какво е видял, корабът вече не можеше да се върне, за да ги търси. Във всеки случай, ако капитанът и съпругата му бяха оцелели, сигурно бяха на много мили от кораба. Когато „Морският ястреб“ стигна в Насау, Дик Марлоу пръв научи лошата вест. Смаяният първи помощник веднага се разпореди да поправят повредите и се закле, че ще започне търсенето още щом корабът стане годен да плава. За съжаление, младият мъж нямаше представа, че повредите са толкова големи, че щяха да минат седмици, преди корабът да излезе в открито море и да търси из многото острови и островчета, които съставляваха Бахамския архипелаг.

Матю нямаше представа колко време са се носили по повърхността. Ужасната жажда му подсказваше най-малко цял един ден, а може би и повече, защото през повечето време беше се носил по вълните, изпаднал в безсъзнание. Лили още не се беше свестила, но показваше признаци, че ще го направи, и Матю можа поне малко да се зарадва. Почти си пожела да беше останала в несвяст, защото когато се събуди, се видя привързана към мачтата и жадна колкото него. Слънцето печеше безмилостно след бурята и той усещаше как кожата му изгаря. Беше прикрил добре нежната кожа на Лили с остатъците от платното, но за него не беше останало достатъчно.

Все още обаче имаше за какво да бъде благодарен. Бяха живи и доколкото можеше да предположи — недалече от Бахамите. Всеки момент можеха да доплуват до някое от островчетата и ако трябва, да останат там, преживявайки от изобилието на пищната природа. Мисълта да бъдат сами с Лили на някой пустинен остров замая главата му. Въпреки слабостта си тялото му се стегна при представата, че ще има Лили всеки час от деня, че тя ще спи в прегръдките му всяка нощ, че ще се люби с нея всеки път, щом има настроение.

Без никакво оръжие, само с ножа, все още здраво закрепен на колана му, тя трябваше да разчита на него, за да оцелее, да очаква подслон и храна. Тя щеше да зависи от него, за да я защитава, а може би дори щеше да се научи и да я обича... Господи, за какво се беше замислил сега?

— Матю?

Гласът ѝ беше изтънял, но той ясно чу името си. Тя облиза сухите си устни, но на повърхността им остана много малко влага.

— Тук съм, Лили.

— Къде... къде сме?

— Някъде в океана, близо до Бахамите.

— Живи ли сме?

Макар да го болеше да се усмихне, въпреки това го направи.

— Надявам се. Не бих искал в рая да ми е горещо и да съм жаден. А може би сме отишли в другата посока — пошегува се той унило.

— Не е смешно, Матю, работата е сериозна — укори го Лили. — Защо не мога да се движа?

— Защото съм те завързал за мачтата. И аз се завързах. Това може би ни е спасило, защото и двамата бяхме в безсъзнание доста време.

— О!

— Защо го направи, Лили? — запита изведнъж Матю. — Защо не остана долу, както те бях помолил?

Лили мълча дълго време, преди да отговори.

— Мисълта, че може да те ранят или да умреш, ме накара да изляза. Аз... исках да помогна.

— Наистина ми помогна, повярвай ми, но едва не загуби живота си. Спомняш ли си какво стана?

— Нищо не помня, след като паднах във водата. — Изведнъж тя обърна глава и го обля с кехлибарения си поглед. — Ти как падна зад борда? Защо не съм се удавила?

Мълчание.

— Матю, чуваш ли ме? Как падна във водата?

Гласът му беше нисък и рязък.

— Скочих.

— Какво?

— Скочих след тебе.

Лили замълча, твърде смаяна, за да отговори. Мислеше да каже какво ли не, но можа да изрече само две кратки думи.

— Благодаря ти.

— Ти ми спаси живота, така че съвсем редно беше аз да спася твоя — каза Матю, подценявайки смелата си постъпка.

След това и двамата замълчаха, проучвайки собствените си мисли и надежди за бъдещето, което можеше и да няма. Колко време щяха да издържат без вода? Със сигурните си моряшки познания Матю беше наясно, че няма да е много.

Бученето в ушите ѝ нарастваше и затихваше като прибой във ветровит ден и Лили едва успя да отвори облепените си със сол клепачи. Яркото слънце я заслепи и тя бързо затвори очи, за да се спаси от неумолимия му пек. Полека започна да осъзнава и други неща със замаяния си мозък. Вече се не подмятаха безпомощно над шибаните от вятъра вълни, усещаше твърда почва под себе си. Вода я плискаше на равни интервали. В съзнанието ѝ проникнаха и звуци. Птичи крясък нахлу в замъглените предели на мисълта ѝ. Разтърсвайки глава, сякаш да я освободи от паяжини, Лили успя да отвори очи и да вдигне глава.

Гледката, която се представи пред очите ѝ, беше най-красивата, каквато някога беше виждала. Земя! Парчето мачта, върху което се бяха закрепил двамата с Матю, по чудо беше доплавало до един от седемстотинте острова в Бахамите. Какъв необикновен късмет, помисли тя, след като беше готова да посрещне смъртта на сред океана. Вместо това двамата лежаха на прекрасен пясъчен плаж, който изглеждаше като самия рай. Извивайки полека глава, тя видя Матю, легнал неподвижно зад нея, и почувства как я връхлита пристъп на неопишуема паника.

— Матю!

Никакъв отговор.

— Матю, чуваш ли ме?

Мълчание.

Лили трескаво задърпа вървите, които я придържаха към мачтата, и изруга, когато схванатите ѝ пръсти ги отвързаха след невъзможно дълго забавяне. Отчаяна, че не може да развърже най-дебелите възли, тя изведнъж си спомни за ножа на Матю. Посегна зад себе си, напипа ножа, който още стърчеше, втъкнат в колана му, и го измъкна. Разряза стягащите я възли и се обърна, за да среже вървите на Матю. Когато го освободи, го търкулна по гръб. Предпазливо докосна

челото му. Беше горещо, ужасно горещо. А кожата, изложена на слънцето, беше добила ужасен, тъмен червен цвят.

После тя забеляза сълзящата рана на рамото му и задавен вик се изтръгна от гърлото ѝ. Кървенето почти беше спряло, солената вода я беше промила, но рамото му още изглеждаше подуто, а ръбовете на раната бяха раздърпани и назъбени. Лили разбра, че трябва да я зашие, но тъй като нямаше нито игла, нито конец, не можеше да я затвори. Осъзна и че трябва да спаси Матю от прибоя, защото водата се покачваше и можеше да го отнесе обратно в морето.

Тя го хвана под мишниците и го повлече нагоре по пясъчния плаж към дърветата, обграждащи искрящата дъга от пясък и вода. След като го настани удобно, реши да издърпа и остатъка от мачтата, защото голямото парче дърво и останките от платна можеха да им влязат в работа. Когато свърши и това, Матю показва признаци на съвестяване.

— Вода — изстена той, облизвайки сухите си устни, докато се опитваше да стане.

Лили го натисна полека надолу.

— Лежи мирно, Матю, изгубил си много кръв и имаш треска.

Той присви очи срещу яркото слънце.

— Лили? Къде сме?

— Не... не знам. На някакъв остров. И аз съм жадна, но не знам дали тук има вода.

— Ще поогледам — изрече едва чуто Матю, готов отново да се надигне. Успя да се задържи облеган на лакти, но след няколко секунди отново се отпусна долу. — Дай ми няколко минути да си почина.

Лили много добре знаеше, че ще му трябват малко повече от няколко минути почивка.

— Стой си на мястото, аз ще отида. — Изправи се несигурно, направи две крачки и спря. — В какво ще донеса вода, ако намеря?

Матю набърчи чело, опитвайки се да разреши дилемата, но му беше извънредно трудно да се съсредоточи.

— В кокосова черупка. Вземи онези половинки, които намериш изхвърлени на брега. Напълни ги с вода.

Благодарна, че проблемът ѝ се е разрешил толкова лесно, Лили бързо се отдалечи. И тя беше жадна не по-малко от Матю.

— Да не се изгубиш! — подвикна той, докато тя изчезваше сред гъстите дървета и храсталаци, обрамчващи брега. Не й каза, че на много от тези острови няма източници на прясна вода. Ако бяха попаднали на подобно място, вероятността да оцелеят беше твърде малка.

Спъвайки се в тежките си, измокрени поли, Лили се запровира из джунглата, но я беше страх да се отдалечава много, за да не се изгуби. Ужасната жажда обаче я караше да навлиза все по-навътре в пищния храсталак. Изведнъж осъзна, че върви по утъпкана пътека. Тя се виеше през джунглата, сякаш водейки в определена посока. Когато пътеката стана по-широка, Лили осъзна, че и други хора са идвали тук. Обитаем ли беше островът, запита се тя, пронизвана от тръпки на ужас. До момента не беше видяла никакви хора. Ами ако тукашните жители са недружелюбни? Тази ужасна мисъл я изпълни с невъобразим страх.

Внезапно стигна до искрящо езерце. Беше чисто и синьо, в екзотична околност, обградено от пъстри диви цветя. Големи розови птици с дълги крака стояха на един крак и сезираха в нея. Гледката я накара да затаи дъх и тя остана безмълвна за няколко минути. После си спомни, че е жадна, и бързо коленичи, за да се напие. Водата беше студена и освежаваща, по-хубава и от най-доброто вино. След като пи достатъчно, тя потопи глава във водата, за да отмие солта от косата си. Възнамеряваше, след като се погрижи за Матю, да дойде да се изкъпе и да изпере дрехите си. И тези на Матю, разбира се.

Матю се размърда неспокойно, когато Лили не се върна след — както му се струваше — разумен интервал от време. Толкова лесно беше човек да се изгуби в тропическата джунгла, а той знаеше, че Лили няма опит с подобни ситуации. Не трябваше да я пуска сама, но толкова много се нуждаеха от вода, че беше пренебрегнал съветите на здравия разум. Когато му се стори, че вече е минало прекалено много време, откакто Лили тръгна сама, той се изправи неуверено на крака, опря се за кратко в стъблото на една палма, за да се закрепил, и направи няколко неуверени стъпки в посоката, където беше изчезнала Лили. За щастие, не измина голямо разстояние, когато тя изведнъж се появи сред гъстия листак.

— Намерих, Матю, погледни!

И тя му протегна две кокосови черупки, в които се плискаше вода. Матю взе едната и отпи голяма глътка.

— Слава богу — изпъшка той, когато утоли жаждата си. — Толкова се уплаших... е, няма значение, ще се справим, докато дойде помощ.

Лили му помогна да се върне на пясъка и се отпусна до него.

— Намерих пътека, Матю. Води право към езерото. Мислиш ли, че островът е обитаем?

Вниманието на Матю се изостри.

— Пътека? Изглеждаше ли така, сякаш някой наскоро е минавал по нея?

Лили набръчка чело в усилие да си спомни.

— Беше обраснала, така че сигурно движението по нея не е било голямо. Толкова спокойно беше при езерото — въздъхна тя замечтано.

— Съмнявам се, че островът е обитаем — осмели се да изрече Матю.

— А как си обясняваш пътеката?

— На много малко от тези острови има прясна вода. Склонен съм да се обзаложа, че пиратите слизат тук от време на време, за да напълнят бъчвите с вода. Сигурно има и много плодове. Имали сме късмет, че доплувахме точно до този остров.

— Пирати?! Ами ако се върнат? Какво ще направят с нас?

Матю знаеше какво правят пиратите с красивите жени като Лили, но разумно реши да го премълчи. Ако невероятният им късмет не ги изоставеше, щяха да се махнат от острова дълго преди на него да се появят някакви пирати. Поне един от екипажа на „Морския ястреб“ трябва да беше видял, че падат в морето, затова Матю очакваше издирвателната експедиция да ги намери всеки момент. Когато Матю видя „Горди“ да се отделя от „Морският ястреб“ след като се хвърли в морето подир Лили, беше сигурен, че неговият кораб ще стигне на сигурно място в Насау.

— Не си мисли за това, любов моя. Ще ни спасят дълго преди някой пират да се върне на този остров.

— Как си, Матю? Искане ми се да бях имала игла и конец, за да зашиям тази рана. И нещо за треската ти. Мога да събера плодове да се нахраним, но дори да успеем да хванем някое малко животно, няма как да го сготвим без огън.

Матю се ухили, бръкна в джоба си и извади малка кожена торбичка. В нея имаше кремък, игла, дебел конец, куки и влакно за

въдица. Лили изпищя възторжено.

— Не мога да повярвам!

— Добрият моряк винаги носи основните неща със себе си. Никога не се знае кога ще претърпи корабокрушение. И ножът ми още е у мене. Няма да гладуваме, това е сигурно. Бива ли те с иглата? — запита той, подавайки ѝ торбичката.

— Никога не съмшила човешка кожа, но сигурно няма да е много по-различно от шиене на плат — промърмори тя. Но въпреки смелите си думи огледа подозрително раната на Матю. — Нямаме нищо за притъпяване на болката.

— Просто го направи — каза той през зъби.

Лили кимна и внимателно вдяна иглата. Матю изстена, когато тя я забодде в плътта му. За свое щастие, припадна преди втория бод.

Тя продължи да проверява челото му, но температурата още беше твърде висока. Когато той започна да трепери, тя отрязва остатък от платното и го зави с него. Когато и това не помогна, свали дрехите му, съблече се и се притисна до него, мятайки отгоре си мизерните останки от платното, за всеки случай — ако някой се натъкне на тях на този забравен от бога остров. Телесната ѝ топлина скоро сгря Матю и той потъна в дълбок сън. След миг и Лили се присъедини към него.

Когато се събуди след доста време, беше станало тъмно, но луната беше толкова ярка, че светлината ѝ застилаше целия остров със сребърно покривало. Лили усети колко е горещо лялото на Матю и се изплаши — както никога досега. Ами ако той умре? Ако тя остане сама на този пуст остров?

— Будна ли си, Лили? — Звукът на гласа му я успокои, но не много. — Има ли още вода?

Тя намери кокосовите черупки и му даде да пие.

— Как се чувстваш?

— Зле. Но ако по този начин мога да те накарам да легнеш при мене без дрехи, на драго сърце ще го понеса.

Лили се изчерви.

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент?

— Кой се шегува? — Ръката му се плъзна по хълбока ѝ и с отпусна на гърдите и. Той понечи да се надигне, но слабостта бързо го надви. — По дяволите!

Посегна отново, но Лили го отстрани леко.

— Дръж се прилично — укори го тя. — Ще отвориш раната. Заших я и тя спря да кърви, но ще си навредиш, ако шевът се отвори.

С въздишка на съжаление Матю отново се отпусна на мекото си пясъчно легло.

— Легни до мене.

— Само ако обещаеш да се държиш добре.

— Май друго не мога да направя.

Тя се притисна отново до него.

— Сега спи, а утре ще намеря нещо за ядене.

Лили се протегна и откъсна големия сноп банани, които висяха точно над главата ѝ. Гладът я беше събудил рано и след като облече долната риза и обу обувките си, тя се запъти към езерото, търсейки зрели плодове за закуска. Върна се с бананите, изяде два и остави другите до Матю, който още спеше дълбоко. После, като събра останалите си дрехи, както и тези на Матю, тя тръгна отново към езерото. Дрехите бяха втвърдени от сол и имаха нужда от сериозно изпиране, преди да станат отново годни за носене.

Лили остана дълго време край езерото — най-напред се изкъпа, после изплакна дрехите и ги изстиска. Простря ги на храстите да съхнат и седна на брега на езерото, за да изсуши косата си на горещото утринно слънце. Нямаше представа колко красива изглежда — гола, разпуснала медночервената си коса, която отразяваше слънцето и се къдреше около лицето ѝ в диво безредие. Забравила всичко, възприемайки само мирното обкръжение, тя се протегна, радвайки се, че е жива, и вдигна лице към приятната топлина на слънчевите лъчи.

Опрян на здрава тояга, Матю спря на няколко стъпки от Лили. Разбра, че тя не беше усетила приближаването му, и не искаше да я изплаши. Но най-вече искаше да изпълни очите и сетивата си с омайващата гледка, каквато представляваше тя. Направо му вземаше дъха. Той издаде задавен стон; болката от раната не беше единствената, която изпитваше в момента. Искаше да се люби с Лили, искаше го с всяка фибра от тялото си... и умираше от мъка, че няма достатъчно сили, за да достави удоволствие на себе си и на нея.

— Толкова си красива, че чак очите ме заболяха — изрече той тихо.

— О! — трепна Лили, изненадана да види Матю застанал зад нея, но и облекчена, че не е някой непознат. Ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха, за да прикрият гърдите, и тя невинно събра крака. — Какво правиш тук?

И Матю беше съвсем гол, но за разлика от нея като че ли се чувстваше непринудено.

— Трябва да се изкъпя — изрече той, набръчквайки нос.

— Трябваше да ме изчакаш да се върна. Ами ако се беше изгубил? Или ако беше паднал?

— Не беше трудно да следвам пътеката — сви рамене Матю. — Но сега можеш да ми помогнеш, ако искаш. Как е водата?

— Прекрасна — каза Лили и скочи на крака.

Посегна към ризата си.

— Недей — изрече меко Матю. — Ще я намокриш. Освен това, много ми харесва да те гледам, но не мога да направя нищо.

Прехапвайки нерешително устни, Лили не можеше да откъсне очи от дръзкото тяло на Матю. Въпреки раната и слабостта му той изглеждаше здрав и мъжествен. Беше толкова твърдоглав, толкова издръжлив и мощен. Когато искаше нещо, не си даваше отдых, докато не го постигнеше.

— Изяде ли си бананите? — запита тя, внезапно сменяйки темата, като почти насила откъсна очи от голотата му.

— Да, благодаря ти. По-късно ще ти покажа как да ловиш риба.

— Боли ли те още?

— Повече, отколкото изглежда — каза той загадъчно.

Мъжествеността му започна да набъбва и Лили почервения, отмествайки очи.

— Ти... искаше да се изкъпеш — заекна тя, внезапно смутена.

Матю протегна ръка и тя се поколеба за миг, преди да я поеме. Той още не можеше да се държи добре на краката си, стори ѝ се горещ, но явно се чувстваше добре и щеше да се възстанови. Двамата влязоха заедно в езерото.

— Измий ми гърба — каза той, стряскайки я с погледа си.

— Няма сапун.

— Взemi пясък.

Тя гребна шепа пясък от дъното и внимателно изтри гърба и раменете му. Когато свърши, се дръпна от него, но той още беше много

слаб и се олюля. Тя му помогна да излезе от водата и седна до него, докато той си почиваше, за да тръгнат после към брега.

— Така и не съм ти благодарил, задето ми спаси живота — изрече Матю.

— Напротив, спаси моя.

— Лили.

Той посегна, вплете пръсти в косата ѝ и я привлече към себе си. Устните му нежно докоснаха нейните — много по-нежно, отколкото когато и да било преди. Един от дългите му пръсти прокара линия по бузата ѝ, по деликатната извивка на шията, чак до връхчетата на гърдите ѝ. Езикът му разтвори устните ѝ, наслаждавайки се на неповторимия ѝ вкус, докато той смучеше устните ѝ и изследваше меката вътрешна повърхност на устата ѝ.

Изпускайки тежка въздишка, Лили се дръпна.

— Не, Матю, не си готов за това. И... не съм сигурна, че... че и аз съм готова... освен ако...

— Освен ако?

— Какво ще стане, когато напуснем този остров?

— Има ли значение? Ти си моя съпруга.

— Ще поговорим за това по-късно — каза тя и се изправи.

Подаде му ръка, за да му помогне да стане, и той се надигна полека. После тя събра влажните им дрехи и двамата се облякоха мълчаливо.

В следващите дни Матю бързо възвърна силата си. Треската почти бе отминала, раната му заздравяваше, както изглежда, без лоши последици, освен че щеше да му остане белег, който винаги щеше да му напомня за чудодейното избавление. Ядяха предимно плодове и риба, каквато Матю успееше да улови. Веднъж хванаха зелена костенурка, заблудила се край брега, и след като Матю я почисти, използва черупката, за да приготви вкусно задушено от месото ѝ и някои ядивни корени, които беше изровил с ножа си. На острова като че ли нямаше много животни, но те със сигурност не гладуваха.

Дните бяха приятно горещи, а нощите — прохладни. През повечето време Матю носеше само остатъците от панталоните си. Убеди Лили да махне фустите, но тя не се поддаде на настояването му да носи само тънката си риза. Една вечер, докато вечеряха с риба,

банани, манго и папая, Матю я гледаше така напрегнато, че тя се почувства неудобно. Започна да се върти, а после забъбри нервно.

— Колко време според тебе ще мине, преди да ни спасят?

— Вероятно не особено много — отвърна Матю, без да изпуска от поглед лицето на Лили. — Не ти ли харесва да бъдеш сама с мене?

Тя отмина без внимание последното изречение.

— Тук сме повече от седмица. Ами ако...

— Не прави предположения, скъпа. Твърде много се тревожиш, помощта ще дойде. — Той замълча, после внезапно изрече: — Хайде да влезем в езерото.

— Сега ли? — запита Лили изненадана.

Бяха се залисвали с яденето толкова дълго, че луната вече се беше издигнала като огромна сребърна топка в небесата.

— Защо не? Страх ли те е? Ако има още някой на острова, вече да сме го срещнали. Сами сме, любов моя.

Последното изречение не я успокои кой знае колко. Той вече се беше възстановил напълно и начинът, по който я гледаше в отминалите няколко дни, не оставяше особено много на въображението. Желаете я — това беше съвсем ясно. Но въпросът беше дали я иска, защото е единствената жена наоколо, или защото я обича? Мъже като Матю вземаха всичко, което намерят, а тя не искаше отново да бъде използвана по този начин.

— Лили, чу ли ме?

— Чух те — каза тя с равен глас. — Не мисля...

— Това е проблемът, че мислиш твърде много. Хайде — каза той, хвана я за ръка и я накара да се изправи. — Едно топване в езерото ще ни освежи след днешната жега.

Тя тръгна подир него, не можейки да измисли причина да му откаже, и твърде слаба физически, за да се съпротивлява. Заедно със здравето се беше върнала и силата му.

Гледката на езерото, окъпано в ярката лунна светлина, едва не отне дъха ѝ. Тя застана в края на гората, попивайки смайващата картина. Колко романтично би било, помисли тя замечтано, ако беше тук с мъж, който да я обича. Погледна към Матю, който беше застанал на брега на езерото, и с удивление видя, че той вече събува панталоните си. Тялото му, позлатено от играта на сенките под лунните лъчи, приличаше на недовършена скулптура. Тя беше виждала

фигури, приличащи на него, в парижките музеи. У Матю имаше нещо самотно, докато стоеше така отпуснат и спокоен, сякаш освободил се от всякакви земни грижи. Тя съзираше у него непоклатимата сила, на която вече беше свикнала да разчита. Омагьосващата гледка на мъжественото му голо тяло, позлатено от лунната светлина, щеше да остане завинаги в мозъка ѝ.

— Идваш ли?

Гласът му я изтръгна от безмълвните ѝ размисли. Тя се поколеба само за миг, преди да отговори:

— Да.

Свали роклята и обувките си и се приближи към него. Матю я погледна и сви вежди.

— Махни ризата.

— За... защо?

— Защото те моля.

— По-удобно ми е с нея — възрази тя упорито.

— А на мене ще ми е по-удобно без нея. Длъжница си ми, любов моя, нали не си забравила? Сега съм добре и те искам.

— Мислиш ли, че е разумно, Матю? Вих искала да не... да не усложняваме допълнително живота си точно сега. Когато се върнем в цивилизацията, ти ще продължиш да се занимаваш с каперство, а аз... може би ще се върна в Англия някой ден.

Тя искаше да ги свързва любов, а не само да задоволява страстта му.

— Не мисля — възрази Матю. — Ти си моя, Лили, и аз не си давам моето.

Лили беше смаяна.

— Защо за тебе трябва да има значение какво правя аз? Имаш си Кл...

— Не, не го казвай! — предупреди я Матю с мрачно изражение. — Сега за мене не съществува никоя друга освен тебе. Да ти помогна ли да свалиш тази риза?

Той вдигна ръце към деколтето ѝ, напълно готов да разкъса дрехата от горе до долу.

— Не! Аз ще я сваля — намеси се Лили, отблъсквайки ръцете му. — Господ знае колко време още ще останем тук, а това са единствените ми дрехи.

— Повече ми харесва да те гледам без тях. — Очите му блеснаха в хищна наслада, докато противната, скриваща я дреха се плъзгаше надолу и падаше в краката ѝ. Той протегна ръка, за да докосне гърдите ѝ, и Лили потрепери от съдържана страст, докато усещаше как тъмният му поглед гали голото ѝ тяло. Коравата му длан беше болезнено възбуждаща върху нежните хълмчета. Лили беше се съпротивлявала толкова дълго, че тялото ѝ копнееше от жаждата отново да почувства неповторимата любов на Матю. — Имаш съвършени гърди. — Допирът му се превърна в еротична ласка, която я разтърси от глава до пети. — Обичам зърната ти. Те са като малки зрели плодове, молеци да бъдат вкусени.

Той сведе глава и устата му засмука едното тъмно зърно.

Лили ахна в наслада, когато той започна да дразни набъбналото зърно с езика си, а после леко го ухапа със зъби. Той я чувства да се вцепенява и нисък смях се изтръгна от гърдите му. Знаеше как ѝ въздейства. Изведнъж се отдели от нея и я дръпна към водата. Когато навлязоха надълбоко, спря и я притегли в прегръдките си, а после се гмурна под спокойната повърхност, без да я изпуска.

— Ма... Матю! — Той се засмя, когато тя изплува, плюейки вода. — Да не се опитваш да ме удавиш?

Вместо да отговори, той сведе глава и облиза искрящите капчици вода, които канеха от връхчетата на гърдите ѝ.

— Вкусът ти е прекрасен.

— Матю, аз...

— Не говори, само чувствай. Нека тялото ти говори вместо тебе. Искам те, Лили. Искам реакцията ти, страстта ти. Искам душата ти.

Останала без дъх от думите му, Лили се осмели да запита:

— Какво ще ми дадеш в замяна?

Матю замря. Умът му затърси яростно някакъв отговор и когато го намери, остана така шокиран, че думите избягаха от него. Кога привличането, което изпитваше към Лили, беше прераснало в това натрапчиво чувство? Никога досега не я беше искал по-силно. Никога не беше имал нужда от нея толкова настоятелно. Едва не се пръскаше от желанието да навлезе дълбоко в тази прекрасна, непредсказуема, упорита и независима жена. Не само сега, а завинаги. Емоцията, на която толкова дълго се беше съпротивлявал, бавно и настоятелно унищожаваше стената, която беше издигнал около сърцето си.

Мълчанието на Матю продължи толкова много, че сълзи бликнаха в очите на Лили и силното ѝ разочарование изтръгна дълбок стон от гърлото ѝ. Какво беше очаквала — думи на любов ли? Доста добре познаваше Матю, за да очаква цветисти фрази, когато той дори не знаеше какво означава любов. По как се беше надявала... В края на краищата, той беше скочил във водата, за да я спаси, пази? Дори да не я искаше с любов, все още я искаше заради страстта си. Това не беше ли достатъчно, за да я задоволи?

Не.

— Лили.

— Няма нищо, Матю — каза тя тихо и тъжно. — Знаех какво да очаквам още от самото начало. Не биваше да искам от тебе да ми дадеш онова, което не чувстваш.

— Поискай отново.

— Какво?

— Поискай го отново — повтори той.

Тя се вгледа в очите му, където се преплитаха надежда и отчаяние. В лунната светлина погледът му беше непрозрачен и сребрист, но тя не можеше да не забележи искрата на желанието, което искаше да я погълне. Дъхът излезе мъчително от гърдите ѝ, думите ѝ бяха ясни, макар и треперливи.

— Ако ти дам душата си, какво ще ми дадеш в замяна?

— Любовта си, Лили, давам ти любовта си.

— О, господи, Матю, не го казвай, ако не го мислиш сериозно! Ако ме искаш толкова много, че да ме излъжеш, няма да се противя. Не мисля, че изобщо бих могла, дори да исках.

— Не те лъжа, любов моя. Не стигнах лесно до това решение, но е време да призная какво чувствам в сърцето си към тебе.

Лили усети, че се разтапя. Да чуе Матю да ѝ казва, че я обича — това беше последното нещо, което би очаквала.

— О, Матю, не знаеш колко дълго чаках да чуя тези думи.

Изведнъж тя се озова във въздуха, когато той я вдигна и я изнесе от водата. С огромна нежност я положи в ароматната трева на брега на езерото.

— Нека ти покажа колко много те обичам.

Тя си пое дълбоко дъх с остра наслада, докато устата му пленяваше нейната. Целувката беше толкова нежна и свежа, като бавен

летен дъжд. Страстта между тях беше великолепна, но сега беше нараснала, след като той ѝ каза, че я обича. Нещо неповторимо и мощно ги свързваше и сега Лили беше щастлива да назове името му.

Любов.

С бавна наслада той докосваше устните ѝ със своите, усещайки всяка частица от устата ѝ с всяка частица от своята. Желанието прогаряше пътека по тялото ѝ, докато тя се притискаше към него, а целувката му продължеше сякаш безкрайно. Тя го поглъщаше целия — силата му, напрежението у него, страстта му. Когато той се плъзна върху нея, тя с радост прие тежестта му. Крайниците му бяха топли и твърди, горещината на тялото му я възпламеняваше. Той използваше ръцете и устните си с вещина и опитност, създавайки незабравимо, неповторимо мъчение, докато в нея се разливаха вълна след вълна от истинско, първично удоволствие.

— Докосни ме — помоли Матю с накъсан дъх, намирайки ръката ѝ, за да я притисне към онази част от себе си, която молеше за нейния допир.

Ръката ѝ се стегна около него, изненадана колко гладка е кожата му под пръстите ѝ. Като стомана, облечена в най-мекото кадифе. Той се притисна към нея и изстена.

— Нека и аз те докосна така.

Ръката му се спусна към корема ѝ, минавайки през копринената горичка на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, стигайки до нежната цепнатина между тях, и той я загали леко, нежен масаж. Лили остро си пое дъх, когато един дълъг, загорял пръст проникна в нейната влажност. Когато към него се прибави още един и те започнаха предизвикателно да влизат и излизат, Лили трепна конвулсивно в чисто рефлексивно движение и ръката ѝ се стегна около набъбналия член на Матю, а той изтръгна от гърлото си дълбок, неразбираем звук. Мислейки, че го е заболяло, Лили дръпна ръката си.

— О, господи, не спирай! — Тя плахо го обхвана отново и Матю изпусна трепереща въздишка. — Обичам да ме докосваш така. На тебе харесва ли та да ме докосваш?

Ръката му правеше такива прекрасни неща с нея, че тя не можеше да говори, а само кимна в отговор на въпроса му. Обичаше всичко у него — аромата му, мъжествен, чист, ободряващ. Вкусваше начина, по който той я караше да се чувства, начина, по който така

свободно и така нежно манипулираше тялото ѝ. Но бързо започна да достига точката, когато искаше да го почувства в себе си, имаше нужда от него толкова отчаяно, че бе принудена да го моли.

— Матю, моля те, не издържам повече! Толкова отдавна беше и толкова те искам. Искам те сега.

Тя склочи крака около неговите и се изви в безсрамна подкана.

— Знам какво искаш, скъпа, и аз го искам — изпъшка Матю, докато разтваряше краката ѝ и се наместваше между тях.

Обсипа я с дъжд от диви целувки по челото и слепоочията, по линията на челюстта, чак до гърлото и гърдите. Взе едното зърно в устата си и го засмука, докато навлизаше дълбоко в стегнатата ѝ плът. Лили усети да се сгорещява и се втечнява, чувствайки как набъбналата му мъжественост овладява изцяло тялото ѝ. Когато той влезе достатъчно дълбоко, започна нова атака с бавно повдигане и снишаване над разпалената ѝ плът.

Изведнъж тя извика в блажена агония, докато светът ѝ се разпадаше на милиони парченца. След секунди Матю се присъедини към нея.

Преди душата му да напусне тялото, той прошепна настоятелно върху устните ѝ:

— Кажи го, Лили.

— Обичам те, Матю.

Заспаха голи, както господ ги беше създал, край езерото, не искайки да прогонят магията, която ги затваряше в един малък свят, само техен. Това беше свят, където имаше единствено любов, където грозните реалности нямаха достъп и нежните чувства се изразяваха свободно.

Лили се събуди веднъж в ранните часове на деня, когато Матю прошепна на ухото ѝ:

— Събуди се, любов моя, не мога да ти се наситя.

Тя лежеше настрана и Матю се сгуши зад нея. Лили усети ерекцията му зад себе си и той разтвори краката ѝ, вмъквайки се в нея. Обхвана с ръка нежното гнездо от червеникави косми между краката ѝ и навлезе полека, плъзгайки се бавно и с наслада към екстаза. Лили ахна и се притисна към него. Когато той започна лекото люлеещо движение в нея, топлите му, тъмни ръце се изпълниха с гърдите ѝ, дразнейки връхчетата им, докато тя не започна да стене от удоволствие. Той я изведе на най-високия връх и двамата заедно се хвърлиха в бездната. Той я чакаше, когато тя се спусна отново на земята.

Когато Лили се събуди на следващата сутрин, слънцето топлеше кожата ѝ и песните на стотици птици прогонваха тишината. Тя не откри Матю да спи до нея. Опита се да реши дали да тръгне да го търси, когато той изведнъж се появи от гъстия храсталак, носейки плодове, увити в бананов лист.

— Помислих, че ще си гладна, когато се събудиш — каза той, взрян в предизвикателната ѝ голота, която се разкриваше пред него. Внимателно положи плодовете на земята и взе ръката на Лили. — Да се изкъпем ли преди закуска?

Блясъкът в очите му я предупреждаваше, че къпането е последното, което има наум.

— Никога ли не си доволен?

— Не и когато става дума за тебе. Ако ти отказват нещо, което много искаш, и най-накрая го получиш, искаш да се натъпчеш. Точно това правя и аз.

Те дълго си играха в езерото като безгрижни деца, а когато игрите добиха любовен оттенък, се върнаха на брега и се любиха. След като отново се изкъпаха, седнаха да се наслаждат на плодовете, които Матю беше събрал.

— Мислих много — каза Матю, след като се нахраниха. — Все още имаме парче платно. Можем да си направим някакъв подслон.

— На брега ли? — запита Лили.

— Не, но няма да е много далече от водата. Може би сред дърветата покрай брега, където никой няма да ни види, освен ако не решим да се покажем.

Лили остана няколко минути да мисли върху думите му, преди да осъзнае за какво намеква той.

— Мислиш, че някой неприятел може да слезе на този бряг, така ли?

— Възможно е — допусна той. — Бих предпочел да ни спасят моите хора или американски кораб, вместо английски или... пирати. Ще направя сигнален флаг от платното и когато се уверя, че посетителите са дружелюбно настроение, ще го развея.

— Ако, разбира се, някой дойде на острова — изрече сухо Лили.

— Ще дойде. Просто не знаем кога.

— Трудно е да се повярва, че у дома е зима — каза замечтано Лили. — Толкова е топло и приятно тук. Иска ми се...

Изчервявайки се, тя преглътна думите.

— Какво ти се иска, скъпа?

— Нищо.

— Кажи го.

— Просто тук си много различен, Матю. Страхувам се, че когато се върнем в цивилизацията, всичко ще се промени. Изглеждаш по-млад, по-безгрижен. Никога не бих повярвала, че можеш да бъдеш такъв.

— Страхуваш се, че ще се променя, когато се върнем?

— Аз... да. Не е лесно да забравя мрачния и капризен мъж, за когото се омъжих. Нито високомерното ти и непоносимо поведение. Вече не знам колко пъти си ми казвал, че нямаш намерение да ми

бъдеш верен. Страхувам се да повярвам, че си се променил за една нощ. Просто... твърде хубаво е, за да е вярно.

— Признавам, че бях арогантно копеле — изрече Матю замислено и мрачно. — Но нямах причина да вярвам, че любовта съществува.

— А сега имаш ли? — запита скептично Лили. — Какво те накара да си промениш мнението?

— Ти ме накара — призна той със замайваща усмивка. — Но господ знае, че не стигнах лесно до това заключение. Борих се с чувствата си, непрекъснато.

— Искам да ти вярвам, Матю, наистина искам, но...

Гласът ѝ секна.

Не можеше да го познае; в последните няколко седмици той беше мъжът, за когото тя си беше мечтала още от малка. Нима това, че бяха изхвърлени на този пуст остров, го беше променило, запита се тя. Това щеше ли да трае дълго? Някъде дълбоко в ума ѝ логиката даваше отговор, който не ѝ харесваше. Когато истинският свят нахлуеше в техния рай, Матю щеше да стане пак предишния. Любовта идва лесно, когато двама души останат сами на пуст остров. Но когато се върнеха в цивилизацията, тя се страхуваше, че светските развлечения ще ѝ откраднат любовта му. Една от съблазните, от които най-много се боеше, беше Клариса Хартли. Простата истина беше, че една жена не е достатъчна за Матю Хоук.

— За какво мислиш, любов моя?

— Мисля — започна тя бавно, — че всичко, което казваш и което правиш сега, няма да промени онова, което ще кажеш или ще направиш, когато напуснем острова.

— Не вярваш ли, че те обичам?

— Вярвам, че ме обичаш... сега.

— Завинаги.

Лили затвори очи, отчаяно искайки да му повярва, но се страхуваше от ужасното отхвърляне. Когато ги отвори, Матю ѝ подаваше ризата.

— Да се върнем на брега и да поработим.

Мястото, което той избра за построяване на заслона, беше на няколко ярда от брега, добре скрито зад високи храсти и палми.

Той разпъна платното между две здрави дървета и направи стени от бананови листа. Остави едната страна отворена, за вход. Беше достатъчно просторно, за да могат да легнат и да се изпънат, а и да ги подслони от евентуален дъжд, но твърде ниско, за да стоят изправени.

Когато свършиха, започна най-щастливото и най-идиличното време от живота на Лили. Двамата с Матю се забавляваха в прибоа, къпеха се в езерото, изследваха района между езерото и брега, търсейки храна, и прекарваха безброй часове в любене — под луната, посред бял ден, на пясъка, край езерото, във водата, винаги щом пожелаеха. Бяха като деца в райската градина, нищо не смуцаваше радостта им и не отнемаше от насладата, която намираха един в друг.

Но натрапчивият страх на Лили, че балонът от щастие ще се пръсне, когато бъдат спасени, не ѝ даваше мира. Нападаше я в най-неочаквани моменти, дори докато се любеха и тялото ѝ пееше в необуздан екстаз.

Минаваха дни, после седмици и накрая Лили изгуби дирите на времето. Ако Матю не беше дълбал резки в едно дърво, за да отбележи дните, нямаше да знаят колко време вече са тук. До момента не бяха използвали сигналния флаг, който Матю направи, защото не бяха видели никакви кораби. Сякаш светът ги заобикаляше и малкият им остров беше центърът на тяхната вселена.

Повечето време ходеха голи, както господ ги е създал, пазейки дрехите за деня, когато дойдат да ги спасят. Лили вече не се стесняваше да ходи гола пред Матю, а той често я закачаше за бързината, с която беше захвърлила задръжките си. Правеха различни неща, необходими за всекидневното им оцеляване, но когато в очите на Матю изникнеше онзи многозначителен поглед, Лили веднага разбираше, че той я иска. По взаимно съгласие двамата се отпускаха на земята и се отдаваха на страстта си.

— Господи, тук сме вече от месеци! — изпъшка Матю един ден, когато прибави поредната резка на дървото.

Времето беше минало толкова бързо, че той не беше осъзнал колко време вече са откъснати от света. Къде беше екипажът му? Толкова лошо ли бе повреден корабът му, че да не е могъл да стигне до пристанище? Нима никой не бе видял, че той и Лили са паднали зад борда? Най-различни предположения се бореха в ума му. Някой вече трябваше да дойде за тях. Не че имаше нещо против времето,

прекарано насаме с Лили. Но просто нямайте представа какво става с войната и дали британците са успели да подчинят любимата му Америка.

— Сигурно вече сме 1814-а — каза учудено Лили.

— Може би днес ще отида до другата страна на острова — подхвърли Матю. От доста време го замисляше, но някак все не стигаше до това. — Възможно е там да е по-удобно за кораби. Ако някой кораб е идвал скоро, трябва да намеря следи от него. Искаш ли да дойдеш?

— Не — изрече бавно Лили. — Обувките ми няма да издържат пътя през джунглата, а не ми се ходи боса. Колко време няма да си тук?

— Не знам, зависи колко е голям островът. Може да с малък, но при тези запаси от вода по-скоро ми се струва, че е голям. Може би няма да се върна до утре. Най-вероятно вдругиден. Нали при тебе всичко ще е наред?

— Няма кой да ми направи нещо лошо — усмихна се Лили. — Дори няма диви животни. Имаме още малко конец, ще ти закърпя дрехите, докато те няма.

— Бих ти оставил ножа, но може би ще ми трябва, за да си пробивам път през храстите.

— Не се тревожи, Матю, май ще прекарам повечето време в сън. Тук нямаме особено много работа, но като че ли не си почиваме достатъчно.

Очите ѝ блеснаха в лек укор, когато помисли колко често се любеха, когато трябваше да спят. Матю само се ухили.

— Обичам да се любя с тебе. Всъщност... — Посегна към нея, хвана я през кръста и я притегли в преградките си. — Тъй като няма да ме има тук известно време, трябва да се любим точно сега.

Хванати за ръка, те тръгнаха към брега и затърсиха в топлия пясък миди, годни за ядене, раци и други деликатеси, изхвърлени от вълните.

Лили се засмя, усещайки как зърната ѝ се отъркват в твърдите косми на гърдите му. Както обикновено, и двамата бяха голи, докато газеха в прибоя, търсейки храна.

— Трябва да ме хванеш — каза тя, изтръгвайки се от прегръдката му, и хукна покрай брега.

Обърна се веднъж, за да погледне през рамо, но Матю не беше помръднал, а просто я гледаше развеселен. Но той беше толкова изобретателен, че тя не му вярваше, затова просто забави ход, без да спира. Изведнъж на краката му сякаш поникнаха криле и той хукна след нея. Тя нямаше никакъв шанс.

— Искан да ти дам преднина — каза той, когато я настигна след няколко секунди. — Имаш ли настроение за игри?

— Зависи — каза тя предпазливо. — Какви игри имаш предвид?

— Такива, каквито и двамата печелим, дори когато губим.

Лили изглеждаше озадачена, когато Матю коленичи пред нея. Тя понечи да го последва, но той я задържа. Тя погледна надолу, за да види дали има ерекция, но той като че ли не бързаше особено.

Обхвана гърдите ѝ и ги повдигна, дразнейки малките, стегнати зърна с палците си. Устата ѝ се отвори, издавайки гърлен стон. С бавна наслада той близна пъпа ѝ, докато ръцете му слизаха надолу по ханша, за да я притиснат към ненаситната му уста. Тя вплете пръсти в косата му, отметна глава и се отдаде на насладата.

— Разтвори крака — прошепна той настоятелно.

Една чайка се спуска от небето и се гмурна във водата на няколко стъпки от тях, но само приливна вълна би попречила на Лили да се подчини на дрезгавата заповед на Матю.

Той започна да я целува, раздели с език плътта ѝ и се вмъкна подлудяващо, в нежната ѝ влажност. Лили щеше да падне, ако той не я беше задържал, за да я положи след миг на топлия пясък. Погледна я и се усмихна, и тя забеляза, че устата му е влажна. После мислите ѝ се разпиляха, когато той разтвори краката ѝ, вдигна коленете ѝ и отново наведе глава към нея. Лили подскочи. Беше станала толкова чувствителна, че със сигурност, нямаше да понесе още подобни мъчения, без да се разпадне. Но тези месеци насаме бяха научили Матю колко може да понесе тя.

Беше я довеждал до кулминация много пъти и това беше само един от тях.

— Матю, не издържам!

Гърленият му смях ѝ подсказа, че няма да избяга толкова лесно, докато той продължаваше неотстъпната си атака, този път вкарвайки в действие пръстите и устата си. Коремът ѝ се сви, коленете затрепераха, пръстите на краката ѝ се сгърчиха, когато вселената се

завъртя около нея. Нямаше нищо друго освен нейното тяло и неговата уста. Главата ѝ се замята насам-натам, когато дойде експлозията, отпращаща я към звездите, където тя се разпадна на милион парченца. Това не беше леко освобождаване, каквото идваше след нежно любене, а див, яростен край на бурната агония, която Матю беше разпалил у нея.

После той се озова върху нея, в нея, изпълвайки я със себе си, отвеждайки я отново на онзи връх на екстаза. Тя изстена, когато го почувства да навлиза дълбоко, толкова дълбоко, че докосваше душата ѝ. Матю внезапно замря.

— Боли ли те?

— О, господи, не, просто е толкова дълбоко... толкова хубаво. — Еротичните ѝ думи едва не сложиха край на любенето им.

Той би могъл да избухне в кулминация в същия този миг, но се насили да остане спокоен в нея, докато не почувства как тя се стяга около него. После той отново тръгна по неописуемия път към освобождението. Стисна ханша ѝ и я повдигна, и удоволствието му стана толкова остро, че граничеше с болка. Влизайки докрай, с мощни тласъци на хълбоците си, той усети, че губи контрол.

— Не мога да чакам, любов моя — изстена Матю в агония.

Стиснал зъби, той се изля, не осъзнавайки вика, който се изтръгна от гърлото му. Отчайваше се, че е изпреварил Лили, но беше възнаграден, когато усети как тя се стяга около него, и чу вика ѝ, когато се присъедини към екстаза.

След това те дълго време лежаха на горещия пясък, изтощени и задоволени, докато Матю не реши, че е време да отиде да изследва другата страна на острова. Последните му думи накараха тръпки да полазят по гърба ѝ.

— Не се показвай, ако имаме гости, скъпа.

Каза го почти на шега, имайки предвид факта, че не бяха видели жива душа, откакто бяха тук, но Лили взе присърце предупреждението му.

Останалата част от деня мина еднообразно и Лили си пожела да беше придружила Матю на пътешествието през острова. Занимаваше се с кърпене, дрямка, събиране на раци и малки морски животинки, дори се опита да лови риба. Прекара една безсънна нощ — липсваше ѝ прегръдката на Матю; събуди се рано на другата сутрин. Осмели се да

слезе на брега едва в късния следобед, прекара цели часове в къпане в езерото, после събра плодове, за да попълни намалелите запаси в заслона.

Тананикайки си тихичко, Лили излезе изпод укритието на дърветата и пристъпи към пясъчната ивица на брега. Поради някаква необяснима причина, откакто Матю беше заминал, тя се чувстваше по-добре с дрехи, затова тази сутрин надяна ризата си. Не беше кой знае какво, но поне предлагаше някакво прикритие. От кого — това не успяваше да си представи. Докато не стигна до брега. Той гъмжеше от мъже.

Мъже от всякакъв ръст и външност, облечени в странни дрехи, слизаха на брега от лодки и ги издърпваха на пясъка. Лили видя в тях бъчви и кошници и предположи, че мъжете са слезли на острова за прясна вода и плодове. Корабът им стоеше на котва на около сто ярда от брега, в дълбоката вода отгатък плитчините. Шокирана от вида на толкова много мъже след дългата изолация, Лили замръзна. Изведнъж разбра колко опасно е положението ѝ и колко лошо би станало, ако я забележеха. Обърна се и побягна.

Мъжете не носеха червени униформи, затова тя разбра, че не са англичани, а от свирепия им вид и окъсаните дрехи, в които бяха облечени, си извади заключение, че няма начин да са американски капери. Оставаше да са пирати, а тя със сигурност нямаше желание да бъде хваната от тези отвратителни създания. Почти беше успяла да стигне под закрилата на дърветата, обграждащи брега, когато един от мъжете я забеляза. Отначало не можа да повярва на очите си, но веднага щом разбра, че няма халюцинации, сигнализира на другарите си за смайващото си откритие и хукна след нея. Другите незабавно го последваха.

Хлипайки уплашено, Лили се втурна през джунглата, провирайки се през лози, които се закачваха в косата ѝ и се оплитаха в краката ѝ. Чуваше как десетки крака трополят след нея и гласове, викащи на различни езици. Господи, помиеш тя трескаво, защо не беше внимавала повече? Защо не бе помислила да се прикрие, докато не се увери, че на брега няма натрапници? Толкова беше свикнала да не вижда на този остров никой друг човек освен Матю, че макар да знаеше, че е възможно да дойдат и други хора, нито за миг не беше

помислила за това днес и не беше взела предпазни мерки. Сега обаче вече бе много късно.

Продължи да тича, докато не усети, че се задъхва и гърдите я болят. Ако преследвачите не бяха толкова близо, би могла да намери къде да се скрие в гъстия храсталак, но сега нямаше възможност да потърси скрито място, докато преследвачите скъсяваха разстоянието. Босите ѝ крака кървяха и когато се спъна в един издаден корен, тя извика от болка и падна по лице. Един пират зад гърба ѝ изрева радостно и се хвърли отгоре ѝ. Другите се скупчиха в кръг около тях с високи подвиквания.

— Какво си хванал, Дули? Проклет да съм, ако не мяза на момиче.

— И на пипане си е същинско момиче — изхили се Дули, безсрамно опипвайки мекото седалище на Лили. — Меко е точно където трябва.

— Обърни я — подкани го друг пират. — Да видим дали лицето е като тялото.

Лили изфуча възмутено, когато пиратът на име Дули я обърна по гръб. Грозните мутри, вторачени в нея, я изпълниха с неописуем страх.

— По дяволите! — каза Дули, изучавайки съвършените черти на Лили. — Ама че красавица! Откъде, по дяволите, се взе тук, момиче?

Лили раздвижи уста, но не можа да издаде нито звук. Какво щяха да ѝ направят тези мъже? Къде беше Матю? Щяха ли да го убият, когато се върне от другата страна на острова?

— Отговори, момиче, откъде се взе? — заповяда Дули, приближавайки толкова много лицето си до нейното, че тя се задави от вонящия му дъх. — Не говориш ли английски? Ако говориш френски, италиански или испански, тук има много мъже, дето ги знаят тия префърцунени езици.

— Го... говоря английски — намери тя смелост да отговори.

— Какво правиш на тоя остров?

— Корабокрушение — каза тя, надявайки се тази лъжа да го задоволи.

Дули се замисли над отговора ѝ, но не изглеждаше доволен.

— Кой е с тебе? Колко други се спасиха?

— Само аз! — извика Лили. — Няма други. — За нищо на света нямаше да спомене за Матю, дори да я мъчат. — Пусни ме да стана.

Дули се дръпна, докато тя се изправяше неуверено на крака. Знаеше, че ризата по-скоро я излага на показ, отколкото да я прикрива, и скръсти ръце на гърдите си. Десетината мъже се струпаха около нея и най-безсрамно оглеждаха леко облеченото ѝ тяло от глава до пети. Ризата прикриваше само хълбоците и на места беше толкова износена, че кожата ѝ прозираше под нея.

— Хайде да я вземем сега, Дули, че като дойде Френчи, ще ни развали удоволствието. Знаеш, че капитанът ще я поиска веднага щом я види.

Повечето мъже закимаха доволно, оглеждайки алчно Лили.

— И на мене така ми се струва, Гари — сви рамене Дули. — Но аз съм пръв, защото аз я намерих. Вие си теглете жребий.

Невъобразима паника накара Лили да затрепери цялата. Беше преброила петнадесет мъже. Ако всички я изнасят, щеше да с мъртва, преди да свършат. Но може би беше по-добре така, забеляза тя с ледена логика. После мислите ѝ се пръснаха, когато Дули я бутна и тя падна на земята. Остана на гръб, замаяна, гледайки към него, докато той се мъчеше да разкопчае панталоните си. Виждаше как мъжете зад него теглят сламки, които един от тях беше събрал и държеше в дланта си, сравнявайки дължините им.

Когато Дули коленичи до нея, тя изведнъж оживя, зарита и започна да се бори. Той хвана ръцете ѝ, прикова ги над главата ѝ и я удари няколко пъти по лицето. Звезди избухнаха в главата ѝ и сигурен, че е сложил край на съпротивата ѝ, пиратът се сгромоляса върху нея.

— Господи, какво става тук? Коя е тази жена?

Лили нямаше представа кой е новодошлият, но беше страшно благодарна за намесата му. Нямаше представа, че Френчи Байо е един от най-страшните пирати, които тероризираха Карибските острови. Беше жесток, безскрупулен и напълно лишен от чувство за приличие. Но говорът и държанието му бяха като на джентълмен и се обличаше с известен вкус, който прикриваше истинската му природа. Ако Лили гледаше на него като на свой спасител, беше се излъгала жестоко.

— Помогнете ми, моля ви.

Искрящият тъмен поглед на Френчи се спря върху Лили, забелязвайки красотата, младостта и изкусителните и извивки, едва прикрити от късата дреха.

— Ей, Френчи, нали няма да ни развалиш удоволствието, а? — обади се Дули. — Аз намерих момичето.

Студените черни очи се преместиха върху Дули, после пак към Лили.

— И къде точно те намери той, скъпа?

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Аз... претърпях корабокрушение и вълните ме изхвърлиха на този остров.

— Казва, че е сама — намеси се Дули.

Той още лежеше върху Лили, но когато Френчи продължи да го гледа свирепо, пиратът нерешително се надигна и се изправи.

— Сама ли си, малката? — запита Френчи, подавайки ръка на Лили.

Тя я прие с благодарност. Гласът му беше толкова мек и любезен, че страховете ѝ започваха да изчезват.

— Както виждате, няма никой освен мене — каза тя, опитвайки се да се скрие от пронизителния му поглед.

Струваше ѝ се, че вижда през нея, и това я плашеше. Но беше поперчил на екипажа да я изнасили и тя му беше задължена поне за това.

— Претърсете острова — заповяда Френчи с глас, който не търпеше възражения. Дули и някои от другите изръмжаха, но тръгнаха да изпълнят заповедта му. — И не се бавете. Пратих ви да вземете вода и пресни плодове, а не да прекарвате следобед в развлечения.

— Ами момичето? — осмели се да запита Дули.

— Какво момичето? — отвърна хладно Френчи.

— Ще си я поделим ли? Не сме виждали жена от Барбадос, много добре ще ни дойде.

— Нима не сме делили всичко досега? Ще дойде и вашият ред — когато се уморя от нея. Ако се уморя — добави той, когато Дули и другите бяха вече далече и не можеха да го чуят. После се обърна към Лили с усмивка, от която заприлича на котка, току-що открила цяла купа със сметана. — Сега, скъпа ще тръгваме ли?

— Къ... къде отиваме?

— На кораба ми, естествено. Ще бъдеш приятно допълнение към леглото ми. А след това хората ми ще те имат, докато им омръзнеш. И

преди да си се изхабила напълно, ще те продам на някой бордей в Алжир.

— Господи, ти си отвратителен. Не знаех, че съществуват мъже като тебе.

Тя беше сметнала, че пиратският капитан е нейното спасение, но сега разбра, че беше попаднала от трън на глог. Френчи отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Толкова си освежителна, скъпа. Сигурен съм, че ще мине много време, преди да те дам на екипажа си.

После той сграбчи ръката ѝ и я помъкна след себе си през джунглата към брега, където неколцина души от екипажа му търкаляха бъчви към сладководното езеро. Те изглеждаха доста шокирани, когато видяха капитана си да излиза от гората, мъкнейки някаква жена, и го зяпнаха смаяно.

— Хайде, на работа, приятели — извика той, без да спира. — Както виждате, намерих си компания за самотните часове.

Изсмя се и махна с ръка към хората си, които нададоха див крясък, а после отново се заеха с работата си.

— Седни, скъпа — подкани я Френчи, посочвайки пясъка до една от лодките. — Ще минат много часове, преди хората да се върнат с водата и плодовете и преди да претърсят внимателно острова. Докато чакаме, можеш да ми кажеш нещичко за себе си.

Тонът му звучеше приятелски, но под любезната фасада Лили усещаше скрита заплаха, която я предизвикваше да не му се подчини.

— Няма много за разказване — изрече тя, подбирайки внимателно думите си. Не искаше да издава, че не е сама на острова. — Бях на един английски кораб, който се връщаше в Англия, когато бурята ни застигна. Корабът потъна и аз се хванах за едно парче от мачтата, и приливът ме донесе тук.

Френчи я изгледа скептично.

— Колко време беше във водата?

— Не знам. Два или три дни. Губи ми се, защото припадах и се свестяхах на няколко пъти.

— Какво стана с другите оцелели?

— Доколкото знам, няма такива — настоя Лили.

— От колко време си тук?

— Дълго. Месеци.

— И трябва да повярвам, че си оцеляла сама толкова дълго време? Какво ядеше?

— Има много вода, както знаеш. И плодове, и морски животни, изхвърлени с прилива.

— Сега по-важните въпроси — каза Френчи. — Коя си ти?

— Казвам се Лили Монтегю — изрече тя, не искайки да издаде името на Матю. Познаваха го твърде добре в кръговете, към които може би се числеше Френчи с хората си. — Няма какво друго да ти кажа.

— Виждам, че си хубава жена, скъпа — каза Френчи, вдигайки брадичката ѝ с дебелия си показалец. — Девствена ли си?

Лили се изчерви и поклати отрицателно глава.

— Жалко — изрече със съжаление пиратът. — Но има какво да се каже за опитните жени. Скоро сам ще разбере колко струваш.

Тя замръзна, когато той леко докосна устните ѝ със своите. Френчи се изсмя, но не настоя, защото знаеше, че скоро ще я има. Беше търпелив и можеше да изчака да свърши със задълженията.

— Ако ме върнеш в цивилизацията жива и невредима, ще се погрижа да получиш голяма награда — каза Лили с надежда.

Дори баща ѝ да не пожелаеше да плати откупа, може би Сара и Джеф щяха да я спасят.

— Богата ли си? Имаш ли богат съпруг? — запита Френчи с изострено внимание.

— Нямам съпруг — каза Лили, мълчаливо молейки Матю да ѝ прости, че лъже относно нещо толкова важно за нея. — Не съм богатата, но... имам приятели, които ще пожелаят да платят откупа. Ако се върна при тях невредима — подчерта тя.

— Откупът не ме интересува — заяви Френчи, усмихвайки се алчно. — Ти ме интересуващ, скъпа. Реших, че те искам, а Френчи Байо е мъж с много апетити. Ти, малка гълъбице, ще задоволиш един от тях. Сега си почини — посъветва я той, като се изправи. — Може да прекараме нощта на острова и искам да си починеш добре, когато бъда готов за тебе. А за да не се опиташ да избягаш, ще ти вържа ръцете и краката.

Както излезе, екипажът на „Черната птица“, кораба на Френчи, наистина прекара нощта на острова. Направиха огромен огън, сготвиха вкусно задушено от костенурка и миди и изпиха огромни количества

ром, донесен от кораба. Оставена на известно разстояние от огъня с
вързани ръце и крака, Лили трепереше и се молеше дано да я забравят.

Матю беше прекарал нощта сгушен под едно бананово дърво; усещаше как му липсва — топлината на Лили. Пожела си да не бяха толкова далече един от друг. Изненада се, като установи, че островът е голям. Ако се съдеше по времето, което му трябваше, за да стигне до противоположния бряг, беше широк повече от осем мили. Но сега явно бе стигнал до другата му страна, защото усещаше дъха на морето и чуваше крясъците на чайките и разбиващия се прибой. И други далечни звуци проникваха през джунглата до него, но Матю бе още твърде далече, за да ги разпознае. Заприличаха му на човешки говор, но знаеше, че крясъците на птиците често наподобяват човешки глас.

Това, което най-много го изненада на острова, беше фактът че е толкова хълмист. Плоският полумесец на плажа преминаваше в гора, покриваща ниските хълмчета, които сигурно стигаха чак до другия бряг. Много трудно беше да се върви в джунглата и най-вече през гъстия храсталак. Надяваше се Лили да не се тревожи много, ако той не се върне в определеното от самия него време, но ако всичко вървеше добре, щеше да закъснее само с няколко часа.

Провирайки се през дърветата, Матю зърна морето и вече нямаше търпение да се гмурне с главата надолу в прибоя. Беше му горещо, чувстваше се уморен и мръсен от пътешествието през трудния терен. Става богу, че ботушите му бяха още в добра форма, помисли той, макар че дрехите висяха като парцали от отслабналото му тяло.

Звучите, които беше чул преди малко, сега ставаха все поясни и той спря, долавяйки познатите интонации на човешка реч. Или ушите го лъжеха, или на плажа под дърветата имаше хора. Той инстинктивно ускори ход, но изведнъж размисли, осъзнавайки, че не е задължително хората, отбили се на острова, да са дружелюбно настроени. Можеше да са англичани... или пирати. Както и да е, трябваше да бъде предпазлив.

Матю вече беше много близо до брега и различи през дърветата блясъка на синята вода, който едва не го ослепи. Спря там, където

полумесецът от бял пясък се срещаше с гората, и се взря невярващо в кораба, закотвен в дълбоката вода на няколкостотин ярда от брега. Личеше, че по пясъка са газили доста хора, но сега нямаше жива душа. Тъкмо вдигаха една лодка на борда на кораба и Матю виждаше хора да се суетят насам-натам, готови да вдигнат платната и да отплават. Сърцето му биеше така яростно, че проглушаваше ушите му. Корабът му бе толкова познат, както и собственото му име.

„Морският ястреб“.

Проклятие, помисли трескаво Матю. Корабът му щеше да замине, без екипажът да е разбрал, че той и Лили са тук, на острова. Матю нагази във водата, сви ръце около устата си и завика силно към кораба. Явно шумът на борда заглушаваше гласа му. Смъквайки ризата си, той я размаха и започна да подскача. Ако корабът тръгнеше сега, никога нямаше да се върне.

На борда на „Морския ястреб“ Дик Марлоу тънеше в мрачно мълчание, докато приготвяха платната за вдигане. Колко още от седемстотинте острова и островчета трябваше да посети, преди да бъде готов да признае, че Матю и Лили са мъртви? Всички — отговаряше съвестта му. Той знаеше, че Матю е изобретателен, и беше уверен, че двамата с Лили са стигнали живи до суша. Но след като посети безброй много голи острови и островчета, на които явно не можеше да има живот, той започна да се отчайва. Сега трябваше да прибави още един остров към безкрайния списък с места, където нямаше признаци на живот.

С намръщено лице Дик се изкачи по стълбата към мостика и хвана руля. Вятърът още не беше изпълнил платната, но той чакаше търпеливо, подготвяйки се да изведе „Морския ястреб“ от поредния остров в безкрайното търсене на капитан Хоук и жена му. Очите му отчаяно се отправиха за пореден път към плажа, търсейки нещо, което знаеше, че няма да намери там. Изведнъж една фигура изскочи от гората, затича се към брега и започна да маха с ръце.

— Свали платната! — извика Дик.

Смаяни, но послушни на заповедта, моряците веднага се спуснаха да я изпълнят.

— Какво има, господин Марлоу? — запита вторият помощник, наблюдавайки как екипажът изпълнява заповедта на Дик.

— Погледни — посочи Дик към брега. — Какво виждаш?

Вторият помощник плъзна поглед към брега.

— По дяволите, това е човек! Мислиш ли, че е капитанът?

— Готов съм да заложа всичко, което притежавам, че намерихме изгубения си капитан — изграчи възторжено Дик.

— Спусни лодката! — изкомандва той, източвайки от мостика.

Още няколко моряци бяха видели фигурата на брега и се натискаха за място в лодката; всеки искаше да е сред първите, които ще спасят капитана си. Оставиха място за Дик и след като той седна, лодката се запуска към водата. Когато килът ѝ се потопи, мъжете загребаха с всички сили.

След като Матю се увери, че са го видели, престана да маха и сведе глава, за да благодари на бога, че е пратил „Морския ястреб“ на помощ. Не че не би могъл да прекара целия си живот с Лили на този остров, но много искаше да се върне към военните действия, ако вече не са свършили. А ако войната е приключила, той се замоли горещо дано победата да е била на страната на Съединените щати и те да са запазили свободата си.

Дъното на лодката опря в пясъка и Дик скочи във водата, втурвайки се към Матю. Младият мъж така се радваше, че вижда капитана си, че Матю не можа да не се усмихне.

— Време беше — каза той, когато Дик заразтърсва ръката му и взе да го тупа по гърба.

— Знаеш ли колко острова има в този проклет архипелаг? — оплака се Дик.

— Седемстотин, според последното преброяване. И не знам още колко островчета.

— Значи знаеш какво сме правили досега. По-лошото беше, че не можахме веднага да тръгнем да ви търсим. „Морският ястреб“ беше сериозно повреден от сблъсъка с „Горди“ и трябваше да се направи голям ремонт, преди да може да го спуснем отново на вода. Забавихме се няколко седмици, докато траеше ремонтът. Защо не се показа, когато слязохме на брега? Едва не те пропуснахме.

— Ние с Лили доплувахме до отсрещната страна на острова — обясни Матю. — Оттогава лагеруваме там. Едва вчера реших да огледам острова. Слава богу, че го направих.

Когато Матю спомена Лили, Дик почувства голямо облекчение.

— Като не видях госпожа Хоук, се уплаших... — Гласът му секна. — Къде е тя?

— Обувките ѝ бяха в много лошо състояние, затова я оставих там — обясни Матю. — И тя много ще се зарадва да те види.

— Значи, и двамата сте добре? Виждам, че ти не си пострадал особено, но госпожа Хоук няма твоята издръжливост.

— Лили е много добре — усмихна се Матю — Смя да кажа, че двамата бихме могли да живеем тук за вечни времена. Какво става с войната?

— Британските сили държат Мисисипи до Илиноис, вражеските кораби опустошават бреговете на Чесапийк Бей и опожаряват обществени сгради във Вашингтон. Носят се слухове, че се подготвя много солидна интервенция през някое голямо пристанище. Никой не знае от кое, но вероятно мишената ще е Ню Орлиънс. Повечето хора смята това за необоснован слух, но генерал Андрю Джаксън и хората му са пратени в Ню Орлиънс да укрепят града срещу възможно нападение.

— Господи, Сара е в Ню Орлиънс и точно там мислех да заведа Лили — каза Матю. — Ако Бостънският залив още е блокиран, нямам друг изход, освен да идем с Лили в Ню Орлиънс.

— Невъзможно е да се влезе и излезе от Бостънския залив — обясни Дик, — така че Ню Орлиънс е най-добрият избор. Възможно е приказките за нападения да не са нищо друго освен слухове. Да отидем да вземем госпожа Хоук. Сигурно и двамата ще искате да се махнете оттук. Часовият вчера забеляза „Черната птица“ и смятаме, че Френчи може да слезе на някой от близките острови да попълни запасите си от прясна вода и плодове.

— Френчи Байо? Господи, защо не ми каза веднага? — избухна Матю. — Не искам това садистично копеле да припарва до жена ми, дори на десет мили!

— Съжалявам, Матю, не се сетих за това. А пък и като не видях други кораби, закотвени край острова, съвсем забравих за него.

— Не знаеш какво мисли човек като Френчи или да предскажеш какво ще направи — каза тихо Матю. — Може да е хвърлил котва от другата страна на острова, дори вече може да е там.

Лицето му се изкриви от болка и той започна да върти в ума си тази мъчителна мисъл. Защо не беше настоял Лили да дойде с него?

По гърба му пролазиха тръпки, когато го връхлетя едно стряскащо предчувствие.

Страховете му се предадоха и на Дик, който каза:

— Влизай в лодката и да отиваме на кораба. Колкото по-скоро стигнем до госпожа Хоук, толкова по-добре. Сигурен съм, че всичко е наред, но ще се почувстваме по-добре, когато тя се качи на борда на „Морския ястреб“.

Матю замря за миг в безмълвно размишление.

— Имам странното чувство, че трябва да се върна по пътя, по който дойдох дотук. Ако „Черната птица“ е закотвен от другата страна на острова, предпочитам пиратите да не знаят, че сме тук. Ако са там и са открили Лили, по-добре ще е да ги нападнем тихомълком. Остави половината хора на борда на „Морския ястреб“, а другите ще дойдат с мене. Тъй като вече проправих пътека през джунглата, ще се придвижваме много по-лесно. Ако имаме късмет, ще стигнем там преди свечеряване.

Мина повече от час, преди отрядът, който щеше да тръгне с Матю, да се събере на брега. Бяха двадесет души, включително Дик Марлоу — до един въоръжени и готови за битка.

Вече се стъмняваше и стомахът на Лили започна да къркори от глад. Никой не се беше сетил да ѝ донесе малко задушено от костенурка — добре дошло за нея, защото тъкмо това желаше най-много. Замоли се пиратите изобщо да забравят за нея и да напуснат острова. За съжаление, май нямаше да стане така. Френчи взе да ѝ обръща внимание, хвърляйки ѝ безсрамни погледи, докато надигаше бутилката с ром. Лили знаеше за какво говорят пиратите, защото дочуваше откъслечи от разговорите, засягащи очевидните ѝ природни дадености, след което неизменно избухваше дивашки смях.

Тя затвори очи и се опита да мисли за Матю. Питаше се къде ли е той сега и какво ще стане с него, ако се натъкне на пиратите. Единствената ѝ утеха бе, че Матю е твърде хитър, за да влезе съзнателно в бърлогата на морските разбойници. Надяваше се той да не реши да излезе сам срещу целия екипаж на „Черната птица“ и се замоли дано да реши да не се показва, каквото и да става с нея. Лили обаче достатъчно добре познаваше Матю, за да знае, че той няма да я остави на милостта на пиратите, ако разбере какво става тук. Ако

видеше, че тя е в опасност, щеше да пренебрегне всичко, което го застрашава, за да я спаси. И щеше да предизвика собствената си смърт.

Накрая се случи и това, от което Лили най-много се страхуваше. Френчи се приближи към водата, с показни жестове си изми ръцете и лицето и се запъти, олюлявайки се, към нея.

— Дай ѝ да разбере! — извика Дули и направи неприличен жест.

Мъжете един през друг започнаха да дават всевъзможни съвети, от които Лили цялата се изчерви.

Тя затаи дъх, когато Френчи спря на няколко инча от нея, застанал с широко разкрасени крака и скръстил ръце на широките си гърди.

— Да не би да помисли, че съм те забравил, скъпа?

— Надявах се — отвърна тя през зъби.

— Никой никога не бива да казва, че Френчи Байо пренебрегва красивите жени.

Лили си пое дъх разтреперана, когато той извади ножа си и преряза въжетата ѝ. Последва миг на силна болка, но тя бързо я преодоля. Не можеше да си позволи да отслаби бдителността си, защото знаеше какво с намислил да прави пиратът с нея.

— По едно време реших да почакам, за да те взема в удобното си легло на борда на „Черната птица“ — изрече той, — но сега разбрах, че твърде силно те искам.

Той сграбчи китките ѝ и я изправи на крака.

— Къде ме водиш?

— Освен ако не искаш моите хора да гледат, скъпа, реших да отидем малко по-навътре в гората.

— Никъде не отивам с тебе — каза тя, отказвайки да помръдне от мястото си.

Грозен кикот се изтръгна от гърдите на Френчи.

— Нямах избор.

Той я грабна на ръце и я метна на рамото си като чувал картофи. Когато тя заудря с юмруци по гърба му и започна да рити, той ѝ нанесе няколко силни удара по седалището. Останалите пирати избухнаха в гръмък смях, докато той се отдалечаваше сред дърветата. Нямахше представа, че враждебни очи следят всичките му действия, както и тези на изпълнения със завист пиратски екипаж.

— Остави това копеле на мене — изръмжа Матю през зъби. — Ако е направил нещо на Лили, ще го накарам да страда така, че садистичните му играчки ще изглеждат безобидни.

Той се втурна напред, но Дик Марлоу го възпря.

— Ще го хванем, капитане, но трябва да се отдалечи от хората си. Тогава ние двамата ще тръгнем след него, докато другите нападнат останалите на брега. Те са почти четиридесет срещу нашите двадесет. Винаги си ни съветвал, че трябва да прилагаме изненада, когато сме по-малобройни.

Матю и хората му бяха пристигнали преди няколко минути и се бяха скрили в гъстите храсти, наблюдавайки какво става на брега. Почти веднага видяха къде е Лили и разбраха, че не могат да се приближат неусетно, защото Френчи вече се беше запътил към нея. Съвсем ясно беше какво смята да прави, когато я вдигна на рамо и се запъти към гората.

— Нямаме никакво време за губене — прошепна Матю, когато Френчи се скри в гората с Лили. — Явно хората му са се напили и не очакват атака. Аз тръгвам след Френчи, а вие се промъкнете изотзад и ги обезвредете.

— Ще дойда с тебе — настоя Дик.

— Не, мога и сам да се справя с тоя негодник. Ти трябва да водиш другите. Само ми дай десет минути да настигна Френчи и тогава атакувайте.

Дик изглеждаше разочарован, но не протестира.

— Тъй вярно, сър. Късмет.

— И на вас, господин Марлоу.

Матю се сниши и се запромъква безшумно в тъмнината. Стъпките му бяха толкова тихи, че нито един лист не изшумоля, за да издаде движенията му.

Лили разбра, че няма смисъл да пици, затова пазеше силите си, за да се бори с Френчи. Рамото му се забиваше болезнено в стомаха ѝ, седалището още я пареше от силните му удари, но това в момента не я притесняваше особено. Навлязоха в гората и Френчи можеше всеки момент да я тръшне на земята и да я похити. Пиратският капитан беше едър, силен мъж и лесно щеше да превие съпротивата ѝ, но Лили

възнамеряваше да се бори до последен дъх. Как би могла да понесе той да я изнасили, след като беше познала нежността на Матю?

Къде е Матю, питаше се тя отчаяно. Трябваше вече да се е върнал. Слава богу, че не беше. Представяше си го как нахлува в пиратското свърталище и пада убит. Изведнъж мислите ѝ се разпаднаха на милион парчета, когато Френчи я тръшна на земята и се изправи над нея. В осветената от луната тъмнина тя виждаше алчната му усмивка и почувства похотливите му намерения като физически удар, докато той бавно сваляше елегантния си жакет.

— Сега, малката ми, ще видим колко си опитна. Можем да го направим без много шум, а можеш и да се бориш. Както и да е, аз ще съм победителят. Никога не съм се притеснявал да бия жени, така че ако решиш да се бориш, обещавам ти, че ще съжаляваш.

Той посегна и раздра тънката и риза от деколтето до полите. Лили изпищя, съзнавайки, че виковете ѝ без съмнение представляват удоволствие за неговите хора, но не можеше да се въздържи. Когато Френчи се отпусна на земята до нея, тя сръчно се изтърколи. Но победата ѝ беше краткотрайна, защото той я сграбчи грубо и я дръпна под себе си.

— Дойде времето, скъпа. Отвори си краката.

— Твоето време дойде, Френчи, махни се от жена ми.

Стреснат, Френчи изви глава нагоре и черните му очи блеснаха зловещо.

— Кой смее да се намесва? — изрева той.

— Матю Хоук — изсъска Матю. — А ти извърши непростимия грях да пипаш жена ми.

Матю държеше нож в дясната ръка, напрегнат и изчакваш Френчи да предприеме първия ход.

Френчи се отпусна назад на пети и се взря замислено в Матю. Изглеждаше спокоен, но Матю знаеше, че вътрешно е напрегнат като струна и само чака точния миг, за да скочи.

— Матю Хоук — повтори пиратът, привидно развеселен. — Чувал съм това име. Носят се слухове, че британците са определили голяма награда за главата ти. Твърде много техни кораби си пленил, за да ти позволят да продължиш да вредиш на корабоплаването им.

— Стани, Лили — каза тихо Матю, — и се дръпни от това пофранцузено копеле.

Лили се изправи и се приближи към Матю. Не можеше да повярва, че той е тук. Нима не знаеше, че намесата му в този момент е равнозначна на смърт? Дори да победи Френчи, трябваше след това да се справи с целия му екипаж.

— Ти си смел мъж, Матю Хоук — проточи лениво Френчи, — макар и глупав. Целият ми екипаж е на брега и ме чака да се върна. Докъде ще стигнеш на този малък остров? Не можеш да им избягаш. Ти и жена ти ще бъдете убити. Ако наистина ти е жена.

Злобното му подхилване намекваше, че не вярва на думите на Матю, че Лили е негова съпруга.

— Матю, вярно е — намеси се разгорещено Лили. — На брега има около четиридесет души. О, защо не си остана скрит, когато видя какво става?

Той се усмихна с такова влудяващо спокойствие, че на Лили ѝ се дощя да го удуши. Нима не разбираше, че е в опасност и може да загуби живота си?

— Не ми харесва това копеле да те опипва, Лили. Направи ли ти нещо? Ако те е наранил, ще му отрежа пръстите, после ръцете, после ще го режа на парчета, докато не умре бавно.

Лили потръпна.

— Не, не ме е наранил.

— Мъртъв си, Хоук — изсъска Френчи, надигайки се бавно. — Много си смел, приятелю, но не разполагаш с никакви подкрепления.

Изведнъж откъм брега се чува викове и Френчи се намръщи озадачен.

— Положението не е точно такова — изрече Матю бавно и с наслаждение. — И не съм ти никакъв приятел. Това, което чуваш, са моите хора, които нападат твоите. Изненадата е на наша страна и екипажът ти вече е победен и разоръжен.

Лили си пое дълбоко дъх.

Френчи се извърна с лице към Матю, със заплашително потъмнели очи и лице, пурпурно от гняв. Посегна към камата на колана си.

— Хайде, Френчи, много ми се ще да те разцепя отгоре надолу. Ако мислиш, че не мога, пробвай.

Вслушвайки се в шума, идващ откъм брега, Френчи чу виковете на ранените и разбра, че неговите хора са твърде натъпкани с храна и

ром, за да се борят. Беше и достатъчно хитър, за да осъзнае, че няма смисъл сега да предизвиква Матю. Отпусна ръце. Когато иззад дърветата се чу гласът на Дик Марлоу, който викаше капитана си, пиратът разбра, че е постъпил разумно.

— Къде сте, капитане? Добре ли сте? — викаше Дик, пробивайки си път през храсталака.

— Насам, Марлоу — отвърна Матю. Не изпускаше Френчи от поглед, нямаше му никакво доверие. — Погрижихте ли се за екипажа на „Черната птица“?

— Да, капитане, всичко е наред — отвърна Дик с радостен тон. — Сега се преброяват колко са оцелели. А с него какво да правим?

Махна с ръка към Френчи, внимавайки да не поглежда към Лили, която стоеше зад Матю и неуспешно се опитваше да се прикрие с жалките останки от ризата си.

— Френчи ще отиде при екипажа си на брега. Когато пристигне „Морският ястреб“, оцелелите пирати ще бъдат оставени на острова, докато не дойде друг кораб, за да ги спаси. Ако бъде английски, всички ще увиснат на бесилката. Конфискувам този кораб и нареждам половината от нашия екипаж да се прехвърли на „Черната птица“.

— Вземаш ми кораба? — ахна Френчи.

— Ще ми свърши добра работа — отвърна Матю. — Още един кораб, с който да воювам против англичаните. Заведете Френчи на брега, господин Марлоу, но първо, моля ви, заемете ми палтото си. Ризата ми е също толкова прокъсана, колкото и тази на Лили, и не бих искал тя да се притеснява пред екипажа ми.

— Разбира се, капитане — отвърна бързо Дик, свали жакета си и го подаде на Лили. — Смея да кажа, госпожо Хоук, че се радвам да ви видя жива и здрава. Когато видях наблизко „Черната птица“, няхах представа, че ще хвърли котва точно при този остров.

После той взе оръжията на Френчи и го подкара към брега с острието на собствената му кама.

Лили погледна към Матю за обяснение. Но в момента той нямаше търпение за много думи, а просто я сграбчи в прегръдките си и я притисна здраво.

— Едва не полудях, когато Дик ми каза, че са забелязали „Черната птица“. Имах ужасното предчувствие, че ще изберат тъкмо този остров, за да попълнят запасите си от прясна вода и плодове.

И в следния миг той я зацелува по устата, брадичката, носа, показвайки ѝ с действията си колко се е уплашил за нея. Толкова хубаво беше да се чувства защитена в обятията му, че тя се разтопи, отвърщайки на целувките му с пламенност, която красноречиво говореше за любовта ѝ към него. Матю нерешително прекъсна целувката, осъзнавайки, че сега не е нито времето, нито мястото за тези нежности. Щяха да имат много време по-късно, когато останеха насаме.

— Колкото и да съжалявам, че спираме, любов моя, — каза Матю, — налага се. Хората чакат заповедите ми на брега.

Хвана я за ръка и я поведе към брега, където екипажът му беше подчинил пиратите бързо и експедитивно, което говореше много добре за умелото ръководство на Матю. Пиратите бяха вързани по двама, заедно с капитана си, и бяха оставени да лежат на пясъка.

— Какви са заповедите ви, капитане? — запита Дик, когато Матю и Лили се приближиха към него.

— Пратихте ли хора на „Черната птица“? — запита Матю.

— Да, сър, и те сигнализираха, че корабът е обезопасен. Само трима са били оставени на борда да го пазят.

— Кога очакваш да пристигне „Морският ястреб“?

— Ще бъде тук на разсъмване, за да ни вземе.

— Кажете на хората да се разположат за тази нощ на брега. Утре ще решим кой ще плава на „Черната птица“ и кой ще остане на „Морския ястреб“. Ние с Лили ще прекараме нощта в заслона, който построих край езерото.

Ръка за ръка, Матю и Лили се отдалечиха в светлата лунна нощ към заслона, който бе техен дом толкова дълго време, че тя вече бе загубила броя на дните и седмиците. Винаги щеше да пази нежно чувство към това малко късче от рая, където Матю за първи път ѝ беше казал, че я обича. Беше щастлива тук и се страхуваше от бъдещето, което ги очакваше. Толкова лесно беше да обичаш и да си обичана на този пуст остров, където нямаше нищо и никой друг, само тя и Матю. Положението щеше ли да се промени, когато се върнеха в цивилизования свят? Навярно, предположи тя, питайки се дали някога ще бъде пак така щастлива.

— Толкова си тиха, любов моя — каза Матю, когато спряха до заслона. — Човек би помислил, че не ти се иска да напуснеш острова.

Лили прехапа долната си устна, за да не види Матю, че трепери. Честно казано, страх я беше да замине оттук.

— Толкова бях доволна тук, Матю.

Строгите черти на лицето му се разляха в усмивка.

— Аз също, но всички хубави неща си имат край.

— Точно от това се страхувам — изрече тя с тежка въздишка.

— Обичам те, Лили, няма от какво да се страхуваш. Пак ще отида на война, но след това ще си дойда при тебе. Кълна ти се.

— Заклеваш ли се да ми бъдеш верен? — осмели се да запита Лили.

— Дори и това — отговори тържествено той. — А сега, ако стоиш мирна известно време, ще ти покажа колко много те обичам.

Лили не протестира, когато той смъкна жакета на Дик Марлоу от раменете ѝ съблече скъсаната ѝ риза.

— Толкова си красива — изрече той благоговейно. — Тялото ти грее под лунната светлина. Искам завинаги да те запомня такава.

И започна да я целува, вплитайки пръсти в косата ѝ, за да я задържи, докато похищаваше жадно устата ѝ. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя се отдаде свободно, почти отчаяно, разбирайки, че вече няма да има Матю само за себе си. Ако се върнеше на война, можеше да го загуби завинаги. И двамата съзнаваха това и този факт придаваше някаква фаталност на любовното им, каквато досега не бяха изпитвали.

Сърцето на Матю биеше диво в гърдите му, когато се откъсна от нея и отстъпи, за да свали дрехите си. Лили го наблюдаваше как смъква окъсаната си риза и събува обувките и панталоните си. Беше силен, здрав и мускулист, невъобразимо мъжествен. Според нея никой не можеше да се сравнява с неговото прекрасно оформено тяло. Оскъдното хранене само с плодове и риба беше закалило и без това здравата му физика.

Очите ѝ се плъзнаха надолу, по широките му гърди, задържайки се за един бездиханен момент на тясната извивка на хълбоците, преди да слязат още по-надолу към онова място, което ѝ доставяше толкова удоволствие. Той вече беше в ерекция и Лили си пое дъх на неравни тласъци, когато Матю се приближи към нея, позволявайки ѝ да почувства силата на любовта му. Лили внезапно поиска да го докосне и протегна ръка, обгръщайки твърдия му член в дланта см. Измъчен стон се изтръгна от устните на Матю и Лили дръпна ръка.

— Не, о, господи, не спирай!

Той върна ръката ѝ на място, придържайки я със своята. После ѝ показа движението, което му доставяше най-голяма наслада. Тя го усвои веднага и започна да го гали, докато дъхът му взе да излиза с къси, задавени пъшкания. Той я спря.

— Стига, любов моя, искам и аз да ти доставя удоволствие.

Двамата влязоха в заслона и легнаха на постелката от мека трева и листа, която Матю беше направил. Лежаха на хълбок, обърнати с лице един към друг, и Матю започна да я гали с бавни, възбуждащи движения. Гърдите, коремът, краката, нежното място между бедрата ѝ. Въздухът се изпълни с тихите ѝ пъшкания и накъсаното ѝ дишане. Когато той взе едното ѝ зърно в устата си и го подразни с върха на езика си, а после го обхвана плътно с уста и го засмука, Лили едва не изгуби самообладание. Когато пръстите му се вмъкнаха в нея, тя извика:

— Матю!

— Още не, любов моя, твърде рано е. Искам да отдам почит на всеки инч от тебе.

И той го направи. Лили хлипаше и стенеше в агония, когато Матю най-накрая се съжали и влезе в нея. Страстта и самообладанието му бяха великолепни, докато отвеждаше себе си и нея към най-съвършената кулминация, която някога бяха постигали.

— Събуди се, любов моя, „Морският ястреб“ отдавна пристигна, но ти спеше толкова дълбоко, че не исках да те будя до последната минута.

Лили промърмори нещо неразбираемо и се обърна по корем. Когато Матю я тупна по седалището, тя изписка възмутено и му хвърли яростен поглед.

— Махай се, Матю.

Нисък смях се раздаде в гърдите му.

— Време е да тръгваме, любов моя.

Да тръгваме.

Самата дума предизвика тръпка у Лили. Но тя бързо я прогони и намъкна дрехите, които толкова грижливо беше пазила. Бяха в ужасно състояние, но поне сандъкът ѝ се намираше на борда на „Морския ястреб“ и тя скоро щеше да се облече както подобава.

След малко тя тръгна заедно с Матю към брега, където се бяха събрали моряците. Дик Марлоу беше определен за капитан на „Черната птица“, преименуван на „Лейди Хоук“ в чест на Лили, и гърдите му се издуваха от гордост. Няколко моряци от „Морският ястреб“ бяха определени за временен екипаж; двата кораба трябваше да се срещнат в Насау, където Матю се надяваше да набере достатъчно нови хора за двата екипажа. После смяташе да отведе Лили в Ню Орлиънс, където би могла да дочака края на войната при Сара и Джеф. Стига пристанището да беше още отворено за американските кораби.

Лили беше смаяна, когато Матю ѝ каза, че се е качил на борда на „Черната птица“, докато тя е спяла, и е открил цяло съкровище в каютата на Френчи. Златни монети, скъпоценни украшения, сребро и произведения на изкуството, заключени в здрави сандъци. След като го поделеше с екипажа си, пак щеше да бъде достатъчно богат. Стига да успееше да го закара на сигурно място, преди нещо непредвидено да се е случило с него или с кораба му.

— Никога повече няма да се тревожим за пари, любов моя — каза Матю, докато я настаняваше в лодката, която щеше да ги откара до „Морския ястреб“.

Не, нямаше да се тревожи за пари, премисляше безмълвно Лили. Парите бяха най-малката ѝ грижа.

Каютата на Матю на борда на „Морския ястреб“ донесе на Лили и сладки, и горчиви спомени, но не можеше да се сравнява с месеците на екстаз, прекарани на райския им остров. Сега Матю почти нямаше време за нея, докато плаваха към Насау, следвани от преименувания „Лейки Хоук“. В ума на Лили се мярна въпросът, дали Френчи и екипажът му ще бъдат спасени, но бързо забрави за това. Не си струваше да се тревожи за този пират, реши тя.

Времето, което прекарваха заедно Лили и Матю, не се губеше в думи — вече си бяха казани достатъчно много неща на острова. И двамата разбираха, че времето им е по необходимост ограничено и скоро ще се разделят. Не можейки да понесе мисълта за раздялата, която можеше да бъде и завинаги, те се любеха с отчаяние, каквото досега не бяха познавали.

Стигнаха Насау след четири дни и Матю отново отказа да заведе Лили на брега, но този път тя не започна да се тревожи, че той ще посещава местни проститутки, защото знаеше, че му е останала съвсем малко енергия за други жени. Докато беше на суша, Матю успя да набере екипажи за двата кораба. Но получи и лоши новини. Един от корабите му, „Небесен ястреб“, беше потопен от британска фрегата. Загубата му го натъжи, особено гибелта на екипажа, но войната не правеше разлика.

Останаха в Насау повече от седмица. Преди да заминат, научиха, че на 11 септември 1814 победата на американците по вода при Лейк Чамплейн е попречила на англичаните да нахлуят в Ню Йорк през долината на река Хъдзън. Все още се говореше усилено за възможно сериозно нападение над голямо пристанище и като възможна мишена упорито се сочеше Ню Орлиънс.

„Морският ястреб“ и „Лейди Хоук“ тръгнаха от Насау в началото на октомври с попълнени екипажи. Матю се беше насочил към Ню Орлиънс, докато „Лейди Хоук“ под командата на капитан Дик Марлоу имаше за задача да пречи на британското корабоплаване. Планираха да

се срещнат през декември на едно от островчетата близо до Флорида, ако дотогава войната не е свършила.

За съжаление на Матю, британската флота не се виждаше никаква, когато навлязоха в устието на Мисисипи и се отправиха към Ню Орлиънс. Лили стоеше до перилата, докато корабът приставаше до един от дългите кейове. Невъобразимата смесица от звуци и цветове по оживените улици непрекъснато привличаше вниманието ѝ. Весело облечени негри с кожа във всякакви оттенъци — от абаносовочерни до светлокремави — бродеха свободно по пристаните. Жените носеха цветни тюрбани върху къдравите си коси и весело полюляваха поли пред пристанищните работници, карайки Лили да се смее на глас на духовитите им подмятания.

— Каква гледка, нали? — каза Матю, приближавайки се към нея.

— Бил ли си тук преди?

— Много пъти. Обичам Ню Орлиънс. Нищо не може да сломи високия дух на жителите му. Дори и сега, когато войниците на Андрю Джаксън са наводнили града, всичко е живо и весело.

Лили насочи вниманието си към облечените в синьо войници, които се подпираха на стените или се разхождаха безцелно по кея.

— Мисля, че слуховете за британско нападение са неоснователни — заяви тя. — Не видяхме никакви следи от британски кораби в залива.

— Да се надяваме, че имаш право — каза скептично Матю.

Знаеше, че упоритите британци са готови на всичко. Може би дори в този момент се събираха на някой усамотен остров наблизо, подготвяйки се за атака. Нямаше представа колко близо е до истината.

— Сара ще се изненада, като ни зърне — каза весело Лили. — Нямам търпение да я видя.

— Малката ми сестричка я чака голям шок — съгласи се Матю — Нямаме товари за разтоварване, така че не виждам защо да се бавим на кораба. Ще тръгнем веднага щом бъде швартован. Разделих сред моряците съкровището на Френчи и им дадох две седмици отпуск на сушата; спечелиха си го.

— Две седмици? — протестира Лили. — Трябва ли да заминаваш толкова скоро?

— Много време отсъствах от военните действия, любов моя, и сигурно разбираш защо трябва да бързам. Две седмици ще стигнат, за

да се запасим с прясна храна, вода и амуниции, иначе бих тръгнал и по-рано.

— Сара ще бъде разочарована.

— Тя ще разбере. Имаш ли адреса ѝ?

— Да, получих едно писмо от нея, преди да замина от Бостън. Дватамата с Джеф живеят на улица „Дюмейн“ номер тридесет и едно.

След малко двамата слязоха на брега и Матю нае карета, за да ги отведе, заедно с багажа на Лили, до улица „Дюмейн“. Докато пътуваха през града, Лили не се отделяше от прозореца, попивайки калейдоскопа от гледки, звуци и миризми. Накъдето и да погледнеше, виждаше големи количества храни и оръжия, струпани на купчини. Това, както и многобройната местна милиция, напомняха, че градът е застрашен от обсада. Явно не всички бяха на мнение, че слухът за нападението е само шега.

Докато се придвижваха през центъра на стария град, Лили беше очарована от дантелените решетки на балконите и прозорците, направени от ковано желязо. Зърваше изкушаващи гледки на градини, напомнящи същински бижута, оградени с високи стени, и ахкаше възторжено. Все едно беше попаднала отново в Париж. Матю се усмихваше снизходително на неприкритото ѝ възхищение от живописния град и отново се питаше защо толкова дълго се беше противил на любовта.

Лили като гъба попиваше невероятния вкус на Ню Орлиънс. Отначало градът и се стори шокиращ конгломерат от живописни хора и оживени улици, особено след изолацията на техния остров. Внимаваше да не пропусне нищо, едва ли не увиснала на прозореца на каретата, но се стресна, когато зърна афиш, окачен на един кол, който съобщаваше за представление в оперния театър с участието на Клариса Хартли. Навярно театралната трупа на Клариса беше пристигнала в града, за да изнася представления, и Лили смутено се запита какво би означавало това за брака ѝ.

Внезапно се дръпна от прозореца, питайки се дали Матю е видял афиша. Знаеше, че го е видял, когато го беше уловила да се взира в нея, сякаш чакайки тя да подхване темата. Но Лили реши да я пренебрегне. Беше толкова щастлива с Матю през изминалите няколко месеца, че не искаше да събужда старите спомени за Клариса Хартли. Освен това, тя

знаеше, че Матю я обича и никога не би я наранил, връщайки се към Клариса, нали?

Матю беше видял афиша, но не знаеше дали Лили го е видяла. Отчаяно искаше да я увери, че сега Клариса вече не означава нищо за него, но мълчанието на жена му го поставяше в неудобно положение. Не искаше да отваря стари рани, не искаше и да привлече вниманието на Лили към факта, че Клариса с в града, ако тя не беше видяла афиша. В края на краищата, не каза нито дума.

Каретата зави зад един ъгъл и навлезе в улица „Дюмейн“; Лили забрави за Клариса, когато екипажът спря пред номер тридесет и едно. Матю скочи долу, за да ѝ помогне да слезе, докато кочияшът стоварваше сандъците ѝ. Едва му бяха платили и той беше потеглил, оставяйки ги да стоят сред струпаните сандъци, когато Сара изплува от вратата право в прегръдките на Матю.

— О, не мога да повярвам — изписка тя възторжено, като се смееше и плачеше едновременно. — Да дойдете в Ню Орлиънс в такова време... — Поклати глава невярващо. — Не знаете ли, че сме под обсада? Или поне властите искат да мислим така. О, извинявайте, влезте, влезте. Нямам търпение да разбера как сте се измъкнали от Бостън. Понеже Матю е тук, сигурно сте дошли с „Морския ястреб“.

Сара беше толкова развълнувана, че не можеше да престане да бъбри. Когато прегърна Лили, в очите ѝ имаше сълзи.

— Не си се променила, Сара — засмя се Матю, прегръщайки я през раменете, докато вървяха към къщата. — Как е зет ми?

— Зет — отвърна със смях Сара. — Това беше златна възможност за нас, Матю. За разлика от Бостън, сега Джеф има повече клиенти, отколкото може да обслужва. Надявам се да не си бил много разочарован, че пропусна сватбата ни.

— Ще го преживея — каза Матю. — Стига да си щастлива.

— Невероятно много — увери го Сара с пламнали бузи.

Тя ги въведе в малка, по елегантна гостна и веднага поръча да донесат чай. Изключително красива кварталонка с бледокремав цвят на кожата веднага отиде да изпълни поръчката ѝ.

— Флита е свободна цветнокожа — осведоми ги Сара, докато чакаха да дойде чаят. — Ние с Джеф нямаме роби. Но разбира се, ще разберете това по-късно. Точно сега умирам да узная какво ви води в

Ню Орлиънс и как така с Лили сте заедно, когато очаквах Матю да е в морето, вбесявайки англичаните.

Лили и Матю размениха многозначителни погледи. Наистина ли искаха Сара да разбере, че Лили го е напуснала и той я е намерил на борда на британски боен кораб, който беше превзел на абордаж?

— Това е много дълга история, Сара. Достатъчно е да кажа, че ние с Лили заминахме преди няколко месеца от Бостън и прекарахме известно време като корабокрушенци на един пуст остров на Бахамите.

— Колко романтично — възкликна Сара, поглеждайки многозначително Лили, с което искаше да каже: „Нали ти казвах?“

— Оставям Лили на твоите грижи и се връщам на война — продължи Матю. — Отсъствах твърде дълго и страната ни отчаяно се нуждае от мене. Може би ще предложи помощта си на генерал Джаксън. Той може да ми каже къде има най-голяма нужда от мене.

— Колко... колко време ще останеш?

— Смятам, две седмици. Толкова време ми трябва да снабдя кораба с всичко необходимо и да се погрижа за някои малки поправки.

— Толкова скоро? — възкликна Сара. — Колко време не сме се виждали, Матю?! Всички знаят за безстрашните ти подвизи и аз много се тревожех. Не можеш ли да го убедиш да остане, Лили?

— Искане ми се да можех — въздъхна съжалително Лили.

— Още ли ти е неприятно, че се бия против твоите съотечественици? — запита Матю уж нехайно, но настоятелно.

Лили зае замислена поза.

— Не, вече не. Америка сега с моята страна и искам за нея свобода и справедливост не по-малко от вас.

— Не мога да повярвам, че чувам това — изрече възторжено Сара. — Винаги съм знаела, че вие двамата сте един за друг, но бяхте твърде упорити, за да си го признаете. Корабокрушението сигурно ви е вразумило.

Матю се ухили на Лили.

— Не знам за нея, но на мене със сигурност ми отвори очите. Тези месеци бяха най-щастливите в живота ви.

— И в моя — изчерви се Лили.

Докато те двамата се гледаха с изгарящи погледи, Сара почувства огромно облекчение и щастие заради новооткритата любов на Лили и

Матю. Тя знаеше, че Клариса Хартли е в града, и се ужасяваше от мисълта, че Матю може отново да изостави съпругата си заради любовницата. Но сега, когато разбра, че Матю е твърде влюбен в Лили, за да го разсейва някаква стара страст, тя се успокои.

Дните отлитаха и Лили се отчайваше от бързия ход на времето. Само след броени дни Матю щеше да замине. Тя горещо се молеше дано съдбата бъде благосклонна и да го върне при нея жив и здрав. За съжаление, почти не го виждаше напоследък. Той се беше свързал с генерал Джаксън и сега участваше в обучението на цивилни доброволци, за да се създаде бойна сила, годна да се опълчи на британците, ако нападнат Ню Орлиънс, както се очакваше. Затова престоят му в града се проточи на три седмици, което беше добре дошло за Лили.

Странно нещо се случи в деня, когато тя излезе сама на пазар. Или се беше объркана, или наистина видя Клариса Хартли да се навърта пред къщата. Това я накара известно време да се тревожи, но тя не сподели с никого какво е видяла. Матю не ѝ беше давал основание да смята, че ѝ изневерява, и тя нямаше причина да го подозира или да го разпитва за бившата му любовница. В края на краищата Лили престана да мисли по този въпрос.

Един ден Матю ѝ каза, че Жан Лафит, известен пират, когото жителите на Ню Орлиънс смятаха за герой, е предоставил цялата си флота на разположение на губернатора Клейбърн.

— Губернаторът веднага отклони предложението на Лафит — допълни Матю, поклащайки глава. — Този пират се смята за американски гражданин, но Клейбърн не му вярва. Особено след като научи, че британците са обещали на Лафит тридесет хиляди лири, за да позволи на британските кораби да влязат в Баратария, островната му крепост южно от Ню Орлиънс.

— Може би Клейбърн постъпва мъдро — допусна Лили.

— Мисля, че предложението на Лафит е искрено — отвърна Матю. — Той иска да помогне в тази война, дори е казал, че ще подаде молба до самия Джаксън, за да воюва на страната на американците.

В края на ноември Матю съобщи на Лили, че „Морският ястреб“ е готов за отплаване и генерал Джаксън му е дал позволение да замине.

— Толкова рядко те виждах, Матю — оплака се Лили, когато научи новината. — Някои ноци дори не се връщаше у дома. Може би трябва да останеш в Ню Орлиънс и да чакаш нападението. Сигурна съм, че помощта ти ще бъде безценна за генерал Джаксън.

— Трябва да замина, Лили — каза тихо Матю. — Имам среща с „Лейди Хоук“ след няколко дни. Дик ще ме чака. Нямам търпение да видя как се оправя.

Тази нощ те се любиха до самозабрава, страстта им един към друг беше неутолима.

Стиснала тесните хълбоци на Матю с коленете си, Лили поемаше невероятната му дължина в тялото си, дишайки дълбоко, докато усещаше как се разтяга, за да го приеме. Матю леко надигна глава и пое в устата си едното набъбнало зърно, прокарвайки езика си по нежната пъпка, преди да го засмуче леко. Лили изстена, извивайки гръб, и пое мъжествеността му още по-навътре, дълбоко в себе си. Матю трепна, ритъмът му се засили в дива ярост, докато продължаваше да смуче и да дразни зърната на двете гърди. Изведнъж той се надигна и търкулна Лили под себе си, продължавайки да влиза и да излиза, без да спира.

Лили сведе глава и вкуси топлината на шията му, докосна с език меките къдриви косми по гърдите му, олюлявайки се на ръба на лудостта. Когато Матю пхна ръка между двамата и намери чувствителната пъпка, скрита в гнездото между бедрата ѝ, Лили извика, притискайки се към ръката му.

— Хайде, любов моя, хайде — подканваше я Матю с пресипнал глас. — Искам да свършиш. Искам да вкуся този момент за всичките дълги самотни ноци, които ме очакват.

Думите му, толкова прекрасно еротични, така великолепно възбуждащи, я тласнаха отвъд ръба и тя започна да пропада в бездната, само за да издигне още веднъж до върха, когато той я последва в полета на екстаза.

След това Матю заспа заситен, докато Лили лежеше будна, не можейки да понесе мисълта за предстоящата раздяла. Ами ако не се върне? Обичаше го твърде много, за да му позволи отново да излезе от живота ѝ. Ако нещо се случеше с Матю, тя би искала да е до него. Но знаеше, че той никога няма да се съгласи да я вземе със себе си. Не бе задължително обаче решенията да се вземат само от мъжете, заключи

Лили с обичайното си безразсъдство. Тя винаги се хвърляше с главата напред в потенциално опасни ситуации и някак успяваше да оцелее.

През дългата нощ, докато притискаше Матю към сърцето си, тя кроеше тайни планове, които можеха да доведат и до смъртта ѝ. Но нямаше нищо по-важно от това, да бъде с Матю, когато той имаше най-голяма необходимост от нея. Хитра усмивка се плъзна по устните ѝ, когато накрая се унесе в дълбок сън. А когато отвори очи, Матю вече беше станал и се беше облякъл.

— Сутрин ли е вече? — запита тя, докато се протягаше и се надигаше, за да седне в леглото.

— Още е рано, спи, любов моя.

— Нямаше ли да ме събудиш, за да се сбогуваме?

— Сбогувахме се снощи по начин, който ще запомня.

— Със сутрешния отлив ли ще отплаваш?

— Не, тръгваме по залез, с вечерния отлив, но има още много неща да се правят, преди да бъдем готови за тръгване, така че няма да се върна. Винаги съм мразил дългите сбогувания, затова ме целуни, любов моя, и ми пожелай късмет.

— Вземи ме със себе си!

— Да не си луда? — изсмя се Матю, навеждайки се, за да я прегърне. — Твърде скъпа си ми, за да подложя на риск живота ти.

— Някои капитани вземат жените си — настоя Лили.

— Любовниците си. Само любовниците — изтъкна Матю с дяволита усмивка. — По-весело, любов моя. Ще се върна, преди да си разбрала.

— Обещай ми, Матю, обеща ми, че ще се върнеш — замоли го Лили с почти трескава настойчивост.

— Вече ти се обещах за вечни времена, това не е ли достатъчно?

— За вечни времена — въздъхна Лили. — Достатъчно е, Матю. Но само ако съм наблизко, за да се погрижа нищо да не ти се случи, помисли тя.

Здрачът обгръщаше кея в удължаващи се пурпурни сенки, докато хората бързаха да се приберат по домовете си за вечеря. В края на ноември се стъмняваше рано и вечерният хлад се вмъкваше в костите на Лили, клекнала зад куп бъчви, точно срещу пристана, където беше закотвен „Морският ястреб“. Оживлението около кораба беше

достигнало апогея си и Матю издаваше заповеди за предстоящото отплаване. Мъже с най-разнообразна външност сновяха напред-назад по дъската между кораба и пристана, товарейки последните припаси и амуниции, необходими за дългия престой в морето.

Наблюдавайки Матю, застанал на мостика, Лили нахлупи шапката си и тревожно зачака удобния момент. Той дойде, когато новият първи помощник на Матю, Пол Дикъне, поиска съвета му за нещо, ставащо на другия борт, и за момент отвлече вниманието му от хората, които товареха припасите. В мига, когато Матю изчезна от мостика, Лили се задейства. Облякла дебело подплатен жакет над старите дрехи на Матю, скрила яркочервената си коса под вълнена шапка, тя не се различаваше от младите момчета, чиито слабички фигури и гладки лица издаваха, че са все още неопитни, нови моряци.

Снишавайки се зад един от тях, Лили нарами някакъв чувал, който не изглеждаше много тежък, и тръгна по дългия път нагоре по дъската, молейки се горещо да не бъде спряна от пазача. Не очакваше да стои така предрешена дълго време, само докато излязат достатъчно навътре в морето, за да не може Матю да я върне в Ню Орлиънс. Не се съмняваше нито за миг, че той ще се разсърди — достатъчно, за да й извие врата. Но тя някак си щеше да го убеди, че мястото ѝ на борда на „Морския ястреб“, с него, а не у дома — да чака и да се чуди дали той е жив или мъртъв.

Приведена под тежестта на чувала, Лили си пое облекчено дъх, когато никой не нададе тревога. Дотук добре, помисли тя развеселено. Като се вземат предвид обстоятелствата, не беше трудно да осъществи плана си. Съчиняването на обяснително писмо до Сара беше доста мъчителна задача. Тя се надяваше Сара да разбере защо трябва да замине и като знаеше как обича Джеф, Лили беше уверена, че Сара ще разбере, че тя е трябвало да постъпи точно така.

— Бавиш се, момче, давай по-бързо.

Лили не бе разбрала, че е забавила крачка, когато морякът зад нея я побутна. Беше стигнала трюма и се канеше да слезе надолу с чувала си. Смяташе да се скрие долу и да стои там, докато корабът потегли. Когато настани чувала при другите, нарочно се забави, надявайки се останалите да си тръгнат, без да ѝ обръщат внимание. Тя и морякът зад нея бяха внесли последните чували и тя много

разчиташе, че ще може да се скрие в трюма. Явно нямаше да стане така.

— Стига си се помайвал, момче, има много работа на палубата. За пръв път ли плаваш?

Морякът като че ли се чувстваше задължен да стегне юздите на младока, който изглеждаше като току-що напуснал училищната скамейка.

— Да — измърмори Лили с възможно най-дебел глас.

— Малко си млад, но ще свикнеш. Хайде, идвай, ще ти покажа какво още има да се върши.

Хвана я за яката и не особено внимателно я тикна към стълбата. Лили нямаше избор и се подчини.

Сенките вече се бяха сгъстили и оживлението отслабваше, мъжете чакаха заповед да развият платната. Матю се разхождаше по палубата и острият му поглед не пропускаше нищо; нямаше търпение да се върне към военните действия. Всеки пленен или потопен кораб щеше да намали броя на възможните нападатели на Ню Орлиънс или който и да било друг важен пристанищен град. Не забелязваше нищо нередно на палубата и тъкмо щеше да се разпореди да изтеглят дъската, когато видя една жена, която слизаше от карета, бързайки към кораба. Още беше достатъчно светло и Матю веднага я позна. Клариса! Какво, по дяволите, правеше тя тук? Викаше и жестикулираше и Матю неволно ѝ махна да се качи на борда. Нямаше представа, че един млад моряк го наблюдава зяпнал в шок и кехлибарените му очи се изпълват с болката от предателството.

На Лили ѝ се стори, че са очаквали Клариса на борда на „Морския ястреб“, че Матю я е поканил за последна интимна среща преди отплаване. Дали се беше виждал с нея през всичките тези дни и пощи, когато казваше, че е много зает, за да си дойде у дома? Матю като че ли не се притесняваше да вземе любовницата си на кораба, защото явно предпочиташе Клариса пред собствената си съпруга. Болеше, ужасно болеше. Тя тъкмо щеше да се смъкне незабелязано по дъската и да се върне у дома, когато към нея пристъпи вече познатият ѝ моряк, който мислеше, че ѝ помага.

— Върви долу в трюма, момче, имат нужда от тебе. Товарът трябва да се пренареди, а ти си достатъчно дребен, за да се пъхаш на места, където има нужда от запълване.

— Но...

Тя погледна към Матю и видя, че е прегърнал Клариса и сега говорят тихо и напрегнато. На лицето му беше изписано любопитство, но Лили не можа да разбере от изражението му за какво точно си мисли.

— Не спори, момче. Ще ти покажа какво трябва да се направи. Как се казваш? На мене ми викат Плешивия.

Това явно беше някаква грешка, тъй като всеки инч от виждащата се кожа на мъжа беше покрит с гъсти черни косми, включително лицето и главата.

— Аз съм... Люк — каза Лили, съобразявайки бързо.

Точно когато Матю отвеждаше Клариса към каютата си, Лили се насочи нерешително към трюма. Може би, ако се правеше, че изпълнява заповедите, щеше да намери начин да се измъкне от кораба, преди да е отплавал. Нямаше как да остане там заедно с любовницата на Матю. Запита се дали той смята да задържи Клариса, или тя ще си тръгне, след като спи с него. Лили не можеше да си представи тази жена да остане на кораба по-дълго време, защото тя беше от онези, които копнеят за светлините на рампата и постоянното внимание на публиката. Не беше и от хората, които обичат да излагат на опасност живота си. Не, реши Лили, Матю вероятно ще спи с нея, но няма да я вземе със себе си. Хвърли хитър поглед към него и го видя да отвежда Клариса по стълбата към каютата си, а после слезе в трюма.

Матю се намръщи, докато гледаше как Клариса внимателно си пробива път към него. Не можеше да си представи какво иска, но тя му се видя толкова отчаяна, че неволно ѝ махна да се качи. Разбира се, знаеше, че тя е в Ню Орлиънс. Беше видял афишите, дори я беше зърнат отдалече един-два пъти. Когато тя се беше опитвала да го отведе някъде насаме, той внимателно я беше отбягвал. Не искаше нищо да разстройва доверието, което се беше установило между него и Лили в изминатите няколко месеца. Но връзката му с Клариса беше траяла дълго и той се почувства задължен поне да я изслуша, особено щом му предстоеше да замине, а тя явно беше отчаяна, за да дойде да го търси чак тук, на пристанището.

Трябваше да бъде подготвен за възторженото ѝ държание, но не беше. Когато тя буквално се хвърли върху него, той нямаше избор и

протегна ръце, иначе тя щеше да го събори. Но за негова чест, бързо я отстрани от себе си.

— Какво има, Клари? Защо дойде?

— Би могъл да кажеш, че се радваш да ме видиш — каза Клариса, нацупвайки недоволно уста.

— Това би означавало да излъжа — отвърна Матю, преди тя да си въобрази, че той има нужда от любовница. — Ако имаш нещо важно да ми казваш, по-добре го кажи веднага, защото, както виждаш, се приготвям за отплаване.

— Важно е, Матю, иначе нямаше да дойда. Знам, че ме отбягваш, но имам нужда от помощ.

— Помощ? Каква по-точно?

— Не можем ли да поговорим насаме? Твоите хора ни зяпат.

Матю изруга под нос. Как да не ги зяпат? Те знаеха, че е женен, и повечето от тях много уважаваха Лили. Господи, нямаше ли Лили да се вбеси, ако знаеше, че Клариса сега с при него, запита се той. Слава богу, че тя си беше у дома и не би могла да изтълкува погрешно тази невинна среща.

— Много добре, Клари, ела в каютата ми. Но мога да ти отделя само няколко минути — предупреди я той.

— Точно толкова ми трябва — каза загадъчно Клариса.

Жадният поглед, с който тъмните ѝ очи поглъщаха Матю, опровергаваше думите ѝ. След всичкото това време тя още не беше намерила с кого да го замести и се надяваше, че той ще се върне при нея някой ден.

Когато влязоха в каютата на Матю, Клариса се настани на един стол, докато той застана пред нея, чакайки обяснение.

Клариса облиза пресъхналите си устни. Сега, когато вече беше тук, не знаеше как да започне, не знаеше и как ще реагира Матю. Наистина беше отчаяна и той беше единствената ѝ надежда.

— Матю, трябва ми пари, много пари.

— За бога, Клари, още ли не можеш да ограничиш разходите?

Той си спомни, че докато беше негова любовница, често я беше упреждал за разточителството ѝ.

— Една актриса има нужда от дрехи, красиви бижута, дантелено бельо. Не знаех колко много съм похарчила, докато не дойдоха сметките.

— Няма ли мъж в живота ти, който да поеме отговорност за разходите? Не е в твой стил толкова време да нямаш покровител.

— Разбира се, имаше много мъже — отвърна предизвикателно Клариса, — но последният ме заблуди. Мислех, че е богат, казваше, че парите му били блокирани за кратко. „Вземаше на заем“ по-голямата част от парите, които печелех, и когато сметките започнаха да пристигат, се изпари. Хотелът конфискува целия ми гардероб, трупата ми напуска Ню Орлиънс, отива в Начес, а аз нямам пари да си платя билета. И за да станат нещата още по-зле, мениджърът ми отказва да ми дава пари в аванс.

Матю се намръщи още повече. Честно казано, чувстваше се донякъде задължен да даде на Клариса парите, за които тя го молеше. Бяха били любовници цели пет години, въпреки че чувствата му към нея не бяха дълбоки, и сигурно си беше намирала други мъже, с които да спи, когато той отсъстваше повече, отколкото тя можеше да понесе. От своя страна той намираше връзката за удобна, тъй като не беше открил жена, която да обича или да иска да направи своя съпруга. Докато не се появи Лили.

— Ти си последната ми надежда, Матю — замоли го Клариса. — Непременно трябва да отида в Начес, а без гардероба си няма как да си печеля прехраната.

— Добре, че в момента имам достатъчно пари в брой — изрече полека Матю, изваждайки малка кутия от чекмеджето на бюрото си. Беше взел част от съкровището на Френчи със себе си, за да купи при нужда храна от по-далечни пристанища. — Колко ти трябва?

Очите на Клариса се разшириха, когато тя зърна блясъка на златото. Облиза устни и назова една сума, толкова невъзможно голяма, че Матю ѝ отправи суров поглед и преброи половината от поисканото. Пусна парите в отворената ѝ длан. Клариса внимателно ги прибра в чантичката си, знаейки, че Матю се е показал щедър, но негодуваше, че не ѝ даде цялата поискана сума. Въпреки това парите бяха достатъчни, за да плати дълговете си, да купи билет за кораба до Начес и да ѝ стигнат за няколко месеца. Поне докато не намери друг мъж, който да поеме отговорност за разходите ѝ.

Когато Клариса не даде признак, че ще си тръгва, Матю стисна лакътя ѝ и я накара да се надигне от стола.

— Сбогом, Клари. Съветвам те да харчиш тези пари колкото може повече време.

— Матю, бих искала да ти се отплатя.

Тя се приближи към него, без да оставя никакво съмнение как точно иска да му се отплати.

— Не ми трябва отплата, Клари. Това ме освобождава от отговорност към тебе веднъж завинаги.

— Заради старите времена, Матю, иска ти покажа колко много ценя помощта ти.

— Можеш да ми го покажеш, като слезеш от кораба и ме оставиш да отплавам. Сега имам съпруга, Клари. Обичам Лили. Дори ти не можеш да ме убедиш да направя нещо, за което по-късно ще съжалявам. Сбогом, Клари, съмнявам се, че някога ще се видим.

— Не бъди толкова сигурен, скъпи — измърка гърлено Клариса, намеквайки за бъдещи срещи. — Един ден ще се появя, когато най-малко ме очакваш, и ще ти благодаря подобаващо.

След това тя излезе царствено, оставяйки Матю да клати глава и да се пита какво ли е намирал някога у Клариса Хартли.

Изтощена от работата, на която не беше свикнала, Лили довърши задачата, дадена ѝ от Плешивия, и седна на чувала с жито, за да си почине, преди да се измъкне от кораба, докато още не е отплавал. Понеже имаше ясна представа за ненаситния сексуален апетит на Матю, тя не мислеше, че „Морският ястреб“ ще отплава скоро. Поне не и докато той не се насити на Клариса. Облягайки глава на една бъчва, тя изкриви от болка лице, преживявайки отново в мислите си начина, по който Матю беше посрещнал любовницата си на борда на своя кораб.

Това беше моментът, когато любовта към Матю, разцъфтяла в сърцето ѝ, увехна и умря. Ако се озовеше лице в лице с него точно сега, щеше да го заплюе. Последните няколко месеца бяха само една лъжа, за да я накара да стане доброволна участничка в любовните игри. Не, поправи се тя безмълвно, не на любовните, а на сексуалните. Любовта нямаше нищо общо с това, което той изпитваше към нея. Той искаше тялото ѝ, защото нямаше друго на разположение. Похот. Чисто и просто сексуалните апетити на Матю изискваха да има повече от една жена в леглото му. Тя трябваше да разбере, че момиче като нея, без никакъв опит, не може да го задоволи така, както Клариса.

Цялата любов към Матю, която Лили беше носила в сърцето си, се превръщаше в жестока омраза.

Когато се усети отпочинала, тя стана и се прокрадна към стълбата, за да се махне колкото може по-скоро от този кораб, преди Плешивия да се е върнал и да ѝ попречи. Вече не искаше да плава с кораба заедно с Матю. Ако Клариса не беше останала на борда, за да задоволява сексуалните нужди на Матю, той щеше да я използва, за да утолява страстта си, докато е в морето. Беше ѝ обещал неща, които нямаше намерение да изпълни. Не знаеше какво означава думата верен. А любовта беше чувство, чуждо на природата му.

Корабът изведнъж се раздвижи под краката на Лили и я връхлетя ужасен страх. Бяха потеглили! „Морският ястреб“ беше отплавал,

преди тя да успее да слезе. Господи, какво да прави сега? Колко време щеше да крие пола и самоличността си? Какво ще направи Матю, когато разбере, че се е промъкна да на борда без негово позволение?

Полека подаде глава през люка, виждайки колко по-оживена беше палубата сега, когато корабът беше потеглил на път. Бързо се огледа и вида, че са много далече от брега на реката, значи нямаше време да скочи и да се добере до там. Нямаше избор, трябваше да се смеси с моряците и да Крис самоличността си възможно най-дълго.

— Хайде, излизай на палубата, Люк! — Лили трепна и се обърна, виждайки Плешивия, който се беше надвесил над нея и клатеше глава неодобрително. — Да не беше заспал в трюма?

— Н-не — заекна тя, нахлупвайки по-ниско шапката. — Свърших работата.

— Иди да помагаш на Дедето в кухнята. Какъвто си кльоцав, май само за това ще те бива.

— Дедето ли? — запита Лили, измъквайки се от люка. Плешивия се изсмя.

— Наричаме го така, защото е най-старият на кораба. Ще видиш какво искам да кажа, като отидеш там. Не се плаши от него, той е кротък като агне.

После мъжът се обърна и тръгна да си върши работата, избухвайки се в гръмък смях, който отекна надалече по палубата.

Лили побърза към кухнята, оглеждайки се за Матю. Той още беше на палубата, хванал руля, и водеше кораба по реката надолу към залива. Когато погледна към нея, тя наведе глава и ускори крачка. Запита се какво ли с станало с моряка, който досега готвеше в кухнята на „Морския ястреб“. Казваше се Пейт и ястията му бяха изненадващо добри, макар и доста еднообразни. Може би, предположи тя, се е преместил на „Лейди Хоук“, когато Дик Марлоу бе поел командването на пленения кораб.

— Време беше Плешивия да ми прати помощник, но като те гледам, нямаш сила да си извадиш оная работа, за да пикаеш.

Мъжът бе слаб, жилест, на възраст, когато повечето мъже се оттеглят в люлеещите се столове. Дълбоките бръчки и спечената кожа придаваха постоянен мрачен израз на лицето му, издаващ напредналата му възраст. Рошавите вежди и редките бакенбарди бяха бели като

туфите рядка коса, стърчащи под невъзможен ъгъл от почти плешивия му череп. Изглеждаше като проклет, свадлив дядка.

Лили се изчерви силно от думите на стареца. Досега никой не ѝ беше говорил така.

— Аз... по-силен съм, отколкото изглеждам — заекна тя, поглеждайки към Дедето с ужас в очите.

Старият моряк се намръщи, поклати глава и измърмори:

— Капитанът сигурно е закъсал, за да наеме слабак като тебе. Добре, не стой така, момче, захващай се за работа. Обели картофите. Като свършиш, изстържи желязното гърне, че да ги сложа да се варят.

Така започна вечерта.

След като яденето беше изядено и съдовете бяха изстъргани, Лили почувства такава умора, че едва успя да се довлече до едно усамотено ъгълче на палубата и да си легне там. Малко кораби имаха помещения за моряците и те трябваше да спят където намерят на палубата. И понеже никой не знаеше, че Лили е жена, и тя трябваше да постъпва като мъжете. Нямаше представа колко време ще издържи на непосилната работа, която ѝ беше възложена, но благодари на бога, че не ѝ бяха заповядаш да се катери по вантите, както беше видяла да правят останалите.

Минаха няколко дни, през които крехките мускули на Лили заякнаха и тялото ѝ стана жилаво и гъвкаво от работата, която ѝ се налагаше да изпълнява. Беше постигнала нелеко примирие с Дедето и той дори като че ли беше започнал да я харесва. Зад намусената му физиономия, както подозираше Лили, се криеше мека душа, която той позволяваше само на малцина да зърнат, и докато тя изпълняваше задълженията си, без да се оплаква, той я удостояваше с любезно пренебрежение. Да работи в кухнята, реши тя, беше далеч по-добре, отколкото да позволява на Матю да се възползва от нея. А точно това би направил той, ако разбереше, че е на борда на кораба му.

Почти не го виждаше, откакто напуснаха Ню Орлиънс, и сега бе убедена, че може да продължава играта си колкото пожелае. Повечето моряци я приемаха като един от тях и се отнасяха добре с нея, защото беше най-малкият и най-дребният „моряк“ на борда. И тъй като Дедето изглеждаше доволен от работата ѝ, я зачислиха за постоянно в кухнята. Всичко като че ли вървеше добре до деня, когато тя излезе от камбуза,

за да подиша малко чист въздух, и ѝ заповядаха да се качи по мачтата до марсовата площадка.

Плешивия, който всъщност се казваше Болдуин, беше трети помощник и реши, че „Люк“ трябва да научи за корабите повече от това, какво ядат моряците.

— Хайде, момче — насърчаваше я той. — Ако искаш да станеш моряк, трябва да научиш още нещо освен готвенето.

Лили пребледня. Височините я плашеха, особено ако трябваше да се качи на нещо толкова високо като мачтата.

— Можеш. Ще те повдигна.

Плешивия я хвана през кръста, вдигна я до първото стъпало на възената стълба и я побутна нагоре.

Неизразим гняв се надигна у нея, когато погледна към палубата и го видя, застанал на няколко стъпки под нея, с неумолимо лице. Нямаше начин да ѝ позволи да се спусне долу. Поемайки си дъх, за да се успокои, Лили започна да се изкачва, люлеейки се под ветреца, като стискаше здраво дървените пречки на стълбата.

— Не спирай, момче! — извика Плешивия отдолу. — Добре се справяш.

Лили погледна надолу и замръзна. Водата сякаш беше на една миля под нея, а тя дори не беше стигнала до средата на мачтата. Не можеше да продължи, просто не можеше! Наведе глава, за да каже на Плешивия, че не може да го направи, че слиза, когато видя Матю, застанал до третия помощник. Гледаше към нея със странен поглед, набърчил озадачено лице. Каза нещо на Плешивия, но Лили не можеше да чуе думите му. Само разбра, че да се оттегли сега, ще означава проява на страхливост. Проклетата да бъде, ако издаде коя е и бъде накарана от Матю да сподели леглото му! За последен път се беше любила с него в Ню Орлиънс. Пое си дъх на пресекулки и полека продължи да се изкачва нагоре.

— Какво има, господин Болдуин?

От известно време Матю наблюдаваше Плешивия и юнгата и забеляза, че момчето не иска особено много да се качва по вантите. Нямаше представа защо Плешивия настоява момчето да изпълни такава рискована задача, защото на кораба никой не караше новациите да се катерят по мачтите, докато не свикнат с морето. Матю трябваше да признае, че момчето, макар и проявяващо страх, все пак бе решено

да се справи. Но когато го видя да се люлее от вятъра, рискувайки да изпусне въжето, го обзе ужасен страх. Нещо в движенията на момчето, във формата на краката, които се виждаха изпод широките крачоли, събуди някакъв спомен у него.

— Мислех, че е време момчето да научи какво е да си моряк — каза Плешивия, впил очи в крехката фигура, която се люлееше на стълбата.

— Изглежда уплашен — забеляза Матю.

— Жилаво дяволче е, признавам — каза Плешивия с лека гордост. — Виждал съм по-стари от него, които отказват да се качат.

— Как се казва? — запита Матю.

— Люк. Само това каза. Малко се изненадах, че наемате такива хлапета. Не е достатъчно тежък, за да издържи на силен вятър. Помага на Дедето в кухнята. Не съм чул оплаквания.

— Не съм го наел аз — изрече Матю замислено.

— Сигурно е бил Дикънс.

Сякаш повикан от думите им, Дикънс се приближи към Плешивия и капитана. Полубопитства да разбере за какво говорят, загледани към върха на мачтата.

— За мене ли говорите, капитане?

— Да — кимна Матю. — Ти ли нае това момче?

И той посочи нагоре към Лили, която беше спряла, за да си поеме дъх.

Дикънс присви очи, за да я погледне, сложил ръка над челото си, за да се предпази от слънчевите лъчи.

— Не си спомням това момче. Бих запомнил подобен дребосък, пък и обикновено такива ги отпращам.

— Мислите ли, че е избягал отнякъде? — запита Плешивия.

Матю отново погледна нагоре, за да види докъде се е качило момчето, и сърцето му заби диво в гърдите, когато видя, че кракът му се изплъзва и то увисва във въздуха. Тялото му се залюля безпомощно под напора на вятъра и Матю усети страха на хлапето, чу уплашения му вик. Една ругатня се изтръгна от устата му. Защо не беше забелязал това момче, запита се той. Младостта му, очевидната липса на опит, неспособността му да се справя с моряшките задължения — трябваше да забележат всичко това, преди да му позволят да се запише в екипажа на каперски кораб. Той се закатери по стълбата.

— Аз ще отида, капитане — предложи Плешивия.

— Не, аз ще сваля момчето — възрази Матю; искаше лично той да смъкне хлапака долу.

Ако беше избягало отнякъде, той щеше да разнищи историята и да го свали в първото пристанище. В никакъв случай нямаше да си прекарва времето в морето, занимавайки се с някакво хлапе с жълто около устата, едва напуснало училищната скамейка.

Лили затвори очи и се хвана за въжето със сила, каквато не беше подозирала у себе си. Пръстите ѝ бяха замръзнали около парчето дърво, което крепеше тежестта ѝ, усещаше ръцете си като измъкнати от ставите. Беше сигурна, че ще падне, и ще тупне право в краката на Матю. Това щеше да му бъде за урок, помисли тя злобно. Може би, когато я видеше просната на палубата, щеше да изпита угризения за изневярата си.

— Идвам, момче, не се плаши!

Лили отвори очи. Осмели се да погледне надолу и видя Матю да се изкачва по лека по мачтата към нея. Толкова беше шокирана, че едната ѝ ръка се изплъзна и тя се олюля отчаяно, опитвайки се да запази равновесие.

— Дръж се!

— Побързай!

Дъхът на Матю запушваше болезнено гърлото му и той изруга онзи, който беше наел такова слабосилно момче. А ако беше избягало отнякъде, първо щеше да го натупа здравата, задето го излага на такива притеснения. Никак не му се искаше да види момчето да пльосва на палубата.

Озова се зад Лили, хвана я със здравите си, загорели ръце и насочи стъпките ѝ надолу по стъпалата.

— Не гледай надолу. Не бой се, държа те. Няма да паднеш.

В мига, когато Матю я хвана, Лили разбра, че е в безопасност. Насилвайки се да остане спокойна, тя накара вкочанените си пръсти да отпуснат хватката и той да я поведе обратно по стълбата. Когато стигнаха долу, разтрепераните ѝ крака отказаха да действат и тя щеше да падне, ако Матю не я беше подхванал здраво. Лили нямаше представа, че той я гледа със странно любопитство или че черните му очи бяха станали мрачни и замислени.

— Глупаче такава — изфуча Матю. — За какъв дявол ти беше да се наемаш за моряк, като не знаеш нищо за корабите? Ако наистина си се наел. Никой не си спомня да те е записвал. — Очите му се присвиха опасно. — Да не си избягал отнякъде?

Държейки главата си сведена и очите забити в пръстите на краката, Лили измърмори нещо неразбираемо. Видимо шокирана, тя не беше в състояние да каже нещо смислено. Усети как горещият поглед на Матю я пронизва и се олюля като пияна. Да не би да беше открил тайната ѝ?

— Какво да правим с момчето, капитане? — запита Плешивия, изпитвайки угризения, че беше пратил такива неопитно хлапе да се катери по вантите, когато явно никак не го биваше за това. — Добре се справяше в кухнята.

Лили затаи дъх, когато Матю се замисли. Накрая той каза:

— Трябва ми момче за помощник в каютата. Той сигурно ще може да се справи. Скоро ще разбере дали се е записал по законен път, или се е вмъкнал контрабанда на кораба. Нали, Люк?

Лили кимна, питайки се кое с по-лошото — да се катери по вантите или да бъде принуждавана на интимен контакт с Матю през безкрайните дни и нощи. Веднага след тази мисъл дойде и въпросът, колко време щеше да мине, преди той да разбере коя е.

— Засега ще подреждаш каютата ми и ще се грижиш за нуждите ми, намери си сламеник, ще спиш там, при мене.

Добре, че Лили беше навела очи, защото не видя дяволския блясък в очите на Матю.

Лили се бе свила на един стол, почти заспала, когато Матю се върна в каютата си късно вечерта. Беше направила каквото ѝ бе заповядал, подредила дрехите му и поразчистила. Макар че, честно казано, нямаше какво много да прави, защото Матю не беше от разхвърляните хора. Държеше нещата си прибрани, чисти и внимателно подредени. Когато свърши възложената ѝ задача, тя се възползва от отсъствието на Матю, бързо се съблече и се изкъпа — нещо, което не беше имала възможност да направи от няколко дни насам. След като се вмъкна отново в широките си дрехи, нямаше какво друго да прави, освен да мисли за Матю и как я беше заблудил, за да му повярва, че ще ѝ бъде верен. Всеки път, когато си представеше

Клариса в прегръдките му, гневът ѝ растеше, докато любовта, която беше изпитвала към него, не се оказа погребана под тонове омраза.

Колко време можеше да го заблуждава, че е момче, запита се тя отпаднало. Не можеше да остане тук, в една каюта с него, през цялото време, докато бяха в морето, това поне бе сигурно. Ако двамата живееха толкова близо един до друг, той щеше да стане подозрителен, макар че тя се радваше, че ще бъде отделена от екипажа и ще има възможност да се занимава с личните си работи. Поне в каютата на Матю щеше да бъде сама през повечето време. Една лампа висеше от гредите на тавана, забулвайки каютата в пурпурни сенки, които обгръщаха Лили. Тя се сви на стола, надявайки се да остане невидима възможно най-дълго време.

Матю нямаше нужда да поглежда към нея, за да разбере, че тя е там.

— Хапна ли нещо?

Думите му бяха изречени остро, сякаш се намираще на ръба на гнева, и той започна да се занимава с нещата на бюрото си. Лили трепна силно. Не я беше забравил!

— Да — измърмори тя, опитвайки се да сведе разговора до минимум. — Дедето ми донесе ядене.

Матю само кимна; от напрежението на тялото му и от бръчките по челото му Лили отсъди, че е недоволен от нещо или от някого. Може би от нея, заподозря тя. Вече сигурно беше научил, че „Люк“ е беглец, и щеше да излее ужасния си гняв. Тя трепна, очаквайки бурята да се разрази.

Матю се обърна бавно, отправяйки поглед към нея — за първи път, откакто влезе в каютата. Изражението му не казваше нищо, освен, може би, че смята да се разправи с младия беглец.

— Откъде си, Люк?

Тъмните му очи я приковаха към стената. Стресната, Лили се прокашля и изграчи:

— Н-Ню Орлиънс.

— На колко си години? — изстреля Матю следващия въпрос, без да ѝ даде време да помисли.

— М-м... на петнайсет.

— Кой те нае?

— Аз... — Трудно ѝ беше да лъже, когато Матю се взираше така в нея. — Никой. Исках да се бия срещу англичаните.

— Значи, се промъкна тайно на кораба?

Лили не каза нищо, държейки главата си извърната под пронизителния му поглед.

— Сега съм много уморен, за да реша какво да те правя. Но съм сигурен, че ще стигна до добро решение, след като се наспя.

Той приседна на ръба на копката и започна да сваля ботушите си. След това свали ризата и я хвърли настрана. Когато ръцете му се насочиха към панталоните, Лили отвърна очи. Шумът на плата ѝ подсказа, че той вече е гол. Едва когато чу изскърцването на койката под него, тя се осмели да хвърли един поглед. Матю лежеше по гръб, придърпал чаршафа само до кръста. Колкото и да искаше, Лили не можеше да откъсне очи от тъмните, къдрави косми, покриващи голите му гърди. Той погледна към нея с неразгадаемо изражение.

— Има още чаршафи и одеяла в сандъка до стената. Предлагам да поспиш.

Загледа как Лили се смъква от стола и се придвижва към сандъка.

— От друга страна пък, има много място на койката, можеш да легнеш и тук.

Той се отдръпна, оставяйки място за тънкото тяло на Лили. Тя преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ, и поклати отрицателно глава.

— На пода ми е добре.

— Както искаш... Люк.

Матю я загледа внимателно, докато тя нагласяваше сламеника на пода и се приготвяше за сън.

— Няма ли да се съблечеш?

— Предпочитам да спя с дрехите — каза тя с възможно най-ниския си глас.

Матю изсумтя, но не протестира и само се обърна с гръб към нея. Поемайки си неравен дъх, Лили се осмели да погледне крадешком към него, после веднага заспа. Денят беше пълен със събития и тя беше изтощена. Утре щеше да има достатъчно време да мисли как да намери начин да стои извън полезрението на Матю и той да не открие коя е.

Тя се събуди през нощта и се намери на койката на Матю, легнала напълно облечена до него. Усещаше топлината на тялото му през слоевете дрехи и в главата ѝ прозвъняха предупредителни камбани. Започна да се смъква от койката, страхувайки се да не събуди Матю, но откри, че той вече е буден.

— Къде отиваш?

Тя не отговори на въпроса му, но на свой ред го запита:

— Как се озовах тук?

— Пренесох те. Стори ми се, че не ти е удобно, а това легло е достатъчно голямо за двама. Много пъти съм го споделял с други и ми се струва доста удобно.

— Сигурно. — Сарказмът ѝ не убягна на Матю. — Не е редно, сър — продължи тя, говорейки като необразовано хлапе от низините. — Вие сте капитанът, нали така? Подът е за такива като мене.

— Напротив, Люк, харесва ми да си тук, до мене.

Ръката му се обви около кръста ѝ и я притегли към него.

Лили ахна и замря, не искайки да повярва на това, което подсказваха думите на Матю. Никога, откакто го познаваше и споделяше леглото му, не би заподозряла, че харесва момчета. Какъв извратен човек беше той? Нима жените не му бяха достатъчни? Явно не, защото сега притискаше тялото си към нейното и тя чувстваше топлината, която се излъчваше от него.

— Не! — Отчаяният ѝ вик накрая привлече вниманието на Матю и той я поотпусна, което позволи на Лили да се дръпне. — Не съм... от онези! Моля ви, пуснете ме да ида горе при екипажа. Там ми е по-удобно.

Сега имаше още една причина да го мрази. Клариса знаеше ли, че той харесва момчета?

Нещо изръмжа подозрително в гърците на Матю, но Лили не му обърна внимание, когато ръцете му се обвиха отново около нея и я задържаха здраво на мястото ѝ. Когато той повече не можеше да се съдържа, смехът заизлиза от устата му на шумни тласъци.

Лили замръзна, внезапната му веселост я обърка. На какво се смееше той? Какво беше направила, че да предизвика развеселяването му?

— Пуснете ме! — настоя тя; гневът ѝ растеше с всяка изминала минута.

— Глупаче такава, просто исках да видя колко време ще се преструваш.

— Ти си разбрал?

Лицето ѝ стана бяло като стена. Взря се невярващо в Матю и замръзна на място.

— Да не мислиш, че няма да позная собствената си жена? Познавам всеки разкошен инч от красивото ти тяло. В мига, когато те докоснах, разбрах, че си ти. Защо, според тебе, те пратих в каютата? Трябваше да ми се махнеш от погледа, докато се успокоя. Не знаеш колко малко ми трябваше да те ступам. Още не съм сигурен, че ти се е разминало. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш на борда на „Морския ястреб“?

— Аз... аз...

Проклетата да бъдеше, ако му каже, че първоначално беше искала да бъде с него, че не можеше да понесе мисълта за дълга раздяла.

— Толкова непоносима ли беше мисълта да се разделиш с мене? — запита Матю.

В гласа му имаше нежност, която Лили отчаяно се опита да пренебрегне.

— Не! Изобщо не е това. Аз... исках да помогна във войната.

— Лъжеш. По дяволите, Лили, не знаеше ли, че няма да успееш с преструвката? Не знаеше ли на каква опасност се излагаш? Не само от британците, но и от моите хора. Сред тях няма много джентълмени и някои, особено ако дълго време са лишени от жени, се задоволяват с млади момчета по същия начин, както ти предположи за мене. Защо, според тебе, не съм си взел момче за прислужник в каютата? Страхувах се, че екипажът ще го вземе за женчо. Мога да те уверя, че го сторих нарочно.

— Какво ще правиш с мене? — запита Лили, рискувайки гнева му.

— Първо ще те любя, а после ще те откарам обратно в Ню Орлиънс.

— Не.

— Какво „не“? Не искаш да се любиш с мене или не искаш да се връщаш в Ню Орлиънс?

— Искам да се върна в Ню Орлиънс — каза Лили, вдигайки предизвикателно брадичка, — но решително няма да ти позволя да си с

мене.

Матю се намръщи.

— Това пък откъде ти хрумна? Само преди броени дни много искаше да се любиш с мене.

— Това беше... преди.

— Преди кое?

— Лъжливо копеле такова! — избухна тя, отвратена от преструвките на Матю. — Видях те, че качи Клариса на кораба вечерта преди отплаването! Видях те да я целуваш и да я отвеждаш в каютата си. Да не мислиш, че съм глупава и не знам какво е ставало тук?

Матю изстена ядосано.

— Какво, според тебе, се е случило?

— Защо ме измъчваш така? Вярвах ти. Обеща да ми бъдеш верен, но господ знае колко често си се срещал с Клариса в Ню Орлиънс, докато се преструваше, че си много зает с различни неща, свързани с военните приготовления.

— Бързо умря вярата ти, Лили — изрече Матю. — Какво трябва да кажа, за да те убедя, че не съм нарушил обета си към тебе?

— Твърде късно с — заяви Лили снизходително.

— Господи! Кажи ми защо се маскира и дойде на кораба, а аз ще ти кажа защо Клариса дойде да ме търси тук.

— Пусни ме, отивам горе.

— Лили, няма да излезеш от това легло. Защо се промъкна на борда на „Морски ястреб“?

— Защото бях глупачка! — избухна тя. Викът ѝ завърши с нещо, подозрително приличащо на изхлипване. — Обичах те! Искях да бъда с тебе, дори ако е опасно. Заблуждавах се, че и ти ме обичаш.

— Не си се заблуждавала, аз наистина те обичам. Ако стоиш мирно, ще ти кажа какво правеше тук Клариса.

— Не искам да го чуя — настоя упорито Лили.

Можеше ли сърцето ѝ да понесе още една лъжа? Матю толкова често го беше разкъсвал на парченца, че вече не можеше да бъде цяло. Тя започна да се бори със стисналите я ръце.

— По дяволите, Лили, ще чуеш всичко, дори ако трябва да те вържа за леглото, докато ми повярваш. Не съм канил Клариса да идва на кораба онази вечер.

— Можеше и да ти повярвам.

Матю изскърца със зъби.

— Имаше нужда от една услуга и само аз бях в състояние да ѝ помогна.

— Мога да си представя каква услуга ѝ е била необходима. По-страстна ли е от мене, Матю? Присмивахте ли се на моята неумелост?

— Нищо не се е случило, любов моя. Клариса беше в каютата ми не повече от петнадесет минути.

— Много неща могат да се направят за петнадесет минути.

— Любенето не е сред тях, би трябвало вече да го знаеш. Клариса имаше нужда от пари. Беше в отчаяно положение. Опитваше се да се срещне с мене, дни наред, но аз съзнателно я отбягвах. В отчаянието си дойде на пристанището.

Лили не му повярва. Жена като Клариса можеше да намери пари от най-различни „покровители“. И тя му го каза, наред с това, какво мисли за мъж, който лъже за нещо толкова важно като любов и вярност.

Матю едва не полудя. Лили не чуваше нищо от думите му. Доця му се да я разтърси така, че да я свести, но знаеше, че никога не би посегнал на жената, която обичаше повече от собствения си живот. Можеше да направи само едно — да ѝ покаже колко много означава тя за него. Знаеше, че ще трябва да се бори, за да убеди Лили да му позволи да я люби, но беше изпаднал в отчаяние.

— Ще сваля тези проклетите дрехи от тебе, за да мога да те любя.

— Как ли пък не! — протестира Лили, измъквайки се от хватката му.

Нямаше особена полза от маневрата ѝ, защото Матю просто я затисна под себе си. После започна да съблича слоевете дрехи.

Първо махна дебелото подплатено палто и го хвърли на пода, изсумтявайки доволно. Смая се, като видя с колко дрехи се е навлякла, но решимостта му помогна да съблече цялата тази обвивка.

— Проклет да си! Мразя те! — изпъшка Лили, когато видя как той бавно и методично я лишава от защитата на дрехите.

— Не, не ме мразиш — озъби се Матю. — Просто си прекалено упорита, за да се вслушаш в гласа на разума.

— А ти си прекалено хедонистичен, за да разбереш, че не всяка жена е твоя. Не те искам, Матю. Единственият мъж, достоен за любовта ми, е онзи, който държи на обещанията си.

— Знам как да те убедя — изрече Матю, сигурен в себе си и в реакцията на Лили.

— Знам ги аз твоите начини за убеждаване, много пъти съм ги изпитвала.

Той беше успял да свали всичко с изключение на ризата ѝ, в която тя се беше вкопчила така упорито, че не оставаше съмнение колко силно иска да се възпротиви на съблазънта на Матю. Той я бе използвал твърде много пъти досега, за да му се поддаде отново, без да протестира с всички сили.

— Нямах достатъчно сила, за да ми се противиш — напомни ѝ Матю, когато откопчи ръцете ѝ от ризата.

Сръчно я смъкна и я хвърли настрана.

— Ако го направиш против волята ми, кълна се, никога няма да ти го простя — изрече мрачно Лили. — Аз... мразя те!

— Ще рискувам омразата ти, любов моя — прошепна Матю, пленявайки устните ѝ в целувка, от която душата ѝ се зарея в небесата. — Рискувал съм и преди.

— Не ме докосвай, Матю, ще викам! — заплаши го Лили. — Хората ти мислят, че съм момче, помисли колко зле ще изглежда, ако повярват, че злоупотребяваш с младо момче!

Матю само се усмихна, полагайки леки целувки по клепачите, бузите ѝ шията ѝ. Не се притесняваше какво ще си помисли екипажът, защото моряците скоро щяха да научат коя е Лили. Освен това, сега за него нищо нямаше значение, само искаше да се люби със съпругата си, да ѝ покаже с действия — тъй като тя отказваше да повярва на думите, — че обича само нея. Обхвана гърдата ѝ и плъзна устни над зърното, което веднага набъбна и изпълни устата му. Знаеше, че на нея ѝ е трудно да сдържа страстта си, затова още повече я обичаше.

Лили затвори плътно клепачи, опитвайки се да мисли само за това, което Матю правеше с нея, и колко прекрасно се чувстваше тялото ѝ под умелите му ласки. Той я целуваше, очертавайки устните ѝ с твърдия връх на езика си, а после ги разделяше, за да вкуси неповторимата ѝ сладост, докато ръцете му галеха гърдите ѝ. Той още лежеше върху нея и тя усещаше ерекцията му да набъбва и да нараства върху корема ѝ. Той разтвори краката ѝ с колене и преди тя да успее да ги стисне, се настани между тях.

— Не искам това, Матю — протестира Лили, когато го усети да навлиза в нея, втвърден и готов. — Защо не задържа любовницата си тук, ако толкова имаш нужда от жена?

— Нямам любовница — изпъшка Матю, опитвайки се да запази самообладание. — Ти си единствената жена, от която имам нужда. Хайде, любов моя, ще ти трябва нещо повече от слабите ти сили, за да ме спреш.

— Много си сигурен в себе си, нали? — изръмжа Лили, опитвайки се да прогони от ума си всички великолепни усещания, които Матю пораждаше в нея.

Решавайки да не отговаря, той леко се отмести и пъкна ръка помежду им, придвижвайки се безпогрешно към къдравите

червеникави косъмчета на мястото, където се срещаха бедрата и. Само за няколко бездиханни секунди той намери това, което търсеше, малката пъпка, където започваше удоволствието. Потърквайки я нежно с пръст, Матю зачака ахването на Лили, преди да каже:

— Не в себе си съм сигурен, любов моя, сигурен съм в тебе. Знам всичките ти чувствителни места и знам кое ти доставя най-голямо удоволствие.

Сякаш за да докаже думите си, той се плъзна надолу по тялото ѝ и замести пръста с устата си. Колкото и да искаше, Лили не можа да овладее тръпката, която разтърси тялото ѝ.

— Господи, мразя те! — извика тя, извивайки гръб, за да му даде повече достъп.

Матю вдигна глава и се усмихна.

— Знам това, любов моя. Не съм сигурен, че ще мога да го понеса, ако ме обичаш.

После той сведе глава и продължи нежното мъчение. Излязла извън границите на човешкото търпение, Лили сграбчи тъмната му коса и го задържа плътно до себе си, докато той я торможеше с грапавината на езика си.

Когато я усети, че се люлее на ръба на екстаза, той вдигна глава и запита:

— Искаш ли да спра, мила?

Объркване овладя ума на Лили. Да спре? Искаше ли той да спре сега, когато тялото ѝ трептеше от желание и кръвта кипеше във вените ѝ? Отвори уста да му каже какво точно иска, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Проклет да е! Проклет да е!

— Да! Не! О, господи, не спирай, не сега, не мога да го понеса!

— И аз не бих могъл да го понеса, любов моя — призна Матю, докато вдигаше краката ѝ на раменете си, за да проникне с тласък в нея.

Задавен вик излезе от гърлото на Лили.

— Никога няма да ти го простя — изпъшка тя, преди разумът да я напусне.

В следния миг тя се отдаде на умелите му ласки, отговаряйки на тласъците му, докато ръцете ѝ откриваха отново гладката мускулиста плът на гърба и седалището му.

Беше едновременно рай и ад. Чисто мъчение. Беше великолепно. Тя го обичаше, мразеше го. Искаше това да продължи безкрайно.

Краят дойде в ослепителен блясък на раздиращи усещания, които разтърсиха вселената.

Матю не помръдна, докато не омекна и се изплъзна от нея. Търкулна се по гръб, чакайки сърцето му да спре да тупти така диво и дишането му да си върне естествения ритъм. Стресна се, когато Лили скочи и се зае да навлича дрехите, които той беше свалил преди малко от нея.

— Какво, по дяволите, правиш?

— На какво ти прилича?

Когато се облече, тя издърпа сламеника възможно най-далече от койката му и легна.

— По дяволите, Лили, глупаво е да си създаваш неудобства, когато това легло е достатъчно голямо за двама ни.

— Тази каюта не е достатъчно голяма за двама ни — отвърна тя нацупено. — Не искам да ме докосваш, Матю. Не вярвам на тялото си. Ти си твърде опитен; знаеш точно как и къде да ме докоснеш, за да ме накараш да те искам. Но няма да се случи втори път.

— Ти си най-проклетата жена, която някога съм срещал — нападна я вбесено Матю. — Цялата тази работа отиде твърде далече.

— Съгласна съм. Просто искам да се върна в Ню Орлиънс, където не можеш да ме накараш да кажа неща, които не мисля.

— Ти ме обичаше някога.

— Това беше, преди да разбере, че пак спиш с Клариса.

— По дяволите! Не спя с Клариса. Какво трябва да направя, за да ми повярваш? Можех ли да се любя с тебе така, както го направих, ако имах любовница?

— Ти си силен и мъжествен, Матю, способен си да доставиш удоволствие на повече от една жена.

Матю изруга яростно.

— Ще се върнеш ли в леглото?

— Не.

Тя се обърна с гръб към него, опитвайки се да не му обръща внимание.

Изведнъж той се извиси над нея, разкراчил широко нозе, сложил ръце на кръста, с потъмняло от гняв лице.

— До гуша ми дойде от глупости, повече не мога да понеса. Най-напред те намирам, че няколко дни живееш сред екипажа ми, излагайки се на неопишуема опасност, после трябва да те спасявам от мачтата. Когато разбрах, че не става дума за някое хлапе, а за собствената ми съпруга, дощя ми се да те набия. Часове ми трябваха, за да се успокоя. Този път стигна твърде далече. Махай тия мръсни дрехи и лягай в леглото.

Това беше заповед, а не молба.

Лили беше виждала Матю ядосан и преди, но никога толкова вбесен. Много пъти в миналото го беше докарвала до ярост; сега за първи път се почувства застрашена. Не мислеше, че той би малтретирал жена, но тъй като за всяко нещо си има първи път, тя прояви достатъчно разум, за да разбере кога да сдържи езика си, и усети, че този момент е дошъл. Не искайки да се приближава към границите на самообладанието му, Лили стана от сламеника, хвърли му унищожителен поглед и започна да съблича дрехите си. Голото му тяло реагира бурно, докато я гледаше как се съблича, но не помръдна и на инч, преди тя да остане съвършено гола.

— Ще обещаеш ли да не ме докосваш? — осмели се да запита Лили.

Изглеждаше толкова красива, застанала предизвикателно пред него, облечена само в мантията на голотата си, че ако Матю не беше толкова ядосан, щеше да я вземе в обятията си и отново да се люби с нея.

— Щом така трябва. Защо ми е да те насилвам, щом има толкова желаещи жени? Взех да се уморявам от игрите ти. Влизай в леглото.

Лили изфуча сърдито, но се вмъкна в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Матю легна до нея, обърна се с гръб и се замоли да заспи. За нещастие, тялото му толкова силно усещаше топлината на Лили, притиснала се до него на тясната койка, че не можеше да се отпусне. Сънят стана лукс, който му се изплъзваше през по-голямата част от нощта. Лили беше твърде изтощена, за да устои на примамката на така жадувания сън, и почти веднага се унесе. По едно време през нощта, когато Матю я притегли в обятията си, тя въздъхна и се сгуши в топлината на тялото му.

Матю вече беше се събудил и излязъл, когато Лили отвори очи на следващата сутрин. Слънцето грееше ярко през илюминатора и тя различи в далечината тънка ивица земя. Беше се вече измила и облякла, когато Матю се върна по-късно сутринта в каютата. Носеше поднос с храна и го тръсна нетърпеливо на бюрото си. Рискувайки да погледне към него, Лили забеляза, че лицето му още беше сърдито и явно гневът от снощи още не беше минал. Когато най-накрая насочи вниманието си към нея, изражението му стана още по-мрачно.

— Идването ти на борда наруши графика ми и предизвика смущение сред екипажа. Вече казах на хората за малката ти игра и никак не им хареса, че си ги подвела да те помислят за младо момче, тръгнало на първото си морско пътешествие. Плешивия не може да се примири, че е допуснал да заповяда на жена да се катери по мачтата. Мислел, че изпълнява задълженията си, да научи момчето на морския занаят.

— Аз... съжалявам — изрече искрено Лили. — Нямах намерение толкова дълго да се прикривам. Нямах, ако ти не беше...

— Не го казвай, Лили — предупреди я Матю със суров глас. — Нямах представа какво се е случило в действителност в тази каюта между мене и Клариса, затова, докато не приемаш думата ми за станалото, отказвам да го обсъждам с тебе.

Лили преглътна конвулсивно, после умело смени темата.

— Ню Орлиънс ли се вижда там, в далечината?

— Не, това е едно от островчетата край Флорида, където трябва да се срещнем с Дик Марлоу и „Лейди Хоук“. Не исках да го тревожа, като не дойда навреме на срещата, и понеже бяхме наблизко, реших първо да се срещна с него, а после да те откарам в Ню Орлиънс.

— О!

Тя се обърна и загледа през илюминатора. Усещаше как втренченият му поглед прогаря гърба ѝ и се запита дали е ядосан, задето се е промъкнала тайно на кораба, или задето не иска той повече да я докосва. Може би и двете, реши тя.

Матю искаше да я разтърси, докато зъбите ѝ задрънчат и си възвърне здравия разум. Не знаеше ли, че обича само нея? Защо не желаше да повярва, че между него и Клариса вече няма нищо? Жени, помисли той, изръмжавайки недоволено. Бяха упорити, капризни и все трябваше да ги уверяваш в нещо. Беше сметнал, че Лили е различна.

На повечето им липсваше смелост, но тя като че ли я имаше в излишък. Много жени просто биха приели покорно любовницата и биха били щастливи да им се спестява физическата страна на брака. Страстта на Лили беше приятна изненада. Горчиво съжеляваше, че ѝ беше казал, че няма намерение да ѝ бъде верен, но старите навици се изкореняваха трудно. Както излизаше, той не беше изневерявал на Лили нито веднъж. Но да я убеди, че е така — това беше съвсем друго нещо. Точно сега ѝ беше прекалено ядосан, за да се опитва да го направи.

— Можеш да отидеш горе, когато искаш — каза Матю, когато Лили продължи да гледа през прозореца. — Но бъди готова да се сблъскаш с неодобрението на екипажа. Никак не им харесва да ги правят на глупаци. И понеже нямам женски дрехи на борда, ще трябва да се справиш с тези, които имаш.

— Ще се справя — каза Лили, хвърляйки непокорен поглед през рамо.

Матю кимна и се обърна, излизайки от каютата с гневни, дълги крачки. Лили едва не припадна от облекчение. Беше истинско мъчение да стои в една стая с него. Той умееше да обърква мислите ѝ и да кара тялото ѝ да реагира независимо от ума. Тя трябваше всяка минута да бъде нащрек, иначе той щеше да се възползва от нея. Тази мисъл я изплаши. Когато станеше дума за Матю, волята ѝ угасваше.

„Лейди Хоук“ беше пристигнал на уреченото място един ден преди „Морския ястреб“. Дик Марлоу носеше много новини и двамата с Матю прекараха няколко часа в каютата на Дик. Когато по-късно той догде на борда на „Морския ястреб“, екипажът на Матю го посрещна сърдечно. Особено когато чуха, че „Лейди Хоук“ е потопил английски търговски кораб и трюмът му е пълен с плячка.

Изведнъж Дик забеляза Лили, седнала самотно на куп навити въжета, но без да я познае. Обърна се към Матю и каза:

— Нямах представа, че наемаш младоци.

Матю се засмя и махна на Лили да дойде при тях. Тя нерешително се надигна, изтупа безнадеждно изцапаните си панталони и тръгна, нарочно бавно, към мостика, където разтваряха — Матю и Дик. Когато се изправи пред тях, очите на Дик изскочиха и на лицето му се изписа невярващо изражение.

— Лили... госпожо Хоук! Какво, за бога, правите на „Морския ястреб“? Мислех, че Матю ви е оставил в Ню Орлиънс, при сестра си.

— Така направих — каза Матю. Гласът му трепереше от сдържан гняв. — Но Лили имаше други идеи. Промъкнала се на борда, преструвайки се на моряк, и аз открих това едва преди няколко дни.

Не съобщи никакви подробности, като например, че я беше спасил от катеренето по мачтата, или че тя беше видяла Клариса Хартли да се качва на кораба точно преди отплаването.

— Радвам се да ви видя, госпожо Хоук, макар и в такива обстоятелства — изрече искрено Дик.

Явно не му харесваше това, че Лили беше изложена на опасност. Беше забелязал голям конвой английски кораби, насочващи се към един малък остров от Карибите, и беше обсъдил това надълго и нашироко с Матю. Твърде вероятно беше английската флота да се готви да нападне някое американско пристанище. Например Ню Орлиънс.

— Радвам се да те видя, Дик — каза Лили, усмихвайки се на младия мъж.

Дик отвърна на усмивката, но веднага усети, че нещо не е наред, че Матю не му е казал всичко. Лицето му беше навъсено и когато капитанът погледна към Лили, Дик се стресна от гнева, кипящ в дълбините на тъмните му очи. Още по-тайнствени бяха мрачните погледи, които Лили хвърляше към Матю. Дори моряците изглеждаха не толкова дружелюбно настроени към нея, колкото бяха преди.

— Извини ни сега, Лили, с Дик имаме да обсъждаме сериозни неща — каза Матю със строг тон и веднага обърна гръб на непокорната си съпруга.

Кипейки вътрешно, Лили се отдалечи. Беше вбесена, задето Матю не ѝ вярваше достатъчно, за да разкрие пред нея плановете си или да ѝ позволи да остане да слуша дискусията им. Умът ѝ беше също толкова добър като техните, а в някои отношения дори по-добър.

— Какво предлагаш да направим, Матю? — запита Дик, когато Лили вече не можеше да ги чуе. — Губернаторът Клейбърн и генерал Джаксън трябва да бъдат осведомени за британската флота, която се събира толкова близо, почти пред прага им.

— И аз това мисля, Дик. Връщам се в Ню Орлиънс, за да върна Лили при Сара и Джеф. А ти трябва да разговориш плячката от

търговския кораб и да я сложиш на сигурно място. Предлагам и двамата да се върнем в Ню Орлиънс, да докладваме на генерал Джаксън и да предложим услугите си в битката, която сигурно ще бъде решаваща за войната. Тъй като сме на няколко дни път от Ню Орлиънс, трябва да пристигнем преди британците.

Лили загледа безстрастно как „Морският ястреб“ влиза в устието на Мисисипи. За четири дни Матю почти не беше разменил дума с нея, освен да дава сърдити заповеди, които очакваше да бъдат изпълнени без никакво отлагане. Дори не беше имал приличието да ѝ обясни защо двата кораба се връщат в Ню Орлиънс така ненужно бързо. Не само това, но и поставянето на допълнителни наблюдатели на марсовите площадки, със задача да държат очите си непрестанно отворени. Кого търсеше Матю?

Лили почти не беше спала първите няколко нощи. Матю бе настоял тя да прекарва всяка нощ на койката му; изнервящо беше да лежи до него и да усеща топлината на голото му тяло да проникна в плътта ѝ като разжарени светкавици. Всяка сутрин се събуждаше поизтощена, отколкото си беше легнала. За щастие, Матю не се опитваше да се люби с нея, нито пък я докосваше. Но тя усещаше, че той чака — чака тя да направи първата стъпка, да се умори от неговото безразличие. Но това нямаше да се случи, реши твърдо Лили. Никога повече нямаше да моли Матю да се люби с нея, нямаше да му позволи да я наранява така, че да изтръгва сърцето ѝ.

На 2 декември 1814 г. „Морският ястреб“ и „Лейди Хоук“ акостираха на дългите пристани, врязващи се в залива. Нищо не се беше променило през тази седмица и половина, докато Матю и Лили ги нямаше тук. Припасите все още бяха струпани на купища на пристанището и хората на генерал Джаксън се разхождаха навсякъде, създавайки впечатление, че градът е под обсада. Лили обаче забеляза една малка, но съществена разлика. Гражданите като че ли бяха изпаднали в смут. Събираха се по ъглите и си шепнеха, нерядко жестикулирайки оживено, с мрачни лица. Очаквателен шепот вменеше над града, сякаш британското нападение не беше вероятно, а направо сигурно.

Матю настани Лили в наетата карета и незабавно потеглиха за улица „Дюмейн“ тридесет и едно. Но той изведнъж промени

намерението си и нареди да ги закарат на Оръжейния площад, където беше главната квартира на генерал Джаксън.

— Какво има, Матю? — запита Лили, разтревожена. — Защо градът е така напрегнат? Защо е толкова важно да се срещнеш с генерал Джаксън?

Матю не искаше да я плаши, но разбра, че тя има право да знае какво става.

— Генерал Джаксън има сигурни сведения, че британците скоро ще нападнат Ню Орлиънс.

— Знаеш нещо, нали? — запита Лили.

— Дик Марлоу каза, че е видял голяма флота от британски кораби да се събира на един остров наблизо. Най-вероятно това значи, че нападението е близко. Сега ще осведомя генерал Джаксън и ще предложи корабите и хората си за защитата на града.

Лили си пое дъх на пресекулки.

— Защо не ми каза по-рано?

— Не исках да ти създавам ненужни притеснения — безгрижно вдигна рамене Матю. — Знаех, че ще победим британската флота пред Ню Орлиънс, и ти скоро щеше да научиш за атаката. Ето, стигнахме — каза той, поглеждайки през прозореца. — Ще те изпратя в дома на Сара, стой там, докато се върна.

Каретата спря и Матю слезе. Каза нещо на кочияша и побърза да влезе в сградата.

След малко го поканиха да влезе при генерал Джаксън. Каленият в битки войник изглеждаше уморен, когато поздрави Матю. Не му беше особено лесно да защитава град, чиито жители не гледаха сериозно на предстоящото нападение. Матю беше сигурен, че бръчките по измореното лице на генерала се бяха вдълбали още повече след последната им среща преди две седмици.

— Какво ви води в Ню Орлиънс толкова скоро, капитан Хоук? — запита Джаксън.

— Дълга история, генерале — каза сухо Матю, — но е достатъчно да кажа, че не можах да пристигна в по-благоприятен момент. Помислих, че ще искате да знаете, че британската флота е била забелязана много близо до Ню Орлиънс.

Джаксън уморено поклати глава.

— Точно както предполагам. Хората и запасите ми са малко, но ще се бием с всички налични средства.

— „Морският ястреб“ и „Лейди Хоук“ са на ваше разположение, генерале. Добре въоръжени са и могат да се бият в защита на града.

— Корабите ви ще бъдат добре дошло допълнение към отбраната ни — отвърна Джаксън. — Получих и предложение от Жан Лафит, който изразява желание да ни предостави кораби и хора, ако градът бъде нападнат.

— Знам, че губернаторът Клейбърн не иска да се довери на Лафит. Вие на това мнение ли сте?

— Мисля, че предложението на Лафит е искрено — каза замислено Джаксън. — Говорих няколко пъти с него и вече приех великодушното му предложение. Веднага ще му пратя известие. Благодаря ви, капитане, че ми донесохте тази ценна информация, и че ми предоставяте корабите си. Те са много ценни за нас.

Ако Лили знаеше колко се тревожи Сара за нея, никога нямаше да се промъкне тайно на кораба на Матю. Сара не бе на себе си, докато чакаше Матю да се върне и да доведе Лили в Ню Орлиънс. Знаеше, че е само въпрос на време той да я открие на борда на „Морския ястреб“, и можеше да си представи колко е ядосан.

Бяха минали няколко дни от завръщането им и ситуацията около предстоящото нападение ставаше все по-мрачна. Не само в обсадения град, но и между Матю и Лили. Спяха в едно легло, защото в малката къща на Сара нямаше друга стая. По бяха като двама чужди хора, отчуждаващи се все повече с всеки изминал ден. Лили ненавиждаше тази дистанция помежду им, но се страхуваше да повярва отново на Матю. Да спи с него беше мъчение, което търпеше всяка нощ, само и само да опази мира в лома на Сара. Как можеше да желае Матю, след като той така я излъга? Как можеше да го желае така отчаяно, като знаеше, че никога няма да ѝ бъде верен? Как можеше още да го обича, когато го мразеше?

Макар че Матю беше предложил услугите си на генерал Джаксън, още намираше време да желае съпругата си. Искаше тя да му отвръща по същия изключителен начин, както го правеше на острова, страстно и всеотдайно. Имаше нужда тя да разбере, че го обича, да разбере, че не ѝ изневерил. Всяка нощ, докато лежеше до нея, беше

болка и копнеж; чакаше я да се вразуми и това беше живо мъчение. Но за негово съжаление Лили не показваше, че чувства към него нещо друго освен презрение. Ако тази проклета война не изискваше цялото му време, щеше да намери начин да я накара пак да го обикне. Имаше дни, когато ѝ беше толкова ядосан заради продължаващото отчуждение, че малко му оставаше да я накара насила да се люби с него. Точно преди това да се случи, той си спомни думите ѝ, изречени толкова отдавна.

Любенето не бива да се превръща в наказание.

Господ знае, че той беше достатъчно вбесен, за да накаже упорстващата си съпруга, но да я люби — ето това наистина искаше да прави той с нея. Докато войната не свършеше, той нямаше да има нито времето, нито енергията да убеждава Лили, че обича само нея.

Вестите за военните действия, които се промъкваха в града, не бяха никак добри. На обичащите забавленията креоли скоро им стана ясно, че любимият им град бързо ще се превърне в арена на бойни действия. Пристигането на британската флота в устието на Мисисипи беше обявено в първите дни на декември, а на 12 декември британците пуснаха котва в Лейк Бори, което накара цялото мъжко население на Ню Орлиънс да се втурне към щаба на генерал Джаксън, за да предложи услугите си.

Докато чакаше британците да нападнат, Джаксън се зае с почти невъзможната задача да превърне разпалените новобранци в боеспособна войскова единица. Генералът взе Матю на служба при себе си и му възложи отговорността да обучи безгрижните граждани, несвикнали на дисциплина. В тези дни Матю рядко се вестяваше у дома.

На 23 декември се чу, че британците, въпреки че не бяха показвани такива намерения, превозват хора и оръжия през Лейк Бори в плоскодънни лодки до остров Пий. Оттам испански рибари, които им симпатизираха, ги прекарваха до Байю Биенвеню, единствения воден път до Ню Орлиънс, който Джаксън не беше блокирал. Той извеждаше право към западния бряг на Мисисипи, само на осем мили от града. Матю и Дик Марлоу веднага решиха да се присъединят към каперите на Лафит, които бяха излезли от скривалището си на Баратария, за да нападнат британската флота.

Матю направи последен опит да уреди ситуацията с Лили, преди да замине... и може би да не се върне. Намери я сама в тяхната стая, където тя прекарваше много самотни часове през тези трескави дни, опитвайки се да разбере смисъла на брака си. Когато Сара се мъчеше да ѝ задава въпроси относно държанието ѝ към Матю, Лили само се свиваше още повече в черупката си, не желаейки да разгласява причината за студенината си. Сара се беше надявала, че нещата между двамата ще се оправят, особено като не виждаше признаци, че Матю се връща към старите си навици, а и той наистина беше озадачен от студенината на Лили.

Лили тъкмо прибираше изгладеното бельо, когато Матю нахлу в стаята. Стресната, тя вдигна поглед към него, изненадана, че го вижда у дома в средата на деня. Неприятно предчувствие пролази по гръбнака ѝ, когато се опита да разгадае изражението на лицето му.

— Матю, какво правиш у дома по това време?

Той се намръщи, пожелавайки си Лили да изостави враждебното поведение към него и поне веднъж да му повярва. Нямахше да се държи така, ако му беше повярвала, когато той отрече да е подновил връзката си с Клариса. Клариса беше миналото, Лили беше бъдещето. Ако имаше бъдеще за него след днешния ден. Когато се върнеше... ако се върнеше... щеше да посвети колкото време е необходимо, за да изясни нещата с Лили. Надяваше се да успее да се контролира. Тя умееше да го вбесява и тогава двамата казваха неща, за които после съжаляваха.

— Толкова ли е странно да искам да видя жена си, преди да тръгна на бой?

Лили преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Заминаваш ли?

— Англичаните превозват хора и оръжия на левия бряг на Мисисипи, само на осем мили от града. Генерал Джаксън издига укрепления около канала Родригес.

— Там ли отиваш?

— Не, „Морският ястреб“ и „Лейди Хоук“ ще се присъединят към флотата на Жан Лафит и ще нападнем англичаните.

— Аз... желая ти успех, Матю.

Самотна сълза се плъзна по бузата ѝ и тя нарочно се обърна.

Нямаше да даде на Матю удовлетворението да знае колко много я е грижа за него, въпреки че твърдеше точно обратното. Той може да приемаше несериозно брачните обети, но не и тя.

— По дяволите, Лили, само това ли ще кажеш? — изфуча Матю. — Може да ме убият, на тебе като че ли не ти пука! Забрави ли колко близки станахме на острова?

Да е забравила? Господи, тя си спомняше всеки час, прекаран там. Спомняше си го всяка нощ, когато лежеше до Матю, опитвайки се да не потрепва, когато той случайно се допреше до нея.

— Нищо не съм забравила, Матю, но ти явно си забравил. Не трябваше да мине много време, преди да започнеш отново да търсиш други жени. Честно казано, очаквах го.

Лили усети гнева му да я попарва, когато той сграбчи раменете ѝ и я накара да се обърне с лице към него.

— Ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал! Така ме въбесяваш, че не мога да мисля. Дойдох тук днес, надявайки се, че си научила нещичко относно доверието. Исках да се любя с тебе, Лили, но твоята неуместна ревност и неверни обвинения ме накараха да искам да те бях оставил да си идеш в Англия, в тази непоносима ситуация, която ти създаде. Дори тогава беше твърде упорита и неотстъпчива.

— Всичко щеше да бъде наред, ако не се беше намесил! — възрази Лили. Гневът ѝ растеше, изравнявайки се по сила с този на Матю. — Махни си ръцете от мене, боли ме!

Едва тогава той осъзна, че още стиска раменете ѝ. Пръстите му се впираха в плътта ѝ така брутално, че бяха побелели. Той изведнъж я пусна и отстъпи назад. Гневът му не беше нещо приятно, по не му беше в природата да го отпуска на воля срещу една слаба жена.

— Това ще почака, докато се върна... ако се върна — каза той застрашително. — Дори тогава не съм сигурен, че ще има върху какво да градим брака си. Не съм те лъгал на онзи остров. Обещах ти завинаги и говорех сериозно. Сгрехих, като повярвах, че ме обичаш. Явно предпочиташ да бъдеш с друг мъж. Може би Клей Уинслоу?

Лили отвори уста, готова да отрече подобно чудовищно обвинение. После изведнъж промени намерението си. Ако това мисли, нека — кипна тя в безмълвно възмущение. Толкова беше сигурен в нея, толкова глупаво се беше влюбила в него. Нека се пържи на собствения

си огън, както тя през тези седмици. Лесно беше да го заобича, но да му прости — за това щеше да ѝ трябва повече време. Би му простила почти всичко, но не и поведението спрямо Клариса Хартли. С времето, предположи тя, щеше да му прости дори и това. Но още не, не и днес; раната още беше твърде дълбока.

— Може би си прав — забеляза тя хладно, — сигурна съм, че Клей не би ми изневерявал.

— По дяволите, жено! — В гласа му се долавяше едва сдържана ярост, докато стискаше и отпускаше юмруци. — Ти си по-голяма кучка, отколкото Клариса някога е била. Ако нямам късмет и не оцелея в тази битка, желая ви щастие на тебе и Клей. Но господ да ми е на помощ, Лили, ще се върна и ще отравям всеки интимен момент с новия ти любовник.

Той се извърна рязко и излезе от стаята.

Тръпка разтърси Лили, сякаш някой току-що беше стъпил на гроба ѝ. Шокирана от думите му, както и от необяснимото му поведение, тя не можеше да повярва, че го изпраща на бой — и може би на смърт — с гневни думи и обвинения. Ами ако казваше истината? Ами ако не ѝ беше изневерявал? Ако наистина я обичаше?

Тези смущаващи мисли я накараха да действа. Тя изтича от стаята, спусна се по стълбите, отвори входната врата и изтича на улицата.

— Матю!

Беше закъсняла. Него го нямаше.

Въпреки усилията на Сара, Коледата мина плачевно. Единствената ободряваща новина беше, че корабът на Жан Лафит „Каролина“ атакувал англичаните от едната страна, докато американските войски ги нападали от другата, притъпявайки острието на английската атака. Лили не преставаше да се пита дали Матю е там, в разгара на битката, помагайки на флотата на Лафит. Отчаяние и съжаление завладяваха съзнанието ѝ, когато си спомнеше колко сърдит беше заминал Матю и какви ужасни неща му беше наговорила. Само да можеше да си вземе думите назад, да съживи това кратко време, когато се опитваше да отрече любовта си към Матю.

На 1 януари 1815 г. Джеф замина, за да се присъедини към боевете около канала Родригес, където англичаните били струпали войските си за атака. Говореше се, че генерал Джаксън ще се укрепи при широкия ров, и като че ли целият град се беше стекъл на бъдещото бойно поле. Дни наред се чуваше заплашителният грохот на оръдията и никой не знаеше със сигурност какво всъщност става там.

Един ден Сара се върна тичешком у дома, след като беше ходила на пазар, и донесе добри новини.

— Корабът на Жан Лафит „Луизиана“ нападнал англичаните и предотвратил атаката им — възкликна тя въодушевено. — Не е ли прекрасно? От корабите на Лафит свалят големи оръдия и ги разполагат около канала Родригес, под командата на Доминик Ю и канонирите му.

Лили помисли, че новините наистина са много добри, но в ума ѝ се въртяха далеч по-важни неща.

— Ами „Морският ястреб“ и „Лейди Хоук“? Чу ли нещо за тях? Или за Матю?

Погледът на Сара помръкна.

— Не, нищо, само знам, че са в залива и пазят града от неприятелските атаки. Нямам и новини от Джеф. Ще умра, ако му се

случи нещо. Лили, аз... не съм казала още на никого, освен на Джеф, че ще си имаме бебе.

Лицето на Лили блесна.

— О, Сара, колко хубаво! Искан ми се...

Спря и се загледа в пространството. Колко би искала да има дете от Матю. Не бяха говорили за деца, но тя инстинктивно усещаше, че Матю би бил добър баща. Тъй като това досега не се беше случило, тя беше започнала да подозира, че изобщо няма да се случи. Никак не й се искаше да остане бездетна, да няма кой да я нарече своя и да няма върху кого да излива любовта си.

— Ще се случи и с тебе един ден, просто почакай и ще видиш — каза Сара, усещайки копнежа на Лили.

Тя нямаше сърце да й противоречи, но в душата си знаеше, че детето няма да попречи на Матю да се отклонява от нея. Не му беше в характера да проявява вярност.

На 8 януари шумът от битката беше оглушителен. Целия ден новините за хода на боя пристигаха в града заедно с ранените. Сара и Лили едни от първите предложиха услугите си на болницата. И двете работеха неуморно, попивайки кръвта, превързвайки ужасни рани, давайки утеха на умиращите. Всеки ден се връщаха изтощени и потиснати от безсмислената загуба на човешки живот.

Ревът на оръдията ставаше все по-оглушителен и по-заплашителен, докато жените от улица „Дюмейн“ очакваха вести за съпрузите си. Седяха на масата на обед, ровейки разсеяно в чиниите си, когато канонадата спря внезапно и без предупреждение. Тишината беше страшна.

— Оръдията! — възкликна напрегнато Лили. — Спряха!

— Какво означава това? — запита се Сара с приглушен глас.

— Сигурно означава, че битката е свършила — изрече Лили с надежда. — Господи, нека американците да победят!

Възкликанието отекна от устата на Сара.

Много след полунощ жените научиха какъв е резултатът от битката за Ню Орлиънс. Не си бяха легнали; притеснението за съдбата на съпрузите им правеше невъзможно да заспят. Изведнъж вратата се отвори и влезе Джеф — мръсен и изтощен, но невредим. След като

прегърна Сара и я целуна нежно, той започна да описва битката пред нетърпеливите жени.

— Ако не беше Жан Лафит със смелия си екипаж, можеше и да не спечелим победата — заразказва въодушевено Джеф. Възхищението му от пирата беше безгранично. — Канонирите му наредиха огромните си оръдия по бойната линия край канала Родригес и не преставаха да гърмят по неприятеля, докато корабите му атакуваха англичаните по вода. Трябваше да видите това, Сара, Лили, наистина беше страшно. Вече никой няма да се съмнява в лоялността на Лафит.

Една мисъл не излизаше от ума на Лили.

— Корабите на Матю влязоха ли в боя?

— „Лейди Хоук“ и „Морският ястреб“ бяха в центъра на боя — отвърна Джеф, отмествайки поглед в жест, който Лили намери за смущаващ.

— Значи битката с свършила и британците са отблъснати — въздъхна Сара с благодарност. — Това означава ли, че войната е свършила и можем да продължим да живеем спокойно?

— Британците понесоха сериозно поражение днес — увери ги Джеф, — това беше голяма победа за американците. Англичаните няма повече да ни нападат. Остатъците от флотата им вече отплаваха към Англия, за да си ближат раните.

— Кога предполагаш, че ще се върне Матю?

Очите на Джеф отново отказаха да срещнат тези на Лили. Въздъхвайки със съжаление, той осъзна какво ще причинят ужасните му новини на Сара и Лили. Но знаеше, че с по-добре да им го каже той, отколкото някой чужд човек.

Лили усети как някакъв възел стяга гърдите ѝ, когато в главата ѝ прозвучаха тревожни камбани. Странното поведение на Джеф я изплаши. Дълбоко в сърцето си тя почувства, че той нарочно Крис нещо от нея, нещо съкрушаващо. Да не би Матю да е ранен? Дали Джеф не търси начин да ѝ каже точно това? Страх се надигна като тъмен призрак, преследвайки я с плашещи мисли.

— Джеф, моля те, ако нещо се е случило с Матю, трябва да знам. Ранен ли е? Веднага ще ида при него.

— О, не — ахна Сара, внезапно осъзнавайки нарочното нежелание на Джеф да говори за Матю. — Какво се е случило, Джеф?

Тя погледна очаквателно към съпруга си и той събра всички сипи за ужасната новина, която щеше да признае пред Лили и Сара.

— Лили, бих дал всичко, за да мога да ти кажа, че Матю е добре, но истината е, че... не знам. „Морският ястреб“ беше улучен право в барутната камера и потъна в разгара на боя.

Цветът изчезна от лицето на Лили и тя се отпусна безсилно. Джеф побърза да я подхване. О, господи, как можа да се случи такова нещо? Нима беше изпратила Матю на смърт убеден, че тя не го обича? Ако е мъртъв, тя нямаше да има нищо, абсолютно нищо, което да и напомня за любовта, която бяха споделили на острова. О, защо не можеше да е бременна като Сара?

— Съжалявам, Лили — каза тихо Джеф, обгръщайки с другата си ръка Сара, която хлипаше тихо.

— Има ли оцелели? — запита остро Лили, отказвайки да приеме смъртта на Матю.

— Около десет мъже — каза мрачно Джеф, — повечето прибрали ат „Лейди Хоук“. Всички бяха закарани обратно в града. Матю не е сред тях. Когато Дик Марлоу се върне, ще ви каже повече. Само съобщавам какво ми каза, когато говорих с него малко след като „Лейди Хоук“ се върна в пристанището.

Сара вече плачеше с глас и Джеф я прегърна здраво, за да я утеши. Той знаеше колко обича брат си. Матю беше всичко за нея, след като родителите им бяха починали, и връзката помежду им беше силна.

Когато първоначалният шок отмина, Джеф каза на Лили, че генерал Джаксън е наредил да издирят Матю и другите, които може да са оцелели от морската битка.

— Винаги има възможност оцелелите да са стигнали със собствени сили до брега — каза той, опитвайки се да внесе надежда в безнадеждната ситуация.

В действителност, и той почти не вярваше, че Матю може да е оцелял.

В следващите дни Лили живееше в някаква празнота, в кошмар, от който нямаше спасение. Когато Дик Марлоу най-накрая дойде, тъжно разказа всичко, което си спомняше за последните мигове на „Морския ястреб“. Лили попиваше всяка дума.

— „Лейди Хоук“ изпадна една английска фрегата и беше на известно разстояние, когато едно гюле улучи барутната камера на „Морския ястреб“. Не разбрах какво е станало, докато не чух експлозията. Когато погледнах нататък, видях трупове да плуват навсякъде и корабът гореше. Потъна след минути. Веднага започнах да прибирам оцелелите. Не бяха много...

— Видя ли Матю? — запита Лили.

Макар че описанието на Дик сломи сърцето ѝ, тя трябваше да узнае и най-малките подробности.

Очите на Дик отразяваха нещастията ѝ.

— Аз... не, Лили, съжалявам. Прибрахме и мъртвите, но Матю не беше сред тях.

Малко след това Дик си тръгна, за да отиде на кораба си, който беше претърпял минимални повреди и трябваше да се ремонтира. Твърде рано беше да пита Лили какво ще реши за останалите кораби на Матю. Освен „Лейди Хоук“ имаше още „Гордостта на Хоук“, някъде в Атлантика. Един стар приятел на Матю, Андрю Калдър, беше капитан на този кораб. От началото на войната почти не бяха получавали новини за него и Дик не беше сигурен дали още плава.

Сама в стаята си, Лили даде воля на ужасната си мъка. Агонията я притискаше със съкрушаващата си тежест, докато тя си припомняше всяка горчива дума, която беше хвърлила в лицето на Матю в деня, когато той тръгна на бой с англичаните. Сега той нямаше да разбере, че не е искала да каже това, че независимо какво беше правил или с кого, тя още го обича. С тежко сърце осъзна, че беше постъпила неразумно, беше се показала неотстъпчива и отмъстителна. Това, което правеше болката от смъртта на Матю още по-непоносима, беше съзнанието, че той може би ѝ беше говорил истината.

Празнотата на живота без Матю се простираше ужасяващо пред нея, карайки я да осъзнае безплодните дни, месеци и години без него. Изтощена, Лили легна като мъртва, пожелавайки си животът да продължи без нея.

В следващите дни тя обиколи болниците, пристаните и щаба на генерал Джаксън, надявайки се, молейки се за чудо, което да ѝ върне Матю. За съжаление, молитвите и надеждите ѝ не получиха отговор. Никъде не чу нищо за Матю и за съдбата му.

Когато генерал Джаксън нареди да престанат да търсят оцелели в морето, Лили беше неутешима. Упорито отказваше да повярва, че Матю е мъртъв, въпреки убедителните доказателства, които сочеха обратното. Не може да е мъртъв, нали, самоубеждаваше се тя противно на здравия разум. Щеше да го почувства в сърцето си, в костите си, с всяка фибра от съществуването си. Щеше да го усети с всеки дъх, който поемаше. А сега чувстваше само огромна празнота. Дълбоко в нея се таеше убеждението, че Матю ще се върне при нея благодарение на някакво чудо.

Денят, в който името му се появи в списъците на официално обявените за мъртви, беше траурен ден за Лили. Тогава тя повика Дик Марлоу и изказа желанието си да отплава на борда на „Лейди Хоук“. Искаше да се върне в Бостън и в Хоуксхейвън. Тази къща беше домът на Матю и там тя щеше да се чувства по-близо до него. Въпреки ужасната си мъка беше сигурна, че Матю би искал тя да се върне в неговия дом, че би очаквал тя да поеме юздите на управлението и да ръководи делата му така, както той би го направил.

— Не можеш да заминеш, Лили — завайка се Сара, вече в напреднала бременност. — Не и докато не се роди бебето ми. Искам да си тук, при мене.

— Джеф ще бъде с тебе — напомни й нежно Лили.

Не че завиждаше на Сара за щастието, но не би могла да понесе да живее всеки ден с гледката на такова щастие, каквото беше пожелавала за себе си и Матю.

Всеки път, щом погледнеше Сара, толкова приличаща на Матю, я нападаше усещане за вина. До смъртта си щеше да помни как беше пратила Матю на бой с гневни думи и обвинения, вместо с целувки и уверения в любов. Не можеше да прости на себе си и това беше още едно мъчение, което трябваше да понася.

Тъжна малка група се събра на кея в деня, когато Лили напусна Ню Орлиънс. Сара хлипаше тихо на гърдите на съпруга си, докато Лили смело се бореше да преглътне сълзите си.

— Обещайте, че ще ми идвате на гости, когато бебето порасне достатъчно, за да може да пътува — каза Лили, натъжена не по-малко от Сара. — И не забравяйте да ми пишете, когато бебето се роди. Ще бъда на тръни, докато не узная, че ти и детето сте добре.

— Можеш да останеш тук с нас — напомни ѝ Джеф, когато мъката окончателно надви Сара. — Защо трябва да заминаваш толкова скоро?

— О, да — обади се Сара с надежда в гласа. — Не е късно да промениш намеренията си.

Лили тъжно поклати глава.

— Хоуксхейвън е моят дом, искам да бъда там, където мога да усещам присъствието на Матю. Когато се върне, искам да ме намери у дома, да ръководя делата му.

Сара ахна, очевидно шокирана.

— Лили! Защо си причиняваш това? Колкото по-скоро приемеш факта, че Матю никога няма да се върне, толкова по-лесно ще ти бъде да продължиш живота си.

Лили прехапа долната си устна. Не беше искала да стряска Сара, но не можеше да се отърси от убеждението, че има чудеса. Въпреки че полагаше възможно най-големи усилия, думите излизаха, без да може да ги спре.

— Съжалявам, Сара, скъпа, знам, че нямам доказателства или надежда, че съществуват чудеса, но усещал, че Матю не е мъртъв. В сърцето ми той е жив.

— Нека бъде в сърцето ти, Лили — изрече Сара, задавяйки се от хлипове, — защото винаги ще бъде в моето.

Разделиха се с целувки и обещания за бъдещи посещения и след минути Лили вече стоеше самотна до перилата на „Лейди Хоук“, наблюдавайки как Джеф и Сара все повече се смаляват, докато корабът се плъзгаше надолу по Мисисипи.

Когато стигна в Бостън, беше успяла да убеди донякъде колебаещия се Дик Марлоу да управлява корабите на Матю, докато тя вземе окончателно решение какво да прави. Макар че той беше още млад, Лили беше напълно убедена в способностите му. Нали Матю му беше поверил командването на „Лейди Хоук“?

Когато Лили застана пред масивните порти на Хоуксхейвън, усети, че животът ѝ е описал пълен кръг. Не толкова отдавна се беше надявала да прекара дните си тук с Матю и децата им. Сега, както изглежда, нямаше да има деца и животът ѝ щеше да бъде празна черупка на копнеж и мечти за онова, което можеше да бъде.

Натъжените служители я посрещнаха на вратата. Джоузеф, икономът, беше тържествен, но мрачен, а икономката госпожа Гиъри направо захлипа, когато видя Лили. Огромните сини очи на Джени бяха изпълнени със сълзи, но Джоузеф се обърна към нея от името на всички.

— Загубата на капитан Хоук беше огромна трагедия за всички ни, госпожо Хоук. Нищо няма да е същото без него.

— Как... как разбрахте? — запита Лили, преглъщайки буцата в гърлото си.

Не можеше да се пречупи сега, пред целия персонал.

— Адвокатът на капитан Хоук, Клей Уинслоу, ни каза за... смъртта му. Искаме да знаете, че ще ви служим с каквото можем.

— Благодаря, Джоузеф. Сега, ако ме извините, бих искала да си почина. Пътят ме изтощи. Ако имате някакви въпроси, господин Марлоу ще ви отговори.

Слава богу за Дик, помисли Лили, когато го чу да говори с прислугата. Всички с изключение на Джени, която беше последвала Лили на горния етаж, ловяха всяка дума на Дик. Лили нямаше сили да преживее наново смъртта на Матю. През цялото пътуване между Ню Орлиънс и Бостън беше се оплаквала от морска болест. Изненадващо, като се има предвид фактът, че никога преди не беше страдала от морска болест. Предположи, че неразположението ѝ е резултат от всичко случило се в последните седмици, и не му обръщаше внимание. Сега се запита дали все пак не се е разболяла от нещо. От някаква странна болест, чието присъствие не осъзнаваше.

За изключително кратко време Лили се настани в Хоуксхейвън и установи ред, който запълваше празните ѝ часове, макар да не успяваше да залъже празното ѝ сърце. Разсейваше се с приятелството на камериерката си Джени и с присъствието на Дик Марлоу, който идваше често в къщата заради задълженията, които беше поел към делата на Матю. Неизбежно беше да срещне отново и Клей.

Той пристигна един ден, малко след като Лили беше дошла в Хоуксхейвън. Тя чакаше съобщение за притежанията на Матю и когато Клен пристигна, тя разбра, че ще трябва да се справи с огромната задача да поеме юздите на управлението, поне докато Матю се върне. Дължеше му това — да опази собствеността му непокътната.

— Надявам се да не е много рано за посещението ми — каза Клей, поглъщайки Лили с поглед. Явно, още хранеше нежни чувства към нея и се бореше да контролира емоциите си. Когато тя замина от Бостън преди две години, той помисли, че никога повече няма да я види. — Има някои неща, засягащи работите на Матю, с които трябва да се заемеш. Има и завещание. Просто и ясно, оставя всичко на тебе, с изключение на дела на Сара.

Клей протегна документа към Лили и тя прекара няколко мъчителни минути, докато го четеше. Когато свърши, го подаде на Клей.

— Нямах представа, че Матю е толкова богат.

— Доскоро ресурсите му се състояха в кораби и недвижими имуществва. Имаше малко пари на ръка. Но войната промени всичко. Той започна да прави редовни вноски в банките, откакто започна да се занимава с каперство... и то доста големи. Матю натрупа забележително състояние от каперството и го инвестира разумно. Ти си извънредно богатата, Лили, и смея да твърдя, че напълно заслужаваш всяко пени, което Матю ти е оставил.

— Свършил си прекрасна работа, Клей, и знам, че Матю ще бъде доволен от това, когато се върне.

Клей трепна силно.

— Какво? Какво говориш, Лили? Първият кораб, който дойде в Бостън след атаката над Ню Орлиънс, съобщи за смъртта на Матю. Дик Марлоу го потвърди, когато се свърза с мене. Кога научи, че е жив?

— Няма официално съобщение, Клей, но знам, че Матю е жив. Въпрос на време е да се върне.

Мъка насълзи очите на Клей, когато се взря в нея.

— Лили, Лили, бъди реалистка. Матю е мъртъв. Няма да се върне.

— Не, Клей, грешиш — настоя упорито Лили. — Мислех, че поне ти ще ми повярваш.

— Никога не съм престават да те обичам, Липи — призна Клей, — и ще бъда до тебе, когато имаш нужда. Надявам се, че с времето ще ме обикнеш поне мъничко. Винаги съм те искал, но не и с цената на смъртта на Матю. Съжалявам, че е мъртъв, но сега за мене има шанс. Ние с Матю бяхме приятели дълго преди той да те доведе в Бостън.

Никога не съм одобряват отношението му към тебе. Можеше да те обича така, както те обичам аз.

Погледът на Лили се обърна навътре, когато си спомни любовта, която бяха изпитали с Матю на своя остров.

— Матю ме обичаше, Клей, сега съм сигурна в това. Никога няма да си простя, че го отхвърлях накрая. Пратих го на война, без да му кажа, че...

Гласът ѝ секна и тя замълча.

— Нямам представа за какво говориш, но нищо от това, което се случило, не е твоя грешка. Матю не заслужаваше любовта ти, а аз знам, че ти го обичаше. Беше ми ясно още от самото начало.

Лили сви вежди и Клей разбра, че я смущава, като се противопоставя на твърдото ѝ убеждение, че Матю е жив. И сръчно смени темата.

— Нека да поговорим за корабите на Матю, Лили. Искаш ли да ги задържиш? Ако не, няма проблем да намеря купувач.

— Тези кораби бяха животът на Матю — изрече замислено Лили. — Той обичаше морето. Не мога да ги продам. Ако Дик Марлоу реши да остане, бих искала да ги използва за търговия. С твоя помощ, разбира се — добави тя.

— Идеята ти е добра, Лили, Дик ми изглежда интелигентен човек, макар че е млад. Ще се радвам да работя с него в управлението на твоите работи.

Лили стана, показвайки, че с дошъл крайт на посещението. Напоследък енергията ѝ беше намаляла и често усещаше нужда да подремне следобед, какъвто лукс рядко си позволяваше. Днес луксът стана необходимост и тя нямаше търпение да се пъкне сред прохладните чаршафи. Още не беше ходила при лекар, но знаеше, че вече няма за кога да отлага.

Лили излезе замаяна от лекарския кабинет. Бременна. Последния път, когато се бяха любили с Матю, се беше заченало дете. Изведнъж денят стана по-светъл, а бъдещето — не така мрачно. Възможно беше Матю никога да не се върне, но тя щеше да има част от него, която да обича и закриля. Обгърна с ръце раменете си, представяйки си син или дъщеря с чертите на Матю. Искаше да го беше разбрала, преди да напусне Ню Орлиънс. Колко щеше да се зарадва Сара, научавайки, че

винаги ще има нещо от Матю, което да обича. Лили реши веднага да ѝ пише. Когато пристигна у дома, Клей я очакваше.

— Изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях — забеляза той, очарован от искриците в кехлибарените очи на Лили.

У нея имаше някакво сияние, което Клей не можеше да разгадае, особено предвид трагичната смърт на Матю.

Лили нямаше търпение да каже добрата новина на някого. Беше бременна вече във втория месец и искаше да сподели радостта СИ с някого.

— Току-що научих, че нося детето на Матю — разкри тя с щастлива усмивка.

Клей беше смаян.

— Аз... Колко хубаво — изрече той с половин уста.

— Мисля, че Матю ще се радва.

— Лили, плашиш ме, когато говориш така. Просто трябва да приемеш, че той е мъртъв. Поне сега ще имаш част от него, но колкото по-скоро престанеш да смяташ, че той ще се появи изневиделица, толкова по-добре ще е за тебе. Мисли за детето си.

Суровите думи на Клей като че ли отприщиха нещо у Лили, нещо тъмно, заплашително и неизразимо. Ужасно беше да помисли, че Матю е наистина мъртъв, че тя живее в един свят на сънища, където действителността не съществува. Лицето ѝ помръкна и тя се отпусна е прегръдките на Клей, докато сълзи избиваха в ъгълчетата на очите и.

— Не... — Гласът ѝ беше писък и дрезгав, очите празни. — Бебето ми има нужда от баща.

— Нека аз да бъда бащата на детето, Лили — каза тихо Клей. — Ще го възпитам с цялата любов в сърцето си. Обещавам, че няма да му позволя да забрави баща си и ще обичам двама ви еднакво.

— Моля те, Клей, не искам да говорим за това — каза Лили, преглъщайки буцата в гърлото си. — Защо щастието трябва да е толкова кратко? Сега си върви, трябва да остана сама.

— Не искам да те оставям в това състояние. Беше много щастлива, когато дойдох. Не исках да те разстройвам, но трябва да приемеш действителността.

— Аз... ще се оправя. Просто трябва да остана сама.

— Помни какво ти казах. Говорех напълно сериозно.

Той я изведе от приемната и двамата тръгнаха към предната врата. Тя я отвори, но вместо да си тръгне веднага, Клей я прегърна и положи нежна целувка на челото ѝ. Нямаха представа, че една жена, минаваща с карета по улицата, ги наблюдава втренчено.

Сара загледа любопитно през прозореца към високия, слаб, мъж, който излезе от една карета и закуцука към предната врата. Смрачаваше се и тя не различаваше добре чертите му, но нещо познато събуди вниманието ѝ. Когато каретата спря, Сара естествено предположи, че това е Джеф, който вече трябваше да се прибере у дома след работа. Но веднага видя, че този мъж е по-висок от съпруга ѝ. Накуцването също я озадачи. Мъжът като че ли изпитваше болка, левият му крак забележимо се влачеше. Отмествайки се от прозореца, Сара пусна завесата, чакайки странният посетител да почука на вратата.

Почукването дойде почти едновременно с мисълта ѝ. Тъй като Флита помагаше на готвачката в кухнята, Сара сама отвори вратата. Гаснещата вечерна светлина засенчваше лицето на непознатия, а гъстата брада, покарала по бузите и челюстта му, му придаваше страшен вид и Сара не можа веднага да го познае, фактически, тя изпита желанието да затръшне вратата пред лицето му. Той сигурно я беше познал, защото пристъпи към нея и тихо изрече името ѝ.

— Сара.

Трепет пролази по тялото на Сара и лицето ѝ стана бяло като стена. Отстъпи, трепереца, една крачка навътре, боейки се, че халюцинира или ѝ се привижда призрак. Неканеният призрак я последва.

— Не, моля ви, какво искате?

— Сара, аз съм, Матю. Не исках да те изплаша.

— Матю? Матю е мъртъв. Кой сте вие?

— Не съм мъртъв, Сара, жив съм, макар че господ знае, не те обвинявам, че не ме позна.

Изведнъж Флита се появи от кухнята с лампа в ръка. Едно от задълженията ѝ беше да слага лампи из къщата, когато наближи вечерта. Светлината от лампата освети загриженото лице, което се взираше в Сара. Едва тогава тя позна скъпите черти и ярките очи на брат си.

— Матю! О, господи, наистина си ти!

Тя пристъпи напред и започна бавно да се свлича надолу. Матю я грабна на ръце още преди да беше докоснала пода.

Сара изплува от облаци бяла мъгла, за да се намери легнала на дивана в гостната. Нямах представа колко време е била в безсъзнание, но през това време Джеф се беше върнал у дома и оживено разговаряше с някакъв друг мъж. Когато очите ѝ започнаха да фокусират и умът ѝ се проясни, всичко се върна в пристъп на радост, толкова дълбока, че ѝ се дощя да изкрещи на света колко е щастлива.

— Матю. Не си мъртъв.

Двамата мъже се обърнаха едновременно, чувайки гласа на Сара.

— А ти си бременна, сестричке — каза Матю с усмивка в гласа.

— Как се чувстваш, скъпа? — запита загрижено Джеф. Помота ѝ да се надигне, суетейки се около нея като квачка.

— Добре съм, Джеф, наистина, фактически, никога не съм се чувствала по-добре.

Усмихна се широко, стискайки ръката на Матю, който седна до нея и я привлече в прегръдките си.

— Трябва да призная, не съм много красив за гледане — забеляза кисело Матю.

— Изглеждаш прекрасно, но защо куцаш? — запита тревожно Сара, оглеждайки изпитателно брат си.

— Предполагам, че са ти разказали за експлозията. — Сара кимна. — Бях на мостика, когато се случи, и взривната вълна ме изхвърли във водата. Загубих съзнание почти веднага и когато се свестих, бях на борда на британски кораб. Казаха ми, че съм бил в безсъзнание почти няколко дни след битката и не съм можел да кажа нищо. Кракът ми беше сериозно наранен от експлозията, главата също. След като се оправих, научих, че съм бил много близо до смъртта, когато са ме извадили от водата.

— Как така са те прибрали британци? — запита Джеф.

— Английска фрегата била потопена от Лафит по същото време, когато „Морският ястреб“ хвъркна във въздуха. Явно съм бил изхвърлен далече от мястото, където потъна „Морският ястреб“, и англичаните са ме сметнали за един от своите. Тъй като не съм можел да им кажа кой съм, те ме задържаха на борда и се погрижиха за раните ми. Нямах представа, че съм на път за Англия.

— Слава богу, че се намери. Няма значение дали са те спасили англичани или американци, важното е, че си жив — каза Сара със задавен глас. — Бяхме съкрушени, когато ни казаха, че си потънал с кораба си. Отначало Лили отказваше да повярва, че си мъртъв. Но ти изглеждаш много отслабнал. Как се върна в Ню Орлиънс?

— Когато пристигнах в Англия, се записах като моряк на един търговски кораб. Не исках да губя време да отивам до Лондон и да искам пари от Крис, затова поех по единствения път, който ми остана. Знаех, че тук всички ме мислят за мъртъв, и исках да стигна по-бързо до дома. Не се бях възстановил напълно, а и пътуването не беше леко, но поне сега съм тук. — Изведнъж лицето му помръкна. — Джеф ми каза, че Лили е в Бостън. Какво я е прихванало да заминава от Ню Орлиънс?

— Опитах се да я убедя да остане, исках да е тук за раждането на детето ми. Но тя беше непреклонна — въздъхна Сара.

— Каза ли защо заминава така прибързано?

— Може би е искала да сложи в ред работите ти — предположи Джеф.

— Може би — изрече Матю с окаменял глас.

И може би е искала да получи утеха от Клей Уинслоу, който урежда работите ми, помисли той, но без да го изрича на глас.

Лили трябваше да бъде наясно, че ако се вижда с Клей, дори заради такива невинни причини като делови въпроси, това ще породи клюки в Бостън. Но тя изобщо не помисли за това. Разбра го, когато един ден посети Дик в канцеларията на Матю близо до пристанището. Това стана малко след като се беше съгласила на делови обяд с Клей в един от най-добрите бостънски хотели. Лили трябваше да вземе безброй решения за имуществото на Матю и когато Клей предложи да се срещнат за обяд, тя се съгласи с готовност, още повече, че този ден трябваше да излиза, затова реши да му спести идването до Хоуксхейвън.

Дик я поздрави топло и започна да обяснява с големи подробности какво правят трите останат кораба на Матю, изпълняващи търговски курсове.

— „Гордостта на Хоук“ най-накрая си дойде, когато екипажът разбра, че войната е свършила. Ако си съгласна, ще наредя да се ремонтира и ще намеря товар. Андрю Калдър се съгласи да остане капитан.

— Направи каквото смяташ за най-уместно, Дик — отвърна Лили. — Вярвам на преценката ти.

Дик се изчерви от удоволствие. Знаеше, че Матю би искал той да направи това, което е най-добре за Лили, и отговорността лежеше като сериозен товар на раменете му. Кое го отведе към една друга тема. Докато си вършеше работата, се беше натъкнал на обезпокоителни клюки, и макар че искаше да каже на Лили, никак не му се щеше да ѝ причинява ненужни притеснения. Ъглите на устните му се отпуснаха надолу в загрижено изражение и това веднага привлече вниманието ѝ.

— Има ли нещо, Дик? Някакъв проблем, за който трябва да знам?

— Толкова ли съм прозрачен?

На Дик не му приличаше да се преструва, чувствата ясно се изписваха в невинния му поглед. Той въздъхна тежко, пожелавайки си

животът да не беше толкова сложен.

Явното му притеснение изпъваше нервите на Лили до крайност.

— Ако има нещо, което трябва да знам, длъжен си да ми го кажеш.

— По дяволите, Лили, никак не ме бива в това.

— В какво?

Тя беше наистина озадачена.

— В прикриването. Не искам да те нараня.

— Да ме нараниш ли? — Сега вече Лили сериозно се разтревожи. — Ако не ми кажеш за какво става дума, наистина ще се разсърдя — заплаши го тя.

— Носят се клюки за тебе и Клей Уинслоу, повтарят ги всички в Бостън. Злобни клюки, Лили, чух ги от няколко души. Последната гласи, че ти и Клей сте били любовници и той те ухажвал публично.

Дик се изчерви. Имаше си теория, но не можеше да докаже нищо.

Лили обаче не остави мълчанието му да я заблуди.

— Ако знаеш нещо, Дик, моля те, кажи ми го!

— Не искам да те наранявам, Лили, това са само предположения, но се обзалагам, че Клариса Хартли стои зад тези слухове.

— Клариса! Нямах представа, че е в Бостън.

Дик беше твърде близък с Матю и знаеше за Клариса Хартли и връзката им. Както и за неприятностите, които беше причинила на Матю и Лили.

— Трупата ѝ е в града от няколко месеца насам. Играят в оперния театър.

— Отношенията ми с Клей са съвсем невинни — протестира Липи. — Връзките помежду ни са делови и нищо друго. Не знам какво бих правила без тебе и Клей. Наистина нищо не разбирам от деловите въпроси и искам всичко да бъде наред, когато Матю...

Гласът ѝ секна. Кога щеше да разбере, че Матю няма да се върне? Никога!

Дик я изгледа въпросително.

— Какво щеше да кажеш?

Лили прехапа долната си устна.

— Нищо важно.

Никой не разбираше как се чувства тя. Ако не вземеше мерки, приятелите ѝ щяха да кажат, че губи разсъдъка си. Колко време трябваше да мине, преди тя да приеме смъртта на Матю? Отговорът беше прост. Повече, отколкото ѝ беше отредено да пребивава на земята.

Резултатът от разговора с Дик беше, че Лили започна да внимава да избягва ситуации, които можеха да се изтълкуват недобронамерено от клюкарите. Тъй като все пак се налагаше да се съветва с Клей, тя правеше така, че той да идва в дома ѝ и слугите да присъстват. Макар да се очакваше, че една млада вдовица ще поиска да се омъжи повторно, една година се смяташе за приличен период на траур, преди тя да започне да се среща с други мъже.

— Не ме интересува какво мислят хората — измърмори Клей, когато Лили му съобщи решението си следващия път той да дойде в дома ѝ за подписването на документите. — Не сме направили нищо нередно. Никога не бих очернил твоята чест или паметта на Матю. Винаги съм знаел, че Клариса Хартли е една отмъстителна вещица. Не знам как Матю е могъл...

Лили изглеждаше толкова смаяна, че Клей си прехапа езика.

— Мене ме интересува какво мислят хората, Клей — каза тя с тихо достойнство. — Очаквам да отгледам детето си в Бостън и не мога да си позволя името ми да се свързва с разни клюки. Съжалявам, Клей, знам, че ми мислиш доброто, но отсега нататък работите ни трябва да се водят от дома ми. И то само ако се налага да дойдеш лично.

— И аз съжалявам много, Лили — каза тъжно Клей. — И освен това имам да говоря с тебе за важни работи. Става дума за „Гордостта на Хоук“. Имам предложение за него, което може би ще искаш да обмислиш. Ако го продадеш, ще ти останат „Лейди Хоук“ и „Небесен ястреб“. Така можеш да направиш попечителски фонд за бъдещото си дете. Знам, че Матю би искал то да е осигурено.

— Тъй като тази работа ми изглежда доста сложна, нека я обсъдим — предложи Лили.

Преди да подпише последните документи, тя толкова се измори, че Клей се почувства длъжен да прекрати дискусиата.

— Знаеш ли какво, Лили — предложи той. — Защо засега не оставиш неподписаните документи тук? Поспи малко, сигурен съм, че

ще ти се отрази добре. Ще дойда довечера след работно време и ще ги взема.

Облекчението на Лили беше очевидно.

— Уморена съм — призна тя. — Бременността е поизтощителна, отколкото съм си представяла.

— Изглеждаш прекрасно — каза Клей с грейнали от възхищение очи. — Още си толкова слаба, че ако не ми беше казала, никога нямаше да заподозра, че носиш дете.

Лили се засмя.

— Кажи ми го пак след няколко месеца.

Очите на Клей блеснаха.

— Ще ти го казвам толкова често, колкото ми позволиш.

Матю подуши одобрително свежия въздух, толкова привичен за Бостън и другите пристанища. Беше все още студено за март и той ускори стъпките си. Не носеше куфари, затова побърза да се отдалечи от пристанището, нямайки търпение да стигне по-скоро до дома си и при Лили.

Лили.

Вкусваше сладостта на името ѝ на езика си. Нямаше представа какво да очаква, когато стигне у дома. Сара му беше казала, че Лили е била неутешима, когато научила за „смъртта“ му. Но като имаше предвид по какъв начин се бяха разделили, преди той да тръгне към съдбоносната битка, Матю се съмняваше, че тя може да е била толкова съкрушена. Може би е била по-скоро облекчена. Господи, как да я разбере каква е всъщност! Упорита, твърдоглава, независима, смела. Но не би искал да е друга. Освен, може би, малко повече да му вярва.

Беше заминал от Ню Орлиънс веднага щом разбра, че Лили е в Бостън, и през цялото пътуване се беше чудил как ли ще го посрещне тя. Опитваше се да не се въодушевява прекалено много, имайки предвид буреносната им раздяла. И със сигурност не искаше да я плаши, като се появи пред нея, излизайки от гроба, така да се каже.

Колкото и да се опитваше, Матю не успяваше да разсее мъчещия го страх, че Лили вече е приела Клей Уинслоу в живота си. Тревожеше се, че тя е напуснала Ню Орлиънс само за да потърси утеха при мъжа, който ясно показваше, че е влюбен в нея. Бяха ли станали вече

любовници? Доброволно ли се беше хвърлила в прегръдките на Клей, веднага щом е получила известие за смъртта на съпруга си?

Няма значение, мислеше Матю с мрачна решителност. Лили беше негова. Ако трябваше, щеше да предяви правата си по най-първичния начин, докато Клей и Лили не разберат, че той никога няма да се откаже от нея. Мислите му вървяха в такива посоки и го караха да се ядосва все повече, представяйки си Лили в ръцете на Клей, как го люби жадно и всеотдайно. Невероятно живата картина се запечатваше в мозъка му и заздравяваше решението му да предяви правата си над съпругата си, дори това да му струва остатъка от живота. Почти се усмихна на тази мисъл. Цял един живот с жена като Лили — тази представа замъгляваше ума му.

Потънал в мъчителните пристъпи на въображението си, Матю не забеляза тъмнокосата жена, която се взираше невярващо в него от другия тротоар, отворила широко очи.

— Матю! — Викът ѝ се извиси в диво, радостно кресчендо. — Знаех си, че не може да си мъртъв!

Тя се засили към него през улицата, без да обръща внимание на мътните локви, останали от скорошния дъжд, които пръскаха прасковената ѝ рокля с грозни кафяви петна.

Матю вдигна очи тъкмо навреме, за да улови пищните форми на Клариса, докато несъзнателно разтваряше ръце, за да спре устрема ѝ. Тя се блъсна в него с меко тупване и с щастливо бърбрене се стопи в прегръдката му. Ако не бяха на публично място, тя беше сигурна, че Матю щеше да я целуне, и любовта и страстта отново изпълниха сърцето ѝ. Предпочете да забрави, че той много удобно си беше измил ръцете от нея в Ню Орлиънс.

— Къде беше, Матю? — запита тя задъхано. — Казаха, че си мъртъв.

Отмествайки ръцете на Клариса от врата си, Матю направи крачка назад. Едно време никак не се притесняваше да го видят, че открито си разменя милувки с любовницата си. Но всичко се промени, когато се ожени за Лили! Тя беше единствената жена, която той искаше сега; само трябваше да я убеди в това.

— Дълга история, Клари, а сега нямам време за обяснения. Отивам си у дома. Не искам Лили да ме мисли за мъртъв по-дълго, отколкото е необходимо.

— Мислиш ли, че я е грижа? — изфуча подигравателно Клариса. — Съпругата ти беше толкова съкрушена, че си взе любовник веднага след като се върна в Бостън.

Хапливият ѝ сарказъм не убягна на Матю и лицето му пребледня под загара. Нима най-лошите му страхове са се оправдали?

— Лъжеш! — изрече той разпалено. Клариса трепна пред неумолимата му ярост, но упорито отказа да отстъпи. — Господи, признай си, че лъжеш!

— Не лъжа, Матю, питай когото искаш. Всички знаят, че Лили си е взела любовник.

— Клари, ако не беше жена, щях...

— Щом не ми вярваш, увери се сам. Готова съм да се обзаложа, че конят на Клей Уинслоу е вързан пред дома ти. Клей понякога си тръгва чак на сутринта.

И тя завъртя очи нагоре.

Матю беше достатъчно разумен, за да знае, че Клариса често изопачава истината в своя полза, но наистина обвинението ѝ беше точно това, което той очакваше. И все пак, подейства му като удар в корема да чуе, че изневярата на Лили се обсъжда така свободно. Не, не изневяра, поправи се той, защото тя го смяташе за мъртъв.

— Матю, чу ли ме?

— Чух те — отвърна той разсеяно. Изведнъж денят му се стори не толкова сияен.

— Каретата ми е наблизо. Ще те закарам.

Матю позволи на Клариса да го отведе при каретата си. Качи се вътре и остана да седи в каменно мълчание, докато кочияшът караше към Коб Хил. Усещайки настроението му Клариса разумно реши да не се обажда. Не беше наистина сигурна дали ще заварят коня на Клей вързан пред предната врата на Хоуксхейвън, но беше отчаяна и се хващаше за каквато сламка ѝ попаднеше. Минаваше шест часът, когато повечето служби приключваха работното си време, и тя се замоли инстинктът да не я е излъгал. Всички знаеха, че Клей Уинслоу е влюбен в Лили Хоук, и не беше недопустимо да помислят, че са станали любовници.

Приближаваха към къщата и Клариса затаи дъх. Едва успя да сподави възторжения си вик, когато забеляза един кон, привързан на коневръза пред вратата. Искаше ѝ се да извика: „Нали ти казах!“

Матю се загледа в коня, не искайки да повярва на очите си. Това, че тук имаше кон, не означаваше, че непременно принадлежи на Клей Уинслоу. Точно това каза и на Клариса.

— Скоро ще стане ясно, нали така? — намекна хитро тя. Матю я изгледа убийствено, после слезе от каретата.

— Благодаря, че ме докара, Клари.

— Матю, почакай. Аз съм в хотел „Хамптън“, стая двадесет и едно. Ако... ако почувстваш нужда да говориш или... каквато и да било, ще бъда там и ще те чакам. Имам представления, всяка вечер и всяка сутрин, но винаги свършвам около полунощ. Матю, бих направила всичко за тебе, нали знаеш.

— Точно от това се страхувам — каза той загадъчно. Беше ли го излъгала? Сега щеше да разбере.

Матю изчака, докато Клариса се отдалечи, и бавно се обърна към къщата. Приблужи към вратата с бавни и колебливи стъпки, страхувайки се какво може да открие вътре. Почти беше стигнал, когато нещо го накара да заобиколи и да надникне през високите прозорци на гостната. Не знаеше какво го накара да постъпи така, но трябваше да разбере какво място заема Клей в живота на Лили, преди да оповести завръщането си. Разбира се, щяха да бъдат в спалнята, предположи той, но предпочиташе да мисли, че Лили ще прояви повече предпазливост.

Още не беше тъмно, но сенките по поляната се удължаваха, когато Матю се доближи до един от големите прозорци, откъдето можеше да вижда всичко в гостната. Клей сигурно беше пристигнал преди малко, защото Лили тъкмо го канеше да седне. Изглежда великолепно, помисли Матю, не като натъжена вдовица. Болезненото присвиване в слабините му напомни, че беше вкусил нейната сладост преди повече време, отколкото би искал да си признае, че беше изминало страшно много време от мига, когато бе изпитал възбудата от нейната реакция и се беше любил с нея, докато и двамата не се бяха изтощили от наслада.

Лили беше облечена в черно, но то само подчертаваше алабастровата ѝ бледност и златистите проблясъци в ярката ѝ коса. Стори му се малко напълняла, но ѝ отиваше. Гърдите ѝ изглеждаха по-тежки, а хълбоците — женствено заоблени и гъвкави. Само като я

гледаше, Матю усещаше жива болка. Нищо чудно, че Клей Уинслоу я беше пожелал.

Нерешителният му поглед се спря на Клей, който говореше нещо на Лили. Тя като че ли го слушаше внимателно, което само подкладе още повече гнева на Матю. Той би могъл да ѝ говори до припадък, но тя нямаше и да го чуе. Беше си мечтал за срещата помежду им, беше се молил Лили да се въодушеви, когато научи, че е жив, но сега не беше сигурен. Тя явно изглеждаше доволна от новия си живот и от това, че Клей Уинслоу я ухажда. Понеже не можеше да чуе думите им, Матю гледаше през прозореца с напрегнато внимание, опитвайки се да си представи за какво може да си говорят. Щеше да се изненада, ако можеше да чуе думите им.

— Съжалявам, че закъснях, Лили — извини се Клей. — Един клиент пристигна за съвет в последната минута.

— Няма нищо, Клей. Нямам какво да правя тази вечер. — *Или която и да било друга вечер*, можеше да прибави тъжно тя. Дори караниците с Матю бяха за предпочитане пред безполезната празнота на живота ѝ. *Може би положението щеше да се подобри, след като бебето се роди*, помисли тя.

— Подписа ли документите?

— Да. Оставих ги на бюрото си в спалнята.

Тя стана, излезе от стаята и се запъти нагоре по стълбите. Понеже нямаше какво друго да прави, Клей я последва, наблюдавайки грациозното полюляване на полите ѝ от мястото си до най-долното стъпало.

От мястото, където стоеше, Матю виждаше коридора, но нищо друго. Пребледня, когато видя, че Лили излиза от стаята и Клей тръгва след нея. Ревността го накара да си извади прибързаното заключение, че тя го е поканила да се качи в спалнята.

Без да знае, че Матю е на косъм да нахлуе в къщата, Клей се облегна на перилата и зачака Лили да слезе. Изведнъж чу вика ѝ и без да се грижи за приличието, се изкатери по стълбите. Намери я седнала на пода на спалнята, стресната, но иначе невредима.

— Какво стана, Лили?

На лицето му се изписа загрижено изражение. Тя потисна едно смутено изсмиване.

— Колко съм несръчна. Джени не беше донесла запалена лампа и аз не се сетих да взема. Спънах се в табуретката.

Тя понечи да стане.

— Не — протестира Клей. — Не мърдай. Остави на мене. Можеше да се случи нещо с бебето.

— Добре съм, Клей, наистина — изрече Лили.

Пренебрегвайки протестите ѝ, Клей се наведе и я вдигна на ръце. Тръгна бавно към леглото с намерението да я положи на него, а после да повика камериерката ѝ. Матю избра точно този момент, за да нахлуе в стаята, с лице, почервеняло от гняв и неверие. Лили и Клей не бяха чули нито отварянето на входната врата, нито смаяното възклициание на Джоузеф, когато видя пред себе си Матю, застанал на прага.

— Нямах ли срам, жено? Не можа ли да изчакаш поне да мине една година, преди да си вземеш любовник?

— Господи! — Клей пребледня и веднага пусна Лили на леглото. — Откъде се взе?

— От ада.

— Матю... — Името му се изплъзна от безкръвните устни на Лили като една дълга въздишка. — Знаех, че не си мъртъв.

— Можеше прекрасно да ме заблудиш.

Гласът му беше опасно тих. Не беше искал така внезапно да разкрие пред Лили, че е жив, но отчаяните моменти изискваха отчаяни мерки. Никой мъж нямаше да се люби с неговата съпруга, стига той да е жив и да е в състояние да попречи на това.

— Господи, човече, къде беше? Знаеш ли, че официално те обявиха за мъртъв? Такава мъка причини на Лили.

— Това е дълга история, Уинслоу, която предпочитам да разкажа на съпругата си, когато останем насаме. Достатъчно е да кажа, че няма да имаш възможност отново да се любиш с нея.

Клей трепна силно.

— Какво! Мислиш, че... Не може да имаш такова ниско мнение за Лили, че да я обвинявана в такива грозни неща!

— Какво да помисля, когато виждам, че друг мъж носи жена ми към леглото? — изсъска яростно Матю през здраво стиснатите си зъби.

Все още шокирана. Лили просто се взираше в Матю, не можейки да се съсредоточи върху думите му. Можеше да мисли само за едно —

че той е жив и бебето ѝ ще има баща. След няколко мъчителни минути тя разбра какво казва той и намери сили да протестира.

— Не е каквото си мислиш, Матю. О, господи, защо трябваше да стане така. Не знаеш ли колко отчаяно се държах за вярата, че си още жив?

— Вярно е — потвърди Клей. — Лили отказваше да приеме смъртта ти. Само тя беше твърдо уверена, че ще се върнеш.

— Представям си, че си направил всичко възможно, за да я разубедиш — изръмжа Матю. — Можеше и да повярвам, ако не бях видял с очите си как се забавляваш с Клей в моята спалня.

— Явно никой не може да те убеди — заяви Клей с погнуса в гласа.

— Явно. Най-доброто, което можеш да направиш точно сега, е да си тръгнеш. Ще се оправя с жена си по моему.

Клей усети страх.

— Ако я нараниш, ще съжаляваш.

Матю се изсмя дрезгаво.

— Нямам навик да наранявам жени, но за всяко нещо си има първи път.

— Матю — изрече умолително Клей, — има нещо, което трябва да знаеш. Лили е...

— Клей, не! Просто си върви, аз съм добре. Матю няма да ме нарани.

Не беше сигурна, че казва истината, но не искаше Матю да разбере, че тя носи детето му. Още не, във всеки случай, не и докато не се успокои и не приеме обяснението ѝ за онова, което той предполагаше, че се е случило в тази стая.

Скептично настроен, Клей отказа да помръдне.

— Не, Лили, не му вярвам. Не толерирам насилието в каквато и да било форма, а точно сега Матю изглежда достатъчно сърдит, за да ти причини вреда.

Матю пусна една горчива усмивка, но не каза нищо, с което да опровергае Клей или да го накара да повярва, че ще приеме обясненията на съпругата си.

— Сигурна ли си, Лили?

— Напълно.

С огромно усилие тя отмести очи от Матю, за да се усмихне успокояващо на Клей.

Сетивата ѝ поглъщаха Матю, от невероятната ширина на раменете до тъмните му очи. Усещаше тръпката на предчувствието, когато пронизителният му поглед се плъзна по нея. Тя знаеше, че е сърдит, но нямаше значение — Матю беше жив! Нищо друго нямаше значение, нейният свят вече не беше празен. Съзнанието ѝ отново вкусваше мириса и топлината му. Дори гневът му беше великолепен, защото доказваше, че наистина се случват чудеса.

Клей метна суров поглед към Матю и нерешително се подчини на желанието на Лили.

— Ще си тръгна, но това не ми харесва. Ако този грубиян се опита да те нарани, знаеш, че имаш избор.

После той се обърна и излезе. Едва когато Матю чу хлопването на входната врата, напрежението в тялото му започна да се оттича.

Лили още лежеше на леглото, където я беше оставил Клей. Сега тя вдигна очи към Матю, поглеждайки го пред спуснатите си клепачи, поглъщайки цялата му великолепна височина, и безмълвно благодари на бога, че го е опазил.

— Добре ли си?

Матю се засмя дрезгаво.

— Всичко си ми е на място, ако това питаш. Освен че малко куцам от раните.

— Толкова си отслабнал — каза Лили, пренебрегвайки хапливия му сарказъм. — Какво стана? Всички предполагаха, че си потънал, когато са потопили „Морския ястреб“. Всички освен мене — добави тя тихо.

Той приседна на леглото и я загледа странно, докато ѝ разказваше същата история, която беше разказала и на Сара.

— Върнах се веднага щом стана възможно. Изненадах се, като разбрах, че си напуснала Ню Орлиънс. Толкова много ли бързаше да се върнеш при Клей Уинслоу, че не можа да останеш със Сара, докато се роди детето ѝ?

Трепереща въздишка излетя от устата на Лили.

— Не е това. Матю. Клей много ми помогна в тези няколко седмици. Не знам какво щях да правя без него.

— Обзалагам се — каза сухо Матю. — Свали си дрехите.

Лили стисна зъби ядосано. Някак беше успяла да мине покрай твърдата сърцевина на гнева на Матю и да стигне до сърцето му. Посегна към него с малката си бяла ръка, символ на уязвимостта ѝ пред него. Матю замря, после като че ли се срина отвътре, когато стисна ръката ѝ и я притегли в прегръдките си.

— Съжалявам, Матю, толкова съжалявам, че те изпратих със сурови думи преди битката за Ню Орлиънс.

Стон на непоносима агония се изтръгна от устните му.

— Лъжеш, Лили, но господ да ми е на помощ, защото аз не мога да си помогна.

— Матю, не...

Думите ѝ потънаха в неясен стон, когато устата на Матю завладя нейната със свирепост, която ѝ отне дъха.

— За нищо друго не мислех, само за този ден, още откакто се свестих на борда на английския кораб.

Сръчно и леко той започна да съблича дрехите ѝ. Когато тя се опита да протестира, Матю отмести леко ръцете ѝ и я съблече за миг, късайки копчета и връзки, докато тя не се озова гола и трепереща на леглото.

Лили усещаше настойчивото му желание в суровите му целувки, когато устата му започна да опустошава нейната и езикът му я изследваше грубо. Тя отвърщаше на гневните му целувки, когато изведнъж устата му се отдели от нейната, спусна се бавно по бузата ѝ, прекоси полека шията и спря, за да изследва пулса, който биеше трескаво в гърлото ѝ, за да продължи после към леката издутина на гърдата ѝ. Намери зърното. Плътта ѝ се сгорещяваше под ласките на ръцете и устата му, зърното щръкна срещу устните му, докато той го облизваше и засмукваше жадно. Ръцете му, тези прекрасни, силни ръце дразнеха и газеха, подпалваха кръвта ѝ и изтръгваха стонове от устните ѝ.

— Клей кара ли те да се чувстваш така? — запита той с почти враждебен тон.

Ръката му се плъзна по копринения ѝ корем и прокара огнена пътека в топлото хълмче, където се съединяваха бедрата ѝ. Лекият му масаж изпрати тръпки на екстаз през цялото ѝ тяло и тя се изви към него. Той я измъчваше, но не както Клей се беше опасявал.

— Матю!

Горчив смях се изтръгна от гърлото му.

— Знам какво обичаш, Лили. Винаги съм го знаел. Сега съм у дома и никой мъж вече няма да те докосва така.

— Не искам друг мъж! — изпъшка Лили, много близо до абсолютната загуба на самообладание. — Можеш ли да се закълнеш, че не искаш друга жена?

Матю изведнъж замря. Мислеше, че може да се люби с Лили без емоционално обвързване. Мислеше, че може да обуздае бушуващата си страст — беше страст, нали? — която изпитваше към съпругата си, и да не ѝ придава повече значение, отколкото на задоволяването на телесните си нужди. Много дълго време беше изкарал без жена. Но думите на Лили го накараха да се замисли. Той отчаяно напрегна ума си, за да си спомни сърдитите думи, които му беше хвърлила в лицето в Ню Орлиънс, и начина, по който го беше изпратила, с почти никаква надежда за помирение, след като той беше разголил душата си пред нея. После нарочно се замисли върху това, как беше намерил Лили и Клей заедно тук, в спалнята си. И гневът му избухна отново.

— По дяволите, Лили, как мога да повярвам, че не искаш друг освен мене, след като те намерих в такава ситуация само преди минути? Каква полза сега да ти казвам, че не искам друга жена, когато ти отказа да ми повярваш първия път? Ти си моя съпруга и със сигурност ще се любя с тебе, но не смятай това за нещо повече от взаимно задоволяване, което получаваме от огъня, който разпалваме един у друг. Признавам, че те искам и винаги съм те искал.

Внезапно той започна да смъква дрехите си, хвърляйки ги на пода с разгорещено нетърпение. Нямаше нужда от думи, в него съществуваха само огромната му жажда за Лили. Наведе отново глава, за да целуне и оближе втвърдените ѝ зърна, пренебрегвайки нейното изхлипване, плод на наранена гордост. После вдигна коленете ѝ и се вмъкна между тях. Мъжествеността му беше възбудена, по-голяма, отколкото Лили я беше виждала досега, и тя си пое дъх на пресекулки. Изражението на Матю беше толкова яростно, че тя наистина се уплаши, че може да я нарани. Лицето ѝ навярно беше отразило чувствата ѝ, защото в гърдите на Матю отекна горчив смях.

— Не се тревожи, няма да ти направя нищо лошо. Понякога ме вбесяваш, но не съм свикнал да малтретирам хората.

Сякаш за да докаже думите си, той се плъзна надолу по тялото ѝ и зарови глава между краката ѝ. Езикът му се подаде навън и Лили изпищя, когато той докосна чувствителното място, откъдето започваше екстазът. Матю напираше безмилостно, езикът му беше като острие, което подсичаше всяка съпротива и изпращаше Лили в небесата. Тя стисна раменете му, мятайки се и стенейки, викайки името му и молейки го да спре. Той не показва никаква милост, докато тялото ѝ не започна да вибрира и вените ѝ се изпълниха с течен огън, а после се надигна и влезе в нея.

Тя изпищя отново.

Кулминацията ѝ продължи в трескави вълни на неконтролируема страст. Когато започна да се оттича, Матю с умелите си ласки я докара до нови висини, вкусвайки магията ѝ, докато тя го обгръщаше стегнато. Никога не би могъл да постигне друго такова усещане, дори да доживееше до сто години. Когато усети, че Лили не може да даде повече, той си позволи лукса на разкошното освобождение. Горещи вълни от разтопени пламъци бушуваха в него и експлодираха във вихрушка от огнени усещания.

Когато се свести, чу Лили да хлипа тихо.

— Не ти ли хареса? — Гласът му беше ненужно суров, опровергавайки страстта, която току-що бяха споделили. Не искаше тя да разбере колко дълбоко го беше засегнало любовенето им. Още не, във всеки случай. Не и докато не узнаеше какво става в действителност. — Нараних ли те?

— Мисля, че бих приветствала физическото нараняване — каза тихо Лили. — Ти се отнесе с мене като с... с твоя курва, като с твоя собственост, която искаш да имаш само за да задоволяваш сексуалните си апетити. Ако не означавам за тебе нищо повече от това, Матю, остави ме да си вървя. Ще бъде много по-честно да ми позволиш да изчезна от живота ти.

Матю стана от леглото и се надвеси над нея, с ръце на кръста, широко разтворил крака в застрашителна поза.

— Ако Уинслоу очаква да изляза от живота ти и да те оставя на него, много е сгрешил. Ти ми принадлежиш.

Очите му я оглеждаха едва ли не оскърбително. Спряха се за миг върху зрелите хълмчета на гърдите с изкусителните им коралови връхчета, преди да се спуснат надолу към нежно заоблените извивки

на корема и огнения триъгълник между краката ѝ. Погледът му се върна на корема ѝ. Набърчи озадачено чело и сребристите му очи се присвиха, когато се загледа напрегнато в леката, но ясно различима издуптина, която не беше забелязал преди малко. Нямаше и да я забележи, ако не познаваше така добре тялото ѝ. Устата му пресъхна и гърлото му заработи конвулсивно, но без да може да издаде и един звук.

Лили си пое дъх, омагьосана от напрежението в погледа на Матю. Проклета да бъде, ако му каже за бебето, не сега, не и докато той не се справи с гнева си и не разбере, че Клей не означава нищо за нея. Освен това, той не беше казал нищо, което да сочи, че срещата му с Клариса в Ню Орлиънс е била случайна, както сам твърдеше. Когато Матю вдигна очи към лицето ѝ, тя му върна яростния поглед, с непокорно и бунтовно изражение.

— Имаш ли да ми кажеш нещо, Лили? Баща ли ще ставам, или тази чест принадлежи на Клей?

— Върви по дяволите!

Матю стисна зъби ядосан.

— Какво означава това? Настоявам да ми кажеш чие дете носиш!

— Трябва сам да разбереш — нападна го Лили. — Ако съм наистина бременна, както си мислиш.

— Проклетата да си! Това е наистина сериозно нещо!

Лили се опита да се трепне под пристъпа на гнева му, опита се да се ядоса колкото него, но ѝ беше трудно. Той се извисяваше над нея, стиснал яростно юмруци, с изкривено от гняв лице. Толкова великолепно мъжествен. И толкова непоносимо арогантен.

Бунтовното изражение на Лили накара Матю да разбере, че гневът му няма да го отведе доникъде. И че ако не излезе незабавно от стаята, има опасност да направи нещо, за което ще съжалява до края на живота си. Лили изглеждаше толкова... толкова възхитително войнствена, така ужасно красива и безпомощна, че му се дощя да я разтърси, докато сетивата ѝ се възвърнат, а в следващия миг да започне да я целува дотогава, докато тя не признае, че го обича. Обръщайки се внезапно, той започна да навлича дрехите си.

— Къде... къде отиваш?

— Не знам — отвърна Матю, хвърляйки ѝ заплашителен поглед. — Някъде, където ме ценят. Но ще се върна, Лили, а когато се върна, искам истината. Ако носиш моето дете, няма повече да се срещаш с Уинслоу.

— Отиваш при Клариса — нападна го Лили. Изведнъж гласът ѝ стана тих и затрепери. — Матю, не трябваше да стане така. Ти току-що се върна от едно изтощително преживяване и аз... всички ние... мислехме, че си мъртъв. Защо не можеш да повярваш, че между мене и Клей няма нищо освен приятелство?

Вече напълно облечен, Матю се изправи и я погледна.

— Заради двама ни трябва да охладя главата си, Лили. Това не е посрещането, за което си мечтаех. Но ще се върна и тогава искам да ми дадеш още отговори. Дотогава ще съм по-добре подготвен да приема

обяснението ти за причината, поради която заварих Клей в спалнята ти.

Лили се пресегна към него.

— Матю, моля те, не отивай — той вече беше до вратата — при Клариса.

Но беше много късно. Молбата ѝ падна като гръм в празната стая.

Лили се прокле, че не е казала на Матю истината за бебето. Защо упорстваше да го тормози с неверни твърдения, че не той е бащата, запита се тя отчаяно. Защото искаш той да ти вярва, преди да го осведомиш за бебето, прошепна едни гласец в ухото ѝ. Както ти му вярваш, така ли, запита друг гласец. Лили потръпна, спомняйки си как Матю беше отрекъл, че има отново връзка с Клариса, а сега тя отказваше да му повярва.

Защо нещата не можеха да бъдат такива, каквито бяха на острова, запита се Лили, разстроена от начина, по който те двамата като че ли винаги бяха наострени един срещу друг. Беше се влюбила в Матю въпреки катастрофалното им запознанство и женитба, въпреки съдбоносните събития, които непрекъснато ги разделяха, и тази любов беше създала дете в нея. Нищо и никой нямаше да унищожи онова, което тя така прилежно беше градила. Включително и Клариса Хартли. Някак, по някакъв начин, закле се Лили, тя щеше да се погрижи Клариса вече да не бъде заплаха за щастието, което двамата с Матю толкова много заслужаваха. Дори да се наложеше сама да се свърже с Клариса и да ѝ заповяда да се махне от живота им.

Матю вървя часове наред, чувствайки как гневът му бавно се изпарява, оставяйки го разтърсен и изтощен. За каквото и да започнеше да мисли, в края на краищата стигаше до едно и също мъчително заключение. Лили беше отказала да признае, че е бременна, или да каже кой е бащата. Разбира се, Матю не можеше да бъде сигурен, че подозренията му са основателни, но всички признаци бяха налице. Упоритата съпротива на Лили само подсилваше увереността му, че тя има връзка с Уинслоу. По дяволите, измърмори той, защо беше позволил на гнева си да излезе извън контрол? Ако ревността не беше надигнала грозната си глава, той щеше да настоява незабавно да узнае истината и щеше да остане, за да чуе обяснението на Лили.

Безцелното бродене продължаваше; Матю едва ли осъзнаваше накъде се е запътил, докато не хвърли поглед наоколо си и не видя, че стон пред хотел „Хамптън“, където Клариса беше казала, че е отседнала. Погледът към часовника му събщи, че е около полунощ. Матю се намръщи. Със сигурност не го беше планирал, нали? Тази мисъл го накара да спре на място. Макар да знаеше, че Клариса ще прояви повече отзивчивост и съчувствие, отколкото Лили, той не изпитваше непреодолимо желание да потърси бившата си любовница. Беше приключил с нея преди години. Обърна се с намерение да си тръгне.

— Матю, ти дойде!

Той изстена. Последното, което искаше, беше Клариса да го намери колебаещ се пред хотела ѝ.

— О, скъпи, не можеш да си представиш колко се надявах да дойдеш при мене. Бях права за Лили, нали? Затова си тук, нали така? Благодарение на мене разбра какво да очакваш, след като си дойде у дома.

Тя го хвана здраво под ръка и го поведе навътре. Чиновникът, който дремеше зад бюрото си, почти не им обърна внимание, вече свикнал с честите излизания на Клариса с най-различни мъже. Поради някаква необяснима причина Матю не се възпротиви. Поведението на Клариса подкрепяше егото му тъкмо когато това му беше най-необходимо. Какво лошо има да поговори с някого, който го познава толкова добре? Спорът му с Лили го беше разтърсил повече, отколкото беше склонен да си признае, и той отчаяно се нуждаеше от някого, на когото да се довери. От някого, който познава ситуацията и може да я дискутира интелигентно.

Колко малко познаваше жените!

Стаята на Клариса беше тъмна. Тя бързо запали лампата и го поведе към леглото.

— Седни тук — подкани го тя с кадифен глас.

Матю се огледа любопитно, забелязвайки, че в малката стая има само един стол. Хотел „Хамптън“ се смяташе за един от най-посещаваните хотели в оживен квартал на Бостън и Матю се запита дали Клариса не преживява трудни времена. Дали актьорското ѝ умение не е започнало да изчезва, или „покровителите“ са се свършили?

— Изглеждаш изтощен, скъпи — загука Клариса, сядайки на стола срещу него.

— Наистина съм изтощен, Клари. Вървах часове наред и тази проклета рана на крака ми ме вбесява.

— Защо не си остана у дома? — запита тя. Матю се намръщи и стисна уста. — Не си длъжен да ми казваш, но може да ти е полезно да поговориш за това. Намери ли Клей Уинслоу при жена си?

— Аз... — Гласът му секна. — По дяволите, Клари, това копеле беше с Лили, точно както ти ми каза.

— Съжалявам — каза Клариса, мъчейки се да потисне триумфалната си усмивка. Чувствайки се вече по-уверена в себе си, тя стана и седна на леглото до Матю. — Казах ти, че винаги ще бъда до тебе. Никога нямаше да се отнеса така с тебе, ако се беше оженил за мене.

— Лили е смятала, че съм мъртъв, Клари. Не ми е изне... с една дума, не е смятала, че върши нещо нередно.

— Защо я оправдаваш, когато тя нямаше приличието да изчака да мине повече време, преди да си вземе любовник? Длъжна е била да знае, че това ще предизвика клюки.

Точно този въпрос си беше задавал и Матю, докато скиташе по пустите улици на Бостън, но нямаше да го признае пред Клариса. Твърде болезнено беше. Нито пък щеше да ѝ каже, че подозира, че Лили е бременна.

— Много съм уморен, за да мисля, Клари.

— Разбира се — изрече Клариса съчувствено. — Защо просто не легнеш и не си починеш няколко часа?

Матю сериозно се изкушаваше да го направи. Кракът му туптеше болезнено, главата го болеше непоносимо — последици от изпитанието, преживяно в морската битка, чисто идване и отминаване никой не можеше да предвиди.

— Хайде, Матю — подкани го Клариса, — бяхме приятели толкова време. Никой няма да узнае къде си прекарал нощта, ако това те притеснява. — Той почти не се възпротиви, когато тя го побутна към възглавницата. — Леглото е достатъчно широко за двама, ако не те притеснява, че ще си легна до тебе.

Матю загледа внимателно как Клариса ляга до него, напълно облечена. Тъй като и той беше облечен, реши, че няма нищо нередно,

ако поспи тук няколко часа и си тръгне преди разсъмване. За негова чест, той заспа почти веднага, без да мисли за топлото тяло на Клариса, сгушено до неговото.

Матю не беше сигурен колко време е спал, но когато се събуди, навън още беше тъмно. В тялото му се промъкна неясно чувство, което накара слабините му да затуптят и кръвта да се втурне буйно по вените. Размърда се неспокойно, внезапно намирайки ръцете си изпълнени с топла женска плът. Тялото до нето се размърда, премятайки един гол крак над хълбоците му, докато сръчни пръсти разкопчаваха дрехите му. Ризата му вече беше откопчана и същите уверени пръсти се плъзнаха под нея, за да го дразнят и изкушават. Матю ахна, когато тялото му автоматично реагира на изкусните ласки на Клариса.

Клариса изгука възхитено, когато усети Матю да се втвърдява срещу нея.

— О, господи, Матю, толкова отдавна не сме били заедно. Люби ме, моля те.

Любенето беше също толкова естествено за Матю, колкото и дишането, но той инстинктивно осъзна, че не иска това. Не и с Клариса. С никоя друга, само с Лили. Дори тя да беше станала любовница на Клей, Матю не можеше да намери в сърцето си сили да я отхвърли. Знаеше, че ще се върне у дома и ще изслуша обясненията ѝ, и по всяка вероятност ще разбере, че си е извадил прибързани заключения, точно както Лили беше направила, когато го беше обвинила, че е спал с Клариса в Ню Орлиънс. И ако съпругата му очакваше дете, то беше негово. Усецаше го в костите си, с всеки дъх, който си поемаше. Насилвайки тялото си да се подчини на ума, той се отърси от ръцете на Клариса.

— По дяволите, Клари, не това възнамерявах, макар очевидно ти да очакваш точно това.

— Къде отиваш?

Матю вече се беше изправил на крака.

— У дома.

— Лили не те иска. Видя с очите си какво прави тя с Клей. Не ме оставяй така!

— Нещата между нас приключиха много отдавна. Не се опитвай да съживиш нещо, което вече не съществува.

— Пак заради Лили, нали? — изфуча злобно Клариса. — Как можеш още да я искаш въпреки това, което е направила?

— Точно там е въпросът, че не съм сигурен, че тя е направила нещо нередно. Мислела е, че съм мъртъв. Много ме боли, като си помисля, че толкова скоро се е хванала с друг мъж, но тя ми принадлежи. По дяволите, обичам я!

Клариса замръзна; гневът, породен от думите му, че обича съпругата си, я направи непредпазлива.

— Направих всичко възможно да дискредитирам Лили, а ти още държиш на нея. Какво ще те накара да ме обикнеш отново?

— Никога не съм те обичал, Клари — изрече снизходително Матю, обръщайки се, за да си тръгне.

Толкова бързаше да си тръгне, че не улови намека в думите ѝ.

— По дяволите, Матю, пак ще се върнеш — извика Клариса след него.

Отговорът му беше решителното хлопване на вратата.

Бледата зора приветства Матю, когато той излезе от хотела. Вдъхна дълбоко свежия въздух, изпълнен с миризмите на морето, което толкова обичаше. Сега знаеше какво да прави и решително се насочи натам, където трябваше да тръгне още от самото начало. Ако искаше непредубедената истина, трябваше да стигне до самия източник.

Матю се върна у дома, нареди на все още треперещия Джоузеф да му донесе вода и започна да се къпе, бръсне и преоблича. Беше изтощен, но вече изглеждаше по-добре от вчера. След като закуси солидно, беше готов да излезе от къщи. Реши да не смущава Лили, не искайки да започнат пак да се карат, което щеше да доведе до размяна на прибързани думи, които никои от тях нямаше да изрече сериозно. Но съдбата се намеси. Лили влезе в трапезарията точно когато Матю довършваше чая си. Изгледа го, но не каза нищо. Вече беше достатъчно наранена, за да иска пак да чуе хапливите му обвинения.

Матю разсеяно забеляза, че тя щаци десния си крак, и се запита дали не я е наранил, без да иска, докато се беше любил с нея снощи.

— Лили. — Тя вдигна вежда, но не каза нищо. — Боли ли те нещо? Защо куцаш?

— Аз... навехнах си глезена — отвърна тя, без да каже цялата истина.

Той прие отговора ѝ, без да задава въпроси.

— Съжалявам, че нямам време за разговор сега, но трябва да свърша нещо важно.

— Това има ли нещо общо с Клариса? — запита Лили с нарочно безразличие. — Бих помислила, че си ѝ се наситил снощи. При нея отиде, нали? Така и предположих, когато не се прибра.

— Не е каквото си мислиш, Лили. Наистина се видях с нея, но...

— Нищо не мисля — прекъсна го Лили, — и наистина не ме интересува. Искях да ти обясня за Клей, но ти отказа да ме изслушаш и излезе. Това, което можеше да стане прекрасна среща, се превърна в евтина разправия.

— Не мога сега да ти обясня, Лили, но искам да знаеш, че съм готов да те изслушам. Просто трябва най-напред да свърша нещо. Ще ме чакаш ли, любов моя? Обещавам, че когато се върна, ще изчистим всички неразбирателства помежду ни.

Лили искаше да му повярва — повече от всичко на света. Но Матю толкова пъти я беше наранявал в миналото, че не смееше да му се довери. Като знаеше, че с прекарал нощта при Клариса, усещаше, че едва ли ще може да му го прости.

— Няма да отидеш пак при Клариса, нали?

Матю се изчерви и клепачите му се спуснаха, скривайки изражението в очите му.

— Не... не мога да обещаю това, но ако се срещна с нея, няма да е с такова намерение, каквото ти подозираш.

— О, господи, Матю, какъв е смисълът, ако пак ще се върнеш при любовницата си?

— Никога! — възкликна Матю. Лили се смая. — Просто трябва да ми повярваш. — Той стана от стола си, отиде до мястото, където седеше Лили, наведе се и я целуна по косата. — Има неща, за които не сме говорили. Важни неща.

Погледът му се спусна и се задържа на корема ѝ. После той се ухили и излезе от стаята, оставяйки Лили да седи в недоумение.

Клей Уинслоу тъкмо беше дошъл на работа, когато Матю нахлу в кантората му.

— Опитах се да го спра — засуети се смутеният чиновник, докато влизаше в стаята след Матю.

— Няма нищо, Пиърс, ще се оправя — каза Клей, отпращайки служителя си. Изчака човекът да затвори полска вратата зад себе си, и се обърна към Матю. — Какво става? Къде е Лили?

— Лили е у дома, където ѝ е мястото — рече раздражен Матю. Познаваше доста отдавна Клей Уинслоу и му беше поверил работите си, но това беше, преди да се ожени за Лили. Преди красивият адвокат да се влюби в чуждата съпруга. Сега обаче беше дошъл да научи истината, дори ако трябваше да я измъкне насила от Клей.

— Не си я наранил, нали? — запита тревожно Клей. — По дяволите, Матю, съпругата ти носи твоето дете, а аз знам колко жесток можеш да бъдеш.

— Вярно ли е, Клей? Моето дете ли носи Лили?

Клей изфуча сърдито.

— Какво копеле си ти, по дяволите?

— Искам истината.

— Не вярваш ли на собствената си съпруга?

— Лили отказа да ми каже каквото и да било за бебето. Дори не признава, че е бременна.

Клей изглеждаше смутен.

— Предполагам, че си има основания.

— Ако е така, нямам представа какви са тези основания, освен че може детето да не е мое.

— Ти си един проклет глупак, Матю Хоук, ако повярваш на това. Ще те питам още веднъж. Не си наранил Лили, нали? И не си я заплашвал?

— Никога не бих я наранил — каза Матю с тихо достойнство. — Обичам я повече от собствения си живот.

Внезапното признание на Матю смая Клей.

— Показваш го по странен начин.

— Признавам, че излязох извън кожата си, когато те намерих в спалнята с Лили, но не би могъл да ме обвиниш. Месеци наред мечтаех за срещата ни, представях си колко ще се зарадва Лили, като научи, че съм жив. Като я видях в ръцете ти, това беше шок, който не бях предвиждал.

— Всичко беше свършено невинно. Тя не ти ли каза какво се е случило?

Вина и угризения накараха плътна червенина да плъзне по врата на Матю.

— Не й дадох шанс.

— Господи, човече, какво си й направил?

— Нищо — изрече бавно Матю, отказвайки да разкрие интимните подробности от невероятната страст, която бяха споделили с Лили. — Нищо, което да те засяга. Дойдох за истината. Клей. Не очаквам нищо по-малко от това.

— Седни, Матю — подкани го Клей, устоявайки на импулса да го разтърси така, че да му причернее пред очите. Когато Матю седна, той продължи: — Слушай внимателно, защото това, което ще ти кажа, е чистата истина. Няма да те лъжа относно чувствата ми към Лили. Те са искрени, но тя никога не им е отговаряла. Има само един мъж, когото Лили обича, и ти знаеш кой е той.

— Много странно го показва — измърмори Матю.

— Не знам какво се е случило помежду ви и не искам да знам, по Лили никога не е преставала да те обича. Дори когато ти продължи да се срещаш с любовницата си.

— Приключих с Клариса в деня, когато се ожених за Лили — призна Матю. — Трябва да си призная, че не го планирах така, но Лили някак си намери път към сърцето ми. Не мислех, че любовта съществува, не смятах да бъда верен, докато една пламенна червенокоса фурия не ме научи какво означава любов. Бяхме изхвърлени на един пустинен остров, където за първи път разбрах колко много означава Лили за мене и очаквах животът ни след това да бъде прекрасен.

— Какво се случи?

— Тя погрешно предположила, че пак се виждам с Клариса — каза огорчено Матю. — Видяла нещо, което я накарало да предположи, че съм й изневерявал.

— Извадила си е прибързани заключения, също като тебе — нападна го Клей. — Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. Лили отиде горе, за да вземе едни документи, които трябваше да подпише, а аз я чаках при най-долното стъпало. Чух я, че извика, и изтичах нагоре. Беше се спънала в една табуретка и си беше изкълчила глезена. Помислих, че може да е станало нещо с бебето й, вдигнах я и

смятах да я сложа на леглото и да повикам камериерката й. Точно тогава ти нахлу в стаята, готов да повярваш на най-лошото.

— Значи затова тя куцаше сутринта — изрече Матю във внезапно прозрение. — Не ми каза нищо.

— Ти даде ли й възможност?

— Може би не — призна плахо Матю. — Значи отричаш, че ти и Лили сте любовници?

— Господи, Матю, какво ти трябва, за да повярваш, че със съпругата ти сме просто приятели? Аз съм нейният финансов съветник, за бога! Тя имаше нужда от мене, след като те обявиха за мъртъв.

— Ами слуховете?

— Откъде може да си чул слухове, като си се върнал едва снощи?
— запита Клей.

— Натъкнах се на Клариса Хартли.

Клей го изгледа остро. В очите му четеше укор и нещо повече, когато Клей помисли за всички възможни последици от тази среща на Матю.

— Грещиш, Клей — каза Матю, прочитайки мислите на адвоката си. — Наистина се видях вчера с Клари, но нищо повече.

— Проследих слуховете и никак не се изненадах, че нишките ме отведоха до Клариса — разкри Клей. — Дори Дик Марлоу е съгласен с мене, че тази жена стои зад всичко това. Впрочем — каза той, защото името на Дик го наведе на други мисли, — Марлоу добре се справя с твоите кораби. Ще бъдеш доволен от постиженията му.

Матю се усмихна, за първи път, откакто беше влязъл в кантората на Клей.

— Винаги съм знаел, че Дик е добър човек. Но сигурен ли си, че Клариса разпространява тези слухове? Не мога да разбера защо ще го прави, след като и тя, и всички други бяха убедени, че съм мъртъв?

— Напълно съм сигурен — каза Клей с непоклатима убеденост. — Колкото до причините... само като знае, че си я отхвърлил заради Лили, това е достатъчно за такава отмъстителна жена като Клариса. Тя винаги е предполагала, че ще се върнеш при нея, а когато ти се влюби в Лили, тя не можа да понесе отхвърлянето. Не се примири, дори след като вече беше „мъртъв“, затова продължи да ти отмъщава, като съсипваше репутацията на Лили.

Изведнъж Матю си припомни нещо, което Клариса беше казала, малко преди той да хлопне вратата под нека й. Направих всичко възможно да дискредитирам Лили. Сега думите на Клей му станаха съвършено ясни.

— Няма по-лош враг от отхвърлена жена — изрече бавно Матю.
— Ако е станало така, както мисля, Клариса ще има да съжالياва.

— Не прави нищо, за което ти да съжالياваш — посъветва го Клей.

— На пристанището има ли някой мой кораб? — запита Матю.
Клей набръчка чело в размисъл.

— „Гордостта на Хоук“ е от известно време в дока, за някои малки ремонти. Точно тази сутрин капитан Калдър ми съобщи, че ще го натовари и ще отплава за западното крайбрежие тази нощ, с отлива.

Демоничната усмивка на Матю стресна Клей.

— Какво си намислил, Матю?

— По-добре да не знаеш — каза той, усмихвайки се още по-широко. — Достатъчно е да кажа, че ако планът ми се осъществи, Клариса вече няма да бъде заплаха за Лили, за детето ни и за бъдещото ни щастие.

— Матю, не прави нищо прибързано — предупреди го Клей, загрижен, че той може да реши сам да раздава правосъдие.

— Нямам намерение да нараня Клариса, ако това имаш предвид. Сега трябва да вървя, Клей, имам да свърша много неща, преди „Гордостта на Хоук“ да отплава. Но най-напред ще се видя с капитан Калдър. Оставям на тебе да кажеш на Дик, че съм жив и здрав, ще поговоря с него след един-два дни.

— Матю, какво...

Но беше много късно. Матю вече беше излязъл.

Лили се разхождаше нервно из гостната, питайки се къде ли е Матю и какво прави. Искаше той да се върне, за да поговорят като разумни хора и да се справят с чувствата си. Тя изобщо не се съмняваше, че обича Матю, но се страхуваше, че може да е убила неговата любов към нея с прибързаните си обвинения в Ню Орлиънс. А и внезапната му поява в конфузната ситуация от вчера. Сега, когато се беше възстановила от шока, предизвикан от чудодейното завръщане на Матю, мислите й се връщаха към него и Клариса.

Заболя я, когато Матю призна, че се е срещнал с Клариса снощи, след като се беше любил с нея. Цялото ѝ тяло сякаш се разкъсваше. Но Матю беше казал, че тя си вади прибързани заключения, че нещата не са такива, каквито изглеждат. Господи, колко искаше да му вярва. Сега от личен опит знаеше, че невинни събития може да изглеждат като нещо съвсем различно. След като намери Клей в спалнята ѝ, Матю предположи, че те двамата са любовници. Лили разбра, малко късно, че и тя вероятно си беше извадила прибързани заключения за него и Клариса в Ню Орлиънс.

Докато се разхождаше напред-назад в безсилен гняв, тя разбра, че Клариса винаги ще се опитва да се вмъкне между нея и Матю и че истинското щастие с Матю ще бъде илюзорно като мъгла. Следователно, разсъди Лили, от нея зависи да убеди Клариса да се махне от живота им веднъж завинаги. Умът на Лили заработи трескаво, докато обмисляше с какви думи би могла да убеди Клариса. Ако станеше нужда, щеше да спомене дори за детето и за факта, че Матю нямаше да има време за любовница, след като то се роди.

Лили знаеш, че Клариса играе в една пиеса, представяна в оперния театър, и че сутрешното представление скоро ще свърши. Подклаждана от мрачна решимост и от убеждението, че мястото на Матю е до нея, тя повика Джоузеф и нареди да ѝ приготвят каретата. Не беше прекалено горда, за да се бори за онова, което искаше, и знаеше, че ще води свирепа битка с Клариса, за да я убеди да остави Матю на мира.

Усещайки се не на място, Лили влезе в театъра откъм входа за сцената. Публиката от сутрешното представление се беше разотишла и актрисите вече се оттегляха в гримьорните си или напускаха театъра, преди да се върнат вечерта за следващото представление. Тя се запита дали прави каквото трябва, като идва да говори с Клариса, почуди се дали Матю няма да ѝ се разсърди за намесата. Но любовта ѝ към него и бъдещото щастие на детето им я караха да се държи така, както никога преди.

Отначало мрачните коридори ѝ се сториха пусти, докато не забеляза един възрастен мъж, седнал зад едно бюро, който четеше някакъв вестник. Той вдигна поглед едва когато Лили спря пред бюрото му.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

— Търся Клариса Хартли. Надявам се, че още не е излязла.

— Имате късмет, госпожице, в гримьорната си е, но... — и той се ухили многозначително — не мисля, че точно сега би погледнала благосклонно на посещението ви.

— Не разбирам.

Мъжът се изкашля, отправи пронизителен поглед към Лили, вдигна рамене и каза:

— Госпожица Хартли има... посетител, ако разбирате какво искам да кажа. Сигурен съм, че няма да ѝ хареса, ако... разговорът ѝ бъде прекъснат.

Раменете на Лили се отпуснаха отчаяно, което накара мъжа да добави любезно:

— Ако е важно, можете да почакате. Гримьорната на госпожица Хартли е в този коридор, първата врата отляво.

Той махна с ръка към мрачните коридори и Лили се огледа колебливо, преди да реши да последва указанията му.

— Благодаря ви — каза тя. — Посещението ми е важно, затова ще изчакам.

— Седнете някъде — покани я той, докато отново съсредоточаваше вниманието си върху вестника, разтворен пред него.

Лили тръгна предпазливо по коридора, докато не застана пред вратата на Клариса. Чуваше гласове, долитащи от стаята, и можеше лесно да си представи какво става вътре. Оглеждайки се предпазливо, тя забеляза няколко сандъка, наредени до стената недалече от вратата на гримьорната на Клариса, и реши да изчака там, защото мястото ѝ даваше добра видимост към вратата, без да изглежда подозрителна. Настани се някакси и зачака, надявайки се да не е много дълго. Беше оставила каретата си отвън и знаеше, че кочияшът ще се обезпокои, ако тя се забави.

Сивата ѝ рокля се сливаше със сенките и някой случаен наблюдател трудно би казал, че на сандъците седи човек.

Зад затворената врата на гримьорната на Клариса Матю се беше изправил лице в лице с красивата актриса. Беше пристигнал преди няколко минути и беше посрещнат излиятелно от Клариса, която се беше отчаяла, че някога отново ще го види. Но тя трябваше да

допусне, че влиянието ѝ върху Матю беше толкова силно, че той не можеше да се отдели завинаги от нея.

— Матю, скъпи — изгука тя възхитено, хвърляйки се в ръцете му. — Знаех си, че не говореше сериозно вчера. Радвам се, че най-накрая се свести и разбра, че означавам повече за тебе, отколкото всяка друга жена. Няма да съжеляваш за решението си, скъпи, обещавам.

Матю замръзна, борейки се да овладее гнева, породен от нарочните лъжи на Клариса. Тя погрешно взе вцепенението му за признак на нарастваща страст, когато усети през него да преминава тръпка.

— Имаме много време, скъпи — прошепна тя дрезгаво. Пръстите ѝ се насочиха към копчетата на ризата му. — До другото представление има няколко часа.

Само трепване на ъгълчето на устата издаваше истинските чувства на Матю, когато той полека отмахна ръцете ѝ и ги накара да се спуснат до тялото ѝ.

— Не, Клари, нямаме време точно сега. Дойдох да поговорим.

— О, Матю, колко си сериозен — нацупи се Клариса. — Знам един лек за това.

Сръчните ѝ пръсти охлабиха колана на халата ѝ с надеждата Матю да пожелае да се люби с нея. Не за първи път щеше да използва гримьорната си за такива цели.

— Прикрий се, Клари — заповяда сурово Матю. — Това, което имам да ти кажа, е много важно.

— О, много добре тогава — отвърна намусено Клариса, — този път печелиш. — Той явно беше успял да събуди любопитството ѝ. — Казвай. Какво е толкова важно, че ни пречи да се любим?

— Какво ще кажеш за едно пътуване до Калифорния, Клари?

— Калифорния? О, Матю, как само искам да замина с тебе! В Калифорния или където и да е.

— За тебе има много възможности в Калифорния, Клари — продължи Матю. — Казват, че там жените били малко.

За миг Клариса му се стори объркана.

— Защо да ми трябва друг мъж, когато имам тебе?

Матю реши да не обръща внимание на въпроса и.

— Можеш ли да се приготвиш за тръгване довечера, след представлението?

— Довечера? Сериозно ли говориш? Разбира се, че мога да се приготвя. Смяташ ли да преместиш бизнеса си в Калифорния? Какво е станало, че така бързаш да напуснеш жена си? Каза ли ти тя най-накрая, че предпочита Клей Уинслоу? Че са били любовници?

Матю стисна зъби, за да не я удари.

— Ще ти кажа всичко, когато пристигнеш на борда на „Гордостта на Хоук“. Тъкмо в момента го товарят и ще бъде готов за отплаване с полунощния отлив. Не закъснявай — предупреди я Матю, отправяйки ѝ една обезоръжаваща усмивка.

— Ще бъда там, Матю, не се тревожи. Няма да съжаляваш, обещавам.

Вече нямайки търпение да си тръгне, Матю отвори вратата.

— Много неща трябва да се свършат преди полунощ, Клари. По-добре сега да тръгвам.

Клариса не можа да устои на подтика да се хвърли в ръцете на Матю и да залепи дълга целувка на устните му.

— О, Матю, ще те направя щастлив — обеща му тя. — До довечера, любов моя.

Матю затвори вратата и се ухили дяволито, без да знае, че две шокирани кехлибарени очи го наблюдават от няколко метра разстояние. Стреснато ахване, последвано от приглушен хлип, привлече вниманието му и той се озърна из мрачния коридор, учуден, когато една дребна фигурка се отдели от сенките и побягна към изхода. Зърна ярка червена коса, спускаща се в безредие над едни тесни рамене, и измъчен стон се изтръгна от устните му.

— Лили.

Матю прокле ужасния си късмет, питайки се какво, по дяволите, е накарало Лили да дойде тук точно по това време. Не искаше тя да научи какво е намислил, докато не стане. Забърза, минавайки като фурия покрай стреснатия пазач. Настигна я точно когато тя се качваше в каретата, чакаща я зад ъгъла.

Лили се обърна към него, с блеснали от неизразима ярост очи.

— Пусни ме, Матю! Ти си отвратителен!

Матю сграбчи ръцете ѝ и я накара да се закове до каретата.

— Влизай вътре, Лили — заповяда той, натика я вътре и седна до нея. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— И аз мога да ти задам този въпрос, но вече знам отговора.

— Не е каквото си мислиш!

— Ха! Вече чух Клариса. Вие двамата имате среща тази вечер. Желая ти всичко най-хубаво с нея, Матю.

— Ще разбереш, когато ти обясня.

Лили вдигна въпросително вежда и го възнагради със саркастично изсумтяване.

Стигнаха до Хоуксхейвън в пълно мълчание. Матю предпочете да изчака, докато влязат в дома си, за да започне дългото обяснение, а Лили беше твърде ядосана и наранена, за да продължи спора. В мига, когато каретата спря пред предната врата, тя скочи, прихвана полите си и се затича към къщата. Вратата се отвори под напора ѝ, тя прелетя покрай смаяния Джоузеф и се затича нагоре по стълбите към стаята си. Матю я последва. Когато Лили се обърка, за да затвори вратата, той вече я беше настигнал. Тя си пое дъх, неравен и накъсан, когато го видя подпрян на рамката на вратата, с навъсено изражение.

— Да не мислиш, че вратите и ключалките могат да ме спрат, малката ми? — запита той лениво. — Толкова много ли искаш да ми избягаш?

— Да! — отвърна разпалено Лили, неволно отстъпвайки една крачка назад, когато той влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Без да ми позволиш да ти обясня?

— Ти позволи ли ми подобно нещо снощи, когато ме обвини, че Клей ми е любовник?

Матю почервеня виновно.

— Съжалявам, любов моя — каза той тихо, с което напълно я обезоръжи. — Извинявам се, че те нараних, че позволих на ревността да раздуха пламъците на гнева ми. Обичам те, Лили, винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

— Извиняваш ми се, задето ме обвини във всички тези грозни неща? — запита Лили, широко отворила кехлибарените си очи в смаяно неразбиране. — Какво те накара да промениш мнението си?

— Спомних си как ти си беше извадила прибързани заключения, когато ме беше видяла с Клариса в Ню Орлиънс, и разбрах, че и аз правя същото. Още преди да науча истината за тебе и Клей, бях решил, че няма значение какво си направила или не си направила, че ти си моя съпруга и те обичам, независимо то всичко. Знам, че си ме смятала за мъртъв, и ако Клей ти е помогнал да намериш утеха, то е било със съзнанието, че аз вече не съществувам. Отначало се почувствах предаден. По-късно разбрах колко смешно съм действал, колко налудничави са били обвиненията ми.

На Лили ѝ беше трудно да повярва на слуха си. Това изобщо не беше арогантният мъж, който я беше обвинил, че спи с другото. Когато накрая си възвърна дар слово, думите ѝ красноречиво говореха за собствената ѝ вина.

— Сега разбирам, че съм те преценила неправилно в Ню Орлиънс. Съжалявам, за толкова много неща. Но независимо от всичко никога не съм преставала да те обичам.

Матю изстена.

— О, господи, любов моя, как копнеех да чуя тези думи. Но има и други, които бих искал да чуя. Мисля, че знаеш какво искам да кажа.

Лили облиза сухите си устни. Много пъти си беше мечтала как ще каже на Матю за бебето, дори когато мислеше, че няма да има тази възможност.

— Аз нося твоето дете, Матю. Надявам се и ти да се радваш толкова, колкото и аз. Не можех да разбера защо досега това не се беше случило, а когато се случи, бях съкрушена, че детето ми може би никога няма да познава баща си.

— Аз съм във възторг, любов моя — засмя се Матю, привличайки я в прегръдките си. — Никога не съм мислил особено много за деца, докато не се ожених за тебе. И тогава представата за твоето тяло, което да носи дете от мене, ме въодушеви.

Макар че сърцето на Лили преливаше от любов, тя се поколеба, внезапно споходена от картината как Матю излиза от гримьорната на Клариса и от прощалните им думи.

— Какво правеше с Клариса днес следобед, Матю?

Той я привлече към леглото, седна и я притегли на скута си.

— След тази вечер Клариса никога повече няма да ни причинява неприятности. Знам, че точно тя е разпространявала онези гадни слухове за тебе и Клей, знам и че тя ми насади тези подозрения.

— Трябва да ми кажеш, Матю — настоя Лили. — Спа ли се с нея?

Макар че би я наранило ужасно много, тя трябваше да знае истината.

— Не, Лили — изрече тихо Матю. — Бих излъгал, ако не ти призная, че това ми мина през ума, но не можех да го направя. Не желяех Клариса. Ти си единствената жена, която желяех. Единствената, която някога ще желя.

Лили се вгледа в лицето на Матю, търсейки да разбере дали я лъже. Не видя нищо толкова в блесналите дълбини на очите му, намери там само почтеност и... любов.

— Искам да знаеш всичко, любов моя, защото не искам това отново да се случи помежду ни. Никога повече.

Лили замря, отворила широко очи в ужас, който не можеше да назове. Не беше сигурна дали иска да знае истината за Матю и Клариса.

— Много добре, Матю.

Болката я прониза като наточено острие, но ако Матю искаше да ѝ разкаже всичко, което се е случило между него и Клариса, значи тя поне можеше да го изслуша.

— Наистина отидох снощи при Клариса, в нейната стая. Но не с намерението да спя с нея. Всъщност, не мога да обясня какви тъмни сили ме подтикнаха натам. След като те оставих тук, вървах часове наред и изведнъж разбрах, че се намирам пред нейния хотел. Там ме откри тя, след като излезе от театъра. Не възразих, когато ме покани да вляза. Бяха наранен и объркан, мислех, че тя може да хвърли светлина върху ситуацията.

— А тя направи ли го? — запита Лили, останала без дъх.

Матю се изсмя рязко.

— Не би могло да се каже. Собственият ми здрав разум в крайна сметка проясни замъгления ми мозък. Излязох оттам призори и се върнах у дома.

— Защо не ми го каза още тогава? — запита Лили.

— Защото трябваше най-напред да направя някои неща, да се срещна с някои хора. Отидох при Клей.

Очите на Лили се разшириха в уплаха.

— Какво... какво си му направил?

— Толкова ли съм прозрачен? Нищо, кълна ти се. Просто изслушах обясненията му за това, което се е случило вчера вечерта в спалнята ти.

— Повярва ли му?

— За щастие, гневът ми беше отминал и можах да го изслушам, без да избухвам в пристъп на ревност. Всъщност, тогава вече бях разбрал колко наивен съм бил, че да повярвам на Клариса.

Лили отвори меките си устни, за да каже нещо, но Матю ги плени със своите и започна да излива цялата си любов върху нея в нежната си, продължителна целувка. Вкуси солта на сълзите ѝ и почувства угризение задето ѝ беше причинил подобни тревоги. Тя щеше да стане майка на неговото дете и той я обичаше безпаметно.

— Ще ми простиш ли, любов моя? Заради детето ни, заради бъдещето, което имаме заедно, и заради любовта, която споделяме? Прости ми.

— Само ако и ти ми простиш — отвърна Лили. — Нямах представа колко виновна се почувствах, когато те изпратих на бой със сърдити думи и обвинения, докато дълбоко в сърцето си знаех, че това не може да е вярно.

— И двамата сме постъпили погрешно, любов моя. Това ще бъде ново начало за нас. Запознанството и бракът ни бяха донякъде необичайни и поради погрешни причини, но ти влезе в сърцето ми и аз усетих, че съм изгубен завинаги. Сега бих предизвикал на бой всекиго, който твърди, че любовта не съществува.

Върховете на пръстите му докоснаха бузите ѝ, прогонвайки сълзите, докато очите му се любеха с нея. Отстъпвайки зад затворените си клепачи, Лили не направи никакво движение, за да избяга, когато той започна да гали тялото ѝ през бариерата на дрехите. Този странен глад я завладяваше всеки път, когато се озовеше в прегръдките на Матю, и тя доброволно се отдаде на магията на възбуждащите му ръце. Той като че ли знаеше точно къде и как да я докосне, за да я накара да полудее от желание.

Гласът му, дрезгав шепот, я замоли нежно и изключително красноречиво:

— Искам да се любя с тебе, Лили.

— Ако не го направиш, мисля, че ще умра.

Той изстена и зарови лице в изкусителния аромат на косата ѝ.

— Не искам да нараня тебе или детето ни.

— Любовта не наранява, когато се дава и получава свободно.

Думите ѝ отприщиха нещо дълбоко вълнуващо в него. Снощи, когато се бяха любили, между тях стоеше гневът, но сега имаше само дълбока, всеобемна любов и толкова мощна страст, че той усещаше как тя го поглъща. Устните му покриха нейните и той я зацелува отново и отново, докато не се опияни от сладостта на реакцията ѝ. Като че ли не

можеш да се насити на тези меки, податливи устни, докато ги очертаваше с върха на езика си, а после ги разтваряше за да пие до насита от сладкия ѝ вкус. Лили усети как главата ѝ се замайва от интензивността на целувките му. Изведнъж тя осъзна, че нещо ново допринася за замайването ѝ. Когато почти беше загубила сваят от целувките му, Матю беше пъхнал едната си ръка под полите ѝ и я беше придвижил нагоре по сатенената повърхност на бедрата, достигайки топлото, влажно място между краката ѝ. Устата му пое накъсаната ѝ въздишка, когато един дълъг, загорял пръст проникна дълбоко в нея. После пръстите станаха два и той започна да ги движи в бавен ритъм, който накара Лили да се олюлее.

— Матю!

— Харесва ли ти това, любов моя?

— Да, о, господи, да!

— Никога не бих направил нещо, с което да те нараня. — Лили изстена и се задвижи в такт с пръстите му. — Точно така, любов моя, не се въздържай, погледни ме, искам да видя лицето ти, когато свършиш.

Пръстите му правеха такива прекрасни неща с нея, че Лили не би могла да се въздържи, дори ако искаше. Когато палецът му намери центъра на удоволствието ѝ и започна да го масажира леко, тя едва не скочи от скута му. После експлодира диво, с всепоглъщаща ярост, която като че ли нямаше край. Когато се свести, Матю я беше положил на леглото и вече сваляше дрехите ѝ.

Тя му помогна, колкото може, и с някакво еротично дистанциране наблюдаваше как той хвърля собствените си дрехи на пода. После той се изправи над нея, мъжествеността му сочеше дръзко напред, издавайки се от тъмното си гнездо. Тялото му беше напрегнато от жажда, лицето — изопнато от желание. Очите на Лили се плъзнаха по него като топъл мед, възхищавайки се на ширината на масивите му рамене, на разтърсващата сила на жадуващата му мъжественост, на великолепното изражение на любовта на красивото му лице, и посегна към него.

Стон се изтръгна от устните на Матю.

— Ако не престанеш да ме гледаш така, ще свърша, преди да съм започнал.

— Искам да те докосна, Матю, искам да ти дам такова удоволствие, каквото ти ми даде. — Ръката ѝ го намери и тя го притегли към себе си. — Искам да те целувам така, както ти ме целуваше.

Тя отвори уста и го пое.

— Исусе!

Матю ѝ позволи да прави каквото иска за няколко сърцераздирателни мига, преди внезапно да се дръпне. Тя беше разклатила контрола му извън всякакви граници. После той се озова върху нея, вкусвайки втвърдилото се от страст зърно, като го галеше с езика си, докато ръцете му дръзко милваха нежната плът между краката ѝ, възпламенявайки желанието ѝ в трескав огън. Лили изстена в екстаз. Докосването му беше нежно и сладко. После тя почувства великолепната му дължина да навлиза в пулсиращия ѝ център и се изви срещу мощния му напор. Той я прониза дълбоко, позволявайки ѝ да го обгърне с топлината на нежната си плът.

Матю продължаваше да се движи, докато ръцете му се заплитаха в блестящата маса на косата ѝ; той чувстваше сладкото ѝ отстъпление пред неговата атака и се опияняваше. Тялото му, стегнато и пламтящо, се движеше в съзвучие с отприщаната ѝ страст, която се издигаше в нарастваща ярост, за да поведе и двамата. Неугасимият пламък, който се запалваше всеки път, щом се докоснеха, се извисяваше наново, когато удовлетворението избухнеше у тях със сила, която разтърсваше пространството. Това беше рай и ад едновременно. Страст, родена от любов.

По-късно, докато почиваха прегърнати, с преплетени крака, Матю запита:

— Вярваш ли ми, Лили? Обичаш ли ме достатъчно, за да имаш пълна вяра в мене и в това, което правя?

Лили се поколеба за момент.

— Вярвам ти, Матю, но се страхувам. Какво ще правиш?

— Трябва да изляза довечера за малко, но когато се върна, обещавам да ти разкажа всичко; защо се срещнах с Клариса днес следобед и причината за разменените между мене и нея думи, които ти си чула.

Лили трепна. Какво ставаше отново? Какво искаше да каже Матю? Щеше ли да се срещне с Клариса тази вечер? Отчаяно искаше

да му вярва, но поведението на Матю правеше задачата невероятно трудна.

— Не можеш ли да ми кажеш за какво става дума?

— Не, любов моя, не мога. Не искам да те разочаровам, ако плановете ми не се осъществят.

— Тези планове включват ли Клариса?

— Не искам да те лъжа, Лили, никога повече. Ще се видя тази вечер с Клариса, но не трябва да се страхуваш. Винаги ще ти бъда верен. Само те моля да ми вярваш, докато не бъда в състояние да ти обясня всичко.

Думите му звучаха толкова искрено, че Лили беше склонна да му се довери.

— Много добре, Матю, вярвам ти.

И аз ти вярвам — отвърна той. — Нека не губим време, защото трябва да тръгвам много скоро.

— Гладен ли си? — запита Лили, внезапно осъзнавайки, че е прегладняла.

Напоследък имаше забележителен апетит.

— Прегладнял съм — ухили се той.

— Матю, дръж се прилично — изкиска се Лили, отбягвайки полека ръцете му. — Никога ли не се насищаш? Говоря за храна. Сега ям за двама.

Матю огледа леката издутинка на корема ѝ с мъничко ревност.

— Синът ни не изглежда много голям. Трябва да го храниш добре, ако искаш да порасне здрав.

— Като баща си — каза Лили. — Надявам се, ако е момче, апетитите му да не приличат изцяло на тези на баща му.

И тя игриво изви очи нагоре.

— Оплаквания ли имаш, жено? — изръмжа Матю, посягайки към нея.

— Не и ако ми оставяш време да поддържам силите си с храна и питие между два любовни сеанса.

— Ако намекваш, че те държа гладна, предлагам да се облечем и да видим какво е направила готвачката за вечеря.

Гласът му издаваше едва сдържано нетърпение, но очите му блестяха щастливо. Някой мъж обичал ли е толкова много някоя жена,

колкото той обичаше Лили? Само като си помислеше, че някога беше смятал, че любовта не съществува...

— Надявам се да ни с приготвила истинско угощение — изрече замечтано Лили, ставайки с лекота от леглото.

— Бих могъл да се угощавам със свежата ти плът цяла нощ, без да спирам — отвърна дяволито Матю, — но ако настояваш, с радост ще те гледам как се тъпчеш.

По-късно, след като се нахраниха, Матю се приготви да излезе.

— Може да се прибера много късно, любов моя, но ще се върна — обеща той, докато я прегръщаше и целуваше с нежна настойтелност. — Вярвай ми, малката ми.

— Върни се по-скоро — прошепна Лили, смутена от представата за предстоящата среща на Матю и Клариса.

Той се отдалечи, оставяйки я сама. Тя му вярваше. Наистина. Но не вярваше на Клариса.

Матю се заразхожда по палубата на „Гордостта на Хоук“, присвил замислено очи към сребрилата луна, като същевременно често поглеждаше към забуления в мъгла кей. Капитан Андрю Калдър стоеше до него, бодър въпреки късния час. Моряците се суетяха наоколо им, подготвяйки кораба за отплаване. Палубата беше добре осветена от безброй фенери. Нарочно поставени, за да няма никакво съмнение, че това е „Гордостта на Хоук“.

— Сигурен ли си, че ще стане, Матю? — запита нервно капитан Калдър.

Когато Матю му изложи плана си, той не прояви особено въодушевление, главно поради факта, че освен незаконно, това беше рисковано и неетично.

— Вярвай ми, Анди — ухили се Матю.

Всъщност, и той не беше чак толкова спокоен и уверен, колкото изглеждаше. Ами ако Клари промени решението си? Или не дойде навреме?

Матю внезапно се напрегна, взрян в мъглата на кея. Двамата мъже се вгледаха настойчиво, когато звук от колела и тропот на конски подкови по камъните привлече вниманието им. След секунди една затворена карета се появи от тъмнината и изтрополи до ръба на кея. Дребна фигура, увита в наметало, излезе от нея и погледна към кораба.

Огромна усмивка озари лицето на Клариса, щом позна мъха, който я чакаше на дъската на кораба. Обръщайки се да даде наставления на кочияша, Клариса зачака нетърпеливо, докато мъжът свали сандъка ѝ от задната част на каретата и го занесе на кораба, където я чакаше Матю. Той насочи кочияша към една широка каюта в задната част на кораба, докато Клариса се хвърляше в прегръдките му.

— Тук съм, скъпи — прошепна тя, без да обръща внимание на прикритите погледи, които и хвърляха моряците, заети с най-различни работи на добре осветената палуба. — Надявам се, не съм те накарала да чакаш.

— Слава богу — отвърна Матю. Дори лекото ѝ закъснение не можа да помрачи момента. — Ти си тук и само това има значение.

Докато Матю и Клариса се прегръщаха, кочияшът се приближи към тях и високо се прокашля. Матю му подхвърли една монета, мъжът докосна шапката си и си тръгна, изчезвайки бавно в кълбящата се мъгла.

Капитан Калдър избра точно този момент, за да се появи, приближавайки се към прегърнатата двойка. Матю му отправи благодарствена усмивка и веднага се отдели от Клариса.

— Капитан Калдър — изрече той с видимо облекчение — Позволете да ви представя моята... приятелка Клариса Хартли. Клари, това е капитан Анди Калдър. Тъй като пътешествието сигурно ще бъде много дълго — изрече той с многозначителен тон. — Надявам се вие двамата да... се сблизите.

Загледа внимателно реакцията им. За него нямаше съмнение, че Клариса и красивият капитан ще се харесат.

Матю познаваше Клариса много добре. Анди Калдър беше привлекателен и мъжествен, вниманието на жените подхранваше егото му И той веднага насочи цялото си внимание към Клариса. Това, което видя му хареса и капитан Калдър се усмихна неустойимо, очаровайки Клариса с почти нахалната си усмивка и неотстъпното си възхищение. Взаимното привличане помежду им се виждаше съвсем ясно.

Върхът на езика на Клариса се показа и облиза червените ѝ устни, тя се усмихна кокетно, осъзнавайки вперения в нея поглед на капитана, докато съзнателно заемаше съблазнителна поза. Колко хубаво щеше да бъде да има двама красиви мъже, които да я ухажват по време на дългото и скучно пътуване до Калифорния, помисли тя.

Точно това ѝ трябваше, за да държи Матю нащрек и интересът му към нея да не угасва. Тя премига бързо с дългите си мигли, докато слушаше как Матю я представя на капитана. Не забеляза дяволитата му усмивка и не долови ниския гърлен смях, който се изтръгна почти нечут от гърдите му.

— Това пътуване несъмнено ще бъде много приятно, щом вие двамата с Матю сте на борда — каза игриво Клариса. — Всички приятели на Матю са и мои приятели — добави тя с поглед, който Анди изтълкува съвсем правилно. — Удоволствие е да се запозная с вас, капитане.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна той любезно.

Анди Калдър беше покорен от мургавата красота на Клариса и от щедрите извивки на тялото ѝ, които дори наметалото не можеше да прикрие. Омагьосаният му поглед се спря жадно на пълните ѝ червени устни, преди да се спусне надолу към изкусителните издутини на гърдите.

— Позволи ми да покажа на госпожица Хартли каютата ѝ — предложи галантно Анди Калдър, поемайки ръката на Клариса, преди тя да беше успяла да протестира.

Тя хвърли любопитен поглед към Матю.

— Ти няма ли да дойдеш? — запита с леко смръщване, когато неясната заплаха за нещо неопределимо пролази като тръпка по гръбнака ѝ.

— По-късно — обеща мъгляво Матю. Осъзнавайки объркването, което набърчи челото ѝ, той се почувства принуден да добави с по-мек глас, предназначен само за нейните уши: — Пригответи се за леглото, Клари, тази нощ те очаква приятна изненада.

Очите на Клариса веднага грейнаха, бръчките по челото ѝ изчезнаха и тя с радост тръгна с Анди Калдър, дарявайки го със съблазнителна усмивка.

След няколко минути капитанът се появи отново на палубата и в сините му очи ясно се четеше възхищение и намек за нещо друго, може би предсещане.

— Клариса Хартли с всичко, за което някога съм си мечтал, дори повече — отбеляза той с ясно видимо доволство. — Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

Матю се ухили хлапашки.

— Ти не познаваш Лили! Никога не съм бил по-сигурен за нещо в живота си. Клариса Хартли е изцяло твоя, Анди. Предстои ти дълъг път, но ако познавам добре Клари, подозирам, че никак няма да ти бъде скучно. Щом се свести от шока и гнева, бъди сигурен, че ще осъзнае редкия си късмет, че ти си до нея, за да я утешиш.

— Ще направя всичко, което ми е по силите, за да я задоволя — ухили се Анди.

Наклони глава и извъртя очи, подсказвайки, че знае какво точно ѝ е нужно на Клариса, за да бъде щастлива. Матю се засмя възхитено.

— Точно това си и представях. Репутацията ти пред жените е легендарна, именно затова те избрах. Ти и Клари трябва да се спогодите.

Матю се обърна и закричи по дъската към брега. Анди го последва.

— Сбогом, Матю, ще се погрижа „товарът“ ти да пътува безопасно и приятно.

— Късмет, Анди, „товарът“ е изцяло той. Когато стигнете в Калифорния, погрижи се Клариса да получи това — и той му подаде кесия, пълна с монети. — Тя не го заслужава, но не бих искал да мизерства.

— Не се тревожи, Матю, подозирам, че когато стигнем края на пътуването; Клариса Хартли дори няма да си спомня името ти.

Двамата си стиснаха ръце.

— О, впрочем, споменах ли, че Клари сега е в леглото и очаква „любовника“ си? Ако бях на тебе, щях да оставя кораба на първия помощник и щях веднага да отида при нея. Тя става нетърпелива, когато я оставя да чака твърде дълго.

Смехът на Матю остана да ехти дълго, след като той самият изчезна в тежката сива мъгла, надигаща се откъм морето.

След тридесет минути „Гордостта на Хоук“ беше само петънце на далечния хоризонт, когато капитан Андрю Калдър тихо влезе в затъмнената каюта на Клариса хвърли дрехите си и се плъзна гол между хладните чаршафи. Никакви думи не бяха казани, когато една ароматна, разгорещена плът го обгърна и приветства. Изгубвайки се в чувственото удоволствие на тялото ѝ, Анди благодари на Матю Хоук, че беше направил това възможно, и на съдбата, заедно Калифорния се намираще толкова далече. В удобната мрачина на леглото Клариса се

отдаде изцяло на горещите ласки и пламенните целувки на мъжа, за когото предполагаше, че е Матю Хоук. Не беше знаела, че Матю може да бъде толкова страстен, толкова невероятно реагиращ и така настоятелен в жаждата си. Нямахше да мине много време и на Клариса щеше да ѝ бъде все едно, когато разбереше, че мъжът, който се любеше така страстно и диво с нея, не беше Матю Хоук, защото Анди Калдър беше опитен любовник, знаещ много начини да задоволява жените и да им доставя удоволствие.

Това беше странно начало, но се случваха и далеч по-странни неща. Матю беше направил добър избор. Клариса Хартли беше жена с късмет.

Матю мина на пръсти през тъмната къща и влезе тихо в спалнята, където Лили спеше на едно кресло. Сега, както предполагаше, „Гордостта на Хоук“ вече беше на път към западното крайбрежие и Анди Калдър намираще приятно занимание в леглото на Клариса. Беше се отървал от нея и това беше най-важното. Сега остатъкът от живота му щеше да бъде посветен на Лили и на тяхното дете — или деца, ако се случеше да им се родят и други в бъдеще, — и той не можеше да бъде по-доволен.

Пеньоарът и нощницата с мек пастелен цвят едва прикриваха сладките извивки на тялото на Лили, а яркочервените ѝ къдрици се спускаха по ръчката на креслото в красиво безредие. Матю я взе нежно на ръце, положи я в средата на леглото и свали пеньоара ѝ. Бързо се съблече и легна до нея. Изтръгвайки се от паяжината на съня, Лили отвори очи и въздъхна, когато почувства твърдото тяло на Матю да се настанява до нея.

— Толкова се молих да се върнеш.

— Не ми ли вярваше? — запита Матю, изненадан, че тя се е съмнявала в него.

— Аз... да, вярвах ти, Никога повече няма да се усъмня в тебе. О, Матю, толкова те обичам!

— Обещах ти вечността, любов моя, и дойдох до заключението, че може би ще те обичам повече от винаги.

— Ще ми кажеш ли сега къде беше? И какво се случи между тебе и Клариса?

— Ще ти кажа всичко, любов моя — увери я Матю, за момент разсеян от вида на изкусителните бели, твърди гърди, виждащи се под деколтето на нощницата ѝ. Докато говореше, той започна леко да я гали, от тесните рамене до копринената дължина на бедрата. — Нищо не се е случило между мене и Клариса. Този следобед уредих пътуването ѝ на борда на „Гордостта на Хоук“. Тя отива в Калифорния.

Лили беше смаяна.

— Не мога да повярвам, че се е съгласила да замине. Като знам каква е, не ми изглежда вероятно да послуша нечие внушение и да замине толкова далече, защото и двамата знаем, че би направила всичко, за да те спечели пак за себе ти. — Изведнъж тя се сети и очите ѝ се окръглиха. — Господи, Матю, ти си я изиграл! Изиграл си я да повярва, че заминаваш с нея!

Шокът скоро се превърна във веселост и Лили започна да се киска в неудържимо доволство.

Радостта ѝ разпали чувството за хумор на Матю, докато мислеше за хитрината, която така успешно беше приложил, и той се присъедини към смеха ѝ.

— Предадох Клариса в добри ръце — каза той, все още смеейки се. — Докато стигне Калифорния, ще е забравила, че Матю Хоук съществува на този свят.

— Някак си се съмнявам — отвърна Лили, сигурна, че вече никой и нищо няма да я накара да забрави мъж като Матю. — Това, което си направил, е ужасно, да знаеш.

— Знам — съгласи се Матю. — Усмивката му подсказваше, че би го направил отново, ако има тази възможност. — Но стига толкова за Клариса. А нашето дете? Кога ще ме направиш баща?

— След шест месеца. Не знаех, че съм бременна, докато не дойдох в Бостън. Беше ми лошо през целия път от Ню Орлиънс, но не мислех, че е нещо сериозно, докато не установих, че не ми минава и трябва да се посъветвам с лекар.

Матю леко положи ръка на корема ѝ.

— Още си толкова слаба. Ако не познавах толкова добре тялото ти, никога нямаше да разбера.

— Това скоро ще се промени — предсказа Лили. — Ще стана дебела и грозна, и...

— Не! Само ще станеш още по-красива, докато детето ми расте в тебе. Всеки ден те обичам все повече. Лили. Лили — изстена Матю, прегръщайки я силно. — Имало ли е някога жена като тебе? Смела, любяща, страстна, свирепо независима... мога да продължавам до безкрайност.

— Забрави думите, любов моя — усмихна се дяволито Лили. — Покажи ми колко много означавам за тебе. Люби ме.

— На драго сърце, малката ми.

Матю никога не се беше чувствал така щастлив. И докато телата им се преплитаха и сливаха в рапсодията на любовта, той спря за един бездиханен момент, за да отправи благодарност към небесата.

ЕПИЛОГ

— Не ме оставяй, Матю — молеше се Лили. Очите ѝ бяха помътнели, тялото — изпънато от болка. — Моля те, стой при мене.

Матю хвърли поглед към лекаря, който сви неодобрително устни и поклати глава. Пренебрегвайки неизреченото предупреждение на лекаря, Матю отказа да помръдне от мястото си до главата на Лили.

— Тук не е място за мъже, капитан Хоук — изрече докторът с укор, когато видя, че Матю има намерение да стои тук до края на раждането. Според него съпрузите само усложняваха нещата. — Оставете на мене и госпожа Гиъри.

— Съпругата ми иска да остана и аз ще остана — настоя Матю с тиха решителност. — Лили се намира в това положение заради мене и няма да позволя да посрещне трудностите сама.

Изражението му беше така неумолимо, че добрият доктор вдигна ръце и остави Матю да прави каквото иска, макар и доста неохотно.

Още от самото начало беше ясно, че раждането не върви както трябва. В късната сутрин Лили почувства как водата ѝ изтича, а след минути последва и първата контракция. Сега, часове след този момент, тя лежеше изтощена и измъчвана от непоносими болки. Детето не бързаше да се появи на бял свят, което накара лекаря да се разтревожи и да започне да подготвя инструментите, необходими за подпомагане на раждането.

— Матю, тук ли си? — обади се Лили със слаб глас.

— Тук съм, любов моя, до тебе съм — увери я той, коленичил до главата ѝ, и стисна слабата ѝ ръка.

Лили веднага се успокои, обляна от някакво светло спокойствие. Щом Матю беше до нея, можеше да посрещне всичко.

Когато лекарят започна поредния болезнен преглед, който накара Липи да застене и да започне да се мята в агония, Матю изръмжа сърдито:

— Необходимо ли е това? Съпругата ми вече достатъчно се измъчи.

— Върша си работата, капитане — отвърна сърдито докторът и промърмори нещо за съпрузите, които се месят там, където не им е работата. — Родилните болки на съпругата ви продължават вече доста време, но мога да ви уверя, че няма опасност за живота ѝ. Стига да ми позволите да си гледам работата, без да ми пречите — добави той с лек укор.

Смърненият Матю обърна цялото си внимание към Лили, която лежеше бледа и отпусната под чаршафите. Огромната издутина на корема ѝ потрепваше с всяка контракция и Матю с последни сили пазеше остатъците от спокойствието си, докато съпругата му се бореше да изкара на бял свят плода на тяхната любов. Ако знаеше, че нещата са такива, би... Мисълта умря моментално, когато си спомни какво удоволствие изживяваше, когато се любеше с Лили. Но ако неговата наслада застрашаваше живота ѝ, той щеше да си наложи обет за целомъдрие, дори това да го убиеше.

— Ще умра ли, Матю? — запита Лили, вперила огромните си очи в него.

— Не, всичко ще се оправи, любов моя — увери я Матю, без ни най-малко да се чувства сигурен. — Докторът каза, че се справяш добре, но нашият син или дъщеря малко се колебае да се покаже на бял свят. Продължавай така, не остава много.

Но докато часовете минаваха един след друг, Матю започна да се съмнява в собствените си думи. Госпожа Гиъри се помъчи да го убеди да си почине поне малко, но той упорито отказа да се отдели от леглото на Лили. Дори лекарят от време на време излизаше от стаята, за да се освежи и да се подкрепи с кафе, щедро подправено с най-доброто бренди на Матю, но Матю не се отделяше от леглото на съпругата си, за да подкрепя намаляващата ѝ сила.

Ами ако я изгуби, питаше се той с неизмерим ужас през всичките тези часове, докато се укоряваше заради това, че и е причинил тези страдания. Защо трябваше да бъде такъв алчен любовник, да се люби с нея до безкрайност, докато семето му не намери благоприятна почва в плодовитата ѝ утроба? Лили означаваше всичко за него. Тя беше целият му живот. Не, отрече неистово Матю, тя нямаше да умре. Беше силна, млада и в прекрасно здраве. Тогава защо детето му не искаше да влезе в този свят? Какво го караше така упорито да се вкопчава в топлото си гнездо вътре в тялото на Лили?

Угриженият поглед на госпожа Гиъри се стрелна към Матю; икономката се учудваше на това, че той, изглежда, страдаше почти колкото съпругата си. Кой би помислил, че мъж като капитан Матю Хоук ще се разстрои така от едно раждане? Дрехите му бяха изпомачкани, синята сянка на покаралата брада личеше по челюстта му. Очите му бяха зачервени, с огромни виолетови сенки, свидетелстващи за огромното му притеснение.

Когато лекарят отново прегледа Лили, навъсеното му изражение се смени с доволство.

— А, най-накрая — обяви той с умерен оптимизъм. — Детето ви се готви да се появи, капитан Хоук.

Едва беше произнесъл думите, когато Лили изпищя и подскочи. Само силните ръце на Матю я спряха да не се изплъзне от окъпаното в пот легло. Тихите му насърчителни думи я успокоиха достатъчно, за да може тя да последва наставленията на лекаря, докато се напъваше, за да изкара детето на бял свят. С един окончателен напън Лили усети как полека потъва в територията на сенките и спокойствието. Последният звук, който чу, беше някакво шляпване и пронизителен плач. Това беше най-сладкият звук, който някога беше чувала. Последва го облекченият смях на Матю и тя потъна в нищото.

Слънчевата светлина бодеше клепачите на Лили и тя размърда глава насам-натам, за да се спаси от ярките лъчи. Помръдна любопитно, но тялото ѝ протестира. Макар всички мускули да я боляха, тя се чувстваше странно доволна. Усмихна се скрито, после отвори очи, когато чу нисък, гърлен смях точно до ухото си.

— Матю.

Въздъхна и посегнала хване ръката му.

— Изглеждаш като котка, която току-що е излапала цяла купа със сметана — каза нежно Матю. — Как се чувстваш, любов моя?

— Може би по-добре, отколкото изглеждаш ти — отвърна Лили, набръчквайки нос.

Той изглеждаше и миришеше така, сякаш дни наред не беше сменял дрехите си и не се беше къпал.

Точно тогава силен бебешки рев раздра въздуха и Лили погледна жадно към люлката до краката на леглото.

— Имаш ли име за нашия син, любов моя? — запита Матю, едва сдържайки гордостта си.

— Момче? — запита Лили и сви вежди. — Надявах се да е момиче.

— Надявам се да не си твърде разочарована.

— Може би малко — призна полека Лили. — Но имаме много време и за дъщеря.

— Не! — каза Матю, разтърсвайки глава в яростен протест. — Няма да те карам отново да минаваш през това.

Лили се усмихна с любов на силния си, мъжествен съпруг, който беше срещал смъртта много пъти, но едва не умря, присъствайки на едно раждане.

— Ще видим, любов моя, ще видим — каза тя загадъчно. — В момента само искам да прегърна сина си, след като бащата на сина ни целуне майката на сина ни. Ако не му представлява особено голямо затруднение.

— Нищо, свързано с тебе, не е затруднение, Лили. — Очите му бяха станали подозрително влажни и макар да знаеше, че това не се смята за мъжка постъпка, не направи никакво усилие да ги вътре. — Благодаря ти, любов моя, за нашия син. Ако нямаш нищо против, бих искал да го наречем Кристофър, на братовчед ми. Ако не беше той, никога нямаше да се срещнем.

Целувката му беше нежна като летен дъжд и възнаграждаваща като цветята, които идваха след дъжда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.